

Edit
La
Stella

Giấc
nở
lên rồi
Tuyên
Trúc
truyenfull.vn

Thông tin Ebook

Thông Tin Ebook

Người tạo: DTV

Converter:

DTV-EBOOK.COM

Nguồn: lastella502.wordpress.com

Tác Giả: Tuyên Trúc

Truyện: GIÓ NỔI LÊN RỒI

Tình Trạng: Hoàn

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, đô thị tình duyên, một chút thanh xuân vườn trường, 1v1, thanh mai trúc mã, nhẹ nhàng, HE.

Tình trạng: Hoàn

Tình trạng edit: Đang tiến hành

Edit+Beta: La Stella

Nhân vật chính: Lận Yên | Mục Hoàng Dịch

Trong cuộc sống của em từ trước tới giờ có thể nói việc may mắn nhất là em yêu anh đúng lúc anh cũng yêu em.

Chương 1

Edit: Cải Trắng

Hôm nay là ngày cuối cùng của tháng sáu, nghênh đón nó là một trận mưa to. Gió thổi mạnh, mưa rào đã ngớt. Lận Yên vén bức màn màu xanh nước biển lên, thành phố Paris sau một trận mưa rào trông vô cùng rực rỡ. Bầu trời cao xanh thăm thẳm, dường như một ngày mệt mỏi đã được nước mưa rửa trôi đi hết, trong sạch tới không còn một hạt bụi.

Mưa rào ngớt dần, radio bật lên, ban đầu nghe hơi rè nhưng sau đó lại vang lên một đoạn nhạc với giai điệu vô cùng ảo diệu. Chương trình ‘kết nối âm nhạc’, người dẫn chương trình luôn có giọng nói vô cùng uyển chuyển.

The most distant way in the world <Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này>

Is not between life and death <Không phải là sự sống và cái chết>

But when I stand in front of you <Là khi anh đứng ở trước mặt em>

Yet you don't know that

I love you

Người dẫn chương trình đang nhắc tới một đoạn kinh điển liên quan tới bài hát “Fish and bird”, âm nhạc cũng vang lên từng đoạn hợp với hoàn cảnh.

Lận Yên ngẩn ngơ nhìn xuống những vũng nước dưới mặt đường, ánh sáng rực rỡ chiếu vào nó khiến nó phản chiếu lại hình ảnh tháp Eiffel(1). Bỗng nhiên, người dẫn chương trình hỏi bằng tiếng Pháp: “Có ai đã gặp trường hợp như vậy chưa, người đó đứng ở trước mặt bạn, nhưng bạn lại không biết anh ấy yêu mình?”

(1)Tháp Eiffel: Là một công trình kiến trúc bằng thép, nằm trên công viên Champ-de-Mars, cạnh sông Seine, thành phố Paris. Tên gốc của nó là ‘Tháp 300 mét’, tháp được xây dựng bởi Gustave Eiffel và các đồng nghiệp của mình nhân dịp Triển lãm thế giới năm 1889 và cũng là dịp kỷ niệm 100 năm Cách mạng Pháp.

Lận Yên cầm lá thư đặt trên bệ cửa sổ lên, cô nhận được lá thư này vào hai ngày trước. Trên trang giấy có vết ố vàng, nét chữ trên giấy cũng bị bay màu, tưởng chừng như nó đã tồn tại được nửa thế kỷ rồi.

Hai ngày trước, cô vô tình đọc được trên một trang nào đó của tờ báo Le Figaro(2) có đăng một đoạn tin tử ý xin lỗi. Đọc tới cuối cùng, nhìn thấy dòng chữ <TO: Lận Yên> đại não cô như dừng hoạt động. Đôi mắt cô cứ nhìn đi nhìn lại hai chữ Lận Yên tới mấy lần, chỉ sợ mình nhìn nhầm.

(2)Le Figaro: Một tờ báo của Pháp được sáng lập vào năm 1826, dưới triều đại của vua Charles X. Đây là nhật báo lâu đời nhất tại Pháp, nó vẫn còn tồn tại cho tới ngày nay. Le Figaro được đặt theo tên của Figaro, một nhân vật trong truyện của Beaumarchais. Tòa soạn được đặt ở số 14, đại lộ Haussmann, quận 9 của Paris.

Đây là nước Pháp, không có Lận Yên, chỉ có Moyra.

Nếu không phải cái tên đó được viết trên giấy trắng mực đen, từng nét hiện rõ lên cái tên của cô thì Lận Yên còn nghĩ rằng đây chỉ là giấc mơ.

Trên tờ báo còn ghi rõ cả địa chỉ bưu cục và số điện thoại. Suy nghĩ xong, Lận Yên gọi tới cho bưu cục, nhận điện thoại cô là một người đàn ông trung niên, tiếng Pháp của người đó mang nặng tiếng địa phương.

“Tôi là Lận Yên, khi nãy tôi có thấy một đoạn xin lỗi của bên ông trên báo, tôi không hiểu lắm nên gọi tới đây để hỏi rõ.” Khi nói tiếng Pháp, giọng nói của Lận Yên nhẹ nhàng, thanh thúy hơn nhiều so với khi nói tiếng Trung.

“Chào cô, là như này, có một chuyện cần cô xác nhận, không biết cô có

thời gian ghé bưu cục một chuyến không?”

Có lẽ do giọng của đôi phương quá mức thân thiết, hoặc là do vận mệnh xoay chuyển, Lận Yên vui vẻ đồng ý hẹn gặp dù không biết nguyên nhân là gì. Ăn cơm trưa xong cô xuất phát đi tới bưu cục. Bưu cục và chỗ cô ở không nằm cùng ở một khu, quãng đường khá xa, Lận Yên lái xe mất 40 phút mới tới nơi.

Đường đi tới bưu cục hơi hoang vắng, người đi tới đi lui trên đoạn đường này không nhiều. Bên ngoài bưu cục có để một hòm thư màu vàng cao khoảng 1 mét, chiều rộng của nó là khoảng 60 cm. Lận Yên đẩy cửa đi vào bưu cục, một người đàn ông trung niên tiếng tới chào hỏi bằng tiếng Pháp một cách vô cùng thân thiết. Lận Yên trình bày lí do mình tới đây, người đàn ông trung niên nhận ra và đưa cô tới văn phòng.

Người đàn ông trung niên lấy từ trong ngăn kéo của cái tủ đổ ra một phong thư được làm bằng giấy đầu đưa cho Lận Yên, nói: “ Làm phiền cô xác nhận xem vật phẩm bên trong có thuộc quyền sở hữu của cô không.”

Lận Yên mở phong thư ra, bên trong là một tấm bưu thiếp cũ kỹ. Nó được gửi tới từ Quảng Đông, Trung Quốc. Ở chính giữa ảnh là đôi bạn chụp ảnh chung với nhau. Bọn họ mặc bộ đồng phục màu trắng xanh giống nhau, hơi thở thanh xuân dạt dào, nụ cười của họ là đáng vẻ vô ưu vô lo.

Lận Yên xem kỹ hơn một chút, cô phát hiện ra những năm tháng cấp ba của mình có đây ắp kỷ niệm được lưu giữ trong bưu thiếp này.

“Mặt trái có lời nhắn.” Người đàn ông trung niên tốt bụng nhắc nhở cô.

Lận Yên gật đầu, quay mặt trái tấm bưu thiếp lại. Lời nhắn rất ngắn, cách dùng từ cũng vô cùng ngắn gọn.

TO: Lận Yên

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này, không phải là sự sống và cái chết.

Mà là anh đứng ở trước mặt em nhưng em lại không biết. Anh yêu em.

From: Mục Hoàng Dịch

Nét chữ quen thuộc, từng chữ cứng cáp, hữu lực.

Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm tới ba chữ ‘Mục Hoàng Dịch’ nước mắt cô lại không tự chủ được mà rơi xuống. Nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt cô, cuối cùng dừng lại ở hai chữ ‘yêu em’. Khoảnh khắc đó, nét chữ trở nên mơ hồ.

Bên dưới, là câu chuyện mà người đàn ông trung niên kể.

“Cui Di Python làm việc cho bưu cục suốt 23 năm vô cùng cẩn trọng, chưa có phút giây nào ông ấy lơ là công việc của mình. Tám năm trước, không ngờ đây là phong thư cuối cùng ông ấy đi giao, nhưng chưa kịp tới địa điểm cần giao đã gặp tai nạn giao thông.”

“Cảnh sát đã đưa toàn bộ vật phẩm ông ấy đang giữ cho người nhà, lúc đó tâm trạng người nhà ông ấy vô cùng đau thương nên không có tâm trạng sắp xếp lại vật phẩm của Cui Di. Họ cứ đem tất cả đồ vật đó cất vào trong ngăn tủ rồi khóa lại.”

“Khoảng một tháng trước, người nhà Cui Di có sắp xếp lại di vật của ông ấy và vô tình phát hiện ra phong thư loang lổ vết máu này. Trên phong thư vẫn còn nguyên con dấu của bưu kiện, điều đó chứng minh phong thư này chưa từng được mở ra. Vì thế, người nhà Cui Di đem lá thư này trả lại cho bưu cục.”

“Địa chỉ nhận trên phong thư đã bị vết máu che lại, chúng tôi đành phải tự mình hủy đi lá thư này. Vì thế, tôi đại diện cho bưu cục xin lỗi cô.”

...

Tiếng người dẫn chương trình vẫn vang lên trong radio. Lận Yên không hề

cảm thấy phiền phức, cô cầm tấm bưu thiếp đó lên, đọc lại ba câu đó.

Tám năm.

Sao lại đáng châm chọc tới vậy.

Trải qua biết bao nhiêu chuyện, sau tám năm, tấm bưu thiếp đó mới tới được tay.

Đúng vậy, cô không biết.

Đã từng có một người như vậy đứng ở trước mặt cô, nhưng cô không biết, anh yêu cô.

Chương 2

Edit: Cải Trắng

Lệch múi giờ là như thế nào?

Là bên kia mặt trời mọc còn bên này là mặt trời lặn sao?

Không.

Lệch múi giờ, là trái tim nơi đây không thể tìm thấy kinh độ và vĩ độ trái tim người mình yêu.

1.

Lận Yên vừa xuống máy bay thì Sa Khinh Vũ gọi tới.

“Đừng đi đâu cả, tới tới đón cậu.”

Đứng ở bên ngoài sân bay, trong tay nắm chặt di động nhưng trong lòng cô lại hơi hoảng hốt. Phía bên trên cô vẫn là khoảng không xanh thẳm cao vợi vợi, nhưng đất dưới chân thì khác, ở đây là Trung Quốc.

Lát sau, một chiếc xe Ferrari màu đỏ dừng lại trước mặt cô. Cửa sổ xe từ từ hạ xuống ở bên ghế phó lái, Sa Khinh Vũ nhoài người ra nói với Lận Yên: “Lên xe.”

Vào trong xe, Lận Yên nhìn Sa Khinh Vũ bằng ánh mắt tò mò: “Sao cậu biết tớ về nước?”

Ngay cả trợ lý Lộ Giang còn không biết chuyện cô về nước cơ mà. Lúc đó, khi nhìn thấy tấm bưu thiếp tới muộn tám năm, trong lòng cô nảy sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Trên radio, người dẫn chương trình đang nhắc tới phân đoạn kinh điển của bài “Fish and bird”, còn cô thì giống như người bị mộng du, thu dọn hành

lý về nước.

Sa Khinh Vũ nói với giọng vui vẻ: “Chuyện cậu về nước mà tớ không biết thì sao có thể lẫn lộn trong giới truyền thông được.”

Lận Yên không phải là nghệ sĩ nổi tiếng. Cô chỉ có năng lực làm phiên dịch viên thôi, là phiên dịch tiếng Pháp. Qua việc dịch mấy cuốn sách nổi tiếng, tiếng tăm của Lận Yên lên như diều gặp gió trong giới phiên dịch. Hơn nữa, Lận Yên sang Pháp liên tục góp mặt trên các talk show nổi tiếng, lên mặt báo thường xuyên, thế nên, trong giới phiên dịch, Lận Yên như một hòn đá vững chắc.

Lần này Lận Yên về nước chắc chắn sẽ gây một trận sóng gió lớn. Trước tiên không nhắc tới việc cô có danh tiếng, chỉ cần quan tâm tới việc cô đã ở Pháp tám năm thôi, bên ngoài đang đồn thổi cô về nước là vì người mình yêu.

Còn nói: “Làm sao có thể làm phiên dịch ở đó được, thế nào cũng sẽ quay lại Pháp thôi, tôi đoán chắc chắn có liên quan tới mối tình đầu.”

Rồi cũng có người nói: “Mỗi lần tham gia talk show nhắc tới vấn đề tình cảm, Moyra chẳng để lộ chút tin tức gì, nhưng tôi thấy cô ấy đang giấu đầu hở đuôi.”

Còn nữa: “Rõ ràng là thế, chắc là bị đá rồi.”

Lận Yên chớp chớp mắt nhìn Sa Khinh Vũ, không nói gì.

“Không phải chứ?” Sa Khinh Vũ kêu lên đầy kinh ngạc: “Đừng nói với tớ là cậu không biết gì nhé?”

“Bị đưa tin sao?” Lận Yên hỏi, có hơi thất thốn.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, Sa Khinh Vũ gật đầu. Lận Yên đưa tay day day trán.

“Lúc cậu đẩy vali hành lý ở sân bay Charles-de-Gaulle(1) đã bị chụp hình lại rồi, rồi lúc sau khi cậu đang ở trên máy bay thì hình ảnh đã được một tuần san giải trí tại Pháp đăng lên. Có lẽ sang tới mai là báo chí trong nước sẽ đưa tin với tiêu đề những tác phẩm lớn của Lận Yên.”

(1) Sân bay Charles-de-Gaulle: còn được gọi với cái tên sân bay Roissy, là sân bay quốc tế lớn nhất Pháp, đồng thời là một trong những trung tâm hàng không chính của thế giới.

Lận Yên nhếch khóe miệng, cười khở. Cô đã quẩn mình như cái bánh chưng mà tay phóng viên đó vẫn có thể nhận ra, đúng là cô đã làm khó người ta rồi.

Có đi đâu... Cả thế giới sắp biết rồi, còn anh, anh biết không?

Sa Khinh Vũ vừa lái xe vừa phân tích xem ngày mai tiêu đề báo đưa tin là gì: “Về nước sau tám năm, Moyra chưa kết hôn đã có thai?”

Lận Yên: “...”

“Cậu nói xem, loại tiêu đề như thế có tồn tại không?” Sa Khinh Vũ quay sang nhìn Lận Yên, nói một cách dí dỏm.

Lận Yên hừ một tiếng: “Loại tiêu đề như này nhìn qua thì như có chuyện gì giật gân lắm, không ngờ bên ngoài hào nhoáng bên trong thối nát, một chiêu lừa thiên hạ điển hình.”

Sa Khinh Vũ: “...”

Xem ra cô phải bảo mấy người bạn trong giới truyền thông đừng có viết loạn lên scandal liên quan tới Lận Yên, người trong cuộc sẽ gửi công văn tới đấy.

“Tiểu Yên, cậu thấy đấy, chúng ta có mối quan hệ cực kỳ thân thiết, cậu cho tớ làm một bài độc nhất vô nhị đi.”

Lận Yên cười nhạt, hỏi ngược lại: “Cái gì độc nhất vô nhị?”

Sa Khinh Vũ tức giận, trừng mắt nhìn Lận Yên đang giả vờ như không biết chuyện gì: “Nguyên nhân khiến cậu đột ngột về nước chứ gì nữa.”

Đôi mắt xinh đẹp của Lận Yên cứng đờ. Nếu cô nói, thứ khiến cô quyết định về nước là một tấm bưu thiếp được gửi cách đây tám năm thì có buồn cười không?

Bỗng nhiên, cô cười, nói với giọng hờn dỗi: “Nhớ cậu đấy.”

“Hừ!” Sa Khinh Vũ liếc nhìn cô một cái.

Một lát sau, Sa Khinh Vũ hơi hất cằm, muốn Lận Yên nhìn công trình kiến trúc ngay gần đó: “Bệnh viện trung tâm thành phố, cậu ấy làm việc ở chỗ này. Ngồi khám bệnh vào thứ ba và thứ năm, khoa ngoại thần kinh.”

Lận Yên biết, ‘cậu ấy’ mà Sa Khinh Vũ nhắc tới là Mục Hoảng Dịch.

Khoa ngoại thần kinh?

Cô nhớ là Mục Hoảng Dịch chọn học ngành Đông y mà?

“Không phải cậu ấy học Đông y à?” Lận Yên không nhịn được phải hỏi.

Sa Khinh Vũ gật đầu, nói: “Đại học năm thứ hai, tức là sau khi cậu đi thì cậu ấy chuyển khoa.”

“Sao lại chuyển?”

Câu hỏi ‘Sao lại chuyển’ tới một cách bất ngờ, Sa Khinh Vũ cười như không cười, quay sang nhìn Lận Yên. Trong phút giây đó, bỗng dưng cô cảm thấy quẫn bách, đành nghiêng đầu ra nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe.

Không đợi cô kịp quan sát kỹ thì xe đã phóng vút qua, công trình kiến trúc đó bị bỏ lại đằng sau, không thấy tung tích.

“Đây...” Sa Khinh Vũ lại hơi hất cằm về phía cửa lớn một tiểu khu gần đó, nói: “Cậu ấy ở chỗ này.”

Ánh mắt Lận Yên toát lên sự hoang mang, xem ra anh thật sự bỏ học Đông y rồi, trước kia khi nhắc tới Đông y, anh luôn nở nụ cười ấm áp.

Tám năm, không chỉ có thời gian trôi đi mà ngay cả giấc mơ của anh cũng thay đổi rồi sao?

Tám năm trôi qua, cô đặt chân về nước, có phải, anh cũng sẽ từ bỏ cô không?

Tim, bỗng dưng như bị ai bóp chặt, đau nhói. Tim cứ đập thành thịch liên hồi, máu co bóp với tốc độ nhanh.

Đi hết một vòng Lận Yên mới nhận ra, Sa Khinh Vũ tới không đơn giản là để đón cô mà còn mang cô đi thăm lại những chốn xưa.

...

‘Cộc, cộc’ Liễu Duệ gõ gõ vào cửa để Mục Hoảng Dịch chú ý, sau đó không cần được mời vào mà tự mình đi vào luôn, ngồi xuống đối diện Mục Hoảng Dịch.

“Có việc gì sao?” Mục Hoảng Dịch đưa tay xoa xoa ấn đường.

Liễu Duệ đưa mắt quan sát căn phòng trống trải một vòng: “Không cần làm phẫu thuật à?”

“Có việc gì?”

“Tới đón Cố Hiều Thần, chút nữa trở về huyện.” Dừng một chút, anh hỏi Mục Hoảng Dịch: “Muốn về cùng không?”

“Trở về huyện?”

“Ừm, vừa hay có chút việc ở đó.” Liễu Duệ nói một cách mập mờ, ánh mắt có chút quái dị.

Mục Hoảng Dịch cười, không tin: “Có chuyện gì đáng để cậu tự mình đi một chuyến thế?”

Liều Duệ chà xát hai tay vào nhau, ánh mắt thâm trầm không chút gợn sóng, cười khẽ, nói: “Tớ về hay không cũng chẳng sao cả, quan trọng là Hiếu Thần muốn về để ‘đón gió tây trần’ cho người nào đó.”

Mục Hoảng Dịch tắt máy tính, cởi áo blouse trắng ra. Anh hoàn toàn không hứng thú với ‘người nào đó’ trong miệng Liều Duệ, anh nói: “Tớ không về đâu, ngày hôm sau còn phải lên lớp.”

Liều Duệ mím môi, nhướn mày nhìn anh một cái rồi gật đầu, hoàn toàn không miễn cưỡng bắt anh trở về, nhưng vẫn tiếp tục nhắc tới chuyện chuẩn bị về huyện với giọng cực kỳ bất đắc dĩ: “Cứ tưởng nghỉ ngơi mấy ngày sẽ được trải qua thế giới hai người, không ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim.”

Lần thứ hai nhắc tới ‘người nào đó’ đã thành công thu hút sự chú ý của Mục Hoảng Dịch.

“Bác sĩ Cố quan tâm thế à? Không phải là người yêu cũ chứ?” Mục Hoảng Dịch nhếch môi trêu chọc vài câu.

Liều Duệ ‘a’ một tiếng, sau đó bình thản nói: “Là Tiểu Yên.”

Bỗng nhiên, cái nhếch môi của anh cứng đờ.

Lận Yên?

Cô về nước rồi?

Ha!

Cô chịu trở về rồi cơ à?

...

Thấy Mục Hoảng Dịch ngẩng vào xe của mình, Cố Hiếu Thần quay sang hỏi Liều Duệ: “Hoảng Dịch muốn đi về cùng với chúng ta sao?”

Liều Duệ khởi động xe, nói một câu vô cùng thâm thúy: “Anh không nghĩ là cậu ấy có thể tự mình lái xe trên đường cao tốc. Anh không muốn ngay sáng sớm mai đọc báo đã thấy dòng tin một bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện nào đó đã tử vong tại chỗ trong vụ tai nạn trên đường cao tốc.”

Cố Hiếu Thần đưa mắt nhìn người ngồi đằng sau đang nhìn ra ngoài cửa sổ hết sức chuyên chú nhưng thực chất cặp mắt của Mục Hoảng Dịch trống rỗng, thần thờ, thấy anh không phủ nhận câu nói của Liều Duệ, bỗng chốc cô đã hiểu ra.

Từ thành phố với tới huyện mất khoảng một tiếng lái xe. Vừa đi tới trạm thu phí, Cố Hiếu Thần đang nhìn ra ngoài cửa sổ bỗng kêu lên một tiếng, chỉ vào con xe Ferrari ở đằng trước: “Biển số xe là 9731, có phải xe của Khinh Vũ không? Liều Duệ, anh mau vượt lên đi, em muốn ngó.”

Ở trạm thu phí có không ít xe đang chờ tới lượt để qua trạm, đang ở đây thì làm sao mà vượt lên được, trước sau đều có xe. Bỗng nhiên, Liều Duệ thấy dở khóc dở cười, anh đưa mắt nhìn vào hông con xe đằng trước, nói với giọng chắc chắn: “Không cần ngó, là xe của Khinh Vũ đấy.”

“Không phải chứ.” Cố Hiếu Thần không tin lắm: “Lúc hơn 4 giờ Khinh Vũ đã bảo là chuẩn bị cùng Tiểu Yên trở về huyện. Giờ đã sắp 6 giờ rồi, sao giờ họ mới đi tới đường cao tốc?”

Hai chữ ‘Tiểu Yên’ đã khiến ánh mắt bình tĩnh của Mục Hoảng Dịch thay đổi, theo bản năng anh quay sang nhìn chiếc xe Ferrari màu đỏ, cảm xúc trong mắt cũng trở nên nặng nề.

Tám năm rồi.

Thời gian ấy như chỉ là thoáng qua, lại cũng lâu tựa vĩnh hằng.

Cuối cùng cũng thoát ra khỏi trạm thu phí, không cần nhìn trước ngó sau nữa, Cố Hiếu Thần gấp không chịu được, thúc giục Liều Duệ: “Mau, đi theo sau đi.”

Liễu Duệ nhún ga đuối theo con xe Ferrari màu đỏ. ‘Bíp—’ một tiếng đã hấp dẫn sự chú ý của Sa Khinh Vũ, cô đưa mắt nhìn sang bên trái thì thấy Cố Hiểu Thần cách một lớp cửa sổ đang nhe răng cười với cô, tay còn vẫy vẫy. Hẹn gặp nhau còn không vui bằng vô tình nhìn thấy.

“Là Hiểu Thần.” Sa Khinh Vũ nói với Lận Yên đang ngồi bên ghế phó lái.

Lận Yên chỉ ‘ừm’

Thế đấy! Sa Khinh Vũ tặc lưỡi.

Mục Hoằng Dịch ngồi sau, thông qua hai lớp cửa kính xe nhìn thấy sườn mặt mơ hồ của ai đó. Mái tóc Lận Yên là thứ thu hút sự chú ý nhất, nó vừa dày vừa dài, lại đen nhánh tựa như con người linh động trong đôi mắt, làm người khác lưu luyến không quên.

Là cô.

Thật sự là cô.

Khoảng cách này khiến anh cảm thấy nó không chân thật, cảm xúc như bị bóc trần hết ra.

Cho dù cô đứng lẫn trong biển người mênh mông hay ở ngay trước mắt, chỉ cần liếc mắt một cái, anh đã có thể nhận ra cô...

Dần dần, ánh mắt anh càng trở nên nặng nề hơn.

Chẳng biết là Liễu Duệ cố tình hay vô ý mà lái xe nhanh hơn một chút, để cho Mục Hoằng Dịch ngồi phía sau quay sang một cái là có thể thấy Lận Yên ngồi ở xe bên kia.

Sa Khinh Vũ kinh ngạc: “Mục Hoằng Dịch!”

Ba chữ này như động vào công tắc trên người Lận Yên, cô quay đầu sang, nhìn thấy khuôn mặt đã lâu không gặp, trong lòng căng thẳng.

Cái cô nhận được là cặp mắt đen nhánh lạnh lùng của anh nhìn chăm chăm vào mình, như cần mạnh vào người.

Bốn mắt nhìn nhau, im lặng không nói gì, vừa lạnh nhạt vừa bình tĩnh.

Thật ra, cái em hy vọng

Chỉ là một cái chớp mắt kia thôi.

Nếu có thể yêu nhau một lần thật sâu đậm rồi xa cách

Cả đời dài như thế

Không cần

Khi quay đầu

Chỉ ngần ngừ trong chớp mắt

2.

Văn Phương cần theo tờ báo chạy lên tầng trong tâm trạng lo lắng không yên, bà đẩy cửa vào phòng, bên trong là đứa con gái đã ở Pháp tám năm không thấy bóng dáng. Trong nhà bỗng dưng nhiều thêm một người mà bà không hay biết gì cả.

“Tiểu Yên?”

Lận Yên nghe loáng thoáng hình như có người gọi mình, cô mở mí mắt nặng trĩu ra: “Mẹ?”

Phản ứng đầu tiên là ngậy người ra, cái chuông gió treo trước cửa bị gió thổi vào, vang lên âm thanh giòn giã.

Hoảng hốt.

Hóa ra cô đang ở trong nước.

“Con bé này, sao về nước không báo với người nhà một tiếng?” Văn Phương nhú mày, ném tờ báo xuống giường, bắt đầu lên giọng cằn nhằn, cười một cách châm biếm: “Con gái mình về nước mà phải đọc báo mới biết.”

Bị Văn Phương dựng dậy, cơn buồn ngủ của Lận Yên bay mất, cô ngẩng dậy, xoa mắt giải thích với mẹ: “Đột nhiên con muốn về nước thôi.”

“Lúc đi nước ngoài cũng là quyết định nhất thời, về nước cũng thế, có lần nào là con lên kế hoạch trước không?” Văn Phương tức giận.

Mới sáng sớm, Lận Yên đã phải nghe Văn Phương trách mắng.

“Còn nữa, chuyện trên báo là sao?”

“Trên báo?” Lận Yên ngạc nhiên, sau đó cô cầm báo lên mở ra, tiêu đề báo ngay lập tức đập vào mắt — ‘Về nước sau tám năm, Moyra chưa kết hôn đã có thai?’

Sa Khinh Vũ làm à? Lận Yên nhú mày.

Trong cùng một buổi sáng, cô đánh thức cả Sa Khinh Vũ dậy, không ngờ cô ấy còn làm ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

“Tốt nhất cậu hãy chuẩn bị lý do chính đáng đi, nếu không, mặc kệ cậu là ai đi chẳng nữa thì ngày mai tờ cũng để cậu lên mặt báo.” Có vẻ như đây là câu cửa miệng của Sa Khinh Vũ rồi, dù là uy hiếp hay đang cảnh cáo thì ngày mai cô ấy có thể khiến cho đối phương phải lên mặt báo thật.

Lận Yên đưa tay day ấn đường, nói một cách yếu ớt: “Tờ thấy đăng báo rồi.”

Sa Khinh Vũ đáp lại một câu ‘Thế à?’ rồi không nói gì nữa, có vẻ như lại lẩn ra ngủ tiếp rồi.

Văn Phương cứ nhìn chằm chằm vào bụng Lận Yên, ánh mắt hiện lên vẻ đấu tranh dữ dội. Thấy Lận Yên cúp điện thoại, bà cẩn thận hỏi lại: “Con...

có thật đấy à?”

“Mẹ!” Thật sự không còn gì để nói.

Ánh mắt Văn Phương trở nên ảm đạm, không hề che giấu sự thất vọng của mình, thế mà bà cứ tưởng mình sẽ được làm bà ngoại chứ: “Hóa ra tất cả đều là giả.”

Lận Yên nhú mày nhìn mẹ, nhìn sự mất mát của bà, không biết sao cô cảm thấy cô không mang thai là cô đang có lỗi? Chẳng lẽ việc cô chưa kết hôn mà mang thai là chuyện vui?

Hôm qua nghe Sa Khinh Vũ thử mô phỏng một tiêu đề báo trong nước, nó sẽ nói tới một tin đồn vô căn cứ nào đó, cô còn cảm thấy nhất định là Sa Khinh Vũ nói điều. Giờ xem ra, là do lượng kiến thức của cô ít, đúng là không thể xem thường mức độ bịa đặt của truyền thông trong nước.

Thật ra, Lận Yên không chỉ khinh thường mức độ bịa đặt của truyền thông trong nước mà còn cả tốc độ truyền bá nữa.

...

Lúc nhận được điện thoại của Lộ Giang, cô vẫn còn đang nằm trên giường.

Nếu hôm nay không bị mẹ dựng dậy mở ‘tam đường hội thẩm’ thì cô cũng sẽ bị tin tức phóng đại này làm cho tỉnh.

“Chị Lận, chị, chị về nước rồi à?” So với tin Lận Yên mang thai thì việc khiến cho Lộ Giang cảm thấy khó tin hơn là Lận Yên về nước.

Cứ như là chuyện nghìn lẻ một đêm(2) ấy!

(2) Từ gốc ở đây là 天方夜譚/ Thiên phương dạ đàm, dịch hẳn ra có nghĩa là ‘nghìn lẻ một đêm’ ý chỉ đây là câu chuyện cổ tích, khó mà tin được.

Lộ Giang đi theo Lận Yên được bảy năm rồi, khi đó, chính tai cô đã nghe Lận Yên thề rằng: “Đời này, chị sẽ không về đó nữa.”

Lúc Lộ Giang nhìn tin tức xuất hiện trên mặt báo cô còn tưởng mình bị ảo giác, hoặc là mình đang nằm mơ.

Lận Yên vỗ trán, khá bất lực khi nghe thấy vấn đề này: “Như những gì em thấy.”

...

Tối giữa trưa, Sa Khinh Vũ gọi một cuộc điện thoại cho Lận Yên, đánh chết cũng không nhận tội trạng này.

“Tớ thề, không phải tớ làm mà.” Sa Khinh Vũ cảm thấy mình còn oan hơn cả Đâu Nga⁽³⁾, lúc đó cô chỉ nói cho vui miệng thôi, đâu biết rằng nó lại linh nghiệm như thế, để giờ một lời khó giải thích: “Giữa chúng ta là mối quan hệ bạn bè thân thiết, tớ làm gì có động cơ để làm ra chuyện đó.”

(3)Đâu Nga: Là một nhân vật trong vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên. Truyện kể về việc Đâu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng.

Sa Khinh Vũ là người như thế nào, Lận Yên hiểu rất rõ, nếu là cô ấy làm thì cô ấy sẽ nhận.

“Còn nữa, sau khi đón cậu ở sân bay xong tớ vẫn luôn ở cạnh cậu mà, hoàn toàn không có thời gian phạm tội...”

“Được rồi.” Lận Yên lên tiếng cắt ngang lời thanh minh của Sa Khinh Vũ.

Trút được gánh nặng, Sa Khinh Vũ thở phào nhẹ nhõm: “Buổi tối tới quán bar nhé, làm một bữa đón gió tẩy trần cho cậu.”

Khoảng 8 giờ tối, Sa Khinh Vũ tự mình lái xe tới đón Lận Yên, chiếc xe Ferrari màu đỏ lao vun vút trong thị trấn. Ánh đèn neon dần dần lui về phía sau, nó liên tục lướt qua làm mắt Lận Yên hơi đau.

Có những thứ, cho dù người rời đi rồi nó vẫn được đặt ở vị trí cũ.

Có thứ tình cảm, một khi đã buông tay thì có lẽ vĩnh viễn không thể chạm tới nữa.

Quán bar của Lý Viêm Nguyên không lớn nhưng được đặt tại một vị trí khá đẹp, việc kinh doanh rất tốt.

Sa Khinh Vũ tìm tới phòng bao bình thường hay tụ tập, vừa đẩy cánh cửa màu vàng ra đã thấy Lý Viêm Nguyên và Liễu Khê ở bên trong đang hôn nhau một cách cu ồng nhiệt. Sa Khinh Vũ đưa tay lên che mắt mình lại, còn cười cười lên tiếng nhắc nhở: “Chú ý hình tượng.”

Liễu Khê và Lý Viêm Nguyên chỉnh lại quần áo của mình. Chỉnh xong, Liễu Khê đang định trêu chọc Sa Khinh Vũ vài câu thì trông thấy Lận Yên bước vào.

Một hình bóng xinh đẹp quen thuộc đập vào mắt.

Không hề báo trước.

Trong phút chốc, không khí trong phòng bao trở nên yên tĩnh.

Sau đó, một giọng nói vang lên đầy châm chọc: “Đây không phải là Moyra tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta sao?”

Dứt lời, Lận Yên ngây người, không khí xung quanh vừa yên lặng vừa có chút ngưng đọng.

Cài xong nút áo cuối cùng, Liễu Khê nhếch môi, lại nói tiếp: “Sao vậy? Ở nước Pháp vui vẻ chán chê rồi nên bỏ chạy về thị trấn nhỏ này chơi tiếp à?”

Từng câu từng chữ như găm vào tim, khiến trái tim Lận Yên đau nhói.

Tám năm trước, là cô rời đi mà không một lời từ biệt, thế nên giờ Liễu Khê mới lên tiếng chế nhạo cô như này.

“Khê Khê, em đang làm cái gì thế!” Sa Khinh Vũ đi lên kéo kéo tay Liễu Khê. Cô quay sang cười với Lận Yên một cái rồi quay ngoắt lại, dùng ánh

mắt sắc bén nhìn Liễu Khê, còn hạ giọng cảnh cáo: “Mau thu lại cái tính tình đại tiểu thư của em đi, không cẩn thận là ngày mai sẽ có bài báo đăng tin em lợi dụng cái danh tham mưu trưởng của Liễu Duệ để phát triển cửa hàng áo cưới của mình.”

Cơ thể Liễu Khê cứng đờ, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Sa Khinh Vũ, tay run run đưa lên chỉ thẳng vào người vừa uy hiếp mình: “Họ Sa, chị...”

Sa Khinh Vũ đẩy Liễu Khê xuống sofa, hừ lạnh một tiếng.

Họ Sa á? Có kêu trời cũng vô dụng thôi.

Từ khi còn ở trong bụng mẹ, Lận Yên đã quen biết Sa Khinh Vũ và Liễu Khê, tình cảm giữa ba người khăng khít như thể chị em ruột.

Có thể nói, Liễu Khê là điển hình của phú nhị đại. Riêng việc trong tay cô nàng có cổ phần thôi cũng đủ để cô nàng tiêu pha mấy đời rồi, cô nàng sẽ được hưởng tiền hoa hồng từ chỗ cổ phần đó. Từ nhỏ đã được sinh ra ở vạch đích, cái Liễu Khê nghĩ không phải cố gắng để cho cuộc sống mình tốt hơn mà là nghĩ xem nên mua quần áo hiệu gì, trang sức hãng nào.

Trong cuộc sống hàng ngày của cô nàng, tình cảm là một thứ rất xa xỉ, nếu như đối xử chân thành với cô nàng thì cô nàng cũng đối xử tốt hết lòng. Nhưng tám năm trước Lận Yên rời đi không hề báo trước, suốt tám năm chẳng có lấy một mẫu tin tức, tình hữu nghị giữa đôi bạn rạn nứt, việc Liễu Khê bộc phát tính tình tiểu thư là đi đâu không thể tránh khỏi.

“Con bé chỉ nói thế thôi, đừng để ý tới nó.” Sa Khinh Vũ cười cười với Lận Yên rồi cầm chai rượu trên bàn lên xem năm sản xuất, đánh trống lảng sang chuyện khác mà không để lộ chút dấu vết nào: “Ôi, Tiểu Nguyên, chai rượu này của cậu còn để cho người uống à?”

Lý Viêm Nguyên lười biếng liếc mắt về phía cô, sau đó ấn chuông gọi phục vụ.

Lận Yên cúi đầu, cầm lấy chai rượu mà ngấm ngấm, làm như vô tình hỏi một câu: “Sở Sở không tới à?”

Thật ra, đi đâu cô muốn hỏi hơn là: Anh không tới à?

Nhưng cô không có dũng khí để hỏi, sợ hỏi rồi lại nhận được đáp án phủ định.

“Tớ gọi rồi, chắc một lúc nữa sẽ tới thôi.” Sa Khinh Vũ nói.

Lận Yên đặt chai rượu về vị trí cũ, khịt mũi một cái: “Buồn bức quá, tớ đi ra ngoài hít thở gió một chút.”

“Đi đi.” Sa Khinh Vũ xua tay, sau đó bắt đầu tìm dụng cụ mở nắp rượu.

Lúc còn đi học Lận Yên thường hay tới quán bar của Lý Viêm Nguyên. Lúc này khi nhìn thấy cánh cửa phòng bao màu vàng, cô có hơi hoảng, không ngờ mọi thứ vẫn như cũ, không hề thay đổi.

Khoảng cách giữa các phòng bao là khoảng hai mét, phần mặt đông của bức tường treo những bức tranh sơn dầu cũ kỹ, nó khiến cho hành lang trông quanh quẽ và ít người hơn. Trên hàng lang có rất nhiều chỗ hở, mỗi chỗ hở là có một ô cửa sổ, và mỗi ô cửa sổ có một cái gạt tàn thuốc để đó, đây trở thành luật bất thành văn trong quán bar.

Tới chỗ ngã rẽ, cô dừng chân lại, thân hình cao lớn của anh đập vào mắt không hề báo trước.

Áo sơ mi màu tối, quần đen. Đường nét khuôn mặt rõ ràng, anh đang đứng ở trước cửa sổ nói chuyện điện thoại. Một bên tay anh dùng hai ngón tay kẹp diều thuốc, khói thuốc lá cứ lượn quanh làm đôi mắt cô bông rất.

Có vẻ như anh đã nhìn thấy cô rồi. Nhưng, anh vẫn đứng hút hết diều thuốc lá rồi dụi nó vào trong cái gạt tàn, cúp điện thoại, sau đó mới đi về phía cô.

Ánh đèn trong quán bar hơi tối, nhưng con người trong đôi mắt anh sáng vô cùng.

Lận Yên mím chặt đôi môi trắng bệch. Một cơn gió lùa vào từ bên ngoài cửa sổ, làm mấy sợi tóc bay bay lướt ngang qua khuôn mặt cô.

Mới hôm qua còn thoáng nhìn thấy nhau, cô không ngờ sau đó hai người có thể gặp lại nhau nhanh như này.

Nhìn vào khuôn mặt đó, cảm tưởng như hai người đã xa cách nhau tận mấy đời. Cách xa nhau tám năm, nhưng khi nhìn thấy tim vẫn nhói đau.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này không phải là sự sống và cái chết.

Mà là khi anh đứng ở trước mặt em nhưng em không biết: Anh yêu em.

Cứ thế mà thổ lộ không giống với phong cách bình thường của Mục Hoảng Dịch, nhưng anh đã làm như thế.

Anh bước tới gần, nhưng Lận Yên không dám ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt đó.

Bờ môi cô cứ mấp máy, hệ thống ngôn ngữ trong đầu trở nên rối loạn, câu đầu tiên cô nên nói là gì đây?

Vẫn khỏe chứ?

Hay là đã lâu không gặp?

Không kịp để cô nghĩ ra câu mới, giọng trầm thấp của ai đó vang lên: “Moyra.”

Moyra?

Sắc mặt cô càng trắng hơn, tim càng thêm đau.

Moyra là cái tên cô dùng để sống ở Pháp, đáng lẽ cô phải cảm thấy thân thuộc với cái tên này chứ, tại sao...tại sao từ trong miệng anh thốt ra cái tên ấy cô lại cảm thấy lạnh lẽo như này?

Lận Yên mím môi, trong mắt lóe lên tia sáng.

Cô phải gọi tên anh như thế nào đây?

Hoàng Dịch?

Hay gọi là Mục Hoàng Dịch nhỉ?

Lưỡng lự một hồi, vẫn không biết nên làm gì.

Im lặng không nói, không nói chuyện.

Hai người im lặng khoảng 20 giây thì Lận Yên mở lời, câu nói có hơi vô sỉ: “Anh còn yêu em không?”

Mắt Mục Hoàng Dịch hơi giật, tay phải nắm chặt. Đứng hình mất một lúc anh mới phản ứng lại, nở nụ cười chế nhạo: “Yêu cô? Dựa vào cái gì?”

Sự châm chọc tới cực điểm là anh hỏi ngược lại khiến Lận Yên ngạc nhiên, cô ngây người nhìn anh, câu trả lời này đúng là nằm ngoài dự kiến.

“Anh còn yêu em không?”

“Yêu cô? Dựa vào cái gì?”

Nên nói chuyện với nhau như thế sao?

Sau việc im lặng kéo dài, Lận Yên cảm thấy mình càng khó mở lời hơn, đến nói cũng rất khó khăn: “Xin lỗi, là em...không nên hỏi.”

Nói xong, Lận Yên mím chặt môi, cúi đầu, mắt nhìn thẳng xuống mũi chân, hốc mắt nóng lên.

“Dựa vào cái gì mà cô nghĩ tôi sẽ ngu ngốc suốt tám năm?” Thanh âm lạnh lùng của anh vang lên từ trên đỉnh đầu.

Ngu ngốc?

Lận Yên cắn môi, cố gắng giữ bình tĩnh.

Ngu ngốc này là anh dùng để chỉ bản thân hay là để châm chọc cô thế?

Đã tám năm trôi qua, nếu như không có tấm bưu thiếp ấy được gửi tới thì chắc cô sẽ tiếp tục ngu ngốc như thế.

Ngu ngốc cho rằng anh chưa từng yêu cô, cả đời này cô sẽ nghĩ như thế.
Người ngu ngốc...là cô.

Nỗi tương tư kéo dài, muốn đem nỗi tương tư này nói cho người biết
nhưng duyên phận lỡ dở người nào biết.

Chương 3

Edit: Cải Trắng

Em là phong cảnh ngoài cửa sổ

Ở trong mắt em, quan hệ của chúng ta là gì

Trong hơi thở của em tồn tại tình yêu của anh

Khi nào ta có thể thành thật đối mặt với bản thân?

1.

Tháng bảy, trời nóng như đồ lửa.

Ở huyện nhỏ có một quán café theo phong cách cổ điển, họ thường gọi chủ quán nơi này là anh Văn. Hắn là một người quân nhân đã xuất ngũ, có quan hệ rất tốt với Liễu Duệ.

Thấy Lận Yên tới, hỏi cô với giọng thân thiết: “Tiểu Yên, vẫn là Cappuccino à?”

Lận Yên gật đầu, cười nhẹ: “Cappuccino và tiramisu.”

Đây là hương vị yêu thích của cô.

Anh Văn ghi xong thì hỏi Lai Sở Sở đang nghĩ đối diện Lận Yên: “Sở Sở thì sao?”

“Một cốc latte.” Lai Sở Sở cười, đôi mắt hạnh cong lên nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Anh Văn ghi xong thì rời đi. Một lúc sau, người phục vụ mang đồ lên.

“Tối tu ần trước nghe nói cậu tới quán bar, nhưng tới nơi thì lại không thấy cậu đâu, còn tưởng là Khinh Vũ trên tó chứ.” Nói xong, Lai Sở Sở kích động c ần lấy tay Lận Yên.

Ánh mắt Lận Yên hờ hững liếc nhìn tay hai người đang nắm chặt.

Đêm đó, cô bỏ chạy trốn chết, khi Sa Khinh Vũ gọi điện hỏi thì cô phải lấy cớ là mình vừa về nước, đang bị lệch múi giờ để lấp liếm.

“Cậu cũng ác thật. Tám năm trước, nói đi là đi, để cho Khê Khê tức phát khóc.” Lai Sở Sở nhấp một ngụm café.

Lận Yên nhếch miệng, cười tự giễu: “Hắn là mọi người hận tó lắm.”

Lận Yên, Sa Khinh Vũ, Liễu Khê, Liễu Duệ, Mục Hoằng Dịch, Mục Hoằng Diễn, sáu người lớn lên với nhau từ bé, là ví dụ điển hình của thanh mai trúc mã.

Dù tuổi có hơi chênh lệch nhưng họ lại học cùng nhau, có thể nói sự trùng hợp này là do một tay Lận Yên tác động.

Mới được 4,5 tuổi thôi nhưng Lận Yên đã bị cậu bé sạch sẽ, đẹp trai Mục Hoằng Dịch mê hoặc r ồi. Cả ngày cô cứ đi theo sau anh, như đon cân không rời quả cân.

Năm ấy, Lận Yên sáu tuổi còn Mục Hoằng Dịch tám tuổi. Lúc đó, Lận Yên nằng nặc đòi Văn Phương cho mình đi học lớp một dù chưa tới tuổi đi học. Vì sao cô bướng bỉnh muốn đi học tiểu học? Đó hoàn toàn là do khi ấy Mục Hoằng Dịch đi học lớp một. Văn Phương đành chiều theo ý cô, lập tức ném Lận Yên tới cho chủ nhiệm lớp một.

Từ nhỏ Lận Yên đã rất thích khoe khoang, chỉ c ần có chút chuyện vui thôi là vô cùng đắc chí. Vì thế, lúc đó cô cứ lượn qua lượn lại trước mặt Sa Khinh Vũ và Liễu Khê khoe mình được nhảy lớp, là người có trình cao nhất.

Sa Kinh Vũ và Liễu Khê như kiều sống theo bầy, cũng nặng nề đòi đi học lớp một, vì thế đã xảy ra tình trạng sáu người học cùng một cấp độ.

Lên tới cấp hai, mọi người được phân ban nên đành đường ai nấy đi.

Mới năm đầu Liễu Khê đã quen với Lý Viêm Nguyên, cùng nhau đi một đoạn đường dài tới tận khi lên cấp ba thì hai người yêu nhau.

Ba năm cấp hai(1) Lận Yên lúc nào cũng học cùng lớp với Mục Hoảng Dịch. Rồi vào năm lớp 8, Lai Sở Sở chuyển tới học cùng lớp với Lận Yên, cũng gia nhập vào đại gia đình của bọn họ.

(1)Cấp hai bên Trung Quốc là sơ trung, cấp ba là cao trung. Bên đó cũng có 12 cấp bậc học như Việt Nam nhưng cách phân chia lại khác. Tiểu học từ lớp 1 tới lớp 6, trung học cơ sở từ lớp 7 tới lớp 9, trung học phổ thông từ lớp 10 tới lớp 12.

Nhóm bạn sáu người nâng lên thành tám người.

Lên cấp ba, sau khi Liễu Duệ và Cố Hiểu Thần yêu nhau thì đội hình từ tám người chuyển lên thành chín người.

Đại học năm thứ hai, Mục Hoảng Dịch xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, nhóm chín người giảm xuống còn tám.

Sau đó, Lận Yên không từ mà biệt đặt chân tới Pháp...

Cô nghĩ, mọi người đều rất hận cô!!

Từ lúc bắt đầu tới giờ mọi việc đều rất khó đoán, dù sao thì tình cảm giữa mấy người bọn họ chẳng khác nào người thân trong gia đình, nhưng cô lại âm thầm phá hoại phần tình cảm này.

“Có lẽ là vậy, tớ cũng từng rất hận cậu.” Ánh mắt Lai Sở Sở trở nên mê man, cô buông ly café xuống rồi nói: “Nhưng chắc người hận cậu nhất là Mục Hoảng Dịch, cái này gọi là yêu càng nhiều thì hận càng sâu.”

Lận Yên kinh ngạc ngược mắt lên nhìn, Lai Sở Sở đang muốn nói là Mục Hoảng Dịch yêu cô sao? Việc anh yêu cô đã thể hiện rất rõ ràng sao? Chẳng lẽ mọi người đều biết chuyện này ngoại trừ cô?

Một lúc lâu sau, Lai Sở Sở hỏi cô: “Sao lại về nước? Cậu có nguyên nhân gì đặc biệt à?”

Đối diện với ánh mắt như nhìn thấu lòng người của Lai Sở Sở, Lận Yên né tránh, còn phủ nhận: “Không có.”

Sau đó, hai người lại có khoảng thời gian im lặng rất lâu.

Lận Yên ngồi khuấy café trong vô thức, rồi cho tới khi café đã nguội cô cũng chẳng uống một ngụm nào.

Lai Sở Sở nói: “Có nhớ hồi đại học Mục Hoảng Dịch theo ngành nào không?”

Theo bản năng, Lận Yên buột miệng thốt ra: “Học khoa Đông y...cậu hỏi cái này làm gì?”

Lai Sở Sở cong khóe môi cười, lắc đầu: “Bệnh viện trung tâm thành phố, khoa ngoại thần kinh, thứ ba với thứ năm là ngày cậu ấy ngồi khám.”

Ba tin tức này làm Lận Yên khó hiểu, nhún mày: “Nói cho tớ biết cái này để làm gì?”

Sa Khinh Vũ từng nhắc tới với cô, Lai Sở Sở lại nhấn mạnh lần nữa, cái này có hàm ý gì sao?

“Nếu cậu còn có trái tim, cậu sẽ phát hiện ra thôi.” Nói xong, Lai Sở Sở chỉ vào hai người đàn ông mặc tây trang đen mặt mày không cảm xúc đang đứng cạnh con xe Cayenne, cười một cách quyến rũ: “Tớ phải đi trước đây, nếu không kim chủ sẽ có ý kiến.”

Cầm theo túi xách, bước chân Lai Sở Sở ưu nhã rời khỏi quán café.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một trong hai người đàn ông mặc tây trang đen khi này đang mở cửa xe cho Lai Sở Sở, có lẽ là vệ sĩ của cô ấy.

Cô nhớ rất rõ, tám năm trước, Lai Sở Sở cũng từng nói như vậy.

Khi ấy, Lận Yên vừa đặt chân tới Paris không lâu. Từ chỗ cô ở, chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể thấy tháp Eiffel, cô nắm chặt điện thoại di động trong tay, Lai Sở Sở gọi điện thoại đường dài quốc tế tới, dùng chất giọng lạnh băng chất vấn cô: “Lận Yên, cậu còn có trái tim không?”

Cô đứng thẳng người nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc cho gió thổi qua làm bay bay mấy lọn tóc.

Tới khi nghe thấy tiếng tút tút vang lên từ trong điện thoại, Lận Yên mới lấy lại tinh thần. Nước mắt đang đảo quanh hốc mắt bỗng chốc rơi xuống. Cô chống tay lên bệ cửa sổ, cách một lớp kính cửa sổ trông ra tháp Eiffel, khoảng cách này xa xôi không thể với tới giống như khoảng cách giữa cô và anh.

“Hoảng Dịch tới rồi à?” Đúng lúc đó, giọng anh Văn như sấm đánh bên tai, còn tự ý dẫn đường cho anh: “Tìm Tiểu Yên à, con bé đang ngồi bàn bên cạnh cửa sổ.”

Lận Yên đã nghe thấy tiếng anh Văn hét, đang chuẩn bị cần túi chạy thì bị bắt được.

Thân hình cao lớn của Mục Hoảng Dịch bước tới, chắn trước mặt cô, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào cô, giọng nói trầm thấp: “Phải đi rồi sao?”

Chẳng có chút cảm xúc nào.

Lận Yên mím môi, hình như cô đang tránh anh thật, mà cũng không phải... Cô cúi đầu nhìn vào cái túi có chút chói mắt, đột nhiên xúc động muốn nhảy sông Trường Giang tự sát.

“Đang trốn tôi à?” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên lần thứ hai.

Câu hỏi của anh như chỉ buột miệng thốt ra thôi khiến tim Lận Yên đập thình thịch, lượng máu được bơm quá d ễ dào, tay nắm chặt lại.

Người mặt dày vô sỉ là cô, sau tám năm người ngu ngốc chạy tới trước mặt người ta hỏi có còn yêu mình không cũng là cô.

Nhưng anh nhất thiết phải bày ra thái độ như cả thế giới thiếu nợ mình như này à?

Lận Yên hạ quyết tâm, cắn chặt răng: “Không phải, em muốn đi vệ sinh.”

Mục Hoằng Dịch mím môi, nhướn mày, sau đó ng ồi xuống chỗ mà Lai Sở Sở ng ồi lúc đầu, nói: “Quán này của anh Văn rất an toàn.”

Ý của câu này là đi vệ sinh không cần đề phòng trộm cướp, tùy thời có thể chạy đâu.

Đương nhiên là Lận Yên nghe hiểu lời anh nói, mặt không đỏ tim không đập tiếp tục nói dối: “Chẳng lẽ anh không biết con gái tháng cũng có mấy ngày không tiện, đi vệ sinh phải mang theo túi à?”

Mục Hoằng Dịch híp mắt lại, phản bác: “Tôi nghĩ phụ nữ đang mang thai không gặp mấy ngày không tiện đó đâu.”

“Ai nói với anh là em...” Đang nói bỗng dừng im bất, Lận Yên không đôi co với anh nữa, mang theo cơn tức dậm chân đi vào nhà vệ sinh.

Đi vào nhà vệ sinh, Lận Yên nhìn bản thân mình trong gương. Vừa r ồi mới nói được một nửa thôi cô đã phát hiện ra Mục Hoằng Dịch cười nhếch mép, lúc đó cô chỉ hận không thể cho mình một cái bạt tai.

Đầu là tại mấy tờ báo đáng chết đó, cái gì mà chưa kết hôn đã có thai!!

Đúng lúc này thì có hai cô gái xinh đẹp ăn mặc thời thượng đi vào trong nhà vệ sinh, tâm trạng của họ rất kích động, cô gái tóc xoăn hỏi cô gái tóc thẳng: “Người vừa mới ng ồi vào chỗ gần cửa sổ có phải là thầy giáo ở trường cậu không?”

“Ý cậu là người mặc áo sơ-mi tối màu?”

Áo sơ-mi tối màu?

Lận Yên nhướn mày, hình như người nào đó cũng mặc áo sơ-mi màu tối.

Ánh mắt cô gái tóc xoắn lộ rõ sự rung động: “Đúng vậy, chính là người vô cùng đẹp trai đó.”

“Người đó đúng là thầy Mục ở trường tớ, nhưng tớ không học ngành thầy dạy.” Giọng nói của cô gái tóc thẳng nghe rất thất vọng: “Nếu lúc trước biết khoa ngoại có thầy giáo cực phẩm như thế tớ đã thi vào khoa ngoại rồi.”

Họ Mục? Khoa ngoại? Càng lúc càng giống người nào đó rồi.

Cô gái tóc xoắn nhìn cô bạn tóc thẳng của mình bằng ánh mắt mờ ám, xui khiến: “Mau chuyển khoa đi.”

“Ha!” Cô gái tóc thẳng cười lạnh: “Học sang nghiên cứu rồi thì chuyển sao được?”

Cô gái tóc xoắn lấy hộp phấn từ trong túi ra, nhìn vào gương bắt đầu dặm lại lớp trang điểm, nói: “Cậu nhìn xem, cậu và thầy ấy có duyên mà, gặp ở trường rồi còn gặp lại ở huyện nhỏ, tại sao không thể phát sinh ra chuyện tình thầy trò chứ!”

Cô gái tóc thẳng thở dài: “Nam thần như thầy Mục thì nên đứng ngắm ở xa thôi, không thể có ý nghĩ khác được.”

Cô gái tóc xoắn hừ một tiếng, đang định phản bác bạn mình thì nhìn thấy Lận Yên này giờ đang đứng nghe hai người trò chuyện, cô nàng kinh ngạc tới mức há hốc mồm: “Moy...Moyra.”

Cô gái tóc thẳng đang cúi đầu tìm son trong túi nên không nghe rõ, ngó người ra: “Gì cơ?”

Cô gái tóc xoăn không khống chế được cảm xúc của mình nữa, tâm trạng kích động kéo kéo tay cô bạn tóc thẳng rồi chỉ vào Lận Yên: “Moyra! Ngôi sao sáng trong giới phiên dịch đấy!!”

Cô bạn tóc thẳng ngẩng đầu, trợn tròn hai mắt đầy kinh ngạc, còn chưa kịp định hình thì Lận Yên đã che che đây đây vội vàng rời khỏi đó.

Năm nay đúng là chẳng may mắn tí nào, lần sau ra cửa nhất định cô sẽ xem hoàng lịch, sao có thể trùng hợp gặp các phần tử trí thức như này chứ. Cô có xuất hiện trên báo giải trí sao? Khuôn mặt này của cô người người nhà nhà đều biết à? Đôi lúc cô còn nghi ngờ bản thân thật ra là một diễn viên nổi tiếng chứ không phải là phiên dịch.

Lận Yên quay trở lại chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Mục Hoằng Dịch đang ngồi nhàn nhã uống café. Cô gái gật đầu đi tới, cảm thấy hơi xấu hổ khi mở miệng: “Có khả năng em phải đi trước rồi.”

Mục Hoằng Dịch nghiêng đầu, đôi mắt đẹp tựa bức tranh thủy mặc nhìn chằm chằm cô, đợi cô nói tiếp.

“Ở trong nhà vệ sinh gặp được phần tử trí thức, bị nhận ra rồi, em...”

“Em nói...” Mục Hoằng Dịch cắt ngang lời cô, hất cằm, ý bảo Lận Yên nhìn ra đằng sau đi: “Phần tử trí thức là bọn họ à?”

Lận Yên quay đầu lại nhìn, hai cô gái tóc xoăn và tóc thẳng khi nãy kích động đi như bay tới chỗ cô.

Lận Yên nhíu mày, cảm thấy không ổn, cô lập tức hỏi Mục Hoằng Dịch: “Anh lái xe tới đây à?”

Mục Hoằng Dịch nheo mắt lại quan sát cô, giọng nói trở nên trầm hơn: “Xem ra, thói quen khó bỏ của em...là trốn.”

Lận Yên càng nhíu chặt mày hơn, vào thời điểm mấu chốt như thế này mà anh vẫn muốn giảng dạy cho cô nghe sao?

Đang nói chuyện thì cô gái tóc thẳng đã đi lên chào hỏi: “Thầy Mục.”

Một tiếng ‘thầy Mục’ này không chỉ làm cho Lận Yên kinh ngạc mà ngay cả người ngàn năm sắc mặt không đổi như Mục Hoằng Dịch cũng kinh ngạc.

Lận Yên cứ tưởng rằng người ta đang đi về phía mình, hóa ra không phải.

Cô gái tóc thẳng nhìn thấy trong mắt Mục Hoằng Dịch hiện lên vẻ xa lạ và giữ khoảng cách thì lập tức chịu đả kích, yếu ớt lên tiếng hỏi tưởng lại: “Thầy không nhớ gì sao? Mỗi lần thầy và thầy Trần cần tài liệu thì đầu là em mang tới, thầy còn biết tên em mà, tên em là Dương Uyên Uyên, thầy không nhớ sao?”

Mục Hoằng Dịch nhíu mày, dường như anh thật sự không nhớ người trước mặt này là ai. Trái tim Dương Uyên Uyên như bị bóp chặt, đứt khoát xua tay: “Thầy, thầy đừng biểu hiện sự áy náy như thế, em cảm thấy còn khó chịu hơn.”

Sau đó, cô gái tóc xoắn bên cạnh nói nhỏ cái gì đó vào tai Dương Uyên Uyên, rồi hai người cùng ngẩng lên dùng ánh mắt ái muội nhìn Mục Hoằng Dịch và Lận Yên rồi họ vội vã rời đi.

Lận Yên nhìn chằm chằm vào hai người đang bỏ chạy, đột nhiên có cảm giác vui sướng khi nhìn thấy người gặp họ: “Hình như bọn họ hiểu lầm rồi.”

Dáng vẻ mừng thầm bộc lộ hết ra ngoài.

Mục Hoằng Dịch chăm chú nhìn cô. Cô vẫn giống hệt như lúc trước, chỉ cần gặp được chút chuyện vui là muốn khoe ra hết.

Lận Yên đang cong môi cười bỗng nhiên hoàn toàn, biểu cảm trở nên cứng đờ, trước mặt Mục Hoằng Dịch cô lúc nào cũng để lộ ra sự vụng về của mình.

Một phút đồng hồ dài lê thê im lặng trôi qua, Mục Hoằng Dịch mở miệng: “Cùng tôi uống một ly café đi.”

Lận Yên ngẩn ra, không ngờ anh lại là người khoan dung rộng lượng như thế. Trải qua sự việc đêm đó mà anh vẫn có thể giữ tâm trạng bình tĩnh khi ở cùng cô.

Cũng không tới nỗi quá ngỡ ngàng, cô ngó vào vị trí ban đầu của mình, ấn chuông gọi phục vụ: “Cho một ly Cappuccino.”

Đột nhiên anh bình tĩnh như thế khiến Lận Yên được đăng chân lại lần đăng đầu, ánh mắt quan sát anh không thêm che giấu.

Mục Hoằng Dịch là người lớn lên với vẻ đẹp hại nước hại dân, có thể nói là cực kỳ đẹp trai. Nhưng Lận Yên nghĩ rằng, dù là người đẹp trai tới mấy thì cũng có khuyết điểm, không phải có câu nếu trời cao mở cho bạn một cánh cửa sổ thì sẽ đóng một cánh cửa của bạn lại sao?

Khuyết điểm của Mục Hoằng Dịch là kiêu ngạo. Trong ánh mắt anh thường mang theo cảm giác khinh thường khiến người khác phải dừng bước, nói quá hơn một chút là không coi ai ra gì, không ai có thể sánh bằng mình.

Có đi ầu, giờ đây...anh thay đổi rất nhiều.

Anh vẫn có phong thái sạch sẽ gọn gàng như trước, những đường nét trên khuôn mặt thời học sinh giờ trở nên góc cạnh hơn, đôi mắt ngày trước hay để lộ ra chút khinh thường giờ cũng bình tĩnh hơn, sâu không lường được. Dù cho sắc mặt rất bình thường nhưng lại khiến người khác cảm thấy có khoảng cách.

“Nhìn đủ chưa?” Giọng anh chẳng có chút cảm xúc nào cả.

Lận Yên mím bờ môi đỏ, lắc đầu, nói vô cùng thành khẩn: “Chưa đủ, có thể nhìn thêm một phút nữa không?”

Cô luôn có lòng tham không đáy với Mục Hoằng Dịch, bây giờ được nhìn thấy anh rồi lại vô sỉ muốn nhìn thêm một phút nữa.

“Qua tám năm rồi, em bày ra bộ dáng si tình đó để làm gì, có phải quá châm chọc rồi không?” Giọng nói anh lạnh lùng không có chút độ ấm nào.

Theo thói quen, Lận Yên cắn môi. Đó là bởi vì suốt tám năm qua cô sống trong sự hiểu lầm, cô hiểu lầm người Mục Hoằng Dịch yêu là Lai Sở Sở.

Giờ nghĩ, nếu như tám năm trước cô nhận ngay được tấm bưu thiếp đó thì cô sẽ trở về nước không chút do dự sao?

Không có đáp án cho trường hợp này, vì không có cái gọi là ‘nếu như’

Lận Yên cố gắng giải thích: “Thật ra...”

“Bưu thiếp đâu? Đã nhìn thấy chưa?” Mục Hoằng Dịch cắt ngang lời cô.

Lận Yên nhìn vào bông hoa xinh đẹp được vẽ trong cốc café, gật đầu, thanh âm lí nhí: “Ừm, thấy rồi...” Đáng tiếc là nhìn thấy muộn tám năm.

Thấy rồi?

Trả lời bình tĩnh thật, giống như là mấy lời trên tấm bưu thiếp chỉ là mấy câu vui đùa mà thôi.

Thật là buồn cười.

Mục Hoằng Dịch duỗi tay muốn lấy ly café trên bàn nhưng động tác hơi nóng vội nên đánh đổ ly café. Ngay lập tức café đổ lênh láng trên mặt bàn, tay áo sơ-mi màu xám của anh cũng dính không ít café.

“Không bị bỏng chứ?” Lận Yên khăn trương rút giấy ăn.

Mục Hoằng Dịch nhận ra chính mình đang thất thố nên có chút tức giận, không nhận giấy ăn cô đưa tới mà cong tay áo bị bắn café lại, ngữ khí lạnh như băng: “Không liên quan tới em.”

Mấy chữ ‘không liên quan tới em’ như dùng băng ném vào người cô giữa tháng bảy trời nóng rực lửa, được, cô hiểu rồi.

Tay đang cầm khăn giấy của Lận Yên cứng lại, lồng ngực như bị ép, hốc mắt nóng lên. Anh cứ giữ thái độ khi gần khi xa, lúc nóng lúc lạnh như này khiến cô sắp không chịu nổi rồi.

“Không sao chứ? Hoàng Dịch!” Đúng lúc đó anh Văn mang café tới, thấy cục diện này lập tức gọi người phục vụ tới xử lý.

“Tiểu Yên thì sao? Không bị bỏng chứ?” Anh Văn quay sang hỏi Lận Yên, hết sức quan tâm.

Lận Yên lắc đầu, sau đó cô cầm lấy túi xách, bỏ lại một câu một câu ‘em đi trước’ rồi chạy ra khỏi đó, so với hai cô gái tóc xoăn và tóc thẳng khi nãy thì dáng vẻ của cô còn chật vật hơn.

Bởi vì cô khóc.

Khóc một cách không có tiền đề.

“Em ấy...” Anh Văn cảm thấy đầu mình bị quay vòng vòng, nhìn chằm chằm dáng vẻ hoảng loạn chạy ra khỏi quán của Lận Yên, khó hiểu: “Em ấy bị bỏng hay là bị dọa đấy?”

Đôi mắt đen nhánh thâm thúy của Mục Hoàng Dịch nhìn theo bóng dáng xinh đẹp đi càng lúc càng xa, dần dần biến mất trong tiêu cự con người anh.

Hóa ra cô vẫn chưa học được cách che giấu tình cảm của mình, vấp phải chút trắc trở mũi sẽ chua xót.

Nhưng Mục Hoàng Dịch không biết, chỉ khi đứng trước mặt anh Lận Yên mới tỏ ra hoang mang lo sợ như thế, không thể làm mình bình tĩnh được.

Khoảng cách giữa anh và em.

Tình yêu trở nên mờ nhạt, nguội lạnh nhưng rất trong sáng.

Giống như không khí trong suốt

Giống như nước chảy trong veo.

1.

Lúc Sa Khinh Vũ tới quán bar của Lý Viêm Nguyên thì Lận Yên đã uống gần hết một chai Brandy(2) rồi.

(2)Brandy: Là tên gọi chung của các loại rượu nồng độ cao được chế biến từ sự chưng cất của rượu vang hoặc từ trái cây được nghiền nát rồi ủ lâu trong thùng gỗ một thời gian.

Sa Khinh Vũ nhìn chai Brandy gần như trống không trên bàn rồi lại nhìn Lận Yên đã say quá cần câu đang nằm ngủ như chết trên sofa, ghen hòng mãi mới lắc đầu nói được một câu: “Điên rồi!!”

Lý Viêm Nguyên đứng tựa vào cửa phòng bao, nói: “Tất cả mọi người đều đang ở trong thành phố, chỉ có cậu đang ở huyện thôi, mau đưa cô ấy về đi.”

“Sao cậu lại để cho cô ấy uống Brandy chứ?” Sa Khinh Vũ trách móc.

Lý Viêm Nguyên tròn tròn mắt, kêu oan: “Cô ấy uống say rồi mượn rượu làm càn chạy lên tầng hai chỉ vào ảnh của Mục Hoằng Dịch mà chửi ầm lên. Lúc đó tôi mới biết cô ấy uống rượu Brady đấy.”

Hắn đâu biết Lận Yên có thể chọn luôn Brandy để uống, đây là rượu mạnh đấy.

Nhắc tới Mục Hoằng Dịch, Sa Khinh Vũ lại nhú mày suy nghĩ: “Sao tên Mục Hoằng Dịch này lại chọc giận cậu ấy chứ?”

“Làm sao tôi biết được!” Về mặt Lý Viêm Nguyên lộ rõ sự bức bối.

Sa Khinh Vũ tức giận, cô không nói gì nữa mà lấy điện thoại ra gọi cho Mục Hoằng Dịch. Khi đối phương bắt máy, không kịp để đầu dây bên kia nói gì, Sa Khinh Vũ đã đánh đòn phủ đầu: “Tiểu Yên đang ở quán bar của Tiểu Nguyên, ngộ độc rượu rồi, cậu cần nhắc xem có tới đây một chuyến không?”

Xả hết cơn tức xong không đợi đối phương kịp nói gì, Sa Khinh Vũ đã kết thúc cuộc gọi. Cô đỡ Lận Yên đang nằm yên bất động trên sofa dậy.

Kiếp trước nhất định cô đã thiếu nợ hai người này.

Từ sau khi Lận Yên về nước, cô hao tâm tổn sức thiết kế ra cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa Lận Yên và Mục Hoảng Dịch, còn tưởng rằng bọn họ đã hiểu được dụng tâm của cô, nối lại tình xưa với nhau, cọ ra pháo hoa nổ tung bùng. Không ngờ, cuối cùng lại xảy ra tình cảnh như này, đúng là phí hết tâm tư của cô rồi.

Lý Viêm Nguyên bảo người phục vụ chuẩn bị thuốc giải rượu sau đó cho Lận Yên uống. Cô ho sặc sụa, rồi cuối cùng cũng tỉnh táo vài phần.

Giờ trong mắt cô chỉ nhìn thấy vô số bóng người mờ ảo chồng lên nhau, Lận Yên dụi mắt một cái rồi mơ hồ gọi tên: “Tiểu Nguyên?”

“Tỉnh rồi à?” Nghe thấy tiếng Lận Yên, Sa Khinh Vũ đi tới quan sát tình hình.

Lý Viêm Nguyên lắc đầu, nói một cách bất đắc dĩ: “Cũng tỉnh táo được chút rồi, nhưng tỉnh hoàn toàn thì chưa.”

Sa Khinh Vũ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần mình đều mệt mỏi, lo lắng: “Không biết chốc nữa Hoảng Dịch có tới không?”

“Giờ đừng để tâm tới Hoảng Dịch, chúng ta đưa Tiểu Yên về nhà đã. Dì Phương đi công tác rồi, để cậu ấy ở nhà một mình tôi chẳng yên tâm tí nào.” Lý Viêm Nguyên nói.

“Dì Phương đi công tác rồi?” Sa Khinh Vũ kinh ngạc, lúc Lận Yên về nước dì Phương vẫn còn ở nhà mà.

“Đúng vậy, dì đi Nga vào thứ sáu tuần trước.”

Sa Khinh Vũ nhìn chăm chăm Lận Yên, lại nhú mày.

Lận Yên ngoan ngoãn được khoảng một phút đồng hồ thì không biết lời đâu ra được một chai rượu khác, uống. Rượu chảy tràn ra khóe miệng cô, chảy xuống cái cổ mảnh khảnh, trông vô cùng gợi cảm. Ánh đèn mờ mờ trong phòng chiếu lên người Lận Yên, người đang mang trong mình ngàn nỗi ưu sầu. Cứ một ly lại một ly nữa, càng uống càng buồn.

“Bà cô của tôi ơi, sao cậu lại uống nữa rồi?” Lý Viêm Nguyên không chịu được nữa phải rống to lên.

“Ha!!” Lận Yên cười lạnh một tiếng đầy châm chọc.

Cô chính là không có tiền đồn như thế đấy!

Bởi vì không có tiền đồn nên cô mới xem đi xem lại tấm bưu thiếp được gửi tới muộn tám năm, rồi quyết định về nước không chút do dự.

Bởi vì không có tiền đồn nên cô mới không biết xấu hổ mà hỏi anh: “Còn yêu em không?”

Sao Mục Hoằng Dịch có thể chờ cô suốt tám năm!!

Cô thật sự điên rồi!!

...

Tám năm trước, Mục Hoằng Diễn xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, qua đời ngay ngày hôm sau. Lận Yên lập tức lên máy bay từ Bắc Kinh trở về thành phố rồi từ thành phố đi tàu trở về huyện.

Mục Hoằng Dịch và Mục Hoằng Diễn là anh em sinh đôi. Tình cảm anh em giữa hai người rất khăng khít, ngay sau khi biết tin Mục Hoằng Diễn qua đời, phản ứng đầu tiên của cô là không biết anh đau lòng như thế nào.

Cô thực sự rất lo lắng, vô cùng lo lắng cho Mục Hoằng Dịch. Thế nên cô bỏ lại tất cả mọi thứ ở Bắc Kinh để chạy về.

Cả một đường cô chạy như điên tới nhà anh, nhưng tới nơi thì nghe Diệp Lam nói: “Hoằng Dịch đi cả đêm không về, nghe Tiểu Nguyên nói là nó

đang ở khách sạn ngay cạnh quán bar.”

Lận Yên nghe xong lập tức bắt taxi đi tới khách sạn.

Tới khách sạn, cô tới quầy lễ tân hỏi số phòng Mục Hoàng Dịch. Người đứng trực ở quầy lễ tân ngược lên nhìn cô một cái, từ trong mắt nhân viên lễ tân có thể đọc ra dòng tin tức: Lận Yên tới đây là để bắt gian.

Vốn dĩ nhân viên lễ tân đã từ chối kiểm tra phòng giúp Lận Yên nhưng cô lại gọi điện thoại cho Lý Viêm Nguyên. Sau khi nhận được lệnh trực tiếp từ ông chủ, nhân viên lễ tân đành kiểm tra phòng: “Phòng 1202.”

Vừa mới nói dứt câu quay ra đã không thấy bóng dáng Lận Yên đâu. Cô vội vàng chạy lên tầng 12, tìm một vòng mới tìm được số phòng 1202, còn chưa kịp ấn chuông đã thấy Mục Hoàng Dịch mở cửa đi từ bên trong ra.

“Cậu làm tớ tìm lâu quá, tớ...”

Đột nhiên cô im bật, một người phụ nữ xuất hiện ở phía sau Mục Hoàng Dịch, đưa áo khoác cho anh, giọng nói rất ngọt ngào: “Quên cầ^un áo khoác này.”

Lận Yên ngẩn người nhìn cảnh trước mắt, bỗng nhiên thấy bản thân mình như đang diễn h^ành.

Cô cứ tưởng Mục Hoàng Dịch mượn rượu giải s^{ầu} cả đêm, không ngờ anh lại có một đêm ‘mất h^{ồn}’ như này.

Mục Hoàng Dịch cau mày nhìn Lận Yên, giờ không phải cô đang là sinh viên giao lưu đi tới Bắc Kinh à, anh hỏi cô bằng giọng lạnh nhạt: “Sao cậu lại quay v^ề?”

Lận Yên cười lạnh: “Mục Hoàng Dịch, cậu làm thế này không sợ Sở Sở thất vọng sao?”

Đối mặt với cơn oán giận của Lận Yên, Mục Hoàng Dịch chỉ nhún mày lại, một lúc lâu sau mới phun ra vài chữ: “Chẳ^{ng} liên quan gì tới cậu.”

Mấy chữ này, lập tức ném Lận Yên vào trong h ần băng.

Cô trợn tròn mắt, trong mắt như bao phủ một t ầng hơi nước. Đúng, chẳng liên quan gì tới cô cả.

Nhìn thấy trong mắt Lận Yên dâng lên một t ầng hơi nước, Mục Hoằng Dịch bực bội, cuối cùng anh mất hết kiên nhẫn, đẩy Lận Yên ra, bước đi.

Lận Yên bị anh đẩy một cái đã mất đà, phải bám vào cửa phòng mới có thể đứng vững được. Ngược mắt lên, đập vào mắt cô là người phụ nữ bên trong phòng đang thu dọn đồ đạc, ở giữa phòng còn có hộp ‘áo mưa’ rơi trên mặt đất, trông vô cùng chói mắt, nó như quất thẳng vào tim Lận Yên, đau nhói.

Cô thích Mục Hoằng Dịch mười mấy năm r ồi, biết được anh là người có tính cách lạnh nhạt, yên tĩnh. Có lẽ vì Mục Hoằng Dịch qua đời khiến anh chịu đả kích quá lớn, không có chỗ nào phát tiết.

Một người phụ nữ, một buổi tối thôi mà, đây là trò chơi của người trưởng thành.

Lận Yên nhẫn nhịn, suy nghĩ này cứ lặp đi lặp lại trong lòng để cô tự lừa gạt chính mình, làm bản thân bình tĩnh lại.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc thì người phụ nữ đó rời khỏi phòng, lúc đi ra cửa cô ta còn liếc nhìn Lận Yên một cái, r ồi tiếng cười châm chọc vang lên.

Lận Yên đau khổ nhắm hai mắt lại, không nhìn khuôn mặt đắc ý của người phụ nữ đó.

Một giây, hai giây, ba giây...

Cuối cùng, Lận Yên vẫn không thể khống chế được bản thân mình. Cô bước nhanh về phía trước, hung hăng kéo Mục Hoằng Dịch đang đứng chờ thang máy lại, mở to mắt nhìn anh, bờ môi trắng bệch, từng câu nói như phải rít qua kẽ răng: “Thế cậu đừng trêu chọc Sở Sở nữa, nếu đã không

thật lòng thích cậu ấy thì trêu chọc cậu ấy làm gì. Mục Hoằng Dịch, cậu không thấy bản thân mình rất buồn sao?”

Lận Yên hét lên xong thì bỏ chạy. Nước mắt giàn dụa.

Sau đó, cô gửi tin nhắn hỏi Lai Sở Sở: “Nếu người cậu yêu ngủ với người phụ nữ khác, cậu còn chấp nhận anh ta không?”

Lai Sở Sở nhanh chóng trả lời: “Tớ yêu anh ấy thì sẽ nghe anh ấy giải thích.”

Chín chữ(3) ngắn gọn, nhưng Lận Yên lại hiểu ý Lai Sở Sở muốn nói.

(3) Trong bản raw, câu trả lời của Lai Sở Sở chỉ có chín chữ.

Bởi vì yêu anh ấy, nên tin tưởng anh ấy vô điều kiện, tin rằng anh ấy trong sạch.

Lận Yên nhú mày nhìn chăm chăm vào chín chữ đó hồi lâu, nếu thế thì có thể hiểu là tình yêu cô dành cho Mục Hoằng Dịch không đủ lớn không? Khi nhìn thấy tất cả những thứ đó, cô không tin Mục Hoằng Dịch...

Sự thật đang bày ra ngay trước mắt cô, làm sao cô có thể lừa dối mình được nữa?

“Tiểu Yên, thật ra người cậu đang nói tới là Mục Hoằng Dịch?”

Lúc tin nhắn thứ hai của Lai Sở Sở được gửi tới, Lận Yên mới hoàn hồn, ngón tay đặt trên màn hình điện thoại run rẩy. Hóa ra, người cô nói là ai, Lai Sở Sở đã biết.

Cô đang cựa vào việc mượn danh nghĩa của Lai Sở Sở để phát tiết sự tức giận của mình với Mục Hoằng Dịch. Thật ra, cô chẳng có lập trường nào cả, không có bất cứ tư cách gì để chỉ trích anh.

Trong mối quan hệ của hai người họ, cô là kẻ thứ ba. Cuộc tình này được sáng tỏ rồi đấy, Lận Yên đau lòng nhắm hai mắt lại, nước mắt giàn dụa.

Ngày hôm sau, cô trở về thành phố, bay thẳng sang Pháp. Cô tuyệt tình như thế, chẳng giữ lại đường lui cho mình.

Khi đó, tuổi trẻ bồng bột, không biết trời cao đất dày là gì, cứ cho rằng tình yêu là thánh thần không thể xâm phạm.

Nhưng đâu ngờ, người anh yêu trước giờ lại là cô, Lận Yên.

Suốt 14 năm, cô cứ sống trong hiểu lầm. Cô cứ nghĩ người Mục Hoằng Dịch yêu là Lai Sở Sở.

Khi chữ ‘L’ trở thành con dấu riêng của Mục Hoằng Dịch, Lận Yên đã nhiều lần kiểm nghiệm thử xem ‘L’ này là đại diện cho Lận hay Lai. Nhưng mỗi lần cho ra kết quả thì nó lại hướng tới chữ Lai, vì thế cô mới tin rằng người Mục Hoằng Dịch yêu là Lai Sở Sở.

Đâu ngờ trời cao lại trêu đùa bọn họ như vậy, thực chất chữ ‘L’ là ‘L’ trong chữ Lận.

Nguyên nhân khiến chúng ta không thể mở miệng là vì bản thân thiếu dũng khí khi nói một câu ‘Anh yêu em/ Em yêu anh’. Chúng ta cũng chẳng đi làm rõ vấn đề, chỉ cần một chút hiểu lầm ở giữa thôi đã khiến mình tổn thương sâu sắc.

Chương 4

Edit: Cải Trắng

Dưới mái hiên, gió nổi lên

Đùa nghịch với sự rối bời trong lòng em

Tiếng chuông giòn giã, nhớ anh.

1.

Lận Yên duỗi tay ra muốn cướp lấy bình rượu. Uống say rồi mà không biết sao Lận Yên lại khỏe như trâu ấy, Sa Khinh Vũ muốn giành lấy rượu trong tay cô cũng bị cô đẩy cho lao đảo suýt ngã.

Lý Viêm Nguyên nhanh tay đỡ được Sa Khinh Vũ, mặt mày ủ rũ: “Đừng có say rồi lại còn bị thương, quán bar này của tôi không chứa nổi hai người đâu.”

Vừa dứt lời thì cửa phòng bao bị đẩy ra, một trận gió mạnh quét ngang, một bóng người lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Thân hình cao lớn của Mục Hoằng Dịch tản ra hơi thở lạnh lẽo, đôi mắt sâu hun hút nhìn chằm chằm Lận Yên. Thấy cả người cô nùng nặc mùi rượu, anh nhíu mày lại.

“Không phải bảo là ngộ độc rượu à?” Mục Hoằng Dịch trưng ra khuôn mặt lạnh lùng hỏi Sa Khinh Vũ.

Sa Khinh Vũ run lên, giờ cô chẳng còn cái khí thế ngang nhiên như lúc nãy gọi điện cho Mục Hoằng Dịch nữa. Cô chỉ vào Lận Yên đang say mèm, bóp méo sự thật: “Thế này...có khác ngộ độc rượu không?”

Mục Hoằng Dịch liếc mắt nhìn Sa Khinh Vũ một cái rồi quay sang nhìn Lận Yên đã say thành chó(1). Sau đó anh đi lên, đưa tay mình ra chặn tay

cô lại, mở miệng ngăn với giọng không vui: “Đừng uống nữa.”

*(1)Xin được chú thích rằng đây là nguyên văn của tác giả, edit không thêm
mắm dặm muôi gì hết =)))) không hiểu sao có cái so sánh thần kỳ này.*

Giọng nói lạnh nhạt, ảm đạm.

Lận Yên gạt tay anh ra, cầm ly rượu lên uống từng ngụm một như là đang giận dữ, vì uống nhanh quá nên cô bị sặc, ho khan. Thiếu chút nữa thì ho khạc cả máu ra.

Dù vậy cô vẫn không chịu dừng lại, tiếp tục cầm ly lên rót rượu.

Mục Hoảng Dịch nắm lấy đôi tay đang không ngừng chuốc rượu, ấn đường càng lúc càng nhú chặt lại: “Cứ khăng khăng phải tra tấn nhau như này sao?”

Tay Lận Yên bị anh nắm chặt tới nỗi cả người lão đảo suýt ngã, lòng trở nên nặng nề

Tra tấn nhau? Mối quan hệ giữa bọn họ là đang dày vò nhau à? Rõ ràng chỉ có Mục Hoảng Dịch đang dày vò cô thôi, cái gì cần nói cô đều nói cả rồi, lòng tự trọng của bản thân bị anh hung hăng dẫm lên, anh còn muốn thế nào nữa?

Đột nhiên, Lận Yên cau mày thể hiện rõ sự không vui. Tính tình ngang bướng nổi lên, ai cũng đừng hòng làm gì được, cô muốn uống rượu đừng ai ngăn cô lại.

Cô vừa dùng tay còn lại nâng ly rượu lên thì bị người nào đó đem trả về chỗ cũ, chưa kịp uống được ngụm nào, giọng người đó như đang quát: “Lận Yên, nghe lời đi.”

Giọng trầm thấp nhưng giận dữ.

Hai chữ đó, trong nháy mắt đã ném luôn tim cô xuống đáy vực.

Dù đã tám năm trôi qua, nhưng khi anh gọi hai tiếng ‘Lận Yên’, trái tim cô vẫn rung động.

Anh là Mục Hoàng Dịch, là người cô đã yêu hơn 20 năm nay. Đường như ngay cả trong máu cô cũng chảy hương vị thuộc về anh, một lòng như thế, sao có thể không tiếp tục rung động vì anh chứ!

Lận Yên nắm chặt ly rượu trong tay, vì nắm quá chặt nên khớp xương đã dần trở nên trắng bệch, như thể chỉ cần cô dùng thêm chút lực nữa thôi là ly rượu sẽ dài trong tay cô sẽ vỡ tan.

Tay Mục Hoàng Dịch đặt ở trên mu bàn tay cô, lòng bàn tay anh hơi lạnh.

Lận Yên gục đầu xuống, mái tóc đen nhánh mềm mại bung ra như thác nước đổ xuống. Tầm mắt cô dừng lại trên năm ngón tay anh, tay anh rất đẹp, đẹp tới nỗi nghi ngờ đây không phải tay của một người đàn ông.

Bỗng nhiên Lận Yên thoát được khỏi sự kiềm chế của Mục Hoàng Dịch. Nương theo cơn men say, Lận Yên giương mắt lên nhìn khuôn mặt Mục Hoàng Dịch, khuôn mặt lạnh lùng đó như ẩn như hiện trước mặt cô, sự tức giận không hề che giấu.

Lận Yên cười ngây ngô, thở ra nồng nặc mùi rượu, nắm đầu ngón tay vươn ra nắm lấy cổ áo sơ-mi Mục Hoàng Dịch, cúi người. Đôi mắt xinh đẹp lóng lánh vì men say nhìn chằm chằm anh. Khuôn mặt anh vẫn rất đẹp, đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, mỗi một bộ phận đều khiến cô yêu muốn chết.

Lận Yên buông thả, cứ không ngừng lôi kéo anh về phía mình, hôn lên môi anh khiến anh không kịp đề phòng, còn to gan đưa lưỡi vào khám phá khoang miệng, tựa như đang khiêu khích.

Đôi mắt đen của Mục Hoàng Dịch cứng đờ, chăm chú nhìn Lận Yên ở trước mặt đang rơi vào ý loạn tình mê mà hôn mình.

Trong khoang miệng không có hương vị ngọt ngào của cô, chỉ có hương rượu Brandy quanh quẩn, hơi cay.

Cuối cùng, Mục Hoảng Dịch chuyển từ thế bị động sang chủ động, một tay lùa sâu vào mái tóc cô, ngón cuồn găm nhấm đôi môi ấy. Hình như chỉ thế thôi là không thỏa mãn, đôi môi nóng bỏng ấy di chuyển xuống chiếc cổ mảnh khảnh của cô, trút hết áp lực mà tám năm qua đã dồn nén ngón cuồn không chút lưu tình.

Một tay lần mò ra sau lưng cô, kéo khóa áo xuống được nửa. Đúng lúc ấy thì bỗng nhiên cô tỉnh lại, mở mắt đẩy anh ra.

Đột ngột bị cô đẩy ra nên Mục Hoảng Dịch không kịp đề phòng, lão đảo ngã ra phía sau, tay anh quét một lượt lên trên bàn, bao nhiêu ly rượu trên đó rơi xuống đất vỡ choang.

“Choang....”

Sau âm thanh vang dội đó là sự im lặng.

Cô và anh bốn mắt nhìn nhau.

Sa Khinh Vũ và Lý Viêm Nguyên cũng bốn mắt nhìn nhau.

Hai người sau giật mình nhanh chóng đi ra khỏi phòng bao, để lại một cơn gió mạnh quét qua.

Lúc Mục Hoảng Dịch đưa được Lận Yên lên xe đã là hai giờ sáng.

Sa Khinh Vũ đi lên, nhìn người đang say tới bất tỉnh nhân sự trong xe mà lo lắng: “Cậu cũng uống rượu đấy, không sao chứ?”

Những lời này là nói với Mục Hoảng Dịch. Sau khi cô và Lý Viêm Nguyên đi ra khỏi phòng bao không bao lâu thì Lận Yên đã ‘xả’ ra hết cả thân. Mục Hoảng Dịch đành để Sa Khinh Vũ đi mua cho cô bộ quần áo để thay, vào lúc đó Mục Hoảng Dịch lại ngồi uống với Lý Viêm Nguyên hai ly rượu, có lẽ là mượn rượu tiêu sầu.

“Hay là hai người ở tạm khách sạn ngay bên cạnh đi.” Sa Khinh Vũ đề nghị.

Ở huyện này, Lý Viêm Nguyên có không ít tài sản. Ngoại trừ quán bar thì khách sạn ngay bên cạnh cũng là của hắn. Trước kia bọn họ thường xuyên tới đây quây, tới lúc muộn quá hoặc uống say không thể về nhà họ đều ở tạm khách sạn bên cạnh này.

Mục Hoằng Dịch nghiêng mặt nhìn khách sạn ngay sát bên cạnh. Lần cuối cùng gặp mặt vào tám năm trước, là ở chỗ này. Ánh mặt anh trở nên nặng nề, cúi xuống nhìn Lận Yên đã say tới không biết trời trăng mây đất gì hết. Nếu cô tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên giường lớn ở khách sạn mà hai người cãi nhau một trận, cô sẽ cảm thấy dày vò như thế nào đây?

Mục Hoằng Dịch đưa tay day ấn đường, lắc đầu: “Không sao cả, tôi chỉ uống có hai ly.”

“Vậy cậu phải đưa cô ấy về nhà đấy.” Sa Khinh Vũ dặn dò rồi bước đi, nhưng mới đi được hai bước đã quay đầu lại, không yên tâm dặn dò thêm lần nữa: “Nhà cô ấy không có ai, dì Phương đi công tác rồi, cho nên...”

Mục Hoằng Dịch gật đầu, sau đó khởi động xe, nói: “Yên tâm, tôi sẽ ở lại nhà cô ấy.”

Lúc này Sa Khinh Vũ mới yên tâm, gật đầu, chuyển hướng lái xe về trung tâm thành phố. Ở tòa soạn còn có một đồng việc cần xử lý, nếu không phải Lý Viêm Nguyên gọi cô tới quán bar thì giờ này cô đang ở trên giường trong nội thành ngủ ngon rồi.

Suốt cả đường đi, Lận Yên cứ nhích tới nhích lui, không chịu ngả yên chút nào, muốn tìm được một tư thế thoải mái nhất để ngủ. Nhưng không gian trong xe chỉ rộng có chừng ấy, ngay cả chỗ để chân cũng không có.

Mục Hoằng Dịch nhận ra nên anh tấp xe vào ven đường, hơi cúi người nghiêng sang bên ghế phó lái để đi đầu chỉnh ghế cho cô, đi đầu chỉnh mãi cho tới khi cô nằm im thoải mái ngủ.

Ánh trăng lạnh lạnh yếu ớt chiếu xuống, hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đưa tay lên vuốt ve gò má ửng hồng của cô, ngây người. Ngón tay chậm rãi lướt lên phía bên trên, thẳng cho tới khi chạm được vào tóc, mái tóc vừa đẹp vừa dày, anh dùng hai ngón tay cuốn cuốn mấy sợi tóc, ghé mũi lại cảm nhận mùi hương.

Mái tóc cô có hương thơm dịu nhẹ, hương vị này... trên người Lận Yên luôn luôn có mùi hương này.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ đó, ánh mắt Mục Hoằng Dịch tối lại.

Tám năm rồi.

Rốt cuộc cô đã nhấn tâm tới mức nào, bất chấp thế nào mới có thể vứt anh ở lại nước suốt tám năm.

Mục Hoằng Dịch nheo mắt lại, nhẹ giọng lầm bầm: “Vì sao không nghe anh giải thích?”

Vì sao lại dễ dàng định tội cho anh như thế, hơn nữa, đó còn là tội tử hình.

Ngày đó, tám năm trước, chân trước vừa mới bước ra khỏi khách sạn, anh hối hận.

Ban đầu anh tưởng Lận Yên yêu mình như vậy thì cô sẽ suy nghĩ thật cẩn thận. Xem ra, là do anh coi thường tình cảm của cô dành cho anh quá rồi.

Sau một lúc lâu, Mục Hoằng Dịch cười tự giễu. Anh ấn hạ cửa sổ xe xuống, móc từ trong túi quần ra bao thuốc lá, lấy một điếu ra đưa vào trong miệng, châm lửa. Tay gác ở trên cửa sổ xe, làn khói trắng nhả ra từng đợt một, ánh mắt mê man nhìn Lận Yên ở bên cạnh. Đột nhiên ấn đường nhức nhối, anh hút thêm hai hơi nữa rồi ném điếu thuốc đi, sau đó khởi động xe.

Là anh tự cho là đúng. Anh cứ nghĩ rằng Lận Yên sẽ đứng yên tại chỗ chờ anh, chờ anh mở miệng giải thích, chờ anh tốt nghiệp đại học, chờ anh... cưới cô.

...

Lần mò trong bóng tối, Mục Hoằng Dịch đưa Lận Yên về tận giường. Kéo chăn đắp lên người cô xong anh mới đưa tay bật đèn lên. Mở đèn lên, đập vào mắt anh là giấy A4 vút tứ tung bừa bãi trên giường, trên bàn, trên mặt đất,...

Mục Hoằng Dịch cúi xuống nhìn chằm chằm vào tờ giấy A4 bị mình giẫm lên, thả nào lúc anh mới vào phòng cảm thấy dưới chân có vật gì đó, hóa ra là kiệt tác do cô tạo nên.

Thở dài đầy bất đắc dĩ, sau đó anh nhặt một đồng giấy A4 lên. Sau khi sắp xếp ngay ngắn xong anh đặt nó trên mặt bàn, rồi lại nhìn người nào đó đang say sưa ngủ trên giường. Cô vẫn y hệt như lúc trước, không thích tới phòng sách làm việc, thích đem giấy tờ ném lung tung loạn xạ, khiến cả gian phòng như có chướng khí mù mịt, hỗn độn thành một đồng.

Dưới thân Lận Yên còn có mấy tờ giấy nữa, Mục Hoằng Dịch cẩn thận rút chúng ra. Thấy báo chí đưa tin là cô đang phiên dịch một quyển sách tiếng Pháp nữa, sắp hoàn thành bản thảo rồi. Cần trong tay tờ giấy A4 trắng thơm, Mục Hoằng Dịch thấy những dòng chữ tiếng Pháp được cô dùng bút đỏ khoanh vòng lại, tựa như là ghi chép. Anh nghĩ, chắc là đúng rồi.

Từ trước tới nay, cô làm gì cũng rất phách lối. Tự do ở Pháp, sau khi nổi tiếng nhờ vào tác phẩm đầu tiên mình phiên dịch, cứ cách hai ba ngày cô lại xuất hiện trên TV trong những buổi phỏng vấn. Vẫn rất phách lối. Cho tới khi cô 'khiêm tốn' trở về nước.

Phòng cô vẫn y hệt như tám năm trước, chẳng khác chút nào cả. Trên bàn cô luôn đặt một đồng đồ chơi nhỏ, ở ban công vẫn còn chuông gió vỏ sò mà anh tặng cô, chỉ là đã bị gió thổi suốt tám năm, không còn đẹp như trước nữa.

Năm ấy, vào lễ trưởng thành của Lận Yên, cô đã quăn lấy anh muốn đi tới bờ biển, đi qua một quán nhỏ ở trên bãi biển thì mặt dày mày dạn muốn anh mua cho mình chuông gió.

Sau đó, anh đọc được một quyển sách, trong đó nói rằng chuông gió là biểu tượng của sự nhớ nhung. Khi gió thổi qua, tiếng chuông vang lên, nghĩa là ‘tôi ở phương xa đang nhớ bạn’

Nhưng ai biết, rất lâu về sau, Lận Yên lại nói với anh như thế này: “Thế là tớ có thể khoe ở trên weibo là mình nhận được quà trong lễ trưởng thành rồi.”

Mục Hoảng Dịch nghe xong, cười nhẹ. Cô vẫn là một Lận Yên thích khoe khoang như thế.

Mục Hoảng Dịch tắt đèn chùm đi, lọ mọ đi tới cạnh giường bật đèn ngủ màu vàng ấm lên. Anh ngẩng tựa người vào ghế dựa, híp mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô. Có lẽ là do khí hậu ở Pháp rất tốt nên cô càng ngày càng trở nên xinh đẹp, đôi môi anh đào có chút ửng ửng càng thêm mê người.

Mỗi lần xem chương trình cô tham gia chiếu trên TV, anh lại thấy đáng người cô mảnh khảnh hơn. Hiện giờ được nhìn tận mắt, đúng là đã gây đi rất nhiều. Nét non nớt trên khuôn mặt đó hoàn toàn biến mất, có thể là ở Pháp có một số chuyện không thuận lợi.

Lận Yên uống say rồi ngủ rất ngoan, khuôn mặt không có bất cứ sự công kích nào, ngón tay chai sần của anh nhẹ lướt qua gương mặt ửng hồng đó.

“Có biết tôi đang đợi em không?” Trong đêm khuya tĩnh lặng, Mục Hoảng Dịch hỏi Lận Yên đang ngủ say.

Anh có thể bỏ qua quãng thời gian đó, bỏ qua sự nhẫn tâm kiên quyết của cô, bỏ qua những sai lầm từng mắc phải.

Nhưng mà...

Mục Hoảng Dịch cúi người hôn lên trán đang nóng hổi của Lận Yên.

Đồng gốc, sao em không mang chuông gió tới Pháp? Như vậy, khi gió thổi qua, tiếng chuông vang lên, em sẽ biết anh ở phương xa đang nhớ em.

2.

Sáng sớm hôm sau, Mục Hoằng Dịch bị tiếng chuông cửa đánh thức, anh day day ấn đường rồi đi xuống tầng mở cửa.

Lộ Giang chớp chớp mắt. Dù Mục Hoằng Dịch vẫn còn đang ngái ngủ nhưng khuôn mặt cực phẩm này nhìn quen quen.

“Cô tìm ai?” Mặt Mục Hoằng Dịch chẳng có chút cảm xúc nào.

Lộ Giang gãi gãi đầu, thấy hơi khó hiểu: “Đây có phải nhà chị Lận không ạ?”

Mục Hoằng Dịch ‘ừm’ một tiếng nhẹ tênh.

Có được đáp án khẳng định của anh, đôi mắt trong sáng của Lộ Giang lập tức hiện lên vẻ ái muội khi nhìn Mục Hoằng Dịch.

Sáng sớm, ánh sáng nhu hòa chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của Mục Hoằng Dịch, từng đường nét rất rõ ràng. Sự quen thuộc ập tới ngay tức khắc.

Người con trai ở trên mặt bàn?

Đột nhiên Lộ Giang ‘A’ một tiếng, chỉ vào Mục Hoằng Dịch, giọng nói kích động: “Anh anh anh...có phải anh là mối tình đầu của chị Lận không?”

Đôi mắt đen nhánh của Mục Hoằng Dịch lóe lên một tia khác thường.

Lộ Giang giải thích: “Bởi vì trên máy tính hay trên mặt bàn của chị Lận cũng để ảnh chụp chung với anh. Trong ảnh hai người còn đang mặc đồng phục học sinh, chắc là ảnh chụp thời đi học. Tuy rằng lúc đó khuôn mặt anh có hơi non nớt nhưng lớn lên lại vô cùng đẹp trai, tôi nhìn một cái là nhận ra rồi.”

Nói xong câu cuối cùng, khuôn mặt Lộ Giang còn lộ ra chút si mê.

Vẻ mặt Mục Hoằng Dịch vẫn rất lạnh lùng khiến người khác không biết được anh đang suy nghĩ cái gì, sâu không đoán được.

Nói một lúc rồi mà vẫn không thấy nhân vật chính mời vào nhà, Lộ Giang lại không tiện nghênh ngang đi vào, đành tự giới thiệu bản thân: “Tôi tên là Lộ Giang, là trợ lý của chị Lận.”

Dứt lời, Mục Hoằng Dịch như là mới bừng tỉnh, nghiêng người, chừa một lối đi cho Lộ Giang vào.

Lộ Giang thè lưỡi, trên mặt hiện lên biểu cảm như trút được gánh nặng, xem ra sáng sớm đã tới quấy rầy người khác tỉnh mộng là phải chịu sự xem thường.

Vừa mới đi được hai bước, Lộ Giang mới giật mình quay đầu lại, hỏi: “Tôi không quấy rầy anh và chị Lận chứ?”

Mục Hoằng Dịch không trả lời.

Lộ Giang bĩu môi, trong lòng âm thầm mắng Mục Hoằng Dịch quá lạnh nhạt, sau đó lại lẩm bẩm: “Tôi đang không biết sao đột nhiên chị Lận lại về nước, hóa ra là làm lành với mối tình đầu, mọi chuyện lại như lúc đầu.” Thấy áo sơ-mi Mục Hoằng Dịch mặc trên người nhăn nhúm lại, đây chính là bằng chứng rõ nhất sau khi phạm tội. Lộ Giang lắc đầu, thở dài: “Ôi, đã tới mức này rồi.”

Mục Hoằng Dịch quay lại phòng Lận Yên để lấy điện thoại, tới khi đi xuống thì đã thấy Lộ Giang ngồi trên ghế chơi điện thoại. Thấy Mục Hoằng Dịch đi tới, cô bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh, giống như một người học sinh ngoan.

Mục Hoằng Dịch hỏi cô: “Cô tới tìm Lận Yên có việc gì sao?”

“Hả?” Lộ Giang sửng sốt, nhưng ngay sau đó đã lấy lại tinh thần, nói: “Chị Lận cứ kéo bản thảo liên tục, còn chậm nữa là chị ấy sẽ bị chủ biên kéo vào danh sách đen những Đại vương chuyên chậm bản thảo đấy.”

Mục Hoằng Dịch cẩn thận cài cúc áo lại, hỏi Lộ Giang: “Cô ấy thường xuyên chậm bản thảo à?”

“Đúng thế.” Nói tới việc Lận Yên kéo bản thảo, Lộ Giang kích động như điên, kể một loạt những việc Lận Yên làm để kéo bản thảo, cuối cùng còn tặc lưỡi tổng kết bằng một câu: “Thế nên...anh có thể quản chặt chị Lận không? Nếu còn tiếp tục chậm bản thảo như thế, phỏng chừng chưa hết tháng này tôi đã phải sang châu Phi lao động cực nhọc rồi.”

Mục Hoằng Dịch bình tĩnh liếc mắt nhìn Lộ Giang, cất giọng trầm ấm: “Tính tình cô ấy không tốt, nên khoan dung một chút.”

Nghe thì giống như lời an ủi nhưng giọng điệu rõ là đang bênh vực, nội tâm Lộ Giang sụp đổ, nước mắt như muốn rơi ra.

Đợi tới khi Lận Yên tỉnh lại đã là giữa trưa, nhức đầu muốn điên, yết hầu khô khốc tới đáng thương.

Bò xuống khỏi giường, cô mơ mơ màng màng xuống tầng rót cốc nước. Cô cố gắng nghĩ xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng đầu quá đau, cô cũng lười phải suy nghĩ nhiều.

“Chị Lận.”

Tiếng gọi tựa như tiếng oan hồn vang lên bên tai Lận Yên khiến Lận Yên sợ tới mức suýt chút nữa thì hét lên. Khi nhìn thấy khuôn mặt Lộ Giang hiện ra, Lận Yên hét lên tên cô ấy lên, tức giận: “Lộ Giang.”

Lộ Giang dù biết mình sai nhưng vẫn bĩu môi, bày tỏ mình vô tội, còn giải thích: “Thật ra em đã gọi chị rất nhiều lần, nhưng chị chẳng nghe.”

Lận Yên nhìn Lộ Giang hồi lâu bỗng nhíu mày: “Em vào nhà bằng cách nào?”

Trong nhà không có ai, không phải Lộ Giang bay vào đấy chứ?

Lộ Giang đắn đo mãi mới nói: “Bạn trai chị mở cửa.”

“Bạn trai?” Lận Yên hoang mang, cô có bạn trai lúc nào, sao cô không biết?

Lộ Giang gật đầu, thành thật trả lời: “Người con trai trên mặt bàn.”

Phản ứng đầu tiên của Lận Yên là nhú mày, sau đó mới nhận ra, người đó là anh, Mục Hoằng Dịch.

Đôi mắt đen nhánh của Lộ Giang càng hiện rõ vẻ chân thành, sáng rực lên nhìn chằm chằm Lận Yên, hỏi: “Chị Lận, không lẽ chị thực sự về nước để kết hôn?”

“Ai nói với em là chị muốn kết hôn?” Tin đồn nhảm này là ai truyền ra đấy?

“Nhưng hai người...” Lộ Giang chỉ vào Lận Yên, sau đó lại chỉ ra cửa lớn, nội tâm giằng xé một lúc mới nói ra miệng được: “Hai người đã ở chung rồi, không kết hôn...”

“Ai nói với em là bọn chị sống chung?” Lận Yên tức giận cắt ngang lời Lộ Giang, rồi giáo huấn: “Đừng có mà giống mấy tay phóng viên ấy, xem hình đoán mò. Không đưa ra được bằng chứng thì em lấy cái gì để chứng minh cho luận điểm của mình?”

“Tận mắt nhìn thấy còn không phải luận cứ sao?” Lộ Giang nhỏ giọng phản bác.

Lận Yên trừng mắt nhìn cô nàng, tiếp theo đại não ‘tút tut’ như là bị dẫn đi mất.

Tận mắt nhìn thấy, không phải là bằng chứng rõ ràng nhất sao?

Lận Yên nhú mày, dường như ngộ ra điều gì đó. Có lẽ, vào ngày đó của tám năm trước, cái cô tận mắt nhìn thấy nhớ đâu không phải sự thật?

Tám năm ở Pháp, cô đã suy nghĩ rất nhiều, Mục Hoằng Dịch là người như thế nào cô hiểu rất rõ. Chẳng qua lúc ấy cũng là lúc Mục Hoằng Dịch qua đời, Lận Yên nghĩ là anh quá đau khổ không có chỗ phát tiết nên tìm kiếm sự kích thích cả một đêm.

...

Tới tận khi đang ở trên đường cao tốc rồi Lộ Giang vẫn còn oán giận: “Vậy bản thảo chị định bao giờ giao?”

Rõ ràng cô tới đây là để giục bản thảo, sao lại trở thành tài xế rồi?

Lận Yên đau đầu day day trán, trả lời bừa: “Khoảng hai ngày nữa.”

“Hai ngày rồi lại hai ngày nữa, đây là thuật ngữ chỉ một khoảng thời gian mà nhà văn các chị hay dùng sao?” Lộ Giang truy lùng tận gốc.

Lận Yên dùng ánh mắt lười biếng nhìn Lộ Giang, không trả lời câu hỏi của cô nàng mà còn phân phó: “Đi tới bệnh viện trung tâm thành phố.”

“Đi bệnh viện làm gì?” Lộ Giang khó hiểu, dừng một chút rồi nói: “Chủ biên đang đợi chúng ta đấy.”

Lận Yên có cảm giác đầu nặng trĩu, nói: “Chị vẫn thấy đau đầu lắm, cứ đi khám bác sĩ đi.”

“Nhất thiết phải vậy sao?” Lộ Giang bữu môi đầy bất mãn.

Chẳng qua chỉ là đau đầu do say rượu, chị Lận có cần phải làm to chuyện ra như thế không?

Vừa dứt lời, mí mắt Lận Yên hơi giật giật. Cô hơi liếc mắt nhìn Lộ Giang nhiều chuyện nhưng không nói gì.

Không cần thiết, nhưng cô muốn đi hỏi Mục Hoảng Dịch rõ ràng chuyện tám năm trước. Nếu như nó chỉ là hiểu lầm thì suốt bao nhiêu năm nay cô đã hiểu lầm lớn như thế nào?

Tuy Lộ Giang oán giận nhưng vẫn miệt mài giúp Lận Yên xếp hàng, đăng ký, nộp phí, bận rộn hầu hạ từ đầu tới cuối.

Đến bác sĩ khám và lấy thuốc xong, Lận Yên đứng đọc bảng tra cứu các khoa cạnh thang máy. Cô nhanh chóng tìm được khoa ngoại thần kinh ở

tầng bốn, phía đông.

“Ăn cơm trưa xong thì uống thuốc, chị cứ nghỉ ngơi khoảng một tiếng đi rồi chúng ta đi gặp chủ biên...A, chị Lận!!”

Lộ Giang vội vã đuổi theo, khóc lóc thảm thương, cô nàng còn chưa kịp nói xong thì Lận Yên đã để thang máy chạy lên tầng hai rồi: “Chị Lận, chị đang làm cái gì thế?”

“Chị đi dạo.” Lận Yên cúi đầu bấm điện thoại, giả vờ như mình không để tâm.

Đi dạo?

Thiếu chút nữa thì cảm Lộ Giang rớt xuống đất. Bệnh viện có chỗ nào để đi dạo à? Đây cũng đâu phải trung tâm thương mại.

Cuối cùng, Lận Yên được thoải mái đi dạo một vòng khắp các tầng ở bệnh viện. Lúc bắt đầu đi từ tầng năm xuống, cô vòng lại tầng bốn chỗ khoa ngoại thần kinh lần nữa, dù Lộ Giang ở đằng sau đang tỏ rõ sự oán hận nhưng Lận Yên không hề bị tác động.

Chỗ quầy trực y tá của khoa ngoại, Lận Yên hỏi: “Xin hỏi, bác sĩ Mục có ở đây không?”

Y tá nghe thấy mấy từ mấu chốt là ‘bác sĩ Mục’ thì ngẩng đầu lên liếc nhìn Lận Yên một cái. Dù sao thì có rất nhiều cô gái tới tìm bác sĩ Mục giống như Lận Yên.

“Hôm nay bác sĩ Mục không ng ỡ khám?” Y tá mỉm cười trả lời.

Không ng ỡ khám? Nhưng hôm nay là thứ năm mà.

“Không phải thứ ba và thứ năm hàng tuần anh ấy ng ỡ khám sao?”

“Hôm nay bác sĩ Mục có hai ca phẫu thuật, một ca sáng một ca chiều nên không ng ỡ khám.” Y tá trả lời.

Lận Yên gật đầu mà trong lòng mất mát.

Duyên phận giữa hai người bọn họ thật mong manh. Mỗi khi cô có ý tiến tới gần thêm một bước thì vận mệnh như đang trên ngời vẫy, buộc mình phải lui về vị trí cũ.

Chân tướng tám năm trước là gì, bỗng nhiên Lận Yên cảm thấy không còn quan trọng nữa.

Cô nghĩ mình vẫn luôn yêu anh như trước, yêu tới mức không cần lời giải thích cho sự việc đó, cho nên khi thấy tấm bưu thiếp cũ, cô mới quyết định về nước không chút do dự như thế. Chỉ cần anh yêu cô, thế là đủ rồi.

3.

Lộ Giang lái xe đi tới tạp chí Thanh Mai, vừa đi vừa hỏi Lận Yên: “Chị Lận, sao chị lại muốn tìm bác sĩ khoa ngoại? Muốn làm phẫu thuật sao? Chẳng lẽ chị về nước là để chữa bệnh? Hoặc là gặp tình huống giống như trên TV diễn viên hay đóng, chỉ còn lại khoảng thời gian ba tháng?”

Lận Yên ‘a’ một tiếng, châm chọc: “Không hổ danh là trợ lý của chị.”

Ý châm chọc thể hiện rất rõ ràng.

Lộ Giang: “...”

“Chị về nước, không vì kết hôn cũng chẳng phải vì bệnh tật, chẳng lẽ giống như những gì báo chí nhắc tới, chị chưa kết hôn đã có thai nên muốn sinh con?” Lộ Giang lại hỏi.

“Tiểu Giang...”

“Két...” Tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên, chiếc xe bị một lực mạnh đâm ở phía sau, đẩy xe nhanh về phía trước. Trong cơn hoảng loạn, Lận Yên hô to đầy hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch: “Lộ Giang, phanh đi, phanh xe!!”

Gần như thét lên.

“A...” Lộ Giang sợ tới mức nhắm chặt hai mắt lại, hai chân đạp loạn:
“Phanh...phanh ở chỗ này đây? A...cứu mạng với!!”

Đầu óc Lận Yên rối bời, một đoạn ký ức phủ đầy bụi bống dưng hiện ra rõ ràng trước mắt cô. Tay cô gắt gao bám chặt lấy đai an toàn, sắc mặt trắng bệch.

“Phanh ở chỗ nào thế...”

Lộ Giang mất hồn mất vía, hai chân đạp loạn xạ. Sau đó ‘két’ một tiếng, dưới sự tác động của lực, cả Lận Yên lẫn Lộ Giang đều đổ người về phía trước, nhưng chưa kịp định thần lại thì đai an toàn đã kéo bọn họ ra phía sau, cuối cùng thì bị ghế dựa ngăn lại. Một loạt động tác như thế chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Cơ thể hai người cứng đờ dựa vào ghế, nỗi sợ hãi vẫn còn bủa vây trong lòng khiến họ thở gấp không ngừng, sắc mặt trắng bệch.

Cả người Lận Yên run lên, sắc mặt đã trắng như tờ giấy, hốc mắt xuất hiện một tầng hơi nước, lòng bàn tay bị móng tay đâm sâu tới nổi bật máu.

Lộ Giang định thần lại thì lập tức quay đầu xem xét tình hình phía sau, cô nhìn thấy phần sau xe bốc khói, thanh âm run rẩy: “Tai nạn giao thông à? Đâm đuôi sao?”

Sự cố đâm xe hàng loạt diễn ra ở đầu đường Hồng Diên khiến chuyện trở nên nhốn nháo. Người vây xem mỗi lúc một nhiều, cảnh sát giao thông tạm thời chưa tới nơi, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Dưới ánh mặt trời chói chang, có thể ngửi thấy mùi xăng bốc lên kèm theo mùi gì đó khét khét, mùi đó khiến Lận Yên vô thức che mũi lại.

“Chị Lận, chúng ta xuống xe thôi, nhớ đầu xe nổ!!” Trong lòng Lộ Giang vô cùng sợ hãi.

Lận Yên phải chống đỡ lắm mới lê được đôi chân mềm nhũn xuống xe. Mím chặt đôi môi tái nhợt, cô run rẩy bám vào tay vịn mới miễn cưỡng đứng vững được.

Đưa mắt nhìn qua, khung cảnh hỗn độn thu hết vào trong mắt. Cả ba chiếc xe không xe nào thoát khỏi. Một chiếc xe BMW đâm vào xe Bắc Kinh hiện đại màu trắng, lực rất mạnh nên theo quán tính xe bị đẩy ra xa, lúc này mới đâm vào đuôi xe Lộ Giang. Xe gặp xui xẻo nhất là con xe Bắc Kinh hiện đại màu trắng ở giữa, cả trước cả sau đều bị đâm cho méo mó, kính xe nát tươm, máu chảy nhiều tới nỗi không nở nhìn.

“Người trong xe còn sống không?”

“Đã chết rồi à?”

“Không biết, toàn là máu thôi. Thật kinh khủng!”

Người đi đường bắt đầu bàn luận với nhau. Bỗng nhiên ‘oa’ một tiếng, tiếng khóc vang lên.

“Là trẻ con à?” Có người nói.

Lận Yên hoảng sợ xoay người lại, vịn vào thân xe của Lộ Giang mà bước đi, bước từng bước tới chỗ xe Bắc Kinh hiện đại màu trắng. Lộ Giang vừa xuống xe nhìn theo chỗ Lận Yên đang đi tới thì hoảng sợ ngăn cô lại: “Chị Lận, đừng đi ra đó, nếu chị xảy ra chuyện thì em phải làm sao bây giờ?”

Lận Yên vốn là nhân vật của công chúng, xảy ra việc tai nạn giao thông đã đủ làm cô phải sút đầu mẻ trán rồi, nhưng nhờ người có mệnh hệ gì thật thì cô phải làm sao bây giờ? Tai nạn giao thông may mắn thoát chết, nhưng qua miệng lưỡi của bên báo chí, sớm muộn gì Lận Yên cũng sẽ chết chìm trong nước miếng.

Tiếng khóc của đứa bé càng lúc càng thảm thiết, như là đang gân cổ lên để khóc, đầy bất lực, sợ hãi cực độ...

Cảnh tượng quen thuộc này khiến cô chấn động trong lòng. Nó khiến Lận Yên nhớ tới khi còn nhỏ, lúc bố cô đưa cô đi trên đường cao tốc cũng xảy ra tai nạn đâm xe liên hoàn như thế này. Hơi thở của bố cô yếu dần, cô cũng đã gào khóc thật lớn nhưng không có ai để ý tới cô, chẳng có ai chịu giúp đỡ cô.

Đột nhiên, nước mắt đã chảy rơi xuống, dưới ánh nắng mặt trời tháng bảy tựa như một trận tuyết lớn.

“Gọi xe cấp cứu!!” Bất thành lời, Lận Yên hét to lên, khàn cả giọng.

Lộ Giang giật mình rồi giật đầu. Tay cô run rẩy móc điện thoại ra, ngay cả thanh âm cũng bắt đầu run, không biết là bị tiếng hét của Lận Yên dọa hay bị vụ đâm xe vừa rồi làm cho kinh hãi.

“Oa...” Đứa trẻ nhỏ khóc tới tê tâm liệt phế, gọi: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ...”

Lận Yên bước nhanh tới đó. Đối mặt với một đồng hoang tàn nhưng bản thân lại bất lực, đứa trẻ nhỏ không thể ngăn được tiếng khóc bi thương của mình. Cô hoàn toàn đồng cảm với hoàn cảnh đứa nhỏ này gặp phải, cô biết nó sợ hãi và bản thân mình cảm thấy bất lực tới nhường nào.

Không bao lâu sau, cảnh sát giao thông tới nơi. Họ chia ra làm hai để hành động, một đội dùng dây tuyến vàng bao vây khu vực tai nạn lại để giữ nguyên hiện trường, một đội tiến hành cứu viện.

Sau khi người trong chiếc xe Bắc Kinh hiện đại được cứu ra, mọi người đều phải nín thở trước cảnh tượng ghê người đó. Một người mẹ đang gắt gao ôm chặt lấy con gái mình vào lòng, một màn này khiến cho nhiều người qua đường chấn động.

Một bé gái khoảng sáu tuổi đang khóc không ngừng. Phần đầu mẹ cô bé bị thương, cả mặt toàn máu là máu, bé gái được cô ấy ôm chặt trong lòng cũng bị thương, khắp người là máu. Tại hiện trường, cảnh sát giao thông tuyên bố người mẹ đã tử vong làm mọi người xôn xao.

Mẹ, là loài vật vĩ đại nhất trên thế giới này.

Vĩ đại ở đây, không chỉ là nói tới việc mẹ là người đã ban cho mình mạng sống, mà còn nói tới việc khi đứng trước những việc nguy hiểm tới tính mạng, mẹ vẫn không chút do dự lựa chọn bảo vệ đứa con của mình.

Bọn họ nói, đây là một loại thiên tính.

Nhưng Lận Yên cảm thấy, đây giống như một loại ý thức, nó thấm vào trong máu, thấm cả vào trong xương tủy. Mẹ đã khắc sâu loại ý thức này vào trong cơ thể mình. Đợi tới khi nó được bùng nổ, loại ý thức này cứ như là tĩnh điện, im lặng hành động nhưng có thể mang tới sự chấn động rất lớn.

Chương 5

Edit: Cải Trắng

Mãi mãi, khoảng khắc này sẽ tồn tại mãi mãi.

Chờ em, bất kể là trong thời gian nào.

Chờ em, trong khoảnh khắc đó, suốt đời.

...

“Tai nạn giao thông? Đám xe liên hoàn? Ở chỗ nào?”

Sa Khinh Vũ nhận được tin nóng thì nhanh chóng chạy tới hiện trường vụ án, trong khung cảnh hỗn loạn ấy thế mà cô nhìn được Lận Yên cả người dính đầy máu, ôm một đứa bé ngất lên xe cấp cứu, kinh ngạc: “Tiểu Yên?”

“Xảy ra chuyện gì thế?” Sa Khinh Vũ nôn nóng, quay ra hỏi người qua đường.

Người qua đường nói: “Tai nạn giao thông, đã có hai người chết rồi, đứa bé không biết bị thương chỗ nào, cả người toàn là máu.”

“Người đang ôm đứa bé có bị thương không?”

“Không rõ nhưng nhìn qua tinh thần không ổn định lắm, không biết có phải bị dọa không.”

“Tinh thần không ổn định? Người gặp tai nạn giao thông là cô ấy?”

“Đúng vậy, cái xe kia...” Người qua đường chỉ vào xe của Lộ Giang, giờ nó đã thảm tới không nổi nhìn thẳng: “Đuôi xe bốc khói rồi.”

Cảnh tượng khói mù mịt kia dọa cho tim Sa Khinh Vũ suy chút nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực. Làm phóng viên, gặp qua nhiều cảnh tượng tai nạn

máu me đầm đìa rồi nhưng chưa lần nào cô run sợ như lần này.

Đó là Lận Yên, là cô gái mà cô yêu thương như em gái ruột.

...

Bên ngoài phòng cấp cứu.

“Con...con muốn mẹ, mẹ ơi...” Đứa bé được Lận Yên ôm trong lòng đang run lên, khóc lóc.

Mẹ?

Nghe thấy hai chữ(1) đó, cả người Lận Yên cứng đờ. Cúi đầu nhìn bé gái khắp người toàn là máu, dường như cô thấy được hình ảnh mình nhiều năm về trước, cũng mê man như thế này, cũng bất lực như thế. Theo bản năng, Lận Yên ôm chặt lấy bé gái đó, đứa bé đó đã không còn mẹ, không có mẹ nữa rồi.

(1) Trong bản raw thì từ ‘mẹ’ là hai từ 妈妈

Giống như cô của năm đó, không còn bố nữa.

Trong bệnh viện, trên hành lang yên tĩnh vắng lặng đó vang lên tiếng khóc bi thương đau khổ của bé gái, nó khiến cho trái tim Lận Yên bị bóp nghẹt, càng lúc càng đau.

Bé gái khóc mệt, ngủ rồi.

Lận Yên ôm cô bé cả đường, cánh tay đã sớm bị tê cứng, Lộ Giang thấy sắc mặt Lận Yên không tốt, nói: “Chị Lận, để em ôm cô bé cho.”

“Vây em ôm cô bé tới chỗ nào nghỉ ngơi đi.” Lận Yên đem cô bé trong lòng mình giao cho Lộ Giang.

Không lâu sau đó, bác sĩ đi ra khỏi phòng cấp cứu, Lận Yên nhanh chóng chạy tới hỏi thăm tình hình.

“Phần phổi của nạn nhân bị va đập, có hiện tượng tụ máu, phần tụ máu rất rõ ràng. Y tá đã đẩy anh ta đi chụp CT r ồi, tình huống cụ thể như thế nào có lẽ phải đợi bản CT ra mới biết được. Nhưng phần xương cổ của bệnh nhân có vẻ đã bị tổn thương, tay chân không cách nào nhúc nhích được, có đi đâu có thể nói chuyện được, chứng tỏ dây thần kinh trên não còn phản ứng...”

“Liệu có cứu sống được không ạ?” Lận Yên cắt ngang lời bác sĩ, cô chỉ để ý cái này thôi, nếu ngay cả bố cũng không cứu được thì cô bé kia sẽ thành trẻ mồ côi mất.

Bác sĩ cứ cho rằng Lận Yên là người nhà bệnh nhân nên mới quan tâm như vậy, cũng hiểu được cho tâm trạng của cô, an ủi: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể, cô yên tâm đi.”

À!

Trong lòng Lận Yên âm thầm cười lạnh một tiếng.

Cố gắng hết sức có thể? Đã từng có bác sĩ nói như thế này với Văn Phương, sau đó... Cô không còn bố nữa.

Vì sao? Bị kích tại sao cứ vòng đi vòng lại như vậy?

Sa Khinh Vũ vội chạy tới bệnh viện trung tâm thành phố, vừa đi cô vừa gọi điện thoại cho Lận Yên, mỗi lần tiếng ‘tút tut’ vang lên nhắc là không có người nhận cuộc gọi, Sa Khinh Vũ gấp muốn khóc.

Tai nạn giao thông thảm khốc như thế, cả người Lận Yên lại toàn là máu, không biết cô ấy có bị thương không nhỉ? Bị thương ở chỗ nào?

Sa Khinh Vũ lo lắng không yên nhưng mãi Lận Yên chẳng nhận điện thoại, dù có gấp cũng không biết phải làm sao.

Lúc di động Mục Hoàng Dịch đổ chuông, anh mới biết ra khỏi phòng phẫu thuật không lâu.

“Bọn họ đều nói lúc tai nạn xảy ra, Tiểu Yên ngồi ở trên xe, sau đó tôi lại thấy cả người cậu ấy toàn là máu ngồi trên xe cấp cứu, nhưng lúc tôi chạy tới bệnh viện lại không thấy cậu ấy đâu cả, làm sao bây giờ?”

Giọng nói Sa Khinh Vũ ghen ngào lẫn với cả sự lo lắng trong đó. Mục Hoảng Dịch nghe tới đoạn ‘cả người cậu ấy toàn là máu’ thì sắc mặt tái mét lại, con người cứng đờ, hồi d ần đập Sa Khinh Vũ đang nức nở: “Tai nạn giao thông? Cậu nói cô ấy gặp tai nạn giao thông?”

Lo lắng không yên, nó hóa thành sự run rẩy khi hỏi.

“Đúng vậy, đâm xe liên hoàn ở trên đường Hồng Di ền.”

Câu nói của Sa Khinh Vũ như một quả bom ném vào khiến cho đầu óc Mục Hoảng Dịch nổ tung. Đầu anh trống rỗng, tất cả giờ chỉ còn tiếng vọng: Cô ấy gặp tai nạn giao thông?

“Cả người cậu ấy toàn là máu, cũng không biết là có bị thương nặng không. Mục Hoảng Dịch, phải làm sao bây giờ, nên làm gì bây giờ...”

Sa Khinh Vũ còn chưa nói xong Mục Hoảng Dịch đã ném di động đi, lao ra khỏi văn phòng, thuận tay tóm lấy một bác sĩ đi đầu trị đang hoảng loạn: “Có bệnh nhân trong vụ tai nạn giao thông liên hoàn được đưa tới bệnh viện à?”

Lúc này dáng vẻ của Mục Hoảng Dịch trông rất dữ tợn, bác sĩ đi đầu trị đó kinh ngạc nhìn anh, vội gật đầu, sau đó chỉ về phía phòng phẫu thuật: “Ở... ở phòng phẫu thuật số 1, đã liên lạc với bên khoa gây mê, đang chuẩn bị giải phẫu.”

“Ai là người phẫu thuật?”

“Là bác sĩ Trần. Phần dây thần kinh xương cổ của nạn nhân bị tổn thương, nhưng phần lá lách bị vỡ, nên sau khi bác sĩ Trần phẫu thuật xong sẽ tới bác sĩ Dương ở khoa ngoại.”

Dây thần kinh xương cổ bị tổn thương? Lá lách bị vỡ?

Hô hấp của Mục Hoằng Dịch trở nên nặng nề, khó khăn lắm cổ họng anh mới nói ra được mấy từ: “Thông báo cho bác sĩ Trần, ca phẫu thuật này tôi sẽ làm.”

Anh không cho phép Lận Yên xảy ra bất cứ chuyện gì, chắc chắn không!

“Bác sĩ Mục nhất định phải làm ca phẫu thuật này sao?” Bác sĩ đi đầu trị có hơi kinh ngạc.

“Đúng!” Ánh mắt Mục Hoằng Dịch toát lên vẻ kiên định.

Lúc Mục Hoằng Dịch chạy tới trước phòng phẫu thuật số 1 thì thấy cô đứng ở bên ngoài, thân hình mảnh mai tựa vào bức tường trắng bên cạnh. Cả người cô run lên, dường như chỉ một trận gió lướt qua thôi đã đủ thổi cô đi rồi. Áo sơ-mi trắng kiểu bạn trai loang lổ toàn máu là máu, nhìn mà thấy run.

Trong chốc lát, ánh mắt anh gọi lên một đợt sóng nhỏ lăn tăn.

Lúc đó, anh cảm thấy may mắn... May mắn vì người nằm đó là người khác, không phải cô.

Cũng may, cô đứng đó.

Cũng may, cô không xảy ra việc gì.

Cũng may, cô vẫn tồn tại.

Trên người Trần Kiều là quần áo dành riêng cho phòng phẫu thuật, hắn đi ra khỏi phòng phẫu thuật số một, đứng cách đó không xa hỏi Mục Hoằng Dịch: “Hoằng Dịch, ca phẫu thuật này cậu muốn tự mình làm sao?”

Lận Yên nghe thấy hai chữ ‘Hoằng Dịch’ thì kinh ngạc quay đầu lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy Mục Hoằng Dịch, Lận Yên như bắt được cọng rơm cứu mạng, lao đảo bước tới nắm lấy tay anh, cầu xin: “Nhất định phải cứu sống anh ấy, nhất định phải cứu sống! Nhất định phải cứu sống anh ấy!!”

Hi vọng của cô giờ chỉ có thể ký gửi lên người Mục Hoằng Dịch.

Cô chỉ có thể đem hi vọng của một bé gái với bố của mình ký gửi lên người Mục Hoằng Dịch.

Nước mắt, cứ thế chảy xuống từ hốc mắt.

Không có dấu hiệu báo trước.

Mục Hoằng Dịch dang tay hung hăng kéo cô vào trong lòng ngực, ôm lấy cô. Cúi đầu ngửi thấy mùi hương trên tóc cô, anh mới cảm thấy bất an và sợ hãi dần dần nguôi đi.

Nếu trời cao vẫn còn chiếu cố anh, thì đó chính là để Lận Yên còn tồn tại bên cạnh.

Cuối cùng, ca phẫu thuật đó là do Trần Kỳ lâu thực hiện. Sau khi phẫu thuật xương cổ xong thì tới phẫu thuật lá lách. Ca phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân đã được đưa tới phòng chăm sóc đặc biệt.

“Hoằng Dịch, tiếp theo là tới ca phẫu thuật của cậu đấy.”

Mục Hoằng Dịch đưa mắt nhìn Lận Yên, cả tinh thần và thể xác của cô đều vô cùng mệt mỏi. Tuy giờ phút này anh rất muốn ở bên cạnh cô, nhưng thân là một bác sĩ, anh có những sứ mệnh không thể nào từ chối.

“Anh đi phẫu thuật trước đi.” Lận Yên ngẩng đầu, giọng nói hơi khàn.

Mục Hoằng Dịch gật đầu, anh cuốn cuốn một lọn tóc của cô, cất giọng trầm ấm: “Lận Yên, em phải kiên cường.”

Như một lời dặn dò.

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Mục Hoằng Dịch, Lận Yên gật đầu.

...

Vốn dĩ Lận Yên muốn đi tới thăm bố của đứa bé kia nhưng lại bị Lộ Giang ngăn lại. Nhìn sắc mặt Lận Yên trắng như tờ giấy, cô nàng thấy đau lòng: “Chị Lận, sắc mặt chị không tốt lắm, nếu không chúng ta về nhà em nghỉ ngơi trước đi?”

Lận Yên lắc đầu. Ngày hôm qua cô say rượu, giờ thì sau tai nạn giao thông cô vẫn còn chưa thoát được khỏi sự khiếp sợ, một loạt các sự việc diễn ra quá nhanh làm cho cô hoảng hốt.

“Cô bé đó đâu?” Lận Yên hỏi với giọng yếu ớt.

Lộ Giang nói: “Cậu cô bé ôm đi rồi.”

“Cậu?” Lận Yên nhú mày.

Lộ Giang gật đầu: “Vâng, cảnh sát đã liên lạc với người nhà cô bé.”

Lận Yên gật đầu, thế là yên tâm rồi. Nếu là người nhà của cô bé thì tốt, vẫn hơn việc để một người không thân thích như bọn họ đưa đi.

Lộ Giang cứ tưởng sau khi nạn nhân được phẫu thuật xong, người nhà bé gái cũng tới đưa cô bé về thì vụ tai nạn giao thông này có thể kết thúc một cách êm đẹp.

Ai ngờ, sự việc không đơn giản như cô tưởng tượng.

Ngồi ở đại sảnh cục cảnh sát, Lộ Giang cảm nhận được một bầu không khí u ám lạnh lẽo, cô than thở với Lận Yên: “Chị Lận, đây là lần đầu tiên em được vào cục cảnh sát, không ngờ lại dùng thân phận người bị hại đi vào đây.”

Sau khi khôi phục sự bình tĩnh, Lận Yên âm thầm phân tích vụ tai nạn xe một lần. Đoạn đường Hồng Diên kia là đoạn đường tấp nập, nhiều người qua lại, chuyện tắc đường là việc thường ngày xảy ra, thế nên việc đâm vào đuôi xe như thế có phải hơi kỳ lạ rồi không?

“Tiểu Giang, em không cảm thấy vụ tai nạn này rất kỳ lạ sao?”

Lộ Giang là một người đầu óc đơn giản, lắc đầu: “Em có thấy gì kỳ lạ đâu.”

Việc xảy ra ngoài ý muốn là việc mình không thể lường trước được, thế nên Lộ Giang cũng không cảm thấy có gì đáng ngờ.

Không biết vì sao trong lòng Lận Yên lại thấy bất an, cứ cảm giác vụ tai nạn xe này không đơn giản là việc xảy ra ngoài ý muốn.

“Hai người, vào đây.” Một người mặc đồng phục cảnh sát vẫy tay với Lận Yên và Lộ Giang.

Ngồi đối diện một người cảnh sát nhân dân, Lộ Giang có hơi hoảng sợ.

“Xuất trình thẻ căn cước.”

Hai người lấy thẻ căn cước ra, người cảnh sát ghi lại, rồi hỏi: “Ai trong hai người là người lái xe?”

“Tôi.” Lộ Giang giơ tay.

“Vậy cô thuật lại vụ tai nạn một lần đi.”

Lộ Giang khái quát lại vụ tai nạn, người cảnh sát ghi ghi đó rồi lại nói: “Hai người đi quá tốc độ cho phép rồi, biết không?”

“Vượt quá tốc độ cho phép?” Lộ Giang không khóc nổi, cô chạy xe với vận tốc 80, ai mà biết được đoạn đường Hồng Diên đó lại có điểm đặc biệt như thế?

“Vận tốc tối đa trên đoạn đường đó là 60.”

Lộ Giang thực sự khóc không ra nước mắt: “Chú cảnh sát, tôi mới từ nước ngoài trở về, không rõ lắm ạ.”

Tuy Lộ Giang về nước sớm hơn Lận Yên nhưng cũng chẳng sớm hơn được mấy ngày. Tính đi tính lại thì một năm có 365 ngày, 265 ngày cô ở

Pháp, 30 ngày là thời gian cô ở trên máy bay, thời gian cô ở trong nước thực sự chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Nước ngoài?” Ánh mắt cảnh sát ngưng lại.

Lộ Giang lập tức gật đầu như giã tỏi: “Đúng vậy.”

Lộ Giang cứ tưởng rằng người không biết thì không có tội, nhưng cảnh sát lại nói với giọng khinh thường: “Từ nước ngoài trở về thì có thể không tuân thủ luật giao thông trong nước sao?”

Lộ Giang tròn tròn mắt, vẻ mặt bi tráng.

So với Lộ Giang thì Lận Yên bình tĩnh hơn nhiều. Khi cảnh sát nói tới đoạn ‘đường đó có vận tốc tối đa là 60’ thì cô đã muốn nói ra đi đầu mà bản thân thắc mắc nhưng Lộ Giang quá kích động, không cẩn thận đã để lộ ra mình là một người ngốc.

“Nhập gia tùy tục, đương nhiên là phải tuân thủ luật pháp trong nước rồi.” Bỗng nhiên, Lận Yên mở miệng, cảnh sát nghe Lận Yên nói câu dễ nghe liền thoải mái mà gật đầu, giống như đang nói: Rốt cuộc cũng có người hiểu chuyện.

Nhưng đúng lúc này, Lận Yên lại hất cho người cảnh sát đó một chậu nước lạnh, không chút lưu tình: “Đúng như lời anh nói, vận tốc tối đa xe được đi trên đường đó là 60, bọn tôi đã đi quá tốc độ. Sau đó mấy cái xe đằng sau liên tục đụng đuôi, tình huống bị thảm như thế, tôi nghĩ vận tốc của bọn họ chắc cũng không dưới 80 đâu.”

Tốc độ xe đó như là tốc độ của tên lửa ấy.

“Có rất nhiều khả năng dẫn tới tình trạng đâm đuôi xe. Có thể do xe ở phía sau phanh có vấn đề, cũng có thể do người lái xe sơ suất, cũng có rất nhiều tình huống còn kinh khủng hơn.” Người cảnh sát lại không đồng tình.

“Có báo cáo kiểm tra xe đó chưa?” Lận Yên hỏi.

“Chưa có.”

“Tôi có thể xem camera ghi hình một chút không?” Lận Yên lại hỏi.

Đột nhiên, người cảnh sát nhú mày, có hơi bất mãn với việc Lận Yên hỏi hết lần này tới lần khác: “Cái đó chúng tôi sẽ kiểm tra, không khiến cô quan tâm.”

Vụ tai nạn xe này có điểm đáng ngờ rất lớn, khiến trong lòng Lận Yên thấy rất bất an.

“Tôi cho rằng đây không phải sự cố giao thông bình thường.” Lận Yên đưa ra quan điểm của mình.

Người cảnh sát ng ẩng đối diện Lận Yên ‘a’ một tiếng rồi bật cười: “Cô gái, cô thì biết cái gì chứ? Còn làm như đây là một vụ án sắp được lập hồ sơ tra án thế.”

Cuối cùng, cuộc nói chuyện với cảnh sát chẳng thu được kết quả gì nên cô vội vàng kết thúc. Sau đó, Lận Yên và Lộ Giang rời khỏi cục cảnh sát.

Gọi taxi, hai người đứng ở bên ngoài cục cảnh sát chờ, Lộ Giang hỏi Lận Yên: “Chị Lận, đêm nay chị ở đâu thế?”

Tám năm nay Lận Yên đều ở Pháp, trong thành phố không có chỗ ở.

Mở nhật ký cuộc gọi trong điện thoại ra cô mới thấy Sa Khinh Vũ đã gọi cho cô rất nhiều cuộc, thiếu chút nữa thì gọi tới khi di động cô nổ tung.

Gọi lại.

Vốn dĩ Lận Yên định ở nhờ nhà Sa Khinh Vũ mấy ngày, không ngờ Sa Khinh Vũ lại nói: “Lúc ở bệnh viện tớ thấy cậu ở cùng Hoàng Dịch, thấy cậu không sao thì tớ đi luôn rồi. Mấy ngày nay tớ rất bận, không có thời gian về nhà, ngày nào cũng ở tòa soạn thôi.”

“Nói cách khác, tớ không thể ở nhờ nhà cậu mấy ngày này sao?” Dương nhiên Lận Yên nghe hiểu được ý của Sa Khinh Vũ.

Sa Khinh Vũ thở dài một cách bất đắc dĩ: “Hết cách rồi, vụ tai nạn đâm xe liên hoàn này tớ vẫn còn muốn theo dõi tiếp.” Ngay sau đó, cô lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, cậu biết người chết là ai không?”

“Ai?” Nói tới người đã bỏ mạng, Lận Yên rất tò mò, dù sao thì cô cũng cho rằng đây không phải sự cố giao thông bình thường.

Sa Khinh Vũ hạ giọng, nói theo kiểu thần bí: “Nữ là nhân viên tài vụ nhỏ của quỹ nào đó, nam là thư ký trưởng của quỹ đó.” Ngừng một chút rồi cô phân tích tiếp: “Nếu nói hai người có mối quan hệ chặt chẽ với nhau này xảy ra tai nạn ngoài ý muốn vào cùng một ngày có phải quá trùng hợp không? Thế nên, tớ nghi ngờ đây không phải sự cố giao thông bình thường.”

Lận Yên nhún mày, dựa theo những gì Sa Khinh Vũ vừa nói, cô càng thấy nghi ngờ hơn: “Tớ cũng thấy thế.”

“Tớ thấy tình trạng hiện giờ của cậu rất nguy hiểm, mau tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi qua đêm đi.” Sa Khinh Vũ nói lời này tựa như đang đùa cho vui nhưng cô thực sự cảm giác Lận Yên có khả năng gặp nguy hiểm rất cao.

Vốn dĩ nạn nhân trong sự cố lần này cũng chỉ là nhân vật bình thường, có thể làm nhanh cho xong, cùng lắm thì đăng báo nhều hơn chút. Nhưng hôm nay Lận Yên lại thu hút sự chú ý của truyền thông, khiến tình cảnh càng thêm phức tạp.

“Không thể ở nhà cậu được sao?” Lận Yên vẫn cố hỏi.

Sa Khinh Vũ nhún mày, đau đầu. Xem ra đêm nay cô không thể về nhà rồi, bằng không sẽ lộ hết. Cô làm thế này không phải cũng vì Lận Yên sao? Trăm cay nghìn đắng tạo cơ hội cho Lận Yên với Mục Hoàng Dịch, cô có thể có mưu tính gì nữa?

Cuối cùng, Sa Khinh Vũ dùng lý do ‘bận’ nói không sót một khía cạnh nào.

“Tiểu Giang, chị chỉ có thể ở tạm nhà em thôi.” Lận Yên nói một cách bất đắc dĩ.

Cô không dám đi ở khách sạn, tuy lời nào của Sa Khinh Vũ đơn giản chỉ đề hù dọa nhưng cô cũng còn chưa hết hoảng loạn. Sự cố giao thông lần này chắc chắn không đơn giản như thế.

Một chiếc xe BMW màu đen bỗng nhiên dừng lại trước mặt Lận Yên và Lộ Giang. Lộ Giang quan sát đầu xe, khó hiểu quay sang hỏi Lận Yên: “Có đúng là chúng ta gọi taxi không hả chị?”

Gọi taxi, một chiếc xe BMW chạy tới, thế này cũng quá...

Cửa sổ xe BMW màu đen đỏ hạ xuống, người trong xe nhìn Lận Yên: “Lên xe.”

Lận Yên sửng sốt, là Mục Hoằng Dịch! Là anh!

“Chị Lận, đây không phải người con trai trong ảnh chị để trên bàn sao?” Lộ Giang chỉ vào Mục Hoằng Dịch, hơi kích động, nghĩ thế nào lại nói: “Anh ấy chính là người bác sĩ ở bên chị lúc chị ở chỗ phòng phẫu thuật đúng không?”

Dứt lời, Lận Yên liếc mắt nhìn Lộ Giang một cái, nhiều chuyện!!

Lộ Giang rụt người lại, nhiều chuyện mà cũng không cho! Nhiều chuyện là có tội sao?

Lận Yên không chút do dự mở cửa xe ra, nhưng không lên xe ngay mà lùi lại như nhớ tới cái gì đó, nói với Lộ Giang: “Chị không ở nhà em nữa.”

Nói xong, cô chui vào trong xe, đóng cửa, Mục Hoằng Dịch khởi động xe, chiếc xe BMW màu đen phát ra tiếng khởi động, dưới ngọn đèn thành phố lưu lại một làn khói.

Vở kịch diễn ra trước mặt làm cho Lộ Giang ngây người, không khỏi nghi ngờ: “Chị Lận thực sự không ở chung với người con trai đó sao? Sao tối nay nhìn chị ấy giống muốn ở chung thế.”

...

Lận Yên đưa mắt nhìn Mục Hoàng Dịch đang tập trung lái xe. Cô vẫn còn lưu luyến cái ôm ấm áp của anh lúc trước, trong lúc cô bất lực nhất, chính anh là người đã kéo cô vào lòng ngực đem lại cảm giác an toàn lại dịu dàng hiên hậu. Cho cô năng lượng để chống đỡ.

Lúc lâu sau, thanh âm trong trẻo của anh vang lên trong không gian yên tĩnh: “Đêm nay anh phải đi trực đêm, em tới chỗ anh ở tạm một đêm đi.”

Lận Yên không có ý kiến gì, gật đầu, sau đó hỏi: “Bệnh nhân kia có khả năng sống sót không?”

“Phải xem anh ta ăn ở thế nào.” Trả lời một cách qua loa.

Đã lâu rồi Lận Yên mới nói một câu cảm ơn: “Cảm ơn anh.” Nói xong lại cảm thấy lời cảm ơn này quá nghiêm túc, lại chân thành nói thêm lần nữa: “Hôm nay, thật sự rất cảm ơn anh.”

Được cô cảm ơn một cách nghiêm túc thế này khiến anh trở tay không kịp, giống như là trong đêm tối tĩnh lặng bỗng xẹt qua một ngôi sao băng.

Đối mặt với lời cảm ơn của cô, Mục Hoàng Dịch lựa chọn im lặng.

Cái anh muốn không phải lời cảm ơn của cô, mà là cô còn tồn tại, bình an không làm sao cả.

Cho đến hôm nay anh mới hiểu, hóa ra tình yêu của anh lại hèn mọn như thế, chỉ cần cô tồn tại là được rồi.

“Lúc em chín tuổi, bố em đã qua đời trong một tai nạn giao thông. Trên đường cao tốc, gió lạnh thấu xương thổi tới, thổi tung cả cái váy hoa nhỏ của em, em sợ hãi vì nghe thấy hơi thở yếu ớt của bố. Vừa bất lực vừa

hoang mang. Từng chiếc xe trên đường đầu chạy ngang qua em một cách vô tình, chỉ để lại những đợt gió lạnh. Một lúc lâu sau, bố em được đưa vào trong phòng phẫu thuật, em cho rằng mọi việc sẽ ổn thôi, nhưng không ngờ bác sĩ lại nói với em và mẹ rằng ‘Chúng tôi đã cố gắng hết sức, xin hãy nín bi thương’. Thế nên, em rất sợ, sợ rằng hôm nay bố của bé gái kia cũng qua đời.”

Bên trong xe vang lên câu chuyện trong hồi ức của Lận Yên, thanh âm nhàn nhạt, nghe rất cô đơn.

Cô ấn mở cửa sổ xe, tùy ý để gió lạnh tạt vào má, nói: “Mẹ đưa bé đó đã từ vong ở trên đường, nếu hôm nay bố đưa bé cũng đi theo thì bé gái đó sẽ biến thành trẻ mồ côi. Trên thế giới này có không ít trẻ mồ côi, tính thêm bé gái đó cũng không tính là nhiều, nhưng những đứa bé chỉ trong một đêm đã mất cả bố lẫn mẹ thì không nhiều, em không hi vọng rằng bé gái đó là một trong những đứa bé như thế.”

Thật sự không hi vọng, một bé gái còn chưa hiểu sự đời như thế mất đi bố.

Không rõ có chất lỏng gì chảy trên mặt nhưng vẫn cứ để nó tuôn rơi.

Yết hầu Mục Hoảng Dịch chuyển động, anh biết hôm nay Lận Yên đã trải qua rất nhiều chuyện kinh khủng, rất nhiều tình tiết giống với chuyện năm đó cô đã trải qua, hôm nay cô đã cứu một người, cứu một người giống như bố trong hồi ức của cô.

Anh hơi nghiêng người, đưa một hộp giấy qua, bình tĩnh nói lạnh sang chuyện khác, giọng nói vẫn trong trẻo như thế: “Ăn cơm chưa?”

Lận Yên nhận lấy hộp giấy, lấy khăn lau nước mắt, lắc đầu, vuốt vuốt cái bụng xẹp lép của mình, tủi thân: “Cả ngày không ăn cơm, rất đói.”

Nói xong, bụng Lận Yên còn phối hợp kêu lên hai tiếng, vô cùng rõ ràng.

Cô ngượng ngùng mếu máo, Mục Hoảng Dịch cười nhẹ, thực sự không còn cách nào với cô.

Chung cư Mục Hoằng Dịch ở nằm gần bệnh viện, một phòng ngủ, một phòng khách, một nhà vệ sinh, tiêu chuẩn của đàn ông độc thân hoàng kim.

Từ trước tới nay anh rất sạch sẽ, nhà được anh dọn dẹp sạch tới mức không có một hạt bụi, đồ trang trí không nhiều lắm, nhìn hơi trống vắng.

Anh lấy ra từ trong tủ giày một đôi dép dành cho nam: “Trong nhà chỉ có một đôi dép này thôi, em đi của anh đi.”

Lận Yên thay giày, nhìn chằm chằm vào đôi dép nam mình đi, trong lòng cảm giác rất sung sướng, biết rõ còn cố hỏi: “Sao không chuẩn bị thêm đôi dép nữa?”

“Không ai tới, chuẩn bị giày làm gì?” Mục Hoằng Dịch trả lời cho có nhưng vừa hay lại đúng đáp án mà Lận Yên muốn. Cô biết anh là người không thích náo nhiệt, trong nhà chắc chắn có ai tới, tính ra thì cô là người đầu tiên đặt chân tới đây, trong lòng thầm thấy bản thân may mắn.

Anh vừa nói chuyện vừa đi chân không vào phòng bếp, nói: “Chỉ có thể làm cho em món mì đơn giản thôi.”

Lận Yên chạy tới cửa phòng bếp, bày ra bộ dáng ‘em rất dễ nuôi’: “Cũng được, em không kén ăn.”

Mục Hoằng Dịch hừ một tiếng, cô còn định kén chọn cái gì nữa?

“Khát nước thì rót nước mà uống, bình nước ở trong phòng khách, cái ly...” Nói đến cái ly, Mục Hoằng Dịch ngừng lại, khó xử: “Nếu không em lấy bát uống nhé?”

Nhà anh chỉ có đúng một cái ly.

Trong chốc lát Lận Yên đã hiểu ra, xua tay, bộ dạng như kiểu không cần phiền phức như thế: “Không sao đâu, em không khát.”

“Thật sự không khát?” Mục Hoằng Dịch nghi ngờ, mới này cô còn nhấp môi rất nhiều lần, trông như rất khát nước cơ mà.

Lận Yên lại liếm môi, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đầy kiên định: “Ừm, không khát.”

Khát nước cả một ngày rồi nhưng không uống nước cũng không chết được, chờ lát nữa uống nhiều canh một chút là được.

Mục Hoằng Dịch nhìn Lận Yên, tâm trạng tốt nên hơi nhướn lông mày lên, tính toán trong lòng cô đã sớm bị anh nhìn thấu, chẳng qua Lận Yên không phát hiện ra thôi.

Mục Hoằng Dịch nấu rất nhanh, khoảng mười phút thôi đã bưng được bát mì ra ngoài phòng khách, gọi Lận Yên tới ăn: “Em ăn tạm chút đi.”

Ăn tạm?

Lận Yên nhướn mày, từ này dùng vào lúc này hình như không hợp lắm.

Tài nấu nướng của Mục Hoằng Dịch rất tốt, từ xưa tới giờ vẫn luôn thế, Lận Yên biết đi đâu đó. Ngày trước, vì mẹ của Mục Hoằng Dịch là Diệp Lam thường xuyên đi công tác, không ở nhà mà Mục Hoằng Dịch nấu nướng chẳng ra làm sao cả nên bị Mục Hoằng Dịch ghét bỏ. Vì thế, việc nấu cơm rơi lên người Mục Hoằng Dịch.

Một bát mì tiêu chuẩn có rau xanh và trứng, hương thơm ngào ngạt. Lận Yên bụng đói cần cào chỉ mất mười phút đã giải quyết xong bát mì, cả nước lẫn cái.

Mục Hoằng Dịch cong khóe môi, hỏi: “Có muốn ăn nữa không?”

Lận Yên ợ một cái, lắc đầu.

Căng da bụng trùng da mắt, cô liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh thì thấy một cái đồng hồ treo tường, bây giờ đã là hơn một giờ sáng rồi. Bỗng nhiên, cô quay đầu lại đầy nghi hoặc: “Không phải anh trực ca đêm sao?”

Bị hỏi, Mục Hoằng Dịch ngẩn người, sau đó anh thu dọn bát đĩa, trả lời một cách mơ hồ “Ừm, anh về bệnh viện đây.”

“À.” Lận Yên do dự trong chốc lát, rồi nói: “Em muốn tắm.”

Thật ra, cô muốn nói là em muốn đi ngủ, vất vả cả một ngày, quá mệt mỏi rồi. Nhưng trên người cô còn đang dính máu, nhớp nháp, không tắm rửa thì thực sự không ngủ nổi.

Ăn no rồi ngủ là thói quen của cô, Mục Hoằng Dịch biết quá rõ, tự giác nói: “Anh đi tìm quần áo cho em.”

Mục Hoằng Dịch lấy từ trong tủ quần áo của mình ra một bộ mặc ở nhà rồi đưa cho Lận Yên, sau đó đưa cô tới phòng tắm. Chỉ cho cô công tắc và đồ rửa mặt ở đâu một lần rồi nhắc câu cuối cùng: “Anh để chìa khóa ở trên tủ giày, anh đi tới bệnh viện đây.”

Lận Yên cắn môi gật đầu, ánh mắt có chút hoảng sợ.

Mục Hoằng Dịch dường như đang nghĩ gì đó, cứ nhìn cô, rồi đóng cửa phòng tắm lại, thúc giục: “Tắm đi, tắm xong thì ngủ một giấc.”

Anh đóng cửa phòng tắm lại khiến Lận Yên ngây người ra. Cô đấu tranh tư tưởng mất một lúc rồi mở cửa phòng tắm ra, gân cổ lại gọi: “Bây giờ anh đi luôn sao?”

Vừa mới ra tới cửa, Mục Hoằng Dịch đã bị kéo trở về, nhìn chằm chằm vào Lận Yên đang thò đầu ra khỏi phòng tắm: “Làm sao thế? Em có việc gì à?”

Lận Yên cắn môi, ánh mắt không được tự nhiên, nói từng chữ: “Em, em có hơi... sợ hãi, thế nên...”

Mới trải qua tai nạn giao thông, nhớ lại chút ký ức hồi còn nhỏ, nếu nói trong lòng thấy không sợ hãi thì là gạt người.

Nếu anh không ở nhà thì cô khác nào một người đang ở trong khách sạn đâu.

Mục Hoằng Dịch nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt đen nhánh, bất đắc dĩ đành chịu thiệt: “Tắm đi, anh ở nhà.”

“Sẽ không rời đi bất chợt chứ?” Lận Yên vẫn không yên tâm.

Mục Hoằng Dịch nhú mày, đẩy Lận Yên vào phòng tắm, đóng cửa lại, thanh âm trong trẻo của anh truyền qua cánh cửa phòng tắm: “Không đi.”

Nghe anh nói hai chữ ‘không đi’, Lận Yên như được uống viên thuốc an thần.

Mục Hoằng Dịch ngủ ở phòng khách, còn Lận Yên chiếm trọn giường lớn của anh. Đường như mọi thứ giống như trước kia, cô luôn dùng đủ mọi cách lấy cớ ăn vạ để được ở lại nhà anh, sau khi chiếm được ổ thì đuổi Mục Hoằng Dịch sang phòng Mục Hoằng Diễn ngủ.

Có thể là do biết anh đang ở bên cạnh, cũng có thể là do hôm nay đã quá mệt mỏi nên Lận Yên nằm trên giường chưa được năm phút đã ngủ say.

Mục Hoằng Dịch thì không cách nào ngủ được, anh nhẹ nhàng đi tới phòng ngủ, đẩy cửa ra. Ánh đèn ấm áp màu vàng chiếu lên mái tóc đen óng của Lận Yên, vô cùng xinh đẹp.

Sau khi bố Lận Yên qua đời, cô bắt đầu sợ bóng tối. Khi đi ngủ, lúc nào cô cũng bật đèn ngủ. Rõ ràng đây là thói quen của nhưng không hiểu sao nó cũng trở thành thói quen của anh, giống như người đòi anh mua chuông gió bằng được là Lận Yên, nhưng mỗi khi tiếng chuông gió vang lên, người ngăn ngại lại là anh.

Ngay cả việc đợi cô trở về, cũng là anh.

Dù là trước hay sau anh đều thua, thất bại thảm hại, thua vì Lận Yên.

Tám năm sau, cô xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, trái tim anh lại không thể không chế được.

Nghe thấy tin đồn thất thiệt về cô, anh tức giận. Nghe thấy cô xảy ra tai nạn, không kìm được sự lo lắng. Nhìn thấy cô bất lực, bàng hoàng, không nhận được muốn ôm cô an ủi.

Ở bên ngoài cục cảnh sát, nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của cô vì không có nhà để về, chân anh tự động dẫm lên chân ga, ngay cả lời nói dối như trực đêm anh cũng nói ra được, chính là để cô an tâm ở lại nhà anh.

Không thể phủ nhận, anh đang đợi.

Chờ cô xuất hiện lần thứ hai trong cuộc đời anh. Cho dù là tám năm trước hay tám năm sau, cho dù chỉ là trong khoảnh khắc hay là mãi mãi...

Anh đâu sẽ đợi, đợi tới giây phút cuối cùng.

Chương 6

Edit: Cải Trắng

Anh rất muốn được gặp em

Nhìn xem em gần đây đã thay đổi như thế nào

Không nói về ngày trước

Chỉ cần hỏi thăm

1.

Sáng sớm, Sa Khinh Vũ đã bận muốn điên rồ. Không ngoài dự đoán của cô, hôm nay đầu đề của các trang báo toàn là ‘Moyra xảy ra tai nạn giao thông’, các sạp báo bán hàng rất chạy, giám đốc tòa soạn còn yêu cầu in thêm.

“Người tên Moyra này về nước một cái là nhiều chuyện náo nhiệt thật, tuần trước không phải truyền ra tin đồn thất thiệt là chưa kết hôn đã có thai à?”

“Là tin đồn hay là sự thật thì còn phải đi điều tra thêm.”

“Sao thế? Lại phát hiện ra manh mối mới à?”

“Không. Chỉ là tôi cảm thấy Moyra về nước quá đột ngột, chắc chắn có nguyên nhân cần phải tìm hiểu thêm.”

“Việc tiếp theo chắc còn dài. Biết gì không? Bây giờ hot search toàn là ‘Moyra gặp tai nạn giao thông liên hoàn.’”

“Vừa trở về đã được lăng xê tới mức lên trời rồ.”

“Không cần lăng xê, tự bản thân Moyra đã là một chủ đề nóng rồ.”

Mấy người đồng nghiệp đang nhĩu chuyện bị câu nói lạnh lùng của Sa Khinh Vũ cắt ngang, cô nhũu mầy lại: “Mau viết bản thảo tin tức đi.”

Các đồng nghiệp nhìn nhau, sau đó òn ào tiếp tục công việc.

Bỗng nhiên, có người nói: “Vĩ có Moyra nên vụ tai nạn này được chú ý nhĩu hơn. Nghe nói là nạn nhân trong vụ tai nạn này còn có thư ký và nhân viên tài vụ của quỹ nào đó. Vào thời gian như thế, còn là nhân vật nhạy cảm, các cậu có thấy vụ này đơn giản không?”

“Hả?” Có đồng nghiệp than vãn: “Nếu giám đốc tòa soạn mà biết chắc chắn sẽ hạ lệnh cho chúng ta đi đào mầy vụ gièm pha của quỹ này. Lúc đó, mỗi ngày chúng ta đều phải đi theo mầy người quyền quý suốt ngày chỉ biết rượu thịt, không được ở lại trong tòa soạn sao?”

“Không phải là vụ án mưu sát chứ?” Có người nghi ngờ: “Thư ký và nhân viên tài vụ, hai người dễ dàng có thể phát hiện manh mối nhất đã chết rồi, cái này làm cho lòng người hoang mang quá.”

Sa Khinh Vũ im lặng, không tham gia thảo luận. Cô đã sớm nghĩ vụ tai nạn này không phải là một vụ tai nạn giao thông bình thường. Hôm qua cô đích thân đi tới hiện trường, phát hiện ra được một số dấu vết còn sót lại. Việc cuối xe chảy ra quá nhĩu dầu đã là đi ầu không bình thường nhưng tạm thời không nói tới, chỉ cần thấy chết hai người đó đã cực kỳ khó hiểu rồi. Hai người đó không phải người lái xe, hơn nữa đều ngồi ở đằng sau, nhưng lại chết hết, đúng là kỳ lạ.

Hiện giờ, chỉ có thể đợi kết quả khám nghiệm tử thi thôi. Là mưu sát hay là việc xảy ra ngoài ý muốn còn phải chờ sự thật được phơi bày.

“Khinh Vũ, không phải ngày hôm qua cô đi tới hiện trường sao? Có phát hiện gì không?” Một đồng nghiệp huých vào khuỷu tay cô, hạ giọng hỏi.

Sa Khinh Vũ hoàn hồn, có chút mất tự nhiên duỗi tay ra vãn về lộn tóc, giả bộ cười ngây ngô để lảng tránh: “Tôi có thể phát hiện ra gì chứ. Chỉ đi chụp mầy tấm ảnh, sau đó phỏng vấn vài người qua đường thôi, không có gì

hay để tìm tòi nghiên cứu cả. Nội dung đầu trang báo hôm nay không phải là của Sương Sương sao? Mọi người đi hỏi cô ấy xem, chắc cô ấy biết nhiều hơn tôi đấy.”

Sa Khinh Vũ nói vài ba câu liền dời sự chú ý của mọi người sang bên Trịnh Sương Sương. Tin tức sáng ngày hôm nay đúng là dùng bản thảo của Trịnh Sương Sương, khoảng hai trang báo cô ấy đã chiếm hết.

“Sương Sương, có phát hiện gì không?” Mọi người chen nhau hỏi.

Trịnh Sương Sương che miệng cười, xinh đẹp tới rung động lòng người. Cô cuốn cuốn lộn tóc màu nâu hạt dẻ của mình, nói: “À, làm gì có phát hiện gì đâu. Chỉ là đi phỏng vấn người nhà, rồi đó là sự cố giao thông ngoài ý muốn. Mấy người đừng nghĩ nhiều quá.”

Sa Khinh Vũ nghe vậy thì cười lạnh. Tin tức của Trịnh Sương Sương ngoại trừ viết về việc sau khi về nước Lận Yên có hành động gì lớn thì không còn tin quan trọng nữa. Đây là điển hình cho loại tiêu đề Lận Yên nói, bên ngoài bọc vàng bên trong thối rữa, dùng để lừa thiên hạ.

...

Sáng sớm, mấy chú chim ngoài cửa sổ hót.

Lận Yên lấy áo sơ mi trắng của mình ra khỏi máy giặt. Áo đã được tẩy trắng tinh tươm, còn tản ra thoang thoang mùi hương thanh mát.

Mang quần áo mình ra phơi ở ban công nhà Mục Hoàng Dịch, trong lòng cô bỗng dâng lên cảm xúc khác lạ.

Như được trở về đoạn thời gian vô tư ngày trước.

Cô cúi đầu xuống đúng lúc thấy Mục Hoàng Dịch đang đi trên con đường sỏi đá trong vườn hoa của tiểu khu, cần theo mấy cái túi.

Mấy đứa nhỏ đang chơi đùa ở một bên không cẩn thận đụng vào anh, còn anh chỉ nhẹ nhàng xoa xoa đầu chúng, rồi nhẹ giọng dặn lần sau phải cần

thận.

Có vẻ như anh rất thích áo sơ mi màu xám. Mấy lần trước gặp, cô đều thấy anh mặc áo sơ mi màu xám, nhưng lần này lại là áo sơ mi sọc có hoa văn, nhìn có vẻ chính trực.

Ánh nắng sáng sớm chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, dịu dàng vô cùng. Không giống như lúc trước, ngang ngược. Quả thật anh đã thay đổi rất nhiều, có lẽ do làm bác sĩ nên tính tình đã trầm lắng hơn, cũng cương nghị hơn. Hôm qua, anh là người đã chống đỡ cho cô.

Nếu không có Mục Hoảng Dịch thì cô sẽ ngã xuống, sẽ không biết làm cách nào để đi ra khỏi bóng ma của tai nạn giao thông.

Bất lực, sợ hãi, bàng hoàng.

Là anh... đã kéo cô vào cái ôm ấm áp dịu dàng, nhẹ nhàng an ủi, đem đến cho cô sức lực vô hạn.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng: “Lận Yên, em phải kiên cường.” Rất có lực sát thương.

...

Lúc Lận Yên đang ăn sáng thì nhận được điện thoại của Văn Phương, giọng nói nôn nóng lo lắng của mẹ truyền tới từ đầu dây bên kia: “Tiểu Yên, con không sao chứ? Sao lại gặp tai nạn giao thông? Con đừng có dọa mẹ.”

Câu cuối cùng của Văn Phương đã trở nên nghẹn ngào.

Lận Yên nắm chặt di động trong tay, cô có thể tưởng tượng ra sau khi nhìn thấy tin tức trên báo chí, bà sẽ có tâm trạng gì khi gọi điện thoại cho cô.

Cho dù không có những lời nói phóng đại của bên báo chí thì giọng Văn Phương cũng đủ run.

Tai nạn giao thông năm ấy không chỉ là vết sẹo của Lận Yên mà còn trở thành tai họa ngấm trong đầu Văn Phương.

“Mẹ, đừng lo lắng, con không xảy ra chuyện gì cả. Ngay cả vết thương nhỏ con còn không có, đừng nghe cánh phóng viên nói ngoa, mẹ đừng lo lắng quá.” Lận Yên nhẹ giọng an ủi.

“Thật không? Không có việc gì cả? Không bị thương?”

“Thật mà, con không sao, cũng không bị thương.”

Văn Phương nghe Lận Yên đảm bảo như thế thì gánh nặng trong lòng cũng vơi đi: “Không có việc gì là tốt rồi, khi lái xe nhất định phải cẩn thận, cho dù thế nào cũng phải lái xe thật cẩn thận.”

Đây là di chứng sau vụ tai nạn giao thông đó. Nếu không phải tám năm nay Lận Yên ở Pháp thì sợ rằng Văn Phương không cho cô chạm vào xe.

Lận Yên đau lòng, cong môi: “Vâng, mẹ đừng lo lắng, con ổn mà.”

“Con đang ở nhà à?” Văn Phương hỏi.

“Không ạ.” Lận Yên ngược mắt lên nhìn Mục Hoàng Dịch ngời đôi diện đang cúi đầu ăn sáng, mím môi: “Con đang ở nhà Hoàng Dịch trong thành phố, mẹ yên tâm đi.”

“Nhà Hoàng Dịch? Thế mẹ yên tâm rồi.”

Văn Phương nghe được đang ở nhà Mục Hoàng Dịch thì tim thấy an tâm hơn.

“...Ừm, không có việc gì thì con cúp máy nhé.”

“Tiểu Yên, từ từ...”

“Sao thế ạ?”

“Mẹ có chuyện muốn nói với Hoàng Dịch, con đưa điện thoại cho cậu ấy đi.”

Lận Yên ngược mắt lên nhìn Mục Hoàng Dịch, do dự vài giây rồi đưa điện thoại sang cho anh, nói: “Mẹ em, nói muốn cùng anh nói chuyện.”

Con người đen của Mục Hoàng Dịch hơi di chuyển, nhận điện thoại đi động xong cùng Văn Phương nói đôi câu.

Văn Phương chỉ đơn giản là nhắc Mục Hoàng Dịch hãy chăm sóc cho Lận Yên thôi, cuối cùng, bà còn thân thiết nói thêm một câu với Mục Hoàng Dịch: “Hoàng Dịch, dì không thể mất đi thêm Tiểu Yên nữa, con hãy chăm sóc nó giúp dì nhé, cứ coi như đây là lời thỉnh cầu của dì.”

“Dì Phương yên tâm đi, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.” Mục Hoàng Dịch cam đoan với Văn Phương.

“Vậy dì yên tâm rồi.”

Từ nhỏ, tình cảm giữa Mục Hoàng Dịch và Lận Yên thế nào Văn Phương đều thấy hết. Bà với Diệp Lam còn tưởng rằng hai đứa nhỏ vô tư này trong tương lai sẽ sớm đơm hoa kết trái, ai ngờ tạo hóa lại trêu người như thế.

Ăn xong bữa sáng vẫn không thấy Mục Hoàng Dịch có ý định tới bệnh viện, Lận Yên hỏi anh: “Anh không phải tới bệnh viện sao?”

Mục Hoàng Dịch lật trang quyển sách đang đọc ra, nâng mắt lên nhìn cô: “Hôm nay là thứ sáu.”

Thanh âm bình tĩnh đó làm Lận Yên bĩu môi, chẳng lẽ nói một câu ‘hôm nay anh không đi làm’ thì sẽ chết sao? Nhất định phải để cho người trong khắp thiên hạ biết anh ngày hôm nay khám vào thứ ba và thứ năm à?

Cô uể oải ‘à’ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Mục Hoàng Dịch đọc sách còn Lận Yên cầm điện thoại chơi trò chơi. Chốc lát sau thì Lộ Giang gọi tới, cùng cô nói chuyện liên quan tới tòa soạn, Lận

Yên báo địa chỉ rồi bảo Lộ Giang lái xe qua đón.

“Chị Lận, xe em còn đang bị giữ lại đấy.” Lộ Giang tức giận, vì sao chị ấy cứ xem cô như tài xế mà sai bảo thế, hiện giờ xe không có thì cứ sai cô như nô lệ ấy.

Lận Yên nhỏ giọng ‘à’ một tiếng rồi nói: “VẬY chị sẽ lái xe qua đó.”

Cô cúp điện thoại, liếc mắt nhìn quần áo Mục Hoằng Dịch đang mặc trên người rồi lại nhìn áo sơ mi màu trắng của cô sáng nay mới được phơi ở ngoài ban công, đang đung đưa theo gió.

Khó xử, Lận Yên do dự mãi mới mở miệng: “Cái kia...”

“Trên tủ giày.” Mắt Mục Hoằng Dịch vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách, liếc mắt một cái cũng không thèm liếc nhưng lại biết Lận Yên đang hỏi cái gì.

“Hả?”

“Quần áo đấy.” Mục Hoằng Dịch rời mắt khỏi sách, hơi liếc về phía tủ giày: “Ở trên tủ giày.”

Lận Yên chớp mắt rồi chạy tới chỗ huyềnh quan(1) và thấy trên tủ giày có túi quần áo được xếp rất ngay ngắn, lật xem thì trong đó có nội y, quần áo, váy,...

(1) Huyềnh quan: Là chỗ nối giữa cửa ra vào với phòng khách.

Không hiểu sao khi tưởng tượng tới cảnh Mục Hoằng Dịch đi chọn quần áo nữ thì cô lại cảm thấy buồn cười.

Duỗi tay sờ tiếp lại sờ thấy một bộ nội y màu hồng nhạt, người này quả không hổ danh là người cho cô ăn cơm.

Ngay lập tức, gương mặt Lận Yên ửng hồng, cô ngó trái nhìn phải xong thì cần đồ vào phòng thay.

Quần áo rất vừa người, là size cô mặc.

Có đôi khi Lận Yên rất tò mò, sao đàn ông có thể tính đúng size quần áo của phụ nữ như thế nhỉ.

Rất nhiều năm về sau, thế giới hòa bình, ánh nắng chan hòa, Mục Hoằng Dịch và Lận Yên cùng ở trên sofa đọc sách, người trước thì đọc rất tập trung còn người sau đã sớm có hẹn với Chu Công rồi.

Đột nhiên Lận Yên giật mình, quay ra hỏi Mục Hoằng Dịch: “Anh nói đi, có phải lúc đấy anh đã sàm sỡ em không?”

“Hửm?” Mục Hoằng Dịch liếc nhìn cô một cái, khó hiểu.

“Chính là lần đầu tiên em tới chung cư của anh đấy, size quần áo đó chẳng lẽ anh đoán được? Chắc chắn đã sàm sỡ em.” Bộ dáng Lận Yên như chắc chắn phải khám phá ra chuyện lạ này.

Mục Hoằng Dịch đóng sách lại, nói một cách bất đắc dĩ: “Anh không sàm sỡ em.”

Lận Yên không chịu từ bỏ suy nghĩ đó: “Không sàm sỡ thì sao anh biết được quần áo em mặc size bao nhiêu?”

“Cái dáng người này của em nhìn cái là đoán ra được, còn cần phải sàm sỡ à?”

Trong nháy mắt, Lận Yên trở nên phẫn chấn: “Dáng người của em làm sao? Lả lướt quyến rũ, có lẽ có lỗi, dáng người em làm sao?”

Anh bất lực vỗ trán, chỉ nói cho qua chuyện: “Đúng vậy, dáng người rất đẹp, cho nên liếc nhìn một cái là có thể đoán ra size quần áo.”

“Nói hươu nói vượn.” Lận Yên hừ lạnh một tiếng, cô ném mạnh sách lên bàn rồi xoay mặt Mục Hoằng Dịch qua để cho anh thấy khuôn mặt tức giận của cô.

Mục Hoằng Dịch nhận thua: “Anh thừa nhận...anh sàm sỡ.”

“Hừ hừ!” Lận Yên lập tức được đăng chân lên đăng đầu, quay ra hãnh diện:
“Em biết là anh sàm sỡ mà.”

“Ừm.” Mục Hoảng Dịch thở dài: “Anh sàm sỡ...”

“Nói đi, anh sờ chỗ nào? Nhanh lên, thằng thẩn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị.”

“Sờ quần áo bẩn mà em cởi ra, nhìn size.”

Lận Yên: “...”

Bực mình, không để ý tới người nào đó nữa.

“Tiểu Yên!”

Lận Yên tức giận mang gối của Mục Hoảng Dịch từ trong phòng ra ném sang người anh, nói với giọng căm phẫn: “Đêm nay anh! Sờ! Quần áo bẩn! Của em! Mà ngủ đi!!”

Mục Hoảng Dịch: “...”

...

Sau khi thay quần áo xong, Lận Yên đi ra cửa, Mục Hoảng Dịch cũng đi ra theo cô và thay giày, lấy luôn chùm chìa khóa trên tủ: “Để anh đưa em qua đó.”

Lận Yên ngăn người, không nói gì, tiếp tục đổi giày đi ra cửa.

Tháng bảy nóng nực, từ cửa nhà đi tới bãi đỗ xe chỉ có một đoạn đường nhưng đã làm Lận Yên đổ một tầng mồ hôi mỏng. Cô chui vào trong xe đã thúc giục Mục Hoảng Dịch: “Anh mở đi đầu hòa đi, nóng quá.”

Mục Hoảng Dịch nổ máy, mở đi đầu hòa, qua kính chiếu hậu nhìn thấy khuôn mặt Lận Yên vì nóng mà đỏ bừng lên, giống như quả táo.

Cô sinh ra vào mùa đông, rất sợ nóng.

Đi đâu hòa đã mở, Lận Yên cũng đã thắt dây an toàn nhưng Mục Hoảng Dịch mãi không xuất phát: “Anh không đi à?”

“Đi đâu?”

“...Tòa soạn Thanh Mai.” Là cô sai, lên xe quên mất không nói địa chỉ.

2.

Em đi vào

Thành phố của anh

Đi qua những con đường anh đã đi qua

Tưởng tượng

Những ngày tháng không có em

Anh đã cô đơn như thế nào.

Ngoài cửa sổ là những tòa nhà cao tầng bị bỏ lại phía sau, ánh nắng chiếu thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của Lận Yên. Cô nhìn dòng người nườm nượp vội vã ngoài đường, thử nghĩ tới việc liệu có khi nào Mục Hoảng Dịch cũng từng ở trong dòng người kia bước đi vội vàng.

Đường dành riêng cho người đi bộ đơn giản đây ỗ gà ngày trước giờ đã biến thành con phố buôn bán lấp lánh ánh sáng. Trạm giao thông công cộng cũ nát ngày trước đã sớm biến thành trạm tàu điện ngầm hiện đại.

Vạn vật trên thế giới này đều thay đổi, bao gồm cả Mục Hoảng Dịch.

Trước cửa tòa soạn, Lộ Giang kính cẩn lễ phép đứng đợi Lận Yên. Khi nhìn thấy con xe BMW màu đen quen thuộc đập vào mắt, Lộ Giang còn phải dụi dụi mắt. Sau khi xác nhận đúng là con xe tối qua thì lập tức phồng

má, th ần m ắ ng L ậ n Y ê n đ ứ ng là ng ườ i b ấ t n ậ n b ấ t n ậ h ữ a, r ồ i là đ ă ở chung r ồ i mà còn ch ố i.

L ậ n Y ê n xu ố ng xe, L ộ G i ą ng l ậ p t ứ c n ị nh n ộ t: “Chị L ậ n, chị t ớ i r ồ i. Chị mà không t ớ i có khi chủ biên sẽ ném em sang t ậ n New Zealand m ấ t.”

“Khí h ậ u ở New Zealand không t ồ i, vừa hay giúp em thay đ ổi không khí.”

L ộ G i ą ng: “...”

Cô là một chú ngựa đ ắ c l ự c đi theo chị ấy mà chị ấy ch ắ ng thông cảm cho cô gì cả, đ ứ ng là một ng ườ i phụ nữ ác đ ộ c.

L ộ G i ą ng ph ồ ng má, sau đó cô nhìn thấy M ụ c H ồ ą ng D ị ch m ặ c một chiếc áo sơ mi trông rất chính tr ự c. Hai mắt cô l ậ p t ứ c sáng lên, v ẫ y v ẫ y tay với M ụ c H ồ ą ng D ị ch, d ắ ng v ẻ si mê chào hỏi: “Hi, lại gặp nhau r ồ i.”

M ụ c H ồ ą ng D ị ch lịch sự g ậ t đ ầ u chào hỏi, so với l ầ n tr ướ c lạnh l ườ ng như sương thì l ầ n này anh chàng đ ẹ p trai đó đã trông ấm ấ p hơn vài ph ầ n.

“Xem ra chị L ậ n và chàng trai trong ảnh trên bàn đó...” R ồ i L ộ G i ą ng nhận ra mình đang nói sai thì l ậ p t ứ c l ắ c đ ầ u, phủ nhận: “Không không không, là đ ại soái ca, chị L ậ n và đ ại soái ca tiến triển nhanh thật đ ấ y, ha ha!!”

L ậ n Y ê n nói xong thì nở nụ cười tươi r ồ i như ánh mặt trời nhìn M ụ c H ồ ą ng D ị ch, chờ đ ợi câu chuyện b ấ t qu ả i kinh thiên đ ộ ng đ ị a.

“Chàng trai trong ảnh ở trên bàn?” M ụ c H ồ ą ng D ị ch nhắc lại mấy chữ này r ồ i như suy nghĩ tới cái gì đó, r ồ i hỏi: “Là để ở bàn máy tính nên gọi như thế à?”

Một câu đã nói luôn sự thật.

L ộ G i ą ng g ậ t đ ầ u nhưng sau đó lại thấy không đ ứ ng, l ậ p t ứ c l ắ c đ ầ u, còn giải v ậ y cho L ậ n Y ê n n ữ a: “Đây là tôi gọi chơi thôi, không liên quan gì tới chị L ậ n cả.”

Cái câu ‘không liên quan gì’ kia đ ượ c L ộ G i ą ng nói một cách c ườ ng đ ị ệ u.

Lộ Giang làm thế chả khác nào lạy ông tôi ở bụi này, có lẽ Mục Hoảng Dịch không tin nên liếc mắt hỏi Lận Yên: “Thế à?”

Lận Yên: “...”

Này không phải là biết rõ rồi còn cố hỏi sao?

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.” Lộ Giang gật đầu một cách chắc chắn.

Lộ Giang cười đầy xấu hổ sau đó quay sang kéo Lộ Giang đang làm mình mất hết thể diện: “Đi thôi, đi lên đi, không phải nói chủ biên đang chờ à?”

Vừa nghe đã biết cái biệt danh này là của Lận Yên đặt cho anh, cũng chỉ có cô mới làm như thế thôi. Tối hôm qua, Lộ Giang kinh ngạc kêu lên như thế giọng không nhỏ, nhưng Mục Hoảng Dịch làm như không thấy. Nghe thôi là biết kiệt tác của ai rồi.

Chỗ thang máy, Lộ Giang nhận tội: “Chị Lận, em sai rồi.”

Vừa rồi không phải mồm miệng nhanh nhẩu làm sao? Lúc này sao lại nhận sai rồi?

Lận Yên nhướn mày nhìn Lộ Giang, ung dung: “À, sai ở đâu?”

“Ăn nói vụng về, không biết nói chuyện.” Lộ Giang nghiêm túc nói.

Lận Yên thở dài, xoa đầu Lộ Giang, tốt bụng chỉ dẫn: “Giang à, không phải là em ăn nói vụng về mà là sử dụng không đúng chỗ.”

Bị Lận Yên xoa đầu mấy cái Lộ Giang mới phản ứng lại, trừng to đôi mắt vô tội, chỉ vào Lận Yên mà khóc lớn: “Chị Lận, chị đang khinh bỉ em à!!”

“Ừm! Chị không khinh bỉ em, chị đang nói sự thật cho em biết.”

Lộ Giang ngẩng đầu, làm bộ cực kỳ nghiêm túc.

Lận Yên nói: “Anh ấy tên là Mục Hoảng Dịch, là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện trung tâm thành phố, là đối tượng chị thàn yêu. Chị về nước đúng là có nguyên nhân, mà nguyên nhân đúng là liên quan tới anh ấy, Mục Hoảng Dịch.”

Người được vấn đề có thể nhiều chuyện, Lộ Giang lập tức hiểu ra, hỏi tiếp: “Đối tượng thàn yêu? Chị tỏ tình chưa?”

Tỏ tình?

Câu ‘còn yêu em không?’ cô hỏi Mục Hoảng Dịch có được tính là tỏ tình không?

“Ừm, cứ tính là đã tỏ tình rồi đi, nhưng đáng buồn là anh ấy từ chối chị rồi... Thế nên chị hy vọng ở trước mặt anh ấy em có thể chữa cho chị chút mặt mũi. Vật hợp theo loài, em đừng làm anh ấy nghĩ bạn của chị ai cũng ngốc hết như chị.”

Lận Yên nói xong cũng là lúc cửa thang máy mở ra.

Chị Lận bị chàng trai trong ảnh trên mặt bàn từ chối rồi?

Lộ Giang trợn mắt há hốc mồm đứng im tại chỗ, mãi một lúc sau mới hoàn hồn, đi ra khỏi thang máy, đuổi theo Lận Yên để hỏi: “Không đúng mà chị Lận, thế sao hai người lại ở chung một chỗ chứ?”

Lận Yên biết Lộ Giang đang hỏi cái đêm cô uống say, đành giải thích: “Thật ra đêm đó chị uống say, anh ấy đưa chị về nhà, chỉ thế thôi.”

“Chị uống rượu cùng với anh ấy à?” Lộ Giang tiếp tục hỏi vấn đề đó.

“Không.”

“Thế sao anh ấy lại đưa chị về nhà?” Lộ Giang tiếp tục phát huy tinh thần mười vạn câu hỏi vì sao của mình.

Lộ bộp...

Lận Yên giật mình, dừng chân lại, quay sang nhìn Lộ Giang, gật đầu, vấn đề này hay đây: “Đúng vậy, sao anh ấy lại đưa chị về nhà nhỉ?”

Lộ Giang: “...Chị Lận, em đang hỏi chị đó, sao chị lại hỏi ngược lại em?”

Theo thói quen, cô chỉ nghĩ Mục Hoằng Dịch là người đưa mình về nhà thôi, nhưng giờ nghe Lộ Giang hỏi thế thì Lận Yên cũng nghi ngờ. Vì sao anh lại tự mình đưa cô về nhà? Rõ ràng chuyện cô tới quán bar Mục Hoằng Dịch không biết mà.

Lận Yên nhú mày, không lẽ Lý Viêm Nguyên gọi điện cho Mục Hoằng Dịch tới đón cô? Nhưng sao Lý Viêm Nguyên lại làm thế?

Do dự một hồi, Lận Yên cũng không đoán được kết quả. Cuối cùng, Lận Yên dứt khoát bỏ qua vấn đề này.

Tâm tư Mục Hoằng Dịch như mò kim đáy bể, khó đoán.

Chủ biên Hạ đã xây dựng tòa soạn Thanh Mai được 20 năm, nhưng chưa bao giờ thích một nhà văn nào như Lận Yên, thấy Lận Yên tới thì đã sớm chuẩn bị một cốc Cappuccino.

“Giống như là sao mong trăng sáng, cuối cùng cháu đã về nước.” Chủ biên Hạ thân thiết nắm lấy tay Lận Yên, ánh mắt nhìn cô ánh lên vẻ đáng thương: “Cuộc đời đứa bé này thật trớ trêu, vừa về nước đã gặp tai nạn rồi, bác nghe xong đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân rồi. Nó không dọa cháu sợ chứ?”

Lận Yên mỉm cười: “Chủ biên, cháu không sao cả.”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...” Chủ biên Hạ cười ôn hòa: “Uống café đi, Cappuccino, đồ uống yêu thích của cháu.”

“Cảm ơn chủ biên ạ.”

Lận Yên lịch sự uống một ngụm.

“Thế nào, uống được chứ?”

“À...” Lận Yên nhìn chủ biên nhiệt tình như thế thì có chút không thích ứng được, gật đầu: “Uống rất ngon.”

“Uống ngon là được rồi! Uống ngon là được rồi!” Sau đó, đôi mắt chủ biên hơi chuyển động: “Tiểu Yên, bản thảo của cháu...”

Lận Yên biết ngay, làm gì có chuyện đột nhiên chủ biên ân cần như thế.

“Chủ biên, cuối tháng này cháu sẽ giao bản thảo.” Từ trước tới nay Lận Yên có thói quen kéo dài thời gian nộp bản thảo, nhưng nếu đích thân chủ biên xuất chiêu thì cô không còn cách nào khác.

Còn nhớ có một lần cô kéo bản thảo làm chủ biên tự mình chạy sang Paris đòi. Sáng sớm ra mở cửa, Lận Yên nhìn thấy gương mặt của chủ biên thì sợ tới nỗi tưởng mình đã về nước.

Chủ biên Hạ cười tươi: “Được, được.”

Lận Yên đồng ý cuối tháng này sẽ giao bản thảo làm tâm tình chủ biên Hạ rất tốt, quyết định mời mọi người tới tiểu tảo(2) tốt nhất trong khu ăn cơm. Tiểu tảo được coi là nhà hàng ăn uống tốt nhất trong khu, làm về món ăn Hồ Nam, mà chủ biên là người Hồ Nam nên rất thích tới tiểu tảo.

(2)Tiểu tảo: Tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, dùng để phân biệt với trung tảo và đại tảo.

Trước khi ăn cơm Lận Yên nhận được điện thoại, nghe thấy giọng nói trí mạng quen thuộc kia thì vô cùng kinh ngạc.

Là Mục Hoàng Dịch.

Sao anh biết số điện thoại của cô?

“Sao anh lại biết số điện thoại của em?”

Đối phương không đáp lại, chỉ hỏi: “Bên em đã xong chưa?”

Lận Yên liếc nhìn các đồng nghiệp trong tòa soạn đang ngồi ở bàn thảo luận xem ăn cái gì: “Cũng xong rồi.”

“Đúng lúc ăn còn ở chỗ đó, cùng nhau ăn cơm đi.”

“Hả?”

Lận Yên khó xử, không thể bỏ lại bữa ăn của chủ biên được, nhưng cũng không thể từ chối lời mời của Mục Hoằng Dịch. Về nước lâu như thế, khó lắm mới có một lần tâm tình anh tốt mời cô, chẳng lẽ cô còn không nể tình mà từ chối sao?

Dường như Mục Hoằng Dịch biết cô đang khó xử, hỏi: “Không tiện sao?”

“Cũng không phải như thế, nhưng các đồng nghiệp trong tòa soạn nhất định mời em ăn cơm...” Cẩn môi, thầm nghĩ: ‘Hay là anh cũng tới đây ăn đi, chỉ có mấy đồng nghiệp trong tòa soạn thôi.’

Mục Hoằng Dịch không thích náo nhiệt, Lận Yên sợ anh không thích ứng được trường hợp này.

“Ở đâu?” Anh hỏi.

Lận Yên sững sốt, anh muốn tới đây à?

Cô lập tức mỉm cười: “Anh biết phòng tiêu táo không? Ngay dưới tầng chỗ tòa soạn thôi.”

“Ừm!” Sau đó tiếng nổ máy vang lên, anh nói: “Lúc sau anh tới.”

Cúp điện thoại, Lộ Giang thò đầu sang phía cô, bắt đầu nhiều chuyện: “Chị Lận, không phải chị định cho chủ biên leo cây chứ?”

Lận Yên cười, cho dù cô có một trăm lá gan cũng không dám cho chủ biên leo cây đâu. Bỏ qua Lộ Giang, cô nói chuyện với chủ biên Hạ đang ngồi bên cạnh cô ấy: “Chủ biên, cháu có một người bạn đúng lúc đang ở gần đây, cháu bảo người đó tới đây, bác xem có được không?”

“Được chứ! Là bạn của cháu thì sao lại không được?” Chủ biên Hạ cười cười, vẻ mặt ôn hòa, rồi lại hỏi tiếp làm người ta không kịp đề phòng: “Nam hay nữ đấy?”

Lận Yên cười ha ha hai tiếng, quả nhiên không chỉ có Lộ Giang là người nhiều chuyện.

“Nam ạ.” Nói xong lại tiếp tục giải thích: “Là bạn tốt, chứ không phải là mối quan hệ như chủ biên nghĩ đâu. Là bạn lớn lên cùng cháu từ nhỏ, bạn từ nhỏ, từ nhỏ!”

“Giấu đầu lòi đuôi.” Lộ Giang xen vào.

Lận Yên liếc mắt nhìn cô nàng một cái, Lộ Giang meo máo, cần cốc lên uống nước.

Trong lòng chủ biên Hạ đã hiểu rõ, khóe môi nhếch lên cười hai tiếng: “Biết rồi, là bạn lớn lên cùng với cháu từ nhỏ, là thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, biết rồi.”

Lận Yên cười đầy bất lực, bác biết cái gì chứ?

Cảm giác càng giải thích càng loạn, cuối cùng cô dứt khoát từ bỏ việc giải thích. Lúc này, im lặng là vàng.

Sau khi Mục Hoảng Dịch tới, Lận Yên còn chưa kịp nói chuyện thì người ta đã bắt đầu trò chuyện rồi.

“Hóa ra là bác sĩ Mục, Lận Yên không nói là cậu tới, tôi còn tưởng là ai chứ, cứ thần thần bí bí.” Chủ biên Hạ nói.

“Chủ biên Hạ, đã lâu không gặp. Gần đây sức khỏe ổn chứ?”

“Nhờ có bác sĩ Mục mà giờ tôi vẫn khỏe.”

Lận Yên và Lộ Giang nhìn nhau, chớp chớp mắt. Lộ Giang hỏi: “Đây là tình huống gì thế?”

Lận Yên nhún vai, ai biết được.

Chương 7

Edit: Cải Trắng

Nói cho em biết anh sẽ không đi quá xa.

Tim của anh vẫn còn ở bên cạnh em.

Rất muốn gặp mặt em một lần.

Rõ ràng càng để ý nên càng mãnh liệt.

Lại ngụy trang thành dáng vẻ lạnh nhạt làm như không thấy.

1.

Mục Hoằng Dịch giải thích rằng, ba năm trước chủ biên Hạ không biết sao tay trái lại vô duyên vô cớ phát run, đến cái cốc còn không cầm được, đi kiểm tra ở mấy chỗ khám nổi tiếng cũng chẳng có kết quả gì. Sau đó, Mục Hoằng Dịch kiểm tra mới biết dây thần kinh ở não bộ bị tổn thương khiến tay run, phẫu thuật xong thì hiện tượng run tay đã đỡ hơn, tới giờ vẫn không bị tái phát.

“Hóa ra là như thế.” Lận Yên hiểu ra.

Chẳng trách thái độ của chủ biên Hạ lại kính trọng Mục Hoằng Dịch như thế, câu nào cũng một tiếng bác sĩ Mục, sắp coi anh như tổng thống mà hầu hạ rồi.

Bỗng nhiên, cô phát hiện ra Mục Hoằng Dịch là trái tim sáng nhất trên bầu trời, dù cho bỏ khoa Đông y thì trong ngành y anh vẫn tỏa sáng như thế.

Có đi ầu, vì sao anh lại từ bỏ Đông y?

Lận Yên liếc mắt nhìn Mục Hoằng Dịch, bên tai vang lên câu nói ngày đó của Lai Sở Sở, ấn đường hơi nhăn lại. Đại học năm thứ hai à? Là sau khi

cô đi Pháp sao? Có liên quan gì tới cô không?

Trong thời gian tám năm này đã xảy ra chuyện gì?

Xe đi xuyên qua sự nhộn nhịp của nội thành, ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy những bảng quảng cáo to treo trên mấy công trình kiến trúc. Nơi thành phố náo nhiệt này chẳng thể tìm cho mình một khoảng lặng riêng.

Giống như cô vậy, tìm không thấy nơi tìm Mục Hoảng Dịch thuộc về, nghe không rõ thanh âm vang lên từ đáy lòng anh.

Anh tựa như biển, bên ngoài thì sóng yên biển lặng, thật ra dưới đáy biển không biết sóng biển dữ dội tới mức nào.

Việc của Mục Hoảng Dịch còn chưa đủ khiến cô phiền lòng hay sao mà chủ biên lại còn chen vào ở giữa.

Lận Yên đồng ý cuối tháng giao bản thảo, căn cứ theo tiến độ trước mắt thì một thời gian sau sẽ phải bế quan viết bản thảo. Một ít tài liệu đã bị cô để trong nhà ở huyện, xem ra phải về đó một chuyến để lấy đồ rồi.

“Tối nay em muốn về huyện, anh có rảnh không?” Lận Yên liếc mắt nhìn Mục Hoảng Dịch.

Cô quá mức tham lam, chỉ cần Mục Hoảng Dịch đối xử với cô dịu dàng một chút thì cô sẽ mặt dày vô sỉ bước dài từng bước cho mà xem.

Mục Hoảng Dịch tập trung nhìn phía trước, trong con người đen như mực của anh không có chút gợn sóng nào, môi mỏng mím lại, dáng vẻ tập trung lái xe, làm cho người ta không biết sâu trong đáy lòng anh đang nghĩ gì.

Anh không trả lời khiến cho Lận Yên tưởng anh định từ chối: “Vậy anh cho em mượn xe một lúc đi.”

Không có cách nào cả. Cô không có xe, chỉ có thể cầu cạnh người ta.

Từ trước tới nay, có thể không cần ngồi xe bus thì Lận Yên chắc chắn không ngồi, trời sinh cô và xe bus bất tự không hợp, ngồi một lần nôn một

lần.

Thà rằng cầu cạnh người khác chứ không muốn chịu cạnh kia.

“Về cùng đi, đúng lúc anh cũng phải về nhà lấy tài liệu.”

Giọng nói trầm trầm.

Câu trả lời của Mục Hoằng Dịch đúng là nằm ngoài dự đoán của Lận Yên. Cô đòi hỏi anh theo quán tính, cũng không cần anh phải trả lời. Cô hỏi là việc của cô, Mục Hoằng Dịch có trả lời không là việc của anh, từ chối hay không cũng chẳng sao, cô chỉ để ý tới quan hệ giữa hai người.

Nếu mối quan hệ giữa hai người họ có thể trở về như lúc trước thì tốt biết bao.

Hơn nữa, cô đã có phương án dự phòng rồi, cùng lắm thì kéo Cố Hiểu Thần đi cùng với cô một chuyến.

Nói tới Cố Hiểu Thần, về nước lâu vậy rồi mà cô còn chưa thấy cô ấy nữa, liền hỏi: “Hiểu Thần đang ở trong thành phố à?”

“Cô ấy đi Bắc Kinh rồi.” Dừng hai giây, anh giải thích thêm: “Có một buổi hội thảo, Liễu Duệ đưa cô ấy đi, chắc là chưa thể về đây ngay đâu.”

Lận Yên gật đầu, xem ra phương án thứ hai của cô không thành rồi, cuối cùng vẫn phải mượn xe Mục Hoằng Dịch hoặc anh đưa cô đi.

Tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó bắt đầu nói ra kế hoạch của mình: “Xem ra em phải tìm một chỗ ở trong thành phố thôi.”

“Chuyển nơi công tác à?” Mục Hoằng Dịch hỏi.

“Đúng thế, em đồng ý với chủ biên cuối tháng giao bản thảo nên chỉ có thể chuyên tâm ở trong thành phố viết bản thảo thôi.”

“Ừ.”

Đề tài trò chuyện kết thúc sau tiếng ‘ừ’ lười biếng của Mục Hoàng Dịch. Tối đó, hai người lái xe trở về huyện. Mục Hoàng Dịch nói sau khi lấy tài liệu xong anh phải trở về thành phố ngay lập tức, Lận Yên cũng thế, tiện thể tiếp tục đi nhờ xe trở về thành phố luôn.

Văn Phương đi công tác ở Nga, Lận Thần thì luôn ở Bắc Kinh, đẩy cửa căn nhà trống vắng ra, Lận Yên cảm giác như mình lại quay về căn phòng mà cô sống một mình ở Pháp. Mỗi lần về nhà đều mang tâm trạng nặng nề

Trên bàn trang điểm trong phòng cô có chồng giấy A4 được xếp rất ngay ngắn, đầu ngón tay lạnh lẽo của Lận Yên tiếp xúc với mặt giấy A4 trơn nhẵn, mở từng tờ ra một, chúng được sắp xếp theo thứ tự.

Cô có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đầy vẻ bất đắc dĩ của Mục Hoàng Dịch khi thấy đống giấy A4 la liệt trên đất. Rồi còn vừa thở dài vừa giúp cô xếp lại đống giấy này cho gọn gàng nữa.

Khung cảnh như thế, quen thuộc không gì sánh được.

Khóe môi Lận Yên hơi cong lên.

Nghĩ đến đêm đó, cô còn rất nhiều câu hỏi. Nếu như không hỏi rõ ràng thì chỉ sợ không thể ngủ ngon. Cuối cùng, cô đã gọi điện thoại cho Lý Viêm Nguyên.

“Đêm đó không phải cậu uống say sao? Hoàng Dịch đưa cậu về nhà... À, không phải... Khinh Vũ lừa cậu ta tới, nói cậu bị ngộ độc rượu, Hoàng Dịch lập tức chạy tới quán bar đón cậu... Sau đó á? Sau đó không còn gì nữa... À, không phải, có sự cố nhỏ xảy ra, nhưng cuối cùng cũng được giải quyết một cách hoàn hảo, cậu ta đưa cậu về nhà... Chao ôi, đó là do cậu nôn đầy ra người, Khinh Vũ phải đi khắp nơi để mua quần áo cho cậu thay...”

Nói chuyện điện thoại với Lý Viêm Nguyên xong, Lận Yên đã hiểu sơ sơ được đêm đó mình xảy ra chuyện gì. Nhưng cô không thể tin được là đêm đó mình lại dám cưỡng hôn Mục Hoàng Dịch, đêm đó cô như biến thành người phụ nữ đánh đá chua ngoa chạy lên tầng hai quán bar chỉ thẳng vào mũi Mục Hoàng Dịch mà mắng.

Rất nhiều năm về sau, Mục Hoằng Dịch gọi lại chuyện này.

“Em cưỡng hôn anh?”

Đây đúng là lời nói vô căn cứ!

Mục Hoằng Dịch đỡ trán, anh biết ngay Lận Yên sẽ liều chết không nhận.

“Là anh cưỡng hôn em đúng không? Sao anh có thể bóp méo sự thật như thế chứ?” Nói xong, Lận Yên còn bấu môi, vẻ mặt bất mãn.

“Là thật, là em cưỡng hôn anh.” Mục Hoằng Dịch cố gắng biện luận.

Lận Yên lắc đầu như trống bỏi: “Làm gì có chuyện em làm ra hành động đó chứ.”

Cho dù cô làm thật thì cũng phải phủ nhận.

Còn sau đó...không có sau đó nữa.

Bởi vì bác sĩ Mục vĩ đại của chúng ta không muốn ôm quần áo bẩn của người nào đó ra sofa ngủ nên chỉ có thể cưỡng hôn người nào đó một lần nữa.

...

Sáng sớm hôm sau cô đem theo hành lý đã được thu dọn trở về thành phố. Lận Yên vẫn ở lại nhà Mục Hoằng Dịch. Thật ra cô muốn đi sang quấy rầy Sa Khinh Vũ nhưng cô ấy lại nói gần đây bận đi lấy tin tức, không có thời gian sang đón.

Lăn lộn một hồi, dưới tình huống bất đắc dĩ, cô lại về chung cư Mục Hoằng Dịch ở.

Mục Hoằng Dịch rất tự giác dọn quần áo mình, để trống một nửa ngăn tủ, nói: “Đừng làm hỏng giường của anh, quần áo để trong ngăn tủ này đi.”

Lận Yên có tật xấu là nếu không có tủ quần áo cô sẽ ném quần áo lên giường, mỗi ngày ôm chúng ngủ. Hôm sau thấy bộ quần áo nào phù hợp thì mặc luôn bộ đó. Từ trước tới nay cô không có thói quen thu dọn quần áo, mặc hết quần áo trên giường rồi lại ra ban công tìm.

Tật xấu này, sửa cũng không sửa được.

Nhìn chằm chằm tủ quần áo của anh, Lận Yên thấy hơi hoảng hốt, cảm giác như hai người đang ở chung vậy.

Quần áo của cô không nhiều lắm, tất cả đều là váy. Cần mặc áo bắt đầu treo đồ vào tủ quần áo, một nửa ngăn này hoàn toàn thuộc về cô.

Chờ cô thu dọn xong đi ra phòng khách đã không thấy bóng dáng Mục Hoảng Dịch đâu, đi một vòng mới phát hiện anh đang ở ban công.

Ban công nhà anh rất rộng, ngoại trừ máy giặt thì ngoài này còn có một cái bàn tròn có mặt kính, hai bên là hai cái ghế dựa làm bằng mây.

Anh đang ngồi trên ghế mây, dưới chân không đi dép, ngồi vắt chéo. Ánh nắng hắt lên khuôn mặt anh làm anh nheo mắt lại, không biết đang nhìn về phương nào.

Hai ngón tay anh kẹp thuốc lá, hít một hơi, rồi lại nhả ra một luồng khói hình vòng tròn.

Khói thuốc lượn quanh, bao quanh khuôn mặt tuấn tú của anh, làm cho người khác cảm thấy anh đang chán ghét nhân gian, toàn thân lộ ra khí chất thanh cao không thể với tới.

Lận Yên luôn cảm thấy hút thuốc là mang độc vào thân, chẳng qua nó dùng một danh từ đẹp để hơn thôi. Cô chưa bao giờ cho rằng đàn ông hút thuốc rất đẹp trai, ngoại trừ Mục Hoảng Dịch.

Mùi nicotin(1) rất hấp dẫn, luôn kích thích được thần kinh của cô, như cây thuốc phiện đang làm máu trong người sôi trào.

(1) Nicotin: là một ancaloit được tìm thấy trong các cây họ Cà, chủ yếu trong cây thuốc lá và một số lượng nhỏ trong cà chua, khoai tây, cà tím và ớt chuông. Ancaloit nicotin cũng được tìm thấy trong lá của cây coca. Nicotin chiếm từ 0,6% – 3% trọng lượng trong cây thuốc lá khô và có từ 2-7µg/kg trong nhiều loài thực vật ăn được.

Đem nửa điếu thuốc lá còn lại dụi vào gạt tàn, anh mở miệng với giọng trầm ấm: “Thu dọn xong hết rồi?”

Tâm mắt không di chuyển.

Những lời này rõ ràng là đang hỏi cô, ở đây không có người thứ ba.

Lận Yên nghi ngờ sau lưng anh cũng có mắt.

Không thấy cô trả lời, sườn mặt anh hơi nghiêng, con ngươi đen như mực nhìn cô, hỏi lại: “Không nghe thấy anh nói gì sao?”

Mắt anh rất sáng, làm Lận Yên hay liên tưởng tới những ánh đèn phát sáng, nó dường như chiếu thẳng vào nội tâm cô. Có khi nhạt như nước, có khi lại sâu không thấy đáy, cũng có lúc lại ngấm ngấm như sỏi.

Cô bước từng bước nhẹ nhàng ra ban công, đứng ngay ở chỗ cửa ngăn cách phòng khách với bên ngoài đó, nhẹ giọng ‘ừ’ một tiếng: “Nghe thấy rồi.”

“Nghe thấy sao em không trả lời?”

Lận Yên ng ẩ xuống ghé mây ở đối diện anh, tay vịn vào tay vịn của ban công, cúi đầu nhìn sân bóng rổ của tiểu khu, khóe môi hơi cong lên.

Không trả lời, anh mới nhìn cô.

Cảm giác như này hết tám năm về trước, chỉ cần được ở chung với anh là thích rồi.

Mục Hoàng Dịch ở tầng ba, từ đây nhìn xuống dưới có thể thấy rất rõ ràng. Mấy cậu học sinh đó dẫm lên bóng mình phản chiếu ở dưới đất, chơi

bóng tối mờ mờ, đúng là sức mạnh của tuổi trẻ tràn trề

Lận Yên ngoái đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Mục Hoảng Dịch, nói: “Em thu dọn xong rồi.”

Câu trả lời này tới quá muộn, nhưng nghiêm túc.

Mục Hoảng Dịch yên lặng nhìn cô vài giây: “Cung phản xạ quá dài.”

Nói xong, anh đi vào nhà.

Lận Yên nhìn chăm chăm vào bóng hình anh đang mặc đồ xạm nhạt, đôi mắt hạnh cong lên, cong môi với vẻ vui mừng hài lòng.

Là cung phản xạ rất dài.

Tám năm rồi.

Cô mới phản ứng lại.

Người thiếu niên đó, đã từng yêu cô.

Chỉ mong, sẽ không quá muộn.

Chỉ mong, Mục Hoảng Dịch vẫn còn yêu cô.

Ánh mặt trời quá mạnh khiến Lận Yên mới ngẩng đầu bên ngoài được vài phút đã xuất hiện một tầng mờ mờ, làm ướt váy. Không dám ở ngoài đó quá lâu, chẳng bao lâu sau cô đã đi vào nhà, tiện tay đóng luôn cửa kính lại.

Bên trong phòng, Mục Hoảng Dịch đã mở điếu đèn nhưng không thấy người đâu.

Lận Yên kiên nhẫn đi một vòng quanh nhà tìm anh nhưng vẫn không thấy.

Lận Yên nhíu mày, quay trở lại phòng khách, cả nhà to như thế mà chẳng thấy bóng dáng anh đâu, bao giờ thì trò chơi mèo vờn chuột này mới kết thúc đây?

Đi ra huy ền quan nhìn thử phát hiện không thấy giày anh, không lẽ đi ra ngoài r ồi?

Lấy điện thoại ra gọi cho anh, phát hiện tiếng đàn piano dễ nghe truy ền ra từ trong phòng. Lận Yên mở cửa phòng ra, phát hiện trên mặt bàn Mục Hoảng Dịch đặt điện thoại đang lóe sáng tên cô.

Đi ra ngoài lại không mang điện thoại? Anh để quên ở nhà à?

Trong lòng dâng lên cảm giác mất mát.

Lận Yên nhìn chằm chằm điện thoại đang hiện lên tên và số điện thoại của cô, cảm thấy lòng trống rỗng.

Anh thật sự thay đổi r ồi.

Trước kia, cho dù anh tức giận tới mức nào cũng sẽ không vứt cô mình ở đây mà rời đi.

Mà bây giờ, anh không hề tức giận, nhưng đã quên mất sự t ần tảo tại của cô. Chẳng lẽ anh không biết có người sẽ lo lắng sao?

Khoảng nửa tiếng sau thì Mục Hoảng Dịch về, trong tay cầm một túi nguyên liệu nấu ăn. Lúc này, Lận Yên đang ng ồi ở phòng khách nhìn chằm chằm đ ồng hồ treo tường và đợi, nghe thấy tiếng cửa mở thì nhanh chóng chạy tới chỗ huy ền quan.

“Anh đi đâu thế?” Thanh âm d ần dật.

Mục Hoảng Dịch bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cô vài giây sau đó giơ túi đồ ăn mình đang cầm trong tay lên: “Mua thức ăn.”

Lận Yên nhìn mấy cái túi to trong tay anh, hồ hấp trở nên nặng nề “Anh đi ra ngoài sao không nói với em một tiếng?”

Đôi mắt thâm thúy của Mục Hoảng Dịch chăm chú nhìn cô, im lặng.

“Chẳng lẽ anh không biết em sẽ lo lắng sao?”

Điện thoại không mang theo, người thì không ở nhà, giây phút đó cô thật sự rất sợ hãi. Sợ hãi anh đột ngột rời khỏi, không để lại bất cứ tin tức gì.

Đôi mắt sâu hun hút của anh nhìn thẳng Lận Yên, mấp máy môi: “Hóa ra em cũng chán ghét cảm giác không từ mà biệt, anh còn tưởng tim em làm bằng sắt, không biết đau là gì chứ.”

Thờ ơ. Giữ khoảng cách.

Nói xong, anh vòng qua Lận Yên đi vào phòng bếp.

Không chút lưu tình.

Cả người cứng đờ đứng ở chỗ cũ, đôi mắt vô hồn. Tim, nhói đau.

Tim đã trao cho Mục Hoảng Dịch, cho nên đau vì anh nhéo vào.

Hóa ra đây là tâm trạng của anh tám năm trước.

Rất xin lỗi, xin lỗi anh.

Tám năm trước, cô không từ mà biệt là chuyện không thể tha thứ sao?

Anh không vui

Liền đây em tới bên vách núi

Khoảng cách giữa hai ta tựa như rất gần

Nhưng chúng ta lại không cùng đích.

1.

Bữa cơm này, Lận Yên ăn như nhai sáp.

Mục Hoảng Dịch không động đũa mấy, hai người ăn được một lúc thì anh mở miệng nói: “Buổi chiều nay anh phải tới Thượng Hải họp, đi khoảng một tuần.”

“Ừm.”

“Chìa khóa nhà và chìa khóa xe anh đặt ở trên tủ giày.”

“Ừm.”

Cuộc trò chuyện quá mức ngắn gọn và cứng nhắc, sau khi Lận Yên ‘ừm’ xong đã không còn giọng ai vang lên nữa.

Cô thất thần dùng đũa chọc chọc bát cơm, Mục Hoảng Dịch đang trốn cô sao? Buổi sáng, sau khi trở về từ huyện chẳng nói chẳng rằng gì cả, dùng một cái nói phải đi họp ở Thượng Hải, có cần phải trốn tránh cô rõ như thế không?

Ăn cơm xong, Lận Yên tự giác đứng dậy thu dọn bát đĩa, sau đó thì trốn ở trong phòng bếp không muốn ra nữa. Ở phòng bếp cô nghe thấy rõ Mục Hoảng Dịch đang thu dọn đồ đạc ở bên ngoài, vô cùng chói tai.

Cho đến khi, tiếng đóng cửa vang lên.

Lận Yên đứng nguyên tại chỗ, trong tay cầm đĩa, cũng không biết là qua bao lâu thì tay cô buông lỏng ra, đĩa sứ rơi xuống mặt đất vỡ tan, phát ra âm thanh thanh thúy.

Mục Hoảng Dịch ra cửa rồi mới phát hiện ra mình quên tài liệu ở nhà, đành quay trở về. Vừa mới đẩy cửa ra, đứng ở chỗ huyềnh quan đã nghe thấy trong phòng bếp vang lên tiếng động lớn.

Lúc anh bước tới phòng bếp thì Lận Yên đang ngửa xồm xuống, tay không thu dọn từng mảnh đĩa sứ bị vỡ. Tay bị mảnh sứ nhỏ cứa vào chảy máu nhưng có vẻ như cô không cảm giác được đau đớn nên vẫn tiếp tục nhặt.

“Không đau sao?” Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên từ trên đỉnh đầu. Lận Yên kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào con người đen nhánh của Mục Hoảng Dịch, tim chợt rơi thẳng xuống đáy vực.

Im lặng vài giây, Mục Hoằng Dịch kéo cô đứng lên, bắt lấy cổ tay cô, ánh mắt dừng lại trên ngón tay đang loang lỗ máu, nhúu mảy.

“Sao anh lại quay về?” Lận Yên hỏi anh.

“Quên không lấy tài liệu.” Anh trả lời có chút cứng ngắc, ánh mắt vẫn dừng trên ngón tay bị thương của Lận Yên.

Một lúc lâu sau, cô rút tay đang bị Mục Hoằng Dịch nắm lại, giọng nói nhỏ như tiếng ru ồi muỗi đang vo ve: “... Em không cố ý, em sẽ mua đền anh cái đĩa khác giống hệt.”

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ của cô, cơn tức giận trong lòng anh dần vơi đi. Khi đối mặt với cô, anh không nhẫn tâm nổi giận.

Kéo Lận Yên ra phòng khách. Anh tìm hòm thuốc, xử lý vết thương trên tay cô, sau đó lại vào phòng bếp xử lý mấy mảnh sứ đã vỡ.

Ở sân bay, trợ lý Vạn Lợi gọi điện thoại thúc giục Mục Hoằng Dịch.

“Thầy Mục, anh đã ra ngoài chưa? Đừng để lỡ chuyến bay!”

Giờ anh mới ra mình phải đi Thượng Hải, nửa giây sau, anh trả lời Vạn Lợi: “Tôi ra cửa đây.”

“Tôi ở sân bay chờ anh.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Mục Hoằng Dịch đưa mắt nhìn Lận Yên.

Từ nhỏ tới lớn, Lận Yên rất hay gây họa, lần nào Mục Hoằng Dịch cũng đi đằng sau thu dọn hậu quả cho cô, còn đương sự thì đứng ở ngoài.

Thật sự không thể hiểu được sao cô có thể sống ở Pháp tám năm.

Do dự hồi lâu, Mục Hoằng Dịch mở miệng: “Em có muốn đi Thượng Hải cùng anh không?”

“Hả?”

Ở sân bay, Vạn Lợi nhìn Lận Yên rồi cảm thấy hoang mang. Đây là tình huống gì vậy? Sao mới chớp mắt một cái mà có thêm đại mỹ nữ đi cùng bọn họ rồi? Đây là phúc lợi hả?

“Vé máy bay tôi bảo cậu mua đã mua chưa?”

Vạn Lợi thu hồi tầm mắt, gạt đầu, dùng hai tay dâng vé máy bay lên: “Vé máy bay đây.”

Mục Hoằng Dịch nhận lấy nhìn thoáng qua, sau đó chuyển qua cho Lận Yên.

Ngồi trên máy bay rồi Lận Yên vẫn như rơi vào cõi mộng, mãi cho đến khi loa phát thanh của máy bay vang lên giọng nói ngọt như mật của tiếp viên hàng không, thông báo máy bay đã đáp xuống sân bay Thượng Hải, cô mới tỉnh mộng.

Khi Mục Hoằng Dịch hỏi cô có muốn đi Thượng Hải với anh không, thế giới xung quanh cô lúc đó như được ấn nút tạm dừng, đã không thể suy nghĩ được gì nữa.

Khi anh thu dọn xong máy tính và tài liệu, nắm tay cô cùng đi ra cửa, thế giới của cô vẫn tạm dừng ở khoảnh khắc đó.

Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy có hơi buồn cười.

Vạn Lợi cần hai tấm thẻ phòng đứng ở đại sảnh khách sạn, nhìn chằm chằm Mục Hoằng Dịch nhàn nhã thoải mái ngồi ở sofa xem tài liệu, sau đó lại đảo mắt sang nhìn Lận Yên, do dự lúc rồi mở miệng: “Tôi đã đặt hai phòng, sau đó... đông khách quá, cho nên...”

Mục Hoằng Dịch lười biếng rời mắt khỏi tập tài liệu, quay sang nhìn Vạn Lợi.

Vạn Lợi nói một câu đơn giản mà làm cho người khác kinh hãi: “Không còn phòng nữa.”

Khuôn mặt Vạn Lợi hiện rõ vẻ đau khổ, sao cậu biết được thầy Mục lại đưa người đẹp đi cùng chứ! Hơn nữa, nhìn tình hình hiện giờ thì hai người này chưa phát triển tới mức có thể ở chung phòng. Trong lòng Vạn Lợi thẫn oán giận: Tiến độ của thầy Mục quá chậm!

Theo quán tính, Mục Hoằng Dịch nhú mày: “Đưa thẻ phòng cho tôi.”

Vạn Lợi cung kính đưa thẻ phòng thứ nhất lên.

Mục Hoằng Dịch đưa qua cho Lận Yên, rồi nói với Vạn Lợi: “Tôi và cậu ở cùng phòng.”

“Hả?” Vạn Lợi sợ tới mức đánh rơi thẻ phòng đang cầm trong tay.

Thấy phản ứng đó, Mục Hoằng Dịch không vui nhìn Vạn Lợi, hỏi: “Ở cùng một phòng với tôi rất oan ức à?”

“Không không không.” Vạn Lợi cuống quýt xua tay, giải thích rằng: “Tư thế ngủ của tôi không tốt, sợ quấy rầy thầy Mục. Ngày mai anh còn phải tới buổi hội thảo nữa.”

Không phải cậu oan ức, mà cậu sợ bị giảm thọ!!

Nằm trên cùng một giường với đại thần khoa ngoại thần kinh, nói ra cho người khác biết, người ta còn tưởng cậu bá vương ngành thượng cung đấy.

Mục Hoằng Dịch tốt tính nhặt thẻ phòng lên rồi kéo vali hành lý của Lận Yên đi theo: “Nếu không có gì oan ức thì đi thôi.”

Vạn Lợi mang vẻ mặt như đưa đám đuổi theo.

Dọc đường đi, Mục Hoằng Dịch vừa kéo vali hành lý của Lận Yên vừa thảo luận với Vạn Lợi việc liên quan tới hội thảo ngày mai. Mãi cho tới khi đến cửa phòng, anh mới đưa vali lại cho cô.

“Ngày mai anh phải đi họp, em ở khách sạn viết bản thảo đi.”

Không giống như phân phó, nó giống mệnh lệnh hơn.

Lận Yên lúng túng nhận lại vali hành lý, không nói gì, gật đầu.

Sự bất an trong lòng rơi xuống, xem ra anh không hề cố ý tránh cô, mà là có việc cần phải tới Thượng Hải thật. Hơn nữa, còn đưa cả cô tới đây.

Tro tàn trong lòng bỗng nhiên cháy hừng hực.

Nhưng ai mà ngờ được, đẹp trai không quá ba phút.

Đó là lần thứ hai Lận Yên phát hiện ra Mục Hoàng Dịch có khuyết điểm. Đó là anh rất thích đem người khác đẩy xuống thung lũng, sau đó lại kéo người đó từ thung lũng lên thiên đường. Tiếp theo, không để cho người đó kịp đề phòng, anh kéo người đó từ trên thiên đường xuống thẳng địa ngục.

Vạn Lợi thức thời đi vào phòng, chừa cho hai người không gian riêng.

“Em không hiểu, sao anh lại đưa em cùng đi tới Thượng Hải?” Đây là câu hỏi cả đường của cô.

Đèn trên hành lang khách sạn có màu ấm, nương theo thứ ánh sáng ấm áp đó, Mục Hoàng Dịch thấy được trong đôi mắt trên khuôn mặt sạch sẽ có một tia nghi hoặc.

Anh cho rằng nhiều năm trôi qua rồi, Lận Yên sẽ hiểu rõ. Tám năm rồi, dường như cô chưa hiểu, tình yêu của anh là gì.

Bỗng chốc trong lòng sinh ra phần nộ.

Rõ ràng bản thân muốn nói là mình lo lắng cho cô, nhưng tới miệng thì lại đổi sang câu khác: “Anh đồng ý với dì Phương là sẽ chăm sóc em.”

Đồng ý? Chăm sóc?

Lận Yên ngẩn ra, ánh sáng trong đôi mắt dần dần tối lại. Sau đó, cô cúi đầu, ánh đèn mờ mờ chiếu trên đỉnh đầu, trông rất lạnh lẽo.

“Ồ!!”

Hóa ra, anh đối xử với cô như thế là vì đã hứa với Văn Phương.

Có lẽ, từ khi còn nhỏ, vì để hoàn thành trách nhiệm nên anh mới nhân nhượng cô, bởi vì có Lận Thần nhờ vả, bởi vì có Văn Phương yêu cầu.

Như vậy... Yêu cô là chuyện gì? Là do ở gần nên thành thói quen à? Quen có cô ở bên cạnh, quen có ánh mắt cô, quen tất cả mọi thứ liên quan tới cô nên nghĩ đó là yêu sao?

Lận Yên không tìm ra đáp án, cô không biết Mục Hoảng Dịch hiểu từ ‘yêu’ này là như thế nào.

Đêm nay, ánh trăng không chiếu tới.

Khách sạn Ôn Hoa nằm trên đoạn đường phồn hoa náo nhiệt nhất Phố Đông, màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ bật lên. Từ trên cao khách sạn nhìn xuống có thể thấy đèn neon ở bên dưới lóe sáng, như ngôi sao trên bầu trời đang nhấp nháy.

Lận Yên ngồi ở bên cửa sổ mở laptop ra. Cửa sổ ở khách sạn rất lớn, không khác mấy với cửa sổ trong nhà cô bên Pháp. Cô thích nhất là được ngồi ở bên cửa sổ như này, cũng rất thích việc có thể ngồi ở đây gõ từng chữ một.

Mở văn bản ra gõ chưa được trăm từ đã thấy trong lòng rối loạn nên cô đóng laptop lại, dựa vào cửa sổ lôi điện thoại ra lướt weibo.

Bất tri bất giác, phát hiện ra ID ‘Khê Khê số 2’ đang theo dõi cô.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là Liễu Khê.

Nhấn vào weibo Liễu Khê tham quan một chuyến, Lận Yên phát hiện ra trong đây có không ít ảnh chụp Mục Hoảng Dịch, chụp được bóng là chiếm

đa số. Tầm mắt cô dừng trên tấm hình xuất hiện khuôn mặt cương nghị anh tuấn, bỗng cảm thấy máu trong người như ngừng tuồn hoàn.

Đó là ảnh chụp cả Lý Viêm Nguyên và Mục Hoằng Dịch, người chụp chắc hẳn là Liễu Khê. Khung cảnh trong hình là ở sân bóng, hai người kia đều đang mặc quần áo thể thao, Lý Viêm Nguyên đứng ở một bên, đang làm ra động tác vô cùng khoa trương.

Ngược lại, Mục Hoằng Dịch đứng một góc khá khiêm tốn, một tay anh di chuyển bóng rổ, mặt hơi nghiêng, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc đen của anh, hất chút lên cánh mũi, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú phía trước, không chút gợn sóng.

Ngón cái nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tuấn tú cương nghị trong bức ảnh, chính ánh mắt này khiến cho cô dễ thất thốn.

Tầm mắt hơi di chuyển, dừng lại trên quả bóng rổ trong tay Mục Hoằng Dịch, chút nghi hoặc dưới đáy lòng bỗng nhiên bùng phát. Sao cô nhớ là Mục Hoằng Dịch chưa bao giờ chơi bóng rổ. Hơn nữa, anh cũng không chơi bóng rổ.

Không kịp nghĩ nhiều, ánh mắt cô lại bị người thứ ba xuất hiện trong bức hình hấp dẫn. Đó là một người con gái, trông rất tươi trẻ, mặc quần áo cổ động viên, lộ ra đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn, đứng bên ngoài sân bóng rổ, trong tay cầm một chiếc khăn lông màu trắng.

Chiếc khăn lông này cô nhận ra, trên đó có chữ ‘L’ vô cùng rõ ràng, của Mục Hoằng Dịch!

Tật xấu của Mục Hoằng Dịch là thói sạch sẽ, anh không thích cho người con gái khác chạm vào đồ của mình. Không biết vì sao, Lận Yên cảm thấy tấm ảnh này vô cùng chói mắt.

Nhìn chằm chằm bức hình hồi lâu, cuối cùng, Lận Yên bực bội ném ‘búp’ một cái điện thoại lên giường, động tác rất lớn, thanh âm cũng vang.

Nằm trên giường không cách nào ngủ nổi. Lận Yên lặn qua lặn lại trên giường mãi không chịu được, cuối cùng mệt mỏi mở khóa điện thoại ra, mở ra bức ảnh lúc đầu, tập trung tìm manh mối nhưng rồi chẳng có kết quả gì.

Di động kêu ‘ting ting’, là tin nhắn được gửi tới trên weibo. Liễu Khê gửi.

Khê Khê số 2: Tớ tưởng rằng cậu bị tớ khích bác vài câu thì không thèm để ý tới tớ nữa chứ.

Nhìn câu nói ngắn gọn trên màn hình, Lận Yên bật cười, đúng là phong cách của Liễu Khê rồi.

Cho dù cô nàng là người bắt đầu chiến tranh lạnh thì cũng tự mình đi giảng hòa. Vì cô nàng để ý tình bạn này, cho nên không thèm để ý tới sự hèn mọn của bản thân.

Nhiều lúc, Lận Yên cảm thấy mình không bằng Liễu Khê, quá để ý danh dự của mình trong chuyện tình cảm. Vì không bỏ cái tôi xuống được nên cô và Mục Hoảng Dịch đã để lỡ tám năm.

Rất nhanh, cô đã gõ bàn phím trả lời.

Moyra: Ai bảo thế? Gần đây tớ hơi bận, không có thời gian lên weibo.

Khê Khê số 2: Nghe nói cậu gặp tai nạn giao thông?

Moyra: Ừ!

Khê Khê số 2: Nhìn đi, ngay cả Diêm Vương cũng chẳng muốn mang cậu đi, thấy cậu đáng ghét tới mức nào chưa!

Nhìn chằm chằm màn hình vài giây, Lận Yên mới gõ chữ, gõ xong lại xóa, xóa xong lại gõ.

Cuối cùng, cô gõ ba chữ rồi gửi đi.

Moyra: Tớ xin lỗi.

Qua vài phút, không thấy Liễu Khê trả lời nhưng cô nàng lại gọi thẳng.

“Alo.”

“Tiểu Yên, những lời này cậu nên nói với Mục Hoảng Dịch.” Câu đầu của Liễu Khê làm cô không kịp đề phòng.

Lận Yên rũ mắt, đêm đen như đang lấy ra ngàn vạn nỗi sầu của cô trong mắt.

Nói với Mục Hoảng Dịch.

Cả thế giới đầu nói cô nên nói câu ‘Em xin lỗi’ với Mục Hoảng Dịch.

Có đi đâu, cô không cách nào nói ra được.

“Khê Khê, tớ...”

“Tính tình tớ không tốt.” Bỗng nhiên Liễu Khê cắt ngang lời cô: “Cậu biết đấy, tớ xấu tính, nói chuyện thẳng thắn, ngoại trừ cậu với Khinh Vũ ra thì từ nhỏ đã không nhiều người muốn chơi với tớ... Ở trong mắt tớ, các cậu là người thân, nhưng cậu thì sao! Lận Yên, cậu thì sao! Ôi! Không nói một tiếng đã đi thẳng sang Pháp, để lại tất cả mọi người ở trong nước, cậu có nghĩ tới cảm nhận của bọn tớ không? Cậu có nghĩ tới cảm nhận của dì Phương không? Cậu có nghĩ tới cảm nhận của Mục Hoảng Dịch không?”

“Xin lỗi, tớ không cố ý đâu.”

“Phải, cậu không cậu ý. Nhưng cậu có biết bởi vì cậu không cố ý nên càng làm tổn thương người khác!!”

Chủ đề này kết thúc như thế nào cô không nhớ, Lận Yên chỉ nhớ rõ có một câu làm mình chấn động.

Liễu Khê nói: “Cậu có biết trong suốt tám năm nay cậu ấy đã phải trải qua những chuyện gì không? Cậu biết vì sao cậu ấy lại từ bỏ Đông y không? Cậu có biết cậu ấy đã từng tới Pháp để tìm cậu không?”

Đi Pháp tìm cô?

Nước mắt không tự chủ được chảy xuống từ hốc mắt.

Cái Liễu Khê vừa nói, cô không biết.

Mục Hoằng Dịch, đi Pháp tìm cô?

Lúc nào?

Cô thật sự... thật sự không biết.

Nhấn mở weibo, sau đó Lận Yên gửi một bài để chế độ chỉ có mình mình thấy.

Moyra: Em xin lỗi.

Một câu xin lỗi chậm tám năm, một câu nói cho dù cô nói thế nào đi chăng nữa cũng không thể biểu đạt hết được, là một lời xin lỗi không cách nào nói ra khỏi miệng.

Hồi ức vui vẻ và đau buồn không ngừng tiếp diễn.

Trong thế giới yên tĩnh

Có em nhớ lại

Cũng có anh đang ở khoảng không vô biên

Thanh âm của sự cô đơn lặng lẽ lan tràn

Nỗi nhớ đang truyền đi mỗi con phố.

Chương 8

Edit: Cải Trắng

Nên nói như thế nào đây

Cứ cảm thấy

Giữa chúng ta có quá nhiều điểm trống

Có lẽ anh không phải của em

Yêu được thì nên vứt bỏ được.

1.

Tháng bảy nóng như lửa đốt, một buổi sáng tại Thượng Hải.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ phòng bên cạnh vẫn đang đóng chặt, đôi mắt đen nhánh của Mục Hoảng Dịch hơi u ám.

“Sáng nay lúc mười giờ chúng ta phải tham gia buổi hội thảo đầu tiên về hạng mục cắt bỏ chất trắng ở hai bên thùy não, ba giờ chiều...”

Vạn Lợi đứng một bên đang thông báo hành trình hôm nay của Mục Hoảng Dịch thì bị anh cắt ngang: “Ăn sáng đã.”

“Hả?” Vạn Lợi hoang mang. Thầy Mục đang mời cậu ăn sáng cùng sao? Ngủ chung phòng rồi lại còn cùng nhau ăn sáng, sẽ không bị giảm thọ chứ? Bỗng nhiên Vạn Lợi có chút được yêu thương mà lo sợ.

Người phục vụ vừa mang đồ lên vừa giới thiệu các loại đồ ăn sáng, hai mắt Vạn Lợi sáng rực nhìn cả bàn toàn đồ ăn, ánh mắt thể hiện cậu đang thèm nhỏ dãi.

“Thầy Mục, anh đừng khách sáo như vậy, nhiều thế này làm sao tôi ăn hết được.”

Mục Hoảng Dịch liếc mắt nhìn Vạn Lợi đang suy nghĩ quá nhiều, sau đó nói: “Nếu không ăn hết thì gọi người ở phòng bên cạnh xuống ăn cùng.”

“Hả?” Vạn Lợi khóc ròng chạy đi.

Không phải bọn họ vừa xuống à? Sao lúc chưa xuống anh không nói gì hết?

Vạn Lợi bất mãn lắm lắm: “Biết ăn không hết sao còn gọi nhiều thế?”

“Cậu có ý kiến?”

Nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh lạnh lùng đó, Vạn Lợi lắc đầu, liều mạng lắc đầu. Sau đó lòng bàn chân như được bôi dầu, lấy tốc độ trăm mét trên giây chạy như điên về phía thang máy.

Vạn Lợi phải đập một cái thật lớn vào cửa gỗ thì Lận Yên mới chậm rì rì đi ra mở cửa, trong khi hai mắt cô còn đang híp lại không thể mở ra.

Tối hôm qua suy nghĩ quá nhiều chuyện nên cô không cách nào ngủ được, có hứng chạy đi phiên dịch mãi tới ba giờ sáng hôm nay mới chìm vào giấc ngủ.

“Cái đó...” Vạn Lợi nhìn Lận Yên, bối rối không biết xưng hô thế nào với cô.

Dường như Lận Yên biết cậu định nói gì: “Tôi là Lận Yên.”

“Chào cô chào cô, Lận tiểu thư.” Vạn Lợi xoa xoa hai tay vào nhau, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thầy Mục mời cô xuống ăn sáng.”

“Mời tôi? Ăn sáng?” Lận Yên sợ tới mức cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Mục Hoảng Dịch ‘mời’?

Từ trước tới đây không phải anh toàn dùng ‘lăn’ sao?

Trước kia, lúc gần thi đại học, cuối tuần nào Lận Yên cũng thích ngủ nướng mà Mục Hoằng Dịch luôn thô lỗ đẩy cửa phòng cô, gọi một tiếng: “Lận Yên, mau lăn xuống dưới cho tôi!”

Vạn Lợi gật đầu như già tởi: “Đúng thế, mời cô xuống dưới ăn sáng.”

Tuy có hơi nghi ngờ câu Vạn Lợi nói nhưng Lận Yên vẫn đánh răng rửa mặt rồi theo chân Vạn Lợi xuống dưới ăn sáng.

Trong nhà ăn của khách sạn, Mục Hoằng Dịch đang ngồi ngay ngắn, ung dung thong thả ăn đồ ăn trong bát.

Thấy Lận Yên đi tới thì nâng mí mắt lên nhìn, không nói gì.

Tuy thái độ của Mục Hoằng Dịch trước sau như hai người khác nhau nhưng Vạn Lợi vẫn có thể nhận ra được điểm bất thường.

Hai nhân vật chính nhìn nhau thật lâu, không ai mở miệng.

“Lận tiểu thư, cô ngồi đi!” Tinh thần của Vạn Lợi rất tốt, suýt chút thì cung kính Lận Yên như Phật Tổ.

“Lận tiểu thư, cô thích ăn cái gì? Mấy thứ này đều do thầy Mục gọi, nếu cô không thích mấy món này thì có thể gọi thêm.”

“Lận tiểu thư, nghe nói bánh bao kim sa của Ôn Hoa không tồi.”

“Lận tiểu thư...”

Lận Yên giật giật khóe miệng nhìn người con trai nào đó đang cực kỳ nhiệt tình với cô. Bỗng nhiên, cô cảm thấy trợ lý của Mục Hoằng Dịch và Lộ Giang đúng là cá mè một lứa, cứ dùng ‘chị’ ới ‘chị(1)’!

(1) ‘Chị’ ở đây không phải là từ 你 trong xưng hô bình thường mà Lộ Giang và Vạn Lợi ở đây dùng kính ngữ là từ 您/ngài/

“Cái đó...”

“Tôi là Vạn Lợi, Vạn Lợi!” Vạn Lợi vội vàng nói ra tên mình, sau đó thì đem bánh bao kim sa mà mình khen khá ngon tới trước mặt Lận Yên, chào hàng: “Lận tiểu thư, mau, nếm thử đi.”

“Vạn Lợi?”

Bị gọi tên, Vạn Lợi không nói gì nữa mà nhìn Lận Yên với vẻ mặt chờ mong.

Lận Yên khó xử xua tay: “Cậu không cần phải khách sáo như thế. Cậu cứ ăn phần của cậu đi, để tôi tự ăn là được.”

“Hả?” Vạn Lợi gãi đầu, cảm thấy vô cùng khó hiểu, tiếp đó cậu nhìn thấy sắc mặt u ám của Mục Hoằng Dịch nên kiếm cớ chuồn: “Cái gì nhỉ, bỗng nhiên tôi nhớ ra, tài liệu... tài liệu còn để ở phòng, tôi đi lên lấy đã. Hai người ăn đi, ăn đi...”

Vạn Lợi đi rồi, trong nhà ăn chỉ còn lại Mục Hoằng Dịch và Lận Yên, mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, anh bưng bát hoành thánh nhỏ đặt trước mặt Lận Yên, nhưng vẫn không nói câu nào.

Đưa mắt nhìn bát hoành thánh nhỏ trước mặt, lòng Lận Yên như có chiếc lông vũ lướt qua.

Cô rất thích ăn hoành thánh nhỏ, niềm yêu thích này ngay cả cô cũng chưa phát hiện ra.

Lần đó, cô đi ăn cơm cùng với Mục Hoằng Dịch và Mục Hoằng Diễn ở bên ngoài trường. Mục Hoằng Dịch cũng đã đem bát hoành thánh nhỏ để trước mặt cô như thế, lúc đó cô mới phát hiện ra mình thích ăn hoành thánh tới vậy.

“Có lẽ anh sẽ rất bận, nếu em muốn đi chơi quanh Thượng Hải thì có thể tìm Liễu Khê.”

Anh ngần thông báo là mình không có thời gian ‘chăm sóc’ cô sao?

Lận Yên hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu, nhìn anh: “Anh cứ bận việc của anh đi, em đi viết bản thảo là được rồi.”

Nói xong, cô nhấc chiếc đĩa lên chuẩn bị gấp một miếng hoành thánh, khoan đã...Anh nói là...

“Liễu Khê ở Thượng Hải sao?” Lận Yên kinh ngạc hỏi anh.

Mục Hoảng Dịch nhìn thẳng vào cô, trong mắt không có chút gợn sóng nào, gật đầu: “Ừm.”

Nếu Liễu Khê đang ở Thượng Hải thì cô nên hẹn ra ngoài nói chuyện mới được, chuyện tám năm trước cô có quá nhiều vấn đề cần biết. Có lẽ Liễu Khê có thể giải đáp cho cô.

Tối gần giờ ăn trưa, Lận Yên hẹn gặp Liễu Khê tại khách sạn Ôn Hoa.

Trang điểm đậm luôn luôn là phong cách của Liễu Khê, cô nàng mang theo một chiếc túi Hermes mới nhất hiện nay. Vừa thấy Lận Yên, cô nàng lập tức nhìn cô bằng đôi mắt quyến rũ, khác hoàn toàn với lần gặp đầu tiên sau khi cô về nước.

“Có thể hẹn tối, chắc là do người nào đó để lộ hành tung của tớ nhỉ?” Liễu Khê vào phòng liền ngoảnh xuống, nói.

Trong lòng hai người đều biết rõ.

“Muốn uống gì không?”

“Không uống, tớ chờ cậu thay quần áo xong rồi chúng ta ra ngoài ăn cơm luôn.”

“Thay quần áo?” Lận Yên cúi đầu nhìn quần áo của mình, không có điểm nào không ổn mà: “Quần áo của tớ có vấn đề gì à?”

Liều Khê liếc mắt đầy lười biếng, hỏi: “Đây không phải quần áo của Mục Hoảng Dịch sao?”

Lận Yên: “...”

Đây rõ ràng là áo sơ-mi trắng kiểu bạn trai lần trước. Lận Yên nghĩ trang phục nữ rõ ràng như này mà Liều Khê không nhìn ra thì đúng là mắt mù rưỡi.

Cô ấy nhìn thấy Lý Viêm Nguyên mặc áo sơ-mi kiểu này rưỡi à? Sở thích đặc biệt thật!!

Thấy Lận Yên khó xử, Liều Khê phì cười: “Được rưỡi! Không trêu cậu nữa, đi thôi, chúng ta ra bên ngoài ăn cơm. Tớ đưa cậu tới Nhất Địa, đảm bảo khiến cậu hài lòng.”

“Cái gì cơ?”

“Đi rưỡi sẽ biết, nhiều lời quá!”

Lận Yên bị Liều Khê kéo xuống tầng, vừa đi vừa nói: “Tớ cứ nghĩ cậu vẫn còn giận đấy!”

Từ nhỏ Liều Khê đã như thế rưỡi, chỉ cần khó chịu thôi là cô nàng lập tức nổi giận, chẳng quan tâm xem mình đang ở đâu, chẳng chữa lại mặt mũi cho ai cả.

Liều Khê nghe Lận Yên nói thế thì bật cười: “Tính cách tớ thế nào chẳng lẽ cậu còn không biết? Muốn tớ tiếp tục nổi giận cũng không thể.”

Đúng vậy, kể cả có tiếp tục tức giận mà đối phương là Lận Yên thì cũng làm lành ngay thôi.

Liều Khê đưa Lận Yên tới một nhà hàng có hương vị món Thượng Hải chính tông.

“Cá pecca ở nhà hàng Tùng Giang này không phải ngon bình thường đâu.”

“Cậu ăn quen rồi?” Lận Yên hỏi.

Liễu Khê cười: “Đi ăn một lần cùng với Hoảng Dịch rồi. Cậu ấy nói nếu đưa cậu tới đây nhất định cậu sẽ thích món cá này.”

Dứt lời, Lận Yên ngẩn ra, không nói gì.

Thấy thế, Liễu Khê cười chua xót: “Thật ra cậu nên biết cậu ấy yêu cậu nhiều tới mức nào.”

Yêu cô?

Lận Yên cứng đờ cả người, nhìn chăm chăm cá pecca trên bàn, tim nhói đau.

“Nhưng anh ấy, chưa từng nói tới.” Giọng cô hơi khàn.

Chưa từng nhắc qua chuyện anh yêu cô.

Liễu Khê cười một tiếng đầy châm chọc: “Cậu ấy còn cần phải nói sao? Rõ ràng như thế mà!”

Rõ ràng ư?

Lận Yên nhú mày.

“Bây giờ thì sao? Hai cậu tính bây giờ sẽ thế nào?” Liễu Khê hỏi.

Lận Yên cười chua xót: “Cứ như vậy với anh ấy thôi. Cậu biết anh ấy thế nào mà, cứ giữ thái độ đó, không nóng không lạnh, rõ ràng đang ở trước mắt mình nhưng lại như cách cả một ngàn hà.”

“Hay trở lại thời điểm đó trong quá khứ, bắt đầu lại.” Liễu Khê nói.

Lận Yên hơi rũ mắt xuống, tựa như cánh bướm dập dờn trăm ngàn nỗi sầu, nhẹ lắc đầu: “Không. Tớ và anh ấy không thể như trước đây nữa.”

Thật sự không thể quay lại như trước.

Tối hôm qua cô đã quá rõ ràng rồi, suy nghĩ cũng trở nên rành mạch hơn.

Mục Hoằng Dịch và cô không có khả năng.

“Không phải cậu về nước là vì cậu ấy sao?” Liễu Khê gấp gấp hỏi, không giống như câu nghi vấn mà cứ như câu khẳng định.

Phải, cô về nước là vì Mục Hoằng Dịch. Khi cô nhìn thấy tấm bưu thiếp đó, muốn mình tỉnh táo thì đầu óc trở nên mơ hồ, cho tới tận khi về nước rồi đầu óc cô vẫn mơ hồ như thế.

Mãi cho tới khi, anh nói: “Yêu cô? Dựa vào cái gì chứ?”

Khoảnh khắc đó, Lận Yên tỉnh táo lại.

Anh, không hề yêu cô. Quá nhiều khoảng trống giữa mối quan hệ của bọn họ, hai người không thể nào quay về như trước nữa.

...

Mục Hoằng Dịch thật sự rất bận, ngày nào cũng đi sớm về muộn. Sau bữa sáng của hôm đầu tiên, Lận Yên không gặp được anh nữa.

Lận Yên vội vàng hoàn thành xong bản dịch. Vốn dĩ cô đã hẹn Liễu Khê đi chơi khắp Thượng Hải, nhưng cửa hàng áo cưới của cô nàng bỗng dưng nhận được một đơn tới Russia chụp ngoại cảnh, do đó Liễu Khê không có thời gian đưa Lận Yên đi dạo ở Thượng Hải nữa.

Lỡ hẹn, Liễu Khê chỉ tay lên trời mà thề “Lần sau nhé! Nhất định lần sau tớ sẽ đưa cậu đi ăn chơi nhảy múa khắp Thượng Hải.”

Lận Yên cười, không hề tức giận, ngược lại còn trêu chọc Liễu Khê: “Cậu là người bận rộn, ai dám sai khiến cậu.”

Liễu Khê thở dài: “Mãi tới mới tìm được một việc mà bản thân yêu thích đấy.”

Lận Yên cười cười không nói gì. Từ nhỏ Liễu Khê đã rất tùy hứng, rất nhiều thứ cô nàng chẳng có chút hứng thú nào. Cô nàng từng nói, rất khó có thể tìm được một việc mà cô hứng thú, chẳng dễ dàng gì.

“Cậu và Hoàng Dịch không có tiến triển gì à?” Đây là lần thứ hai Liễu Khê nhắc tới vấn đề này từ sau lần nói được một nửa lại thôi.

Nhắc tới Mục Hoàng Dịch, lòng Lận Yên lại thấy hậm hực.

Cô hỏi Liễu Khê: “Đại học năm thứ hai, sau khi tới đi rồi, tại sao cậu ấy lại chuyển từ khoa Đông y sang khoa ngoại thần kinh?”

Đây vốn là vấn đề mà cô muốn hỏi Liễu Khê vào lần gặp mặt.

Lận Yên cứ cảm thấy đó không phải chuyện ngoài ý muốn, chắc chắn là có liên quan tới cô.

Đầu dây bên kia điện thoại, Liễu Khê im lặng mất mấy giây: “Tiểu Yên, tới nghĩ chuyện này tự cậu ấy nói cho cậu thì tốt hơn.”

“Khê Khê...” Lận Yên khẩn cầu.

Rõ ràng Liễu Khê biết Mục Hoàng Dịch sẽ không nói tới chuyện này mà. Liễu Khê biết rõ là Mục Hoàng Dịch sẽ không nói cho cô biết mà.

“Cậu biết là Hoàng Dịch...”

Bỗng nhiên Lận Yên cắt ngang: “Cứ cho là tới cầu xin cậu đi.”

Lần thứ hai cầu xin một cách hèn mọn.

Liễu Khê nhú mày: “Tiểu Yên, cậu nhất định phải làm tới khó xử sao?”

Không phải là cô không muốn nói cho Lận Yên, mà là do tình trạng suy sụp lúc trước của Mục Hoảng Dịch làm cô không cách nào nói ra sự thật tàn khốc này.

Có lẽ, Mục Hoảng Dịch không muốn cho Lận Yên biết những chuyện đã qua.

Nếu Lận Yên biết thì tình cảm giữa hai người sẽ bị trói buộc, mối quan hệ giữa bọn họ cần sự trói buộc này sao?

“Cậu không muốn nói cho tớ là vì nó có liên quan tới tớ, đúng không?”

“Tiểu Yên, mặc kệ là nó có liên quan tới cậu hay không thì cũng qua rồi mà.”

“Thật không? Đã qua rồi!”

Vì sao, cô lại cảm thấy bây giờ mới là bắt đầu thế?

“Tiểu Yên, có lẽ quyết định của Hoảng Dịch có liên quan tới cậu nhưng không phải là toàn bộ đâu.”

“Sao lại liên quan tới tớ? Là vì tớ rời đi à? Đúng không?” Lận Yên không buông tha vấn đề này.

Lại là một hồi im lặng nữa, cuối cùng, Liễu Khê dứt khoát nói: “Tiểu Yên, tớ phải làm thủ tục rồi.”

“Khê Khê...”

“Tút TUT TUT!!”

Lận Yên nhìn chằm chằm vào cuộc gọi bị cắt ngang trên di động, trái tim dâng lên nỗi bất an.

Mục Hoảng Dịch chọn đổi sang khoa ngoại thần kinh nhất định có liên quan tới cô, nhưng vì sao thì Lận Yên đoán không ra.

Vì sao ai cũng nhấn mạnh việc anh ở khoa ngoại, vì sao ai cũng nói cho cô biết chuyện này mà không nói cho cô nguyên nhân vì sao?

Một lúc sau, Lận Yên mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Cô sai rồi sao?

Không nên về nước sao?

Có lẽ, cô nên dứt khoát hơn nữa. Nếu tám năm trước đã quyết định bước ra khỏi thế giới của Mục Hoảng Dịch thì bây giờ không nên dấn thân vào đó nữa.

Hội thảo mà Mục Hoảng Dịch tham gia kết thúc, cuối tuần ba người họ lên máy bay trở về thành phố mình sống.

2.

Hôm sau, trời vẫn nắng gắt.

Mục Hoảng Dịch vừa mới khởi động xe Lận Yên đã chui vào xe từ đầu bên kia.

“Làm gì thế?” Mục Hoảng Dịch nhíu mày nhìn người không mời mà đến.

Lận Yên nở nụ cười, tự giác cài đai an toàn vào, nói: “Đi tới bệnh viện.”

“Em tới bệnh viện làm gì?”

“Thăm người ốm.”

Mục Hoảng Dịch bình tĩnh nhìn Lận Yên đang nghịch ngợm mất ba giây, sau đó khởi động xe, nhanh chóng đi ra khỏi bãi đỗ xe.

“Chào, bác sĩ Mục!” Hai mắt mấy cô y tá như có hình trái tim to đùng khi chào hỏi Mục Hoảng Dịch.

Anh cũng gật đầu chào: “Chào buổi sáng!”

Lúc đang chờ thang máy, không biết Vạn Lợi chui ra từ chỗ nào: “Thầy, chào buổi sáng ạ!” Nhìn Lận Yên đứng bên cạnh Mục Hoảng Dịch, cậu chớp mắt: “Lận tiểu thư, chào buổi sáng!”

Lận Yên mỉm cười: “Chào buổi sáng!”

“Cô đi làm cùng thầy sao?” Vạn Lợi hỏi.

Nghe thế, Lận Yên liếc mắt nhìn Mục Hoảng Dịch. Sắc mặt anh vẫn thế, không có dấu hiệu gì là tức giận, do dự mất lúc Lận Yên mới trả lời: “Tôi tới thăm người ốm.”

“À à!” Vạn Lợi gật đầu, ánh mắt trong sáng dần trở nên ái muội, hạ giọng hỏi Lận Yên: “Lận tiểu thư và thầy Mục tới đây cùng lúc, hai người sống chung à?”

“Sao cậu biết?” Lận Yên hơi kinh ngạc.

Vạn Lợi hiểu rõ, lập tức đắc chí: “Quần áo trên người cô và thầy Mục có mùi hương giống nhau. Bột giặt quần áo nhà thầy là do thầy Trần làm đấy, có một không hai trên thế giới này. Lúc ở Thượng Hải tôi đã phát hiện ra rồi.”

Lận Yên còn muốn hỏi tiếp nhưng thang máy đã tới, ba người cùng nhau đi vào. Nhưng cửa thang máy chưa kịp đóng thì Vạn Lợi đã bị mấy cô y tá lôi ra ngoài.

“Mấy người làm gì đấy?” Vạn Lợi gắt gao bám lấy cửa thang máy, giãy dụa.

“Vạn Lợi ơi, tôi cần xem tài liệu về bệnh nhân này...”

“Vạn Lợi ơi, cái này...”

Mấy cô y tá đó mồm năm miệng mười, chẳng biết lý do nào là thật lý do nào là giả, cứ tách dần ngón tay đang bám vào cửa của Vạn Lợi ra. Cậu bị lôi đi, bị ‘bắt cóc’ rồi.

Cho tới khi cửa thang máy đóng lại, các cô y tá vẫn nắm chặt lấy góc áo Vạn Lợi, không chịu buông tay.

“Buông tay!” Vạn Lợi tức giận.

Mấy cô y tá quay qua nhìn nhau, thấy thang máy đi lên tới tầng hai rồi mới buông tay ra.

“Vạn Lợi, người phụ nữ đó là ai?” Y tá A hỏi.

“Đúng vậy, đi cùng bác sĩ Mục tới đây nữa, thế mà tôi còn tưởng là đúng lúc gặp được nhau chứ!” Y tá B nói.

Vạn Lợi hừ một tiếng, vô cùng đắc ý nói ra mấy chữ có lực sát thương cực mạnh: “Là người ở chung với thầy ấy.”

“Hả?”

“Không thể nào!”

Trong nháy mắt, đám y tá bùng nổ.

“Đi cùng xe với thầy tới bệnh viện, cô cho rằng tôi nói điều à?” Vạn Lợi nói.

Y tá B không cam lòng: “Nhỡ đâu chỉ là tiện đường thôi, do hai người đó gặp nhau trên đường.”

“Ồ!” Giọng Vạn Lợi lạnh tanh, trào phúng nói: “Thầy ấy tốt như vậy à, thấy người ta tiện đường cái cho lên xe đi nhờ luôn, sao không thấy mấy người thuận đường với thầy bao giờ thế.”

Một đám người có lòng dạ xấu xa này, cũng không nhìn xem đó là xe của ai à, nói muốn lên là lên!

“Không thể nào, bác sĩ Mục là hoa đã có chủ rồi sao?” Y tá A nói.

“Tôi không cam lòng!” Y tá B nói.

“Việc đã tới nước này rồi thì mấy người nên hết hi vọng đi.” Vạn Lợi nói xong thì đắc ý vuốt vuốt lại mái tóc đen đang loạn cào cào, đi về phía thang bộ.

Không cho cậu đi thang máy thì cậu đi thang bộ. Không tránh khỏi chẳng lẽ còn trốn không thoát sao!!

Cứ thế, tin Mục Hoảng Dịch là hoa có chủ chưa tới nửa giờ sau đã bị cái miệng đáng ghét của Vạn Lợi truyền đi khắp nơi. Tin đó hạ gục trái tim thốn thức của các thiếu nữ tuổi xuân trong nháy mắt.

Vương Tử Du đi qua quây trực y tá thì nghe thấy vấn đề mà mấy cô y tá đang thảo luận khe khẽ, nhú mày hỏi: “Bác sĩ Mục là hoa đã có chủ? Sao lại thế?”

Đang làm việc riêng thì bị bắt gặp, mấy cô y tá đó không biết làm gì nên cứ nhìn nhau qua lại. Bọn họ là thực tập sinh mới tới đây, còn chưa qua kỳ thực tập nữa, cũng chẳng hiểu lắm cô bác sĩ Vương này.

“Vương, bác sĩ Vương!”

Vương Tử Du nở nụ cười nhẹ nhưng cực kỳ quyến rũ, dịu dàng hỏi: “Bác sĩ Mục có bạn gái rồi?”

Y tá lắc đầu: “Không phải.”

Nghe vậy, Vương Tử Du dần thả lỏng. Cô biết mà, sao Mục Hoảng Dịch có bạn gái được, chắc chắn là bệnh viện truyền ra tin đồn nhảm.

“Không phải bạn gái bác sĩ Mục đâu.” Y tá nhấn mạnh lần thứ hai.

Tâm tình Vương Tử Du đang tốt, xua tay: “Được rồi, mọi người làm việc đi.”

“Là người ở chung với bác sĩ Mục đấy.”

Bước chân vừa nâng lên thì dừng lại giữa không trung, ngạc nhiên quay đầu lại, sắc mặt Vương Tử Du lại trở nên u ám: “Cô nói cái gì?”

Người sống chung?

Thứ năm là ngày Mục Hoảng Dịch của khoa ngoại thần kinh ng ồi khám, không tới nửa giờ sau, ngoài văn phòng đã có đoàn người dài dằng dặc.

Vương Tử Du vất vả lắm mới chen ra được khỏi đám người đó, đi vào trong văn phòng Mục Hoảng Dịch.

“Bác sĩ Vương?” Vạn Lợi mặt mày hớn hở khi nhìn thấy Vương Tử Du.

Vương Tử Du quan sát văn phòng một vòng nhưng không thấy bóng dáng Mục Hoảng Dịch đâu. Nhìn Vạn Lợi đang nở nụ cười xán lạn, cô cũng mỉm cười gật đầu, cố gắng giấu đi vấn đề trong lòng, hỏi Vạn Lợi: “Bác sĩ Mục đâu?”

“Thầy á? Thầy đưa Lận tiểu thư đi thăm người ốm rồi.” Vạn Lợi nói.

Lận tiểu thư?

Thật sự có người ở cùng anh à?

Vương Tử Du nhíu mày: “Người xếp hàng trước văn phòng anh ấy dài như này rồi mà anh ấy không ng ồi khám sao?”

“Chị cứ cho là thầy đi thăm phòng đi, người bọn họ đi thăm cũng là người thầy đi đầu trị mà.”

Vạn Lợi nghe nói ca phẫu thuật lần trước là do Mục Hoảng Dịch chủ động yêu cầu đứng mổ chính. Lúc mới nghe được cậu cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng sau khi biết người bệnh này có liên quan tới Lận Yên thì cậu đã hiểu rõ rồi.

Vừa nói xong thì Mục Hoảng Dịch và Lận Yên quay về

Nhìn đoàn người xa xa đang xếp thành hàng dài, Lận Yên suýt chút nữa thì bị dọa.

“Nhiều người như thế, anh có khám nổi không?” Cô có chút lo lắng hỏi Mục Hoằng Dịch.

Mục Hoằng Dịch đưa tay day day ấn đường, trầm ngâm một lúc rồi mới mở miệng: “Không có cách nào khác, thứ ba anh còn đang ở hội thảo.”

Vốn dĩ những người hẹn trước để Mục Hoằng Dịch khám có không ít, mà thời gian gần đây thì phẫu thuật và hội thảo cứ nối tiếp nhau thành ra lượng công việc hôm nay lớn hơn một chút.

Vạn Lợi tai thính, ở văn phòng đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Lận Yên và Mục Hoằng Dịch nên hét to: “Thầy, thầy về rồi. Bác sĩ Vương tìm thầy này.”

Mục Hoằng Dịch nghe thế thì bước về phía văn phòng, việc đầu tiên là giao tập tài liệu trong tay cho Vạn Lợi, phân phó: “Chỉnh sửa lại chỗ tài liệu này, sau đó phân loại ra.”

“Vâng.”

Sau đó, anh ngược mắt lên nhìn Vương Tử Du, rồi duỗi tay lấy cái ống nghe bệnh, hỏi: “Bác sĩ Vương tìm tôi có việc gì?”

Khó khăn lắm Lận Yên mới chen vào được văn phòng Mục Hoằng Dịch thì đúng lúc nghe thấy anh nói chuyện. Nhìn theo hướng anh đang nhìn, đập vào mắt cô là một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo blouse trắng.

“Hả?” Vương Tử Du ngây người, rồi lắc đầu: “Không có gì, chút việc nhỏ thôi, thấy bác sĩ Mục bận rộn thế này thì để hôm khác tôi nói.”

Mục Hoằng Dịch cũng không để ý lắm, gật đầu nhẹ, sau đó dùng máy tính bắt đầu gọi tên.

Bỗng nhiên, Lận Yên đi lên nói với Mục Hoảng Dịch: “Em về nhà trước nhé.”

Mục Hoảng Dịch ngẩng mặt lên nhìn, gật đầu, còn thuận tiện dặn dò thêm: “Dưới tầng có quán trà không t ỉ, em có thể thử. Buổi trưa ăn tạm chút gì đi, buổi tối tan làm anh về nấu cho em ăn.”

“Được.”

Nói xong, Lận Yên đi ra khỏi văn phòng.

Câu dặn dò của Mục Hoảng Dịch không chỉ mình Lận Yên nghe thấy được mà cả Vương Tử Du đang chuẩn bị rời khỏi văn phòng cũng nghe thấy.

Là đồng nghiệp của Mục Hoảng Dịch bốn năm r ồi, giọng nói nhẹ nhàng như này cô chưa từng nghe thấy bao giờ. Đột nhiên, cả người cô run lên, chẳng thể nghĩ được nhiều nữa.

Không ngờ anh lại ở chung với người phụ nữ khác, hơn nữa còn hạ mình vào bếp nấu cơm cho cô ấy ăn.

Lận Yên khó khăn lắm mới đi ra khỏi văn phòng được thì tay bị một người nào đó nắm lại. Người nào đó không phải là bác sĩ Vương dụ dàng như nước ở trong văn phòng đi ra sao?

“Cô là...bác sĩ Vương?”

Vương Tử Du cong môi cười: “Đúng thế, cô là bạn gái bác sĩ Mục à?”

“Hả?” Lận Yên hoang mang, cô nói mình là bạn gái Mục Hoảng Dịch lúc nào thế?

“Cô có thời gian không? Chúng ta nói chuyện chút.” Vương Tử Du vẫn duy trì sự ưu nhã trong từng động tác, cười nói.

Xem ra không từ chối được r ồi. Lận Yên gật đầu một cách cứng ngắc, cũng được, nói vài câu thôi, cô còn phải về để chạy bản thảo nữa.

Vương Tử Du đưa cô tới một quán café ngay cạnh bệnh viện, không xa lắm, đi vài bước là tới.

“Tôi tên là Vương Tử Du, bác sĩ khoa ngoại. Chúng ta xưng hô với nhau thế nào đây?” Vương Tử Du hỏi Lận Yên.

“Tôi tên Lận Yên.” Lận Yên nói xong còn giải thích thêm: “Lận là cây mã lan, Yên trong yên tri phi phúc.”

“Một cái tên rất đặc biệt.” Vương Tử Du nhận xét.

Lận Yên cười cười không nói gì.

Chỗ bọn họ ngồi là ngay cạnh cửa sổ.

“Cô uống gì?” Vương Tử Du đưa menu cho Lận Yên, hỏi.

Lận Yên không xem thực đơn, nói luôn: “Một cốc cappuccino.”

“Cappuccino?” Đột nhiên, Vương Tử Du ngẩn ra, nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, đây không phải đồ uống ưa thích của Mục Hoằng Dịch từ trước tới nay sao?

“Đúng thế.”

“Đây là đồ uống yêu thích của cô sao?” Vương Tử Du thử dò hỏi.

Lận Yên gật đầu: “Ừm, thích lâu rồi. Đã mười mấy năm trôi qua tôi vẫn thích uống loại này.”

“Ha ha!” Nụ cười của Vương Tử Du trông hơi khó hiểu, mất tự nhiên dùng tay cuốn cuốn lọn tóc: “Thật sao? Hình như bác sĩ Mục cũng rất thích uống cappuccino.”

“Không phải anh ấy thích uống mocha sao?” Lận Yên hỏi lại.

Mục Hoằng Dịch cực kỳ thích uống mocha, không thích café đắng.

Sắc mặt Vương Tử Du thay đổi, mở miệng nói chuyện một cách khó khăn: “Thật sao?”

Rất nhiều lần Vạn Lợi đi mua café cho Mục Hoảng Dịch đã gặp cô, Vương Tử Du nhớ rõ mỗi lần như thế Vạn Lợi đều mua cappuccino mà.

Nhưng Lận Yên lại nói anh thích uống mocha?

Lúc người phục vụ mang café lên, Vương Tử Du nhìn chăm chăm vào cốc cappuccino trước mặt Lận Yên, bỗng nhiên hiểu ra.

Sở dĩ anh uống cappuccino là vì Lận Yên sao?

Uống xong café rồi hàn huyên thêm vài câu thì hai người đường ai nấy đi. Vương Tử Du quay về bệnh viện, Lận Yên gọi xe về nhà.

1.

Cô mua chút đồ ăn ở dưới siêu thị của tiểu khu về làm cơm trưa. Lúc ở bệnh viện thật ra cô muốn nói cho Mục Hoảng Dịch biết, tám năm rồi, cô cũng biết nấu cơm rồi. Có đi đâu anh bận quá nên cô không nói chuyện này nữa.

Rán cá, xào rau, làm mấy món đơn giản ăn xong cô lại ôm máy tính ngồi bên cửa sổ cả chiều để gõ bản thảo.

Cho tới tận khi Mục Hoảng Dịch mang thức ăn về cô cũng không phát hiện ra.

Mở tủ lạnh ra, ánh mắt anh thay đổi, phát hiện Lận Yên đã mua thức ăn rồi.

Anh kiểm tra qua phòng bếp, phát hiện gia vị bị động vào, đĩa được dùng xong đã rửa sạch sẽ cất lên tủ bát đĩa. Xem ra trưa nay cô tự nấu cơm ăn.

Cô biết nấu cơm sao?

Anh rất kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc!

Lận Yên vẫn còn đang vui đầu làm việc thì nghe thấy tiếng đập cửa. Cô quay sang nhìn đúng lúc Mục Hoảng Dịch cũng đang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau. Lận Yên không khác trước là bao, thích ng ồi ở cửa sổ đọc sách và chơi máy tính. Bây giờ, cô cũng thích ng ồi ở cửa sổ làm việc luôn.

“Còn đang bận sao?” Mục Hoàng Dịch hỏi.

Lận Yên gật đầu, tháo mắt kính gọng đen xuống, nhéo ấn đường, giọng nói mệt mỏi: “Thời gian trôi nhanh quá.”

Cô mới dịch xong một chương mà Mục Hoàng Dịch đã về rồi.

“Đói bụng không?” Anh lại hỏi.

Cả buổi chiều nay ngay cả một ngụm nước cô còn chưa uống chứ đừng nói gì tới đói bụng.

Cô lắc đầu: “Em không đói.”

“Trưa em nấu cơm ăn sao?”

Lận Yên ngần ra, sau đó cô đặt laptop lên bệ cửa sổ rồi nhảy xuống khỏi đó, ậm ờ đáp lại: “Ừm, em tự nấu.”

Cô biết sao Mục Hoàng Dịch lại hỏi như thế. Tám năm trước, ngay cả món mì sợi đơn giản cô còn không biết nấu mà tám năm sau đã có thể nấu một bàn thức ăn ngon rồi, nghĩ xem có nực cười không?

Lẻ loi một mình ở Pháp. Do từ trước tới nay chỉ thích ăn đồ Trung nên khi ăn đồ Pháp cô cảm thấy rất khó thích ứng. Không ăn được đồ Pháp nhưng vẫn muốn ngon miệng nên cô không thể không học nấu ăn, bắt đầu từ việc thái rau.

Lúc đó cô đang học đại học, sau đó thì đăng ký học thêm một lớp nấu đồ ăn Trung Quốc nữa. Cô học gần một tháng, tối nào cũng đi học. Ban đầu, cô còn tưởng rằng cả đời này có đánh chết cô cũng không bước chân vào nhà bếp nhưng cuộc sống bức bách nên rất nhiều thời điểm là do thân bất do kỷ.

“Để em làm cơm tối cho.” Lận Yên nói.

Mục Hoằng Dịch đứng ở cửa phòng, nhú mày, bộ dáng dù bận nhưng vẫn ung dung.

Lúc Lận Yên đeo tạp dề lên, đứng ở trong phòng bếp thái rau, anh vẫn đứng tựa vào cửa nhìn, nhưng điểm khác là giờ anh đang tựa vào cửa phòng bếp.

Nhìn động tác thuần thực của cô, Mục Hoằng Dịch ngây người, có lẽ là do không quen với hình ảnh Lận Yên đứng trong bếp nấu ăn.

“Thật sự không cần anh giúp à?” Đây là lần thứ hai anh hỏi r ồi.

“Không cần.” Lận Yên kiên quyết đáp, sau đó nhanh nhẹn thái rau.

Cách dùng dao thuần thực của cô làm Mục Hoằng Dịch nướng mày, quan sát một lúc r ồi anh hỏi: “Em học lúc nào thế?”

“Lúc em mới tới Pháp.”

“Hóa ra vẫn chưa quên gốc mình ở đâu.” Anh nói với ngữ điệu trào phúng.

Lận Yên hoàn toàn không nhận ra sự trào phúng trong câu nói của anh, đáp luôn: “Em yêu nước, cũng yêu đ ờ ăn Trung Quốc luôn.”

Cô nói xong, Mục Hoằng Dịch cũng không nói gì nữa.

Giờ phòng bếp chỉ còn tiếng d ầu mỡ vang lên. Sau khi chảo nóng thì Lận Yên đổ d ầu vào, đợi d ầu nóng thì cô thả khoai tây vào. Bỗng nhiên, cô nhớ tới dáng vẻ của Mục Hoằng Dịch khi nấu ăn, anh làm sạch thức ăn, thái rau với dáng vẻ rất ung dung, khi nấu anh không thích đeo tạp dề nhưng lúc nào cả người anh cũng rất sạch sẽ.

Mục Hoằng Dịch làm đ ờ ăn rất ngon, đó là lý do vì sao mà Lận Yên nghĩ cả đời này có đánh chết cô cũng không bước chân vào nhà bếp. Bởi vì cô

cảm thấy mình sẽ tìm được một người chồng biết nấu ăn giống như Mục Hoảng Dịch.

Lận Yên nấu rất nhanh, không lâu sau cô đã xào xong thức ăn.

Mục Hoảng Dịch đang đứng ở ngoài cửa rất tự giác đi vào bên trong rửa tay, làm sạch bát đĩa mang ra, sau đó còn giúp cô mang thức ăn ra ngoài.

Mấy món Lận Yên làm đầu là món ăn gia đình, khoai tây sợi xào chua cay, ớt xanh xào thịt bò, cá hấp, nước mắm tỏi dùng để chấm.

Lận Yên bưng món cuối cùng ra, nói: “Anh ăn đi.”

Mục Hoảng Dịch cầm đĩa lên, sắc mặt kỳ quái nhìn một bàn đồ ăn trước mắt, cuối cùng anh gấp một miếng lên, bỏ vào trong miệng nhai chậm nuốt kỹ.

“Thế nào?” Lận Yên gấp gáp hỏi, trong mắt là sự chờ mong.

“Ừm, ăn rất ngon.”

Được anh khen, đáng lẽ cô nên vui vẻ mừng rỡ một phen nhưng Lận Yên chỉ cười một cách chua xót.

Không biết có phải cô làm đồ ăn ngon thật không mà cả bàn thức ăn đầu bị Mục Hoảng Dịch ăn hết sạch. Bốn cái đĩa hết sạch thức ăn làm cho người nấu có cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Lận Yên duỗi tay muốn thu dọn bát đĩa thì Mục Hoảng Dịch đã nhanh hơn một bước.

“Em nói với Khinh Vũ rồi, lát nữa cậu ấy tan làm sẽ qua đây đón em.” Lận Yên bình tĩnh nói.

Lúc ăn cơm trưa cô đã gọi điện cho Sa Khinh Vũ. Lận Yên kiên trì muốn dọn sang nhà cô ấy ở, mặc kệ cho Sa Khinh Vũ có lấy hết có này tới có khác cũng không thay đổi được suy nghĩ của cô. Lận Yên nhip nhip tay đưa ra quyết định sau khi Sa Khinh Vũ tan làm sẽ qua đây đón.

Mục Hoằng Dịch dừng tay lại, ánh mắt thay đổi nhưng ngay giây sau đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Mắt anh hơi di chuyển, rồi mở miệng nhàn nhạt nói: “Em muốn dọn đi?”

“Vâng. Anh biết đấy, em không dám lái xe ở đây, chuyển sang nhà Khinh Vũ ở thì khi muốn ra ngoài cô ấy có thể đưa em đi.”

Rõ ràng lý do không phải như thế nhưng tới bên miệng lại hóa thành một lý do không thể sứt sẹo hơn.

Lận Yên đưa mắt nhìn anh, không biết Mục Hoằng Dịch nghĩ gì.

“Một tuần anh chỉ có hai ngày nghỉ khám, cũng tiện đưa đón em mà.”

Dứt lời, đôi mắt Lận Yên thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên, anh có ý gì? Muốn giữ cô ở lại sao?

“Em...” Cô cắn môi, có chút khẩn trương.

Mục Hoằng Dịch bỗng nhiên bỏ bát đĩa xuống, ngồi về chỗ cũ, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào cô, hỏi: “Cái gì?”

Anh nhìn thẳng không chút kiêng dè, Lận Yên né tránh ánh mắt đó, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Có nên hỏi không?

Cuối cùng, cô cắn môi, nhắm mắt lại, dứt khoát nói thành lời: “Câu hỏi đầu tiên em hỏi anh, anh có đáp án khác không?”

Được rồi, cô thừa nhận giờ mình đang nhân lúc cháy nhà mà hôi của, không trâu bắt chó đi cày, nhất định phải ép cho Mục Hoằng Dịch bước tới đường cùng. Ngày hôm nay anh mà không đưa cho cô một câu trả lời thì cô quyết không bỏ qua.

Vừa nói xong thì lông mi Mục Hoằng Dịch khẽ rung. Đương nhiên anh biết câu hỏi đầu tiên mà Lận Yên hỏi anh là gì, là câu hỏi mà cô đã nói trên

hàng lang quán bar.

Lận Yên ngẩng đầu nhìn anh, từng giây từng phút trôi qua làm ánh mắt cô dần trở nên u ám hơn. Vì sao sắc mặt Mục Hoằng Dịch bình tĩnh tựa mặt hồ mà cô lại cảm giác giây tiếp theo anh sẽ bùng nổ giống như núi lửa phun trào?

Câu hỏi của cô khó trả lời tới thế sao? Anh có biết, nét mặt này của anh làm cô tổn thương như thế nào không?

Đợi không thấy câu trả lời, Lận Yên nở nụ cười một cách khó khăn, trông khó coi vô cùng: “Em biết rồi.”

Anh đã cho cô đáp án, nếu cô còn ép tới bước đường cùng thì tình cảnh sẽ càng trở nên khó coi hơn. Vậy thì, sao cô không đặt một dấu chấm hoàn hảo để cho mỗi người đều có một đoạn hồi ức đẹp để?

Nói xong, Lận Yên chạy nhanh vào phòng ngủ, lấy vali hành lý ra, cho hết quần áo của mình vào trong đó. Cô cứ thế ném quần áo vào, chẳng biết là ném nhiều hay ít, chẳng quan tâm xem đó có phải quần áo của cô hay không, cô chỉ muốn nhanh chóng đi ra khỏi nơi này, cái không gian làm cho người ta hít thở không thông.

Lúc Sa Khinh Vũ tới đón cô thì Mục Hoằng Dịch đang ngồi bên ngoài ban công hút thuốc. Ngay cả một câu ‘chào tạm biệt’ Lận Yên cũng không nói với anh, kiên quyết rời khỏi đây, nhấn tâm giống hệt như tám năm trước.

“Hoằng Dịch, bọn tôi đi trước nhé.” Sa Khinh Vũ nhìn là hiểu tình cảnh giữa hai người, bỏ lại một câu rồi nhanh chóng đuổi theo bước chân Lận Yên.

Vừa mới bước đi chưa được mấy bước Lận Yên lại nhớ ra cái gì đó. Cô lấy từ trong túi ra hai cái chìa khóa, một cái là chìa khóa xe, cái còn lại là chìa khóa nhà, cô đưa tất cho Sa Khinh Vũ: “Giúp tớ trả lại cho anh ấy.”

“Tại sao lại là tớ đi?” Có chút oán giận nho nhỏ.

“Cậu có đi không?”

Giọng nói lạnh nhạt, thờ ơ.

Sa Khinh Vũ tức giận, thiếu chút nữa thì vung tay ném cả hai chùm chìa khóa đi nhưng đưa mắt nhìn sang Lận Yên, cuối cùng lại nhận thua. Đúng là đời trước cô đã thiếu nợ hai người họ mà.

Cô tức giận nói: “Đi đi đi, tớ đi là được chứ gì?”

Tiếng mở cửa vang lên, Mục Hoằng Dịch đang ngủ ở ban công quay đầu ra nhìn, thấy người tới là Sa Khinh Vũ anh lại quay trở về như cũ.

Hành động này làm khé miệng Sa Khinh Vũ co rút, cứ có cảm giác cô không được chào đón ở đây nhỉ?

Sa Khinh Vũ không đóng cửa, cô đi bộ tới ban công, đem hai chùm chìa khóa để lên mặt bàn tròn: “Tiểu Yên bảo tôi đưa cho cậu.”

Mục Hoằng Dịch cúi đầu, nhìn thấy hai chùm chìa khóa bị Lận Yên ném trở về như ném rác thì trong mắt ánh lên vài phần tức giận.

Anh đưa tay nắm chặt hai chùm chìa khóa ở trong tay, tới cả gân xanh trên trán cũng nổi lên rồi.

Sa Khinh Vũ thấy thế, run lên hai cái, sau đó chuẩn bị chuồn. Đấu với Lận Yên và Mục Hoằng Dịch, chạy là thượng sách.

Bước không được mấy bước chìa khóa đã bị Mục Hoằng Dịch ném ra, chìa khóa xe bị quăng tới đập nát. Sa Khinh Vũ khiếp sợ, thiếu chút nữa thì kêu thành tiếng, cô biết ngay người xui xẻo sẽ là cô mà.

“Nếu cô ấy không cần thì vứt đi!” Giọng nói lạnh như băng, chẳng có chút độ ấm nào.

Lúc Sa Khinh Vũ đi vào không đóng cửa ngoài nên Lận Yên ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng Mục Hoằng Dịch gào lên đầy tức giận. Lận Yên không đợi tới khi Sa Khinh Vũ ra mà tự mình chạy trước.

Hai người này tính tình đều xấu hết chỗ nói. Sa Khinh Vũ vẫn là người đáng thương nhất. Vừa cẩn thận đi ra khỏi nhà Mục Hoảng Dịch vừa nóng lòng đi tìm Lận Yên.

Trong lúc lái xe về, Sa Khinh Vũ cẩn thận dò hỏi: “Cậu với Hoảng Dịch làm sao thế?”

Cô không nói gì.

“Cậu ấy trêu chọc cậu à?”

Cô vẫn chẳng nói gì.

“Tiểu Yên!!”

“Khinh Vũ, hôm nay tớ ép anh ấy.” Cuối cùng cũng chịu khai rồi.

“...Ép cậu ấy?”

“Ừm.”

“Ép cậu ấy làm gì? Ép cậu ấy kết hôn với cậu à?”

Lận Yên thở dài: “Cũng gần như thế.”

“Không thể nào!!” Sa Khinh Vũ kích động hét to: “Cậu ấy thì sao, cậu ấy nói gì?”

Lận Yên quay đầu nhìn Sa Khinh Vũ, cười khở: “Cậu cảm thấy anh ấy sẽ nói gì?”

“À...” Sa Khinh Vũ không nói tiếp, nhìn thấy bộ dáng ủ rũ của Lận Yên là biết đã xích mích với Mục Hoảng Dịch rồi. Không cần hỏi cũng biết là bị từ chối.

Không muốn làm anh khó xử.

Cũng không cần anh phải cho em câu trả lời.

Em nghĩ là anh yêu em

Em đoán anh cũng tiếc nuối.

Xa nhau là do sự lựa chọn

Nhưng cũng có thể đó là duyên phận giữa hai ta.

Chương 9

Edit: Cải Trắng

Gặp được nhau giữa hàng tỉ người

Có được duyên phận này đúng là không dễ dàng

Anh hiểu được sự cố chấp của em

Em hiểu được tính tình của anh

...

Lần gặp nhau tiếp theo của hai người là ba ngày sau, ở cục cảnh sát.

Buổi sáng ngày hôm đó, Lận Yên xuất hiện ở bệnh viện trung tâm thành phố, một tay cô cầm bó hoa, một tay cô cầm giỏ trái cây.

Lúc ra cửa, cô đã thầm nói với bản thân mình rằng, hôm nay cô tới đây là để thăm người ốm, không phải là để gặp Mục Hoằng Dịch.

“Lận tiểu thư?” Tới chỗ thang máy, vừa lúc cô gặp được Vạn Lợi.

Lận Yên hướng cậu gật đầu nhẹ xem như chào hỏi.

“Cô tới đây thăm người ốm tiếp à?” Vạn Lợi rảnh rồi bắt chuyện với Lận Yên.

“Ừm, nghe nói người đó hồi phục không tốt lắm?” Lần trước, lúc tới thăm bệnh Mục Hoằng Dịch đã nói, có khả năng người này sẽ tỉnh lại, cũng có khả năng người này sẽ phải nhờ máy móc duy trì sự sống cả đời.

“Đúng thế.” Vạn Lợi nói: “Dựa vào số mệnh thôi. Bị thương nặng như thế, cho dù có phẫu thuật thành công cũng rất khó khôi phục lại ý thức.”

Lận Yên lại bước chân vào phòng chăm sóc đặc biệt, tâm trạng cô giờ đây rất nặng nề, đã thế lần này còn cảm thấy cô đơn nữa vì không có Mục Hoằng Dịch bên cạnh

Cô đổi hoa trong bình hoa xong thì ngồi xuống bên cạnh lâm bẩm: “Anh vẫn còn một đứa con gái đấy, chẳng lẽ anh nhẫn tâm để đứa con gái trong sáng ngây thơ của mình mất đi cả bố lẫn mẹ trong độ tuổi này sao? Anh có biết một người bố có ý nghĩa như nào với con cái không?... Đó là chỗ dựa, là trụ cột, là sự che chở.”

Trong phòng bệnh, âm thanh đáp lại lời Lận Yên chỉ có tiếng dụng cụ y tá vang lên theo quy luật.

Ngồi thêm được khoảng mười phút, tâm trạng cô càng nặng nề hơn, cuối cùng cô hít sâu một hơi, rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Đứng ở đại sảnh bệnh viện đưa mắt nhìn lên tầng bốn, nhưng rồi Lận Yên không đi lên mà xoay người rời khỏi bệnh viện.

Khoảng cách giữa cô và Mục Hoằng Dịch, cô không biết gọi nó là gì nữa.

Lúc hỏi vấn đề đó, tuy Mục Hoằng Dịch không đưa ra đáp án nhưng cô cảm thấy chỉ cần anh mở miệng thôi thì ngay cả tư cách yên lặng sống trong thành phố này cô cũng không có.

Đoạn tình yêu kia, không thể kéo dài. Nó đã bị gián đoạn ở tám năm trước rồi.

May là, Mục Hoằng Dịch từng chờ cô.

Có đi đâu, sự đợi chờ đó đã bị thời gian vùi lấp gần như không còn dấu vết.

“Bệnh nhân ở phòng số 4 sẽ được phẫu thuật vào chiều mai, cậu đi hẹn phòng phẫu thuật trước đi.” Mục Hoằng Dịch đưa qua một tờ tài liệu, hỏi: “Cậu có qua kiểm tra bệnh nhân ở phòng chăm sóc đặc biệt hàng ngày không?”

Vạn Lợi vừa ghi chép vừa nói: “Mười giờ tôi sẽ qua đó kiểm tra, giờ tôi sẽ đi hẹn phòng phẫu thuật trước. Anh còn chuyện gì cần dặn dò nữa không?”

Mục Hoằng Dịch khép sổ lại, liếc mắt nhìn Vạn Lợi một cái: “Không còn gì nữa.”

Vạn Lợi cũng khép sổ lại, để lộ ra vẻ mặt nhàn nhạt: “Anh không có việc gì nữa đúng không? Vậy tôi muốn hỏi anh chút chuyện đây.”

Đôi mắt thâm trầm của Mục Hoằng Dịch nhìn Vạn Lợi, chờ cậu lên tiếng.

Vạn Lợi cười ha ha, tiến sát lại gần Mục Hoằng Dịch, hạ giọng hỏi: “Mới nãy tôi có thấy Lận tiểu thư, giữa trưa anh muốn đi ra ngoài ăn cơm à?”

Nét mặt Mục Hoằng Dịch cứng lại, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng.

Cô tới bệnh viện?

“Cô ấy tới bệnh viện làm gì?” Mục Hoằng Dịch hỏi Vạn Lợi.

Vạn Lợi gãi đầu, khó hiểu: “Thì tới thăm người ốm đó. Không đúng, anh không biết Lận tiểu thư tới bệnh viện sao?”

Vạn Lợi không nói gì còn ổn, nói rồi mới thấy Mục Hoằng Dịch tức tới nổi đuôi lông mày cũng nhướng lên.

Bỗng nhiên Vạn Lợi cảm thấy độ ấm xung quanh người giảm cực mạnh. Ngược mắt lên nhìn Mục Hoằng Dịch, lòng như lính hội được gì đó, cậu lập tức rời khỏi phòng.

Vạn Lợi đi sang hẹn phòng phẫu thuật trước rồi mới rẽ ngang sang phòng chăm sóc đặc biệt, đúng lúc đó cậu phát hiện ra bệnh nhân đang nằm trên giường đã bị rút ống dưỡng khí, thiếu Oxy mà chết.

“Thầy! Thầy ơi!”

Vạn Lợi chạy như điên tới văn phòng Mục Hoằng Dịch. Tuy cậu không biết quan hệ giữa bệnh nhân và Mục Hoằng Dịch là gì nhưng dựa theo quan

hệ của anh với Lận Yên, rồi Lận Yên cũng hay tới đây thăm người bệnh nữa nên có thể nói chắc quan hệ không tồi.

“Thầy ơi! Không hay rồi!” Vạn Lợi vội vàng xông thẳng vào văn phòng.

Mục Hoằng Dịch nhíu mày nhìn cậu, hỏi: “Làm sao?”

“Bệnh nhân ở phòng chăm sóc đặc biệt...” Vạn Lợi thở dốc, mãi mới nói được: “Đã qua đời rồi.”

“Cậu nói cái gì?” Mục Hoằng Dịch lập tức đứng lên, lạnh lùng nhìn Vạn Lợi, cảm giác bất an bỗng nảy sinh trong lòng.

“Bệnh nhân qua đời do thiếu Oxy.” Vạn Lợi giải thích.

“Y tá đâu? Sao lại để bệnh nhân thiếu Oxy mà qua đời?”

“Tôi không rõ lắm nhưng đã cho người đi xem camera theo dõi.”

Mục Hoằng Dịch và Vạn Lợi cùng nhau đi tới phòng đi đầu khiến để xem camera giám sát trong bệnh viện.

Cảnh tượng Lận Yên đứng ở trước cửa phòng phẫu thuật cầu xin anh vẫn còn rõ như thể mới xảy ra ngày hôm qua mà.

Anh hiểu rõ người trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt đó là người được Lận Yên cứu, như một sự kỳ thác của con gái với bố(1).

(1)Chỗ này mình có thể giải thích một chút, đó là trước kia bố của Lận Yên cũng qua đời do tai nạn giao thông nhưng khi đó còn bé nên cô không cứu được bố. Giờ trưởng thành rồi lại gặp một cảnh tượng tương tự mình khi còn bé nên cô mong có thể cứu được người bố này, mong bé gái kia không giống mình và không thành trẻ mồ côi.

Khoảnh khắc anh nghe tin bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt qua đời, dường như anh cũng nghe được tiếng nỉ nhen hy vọng của Lận Yên tan vỡ.

Thứ đáng sợ nhất trên thế giới này không phải tuyệt vọng mà là khi bước tới bước đường cùng, ôm một bụng hy vọng rồi nó bị bóp chết từ trong trứng nước.

Vạn Lợi nói lý do, bảo vệ bất phần ghi hình lên.

“Lận, Lận tiểu thư?” Vạn Lợi chỉ vào màn hình, không thể tin được.

Trước khi Vạn Lợi bước vào phòng, ngoại trừ Lận Yên ra không còn bất kỳ ai đặt chân vào đó nữa.

Mục Hoàng Dịch nhìn chằm chằm vào đoạn ghi hình, nhăn mày, ánh mắt trở nên nặng nề. Sao lại là Lận Yên chứ?

Không! Không phải cô!

Chắc chắn có vấn đề, chuyện này chắc chắn có vấn đề.

“Bác sĩ Mục, cảnh sát tới rồi, họ yêu cầu được xem băng ghi hình.” Một cô y tá đi vào, nói.

“Ai báo cảnh sát thế?” Mục Hoàng Dịch hỏi.

Vạn Lợi trả lời: “Là bảo vệ.”

Mục Hoàng Dịch nhíu chặt mày. Có cảnh sát nhúng tay vào thì việc này sẽ càng rắc rối hơn, nếu bên truyề thông mà biết được việc này...

Anh không thể tưởng tượng được nếu tất cả mọi chuyện anh đang nghĩ đều xảy ra thì Lận Yên phải xoay sở thế nào khi đứng trên đầu ngọn sóng đây?

Vương Tử Du trực ban xong, đi tới quán café bên cạnh bệnh viện ăn sáng. Đang ăn thì cô thấy bên ngoài có mấy người cảnh sát đi vào bệnh viện nên vội vàng trở về.

Không ngờ lúc về lại nhìn thấy một cảnh tượng xuất sắc như này.

Lận Yên?

Đây không phải là người lần trước bị tung tin ở chung với Mục Hoảng Dịch sao?

Trong mắt Vương Tử Du lóe lên một tia giảo hoạt, khóe miệng cũng coi lên, nở một nụ cười quỷ dị.

Không tới hai mươi phút sau, trên mạng đã lan truyền như điên đoạn ghi hình trong phòng chăm sóc đặc biệt, vai chính trong đoạn video làm cho mọi người điên cuống như này chính là Moyra.

Tốc độ truyền bá trên mạng có thể gọi là sắp đuổi kịp tốc độ ánh sáng.

Phóng viên ở các trang báo thi nhau tới tập trung ở bệnh viện trung tâm thành phố và tòa soạn Thanh Mai. Đường như họ chỉ đợi Lận Yên xuất hiện thôi là sẽ bùng nổ.

...

Về lại nhà của Sa Khinh Vũ, Lận Yên đi ngủ trưa một lúc.

Ngủ một giấc dậy, cả thế giới đã thay đổi.

Cô bị cuộc gọi đến của Sa Khinh Vũ đánh thức. Nhận điện trong lúc mơ mơ màng màng, cô còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia Sa Khinh Vũ đã mở miệng với giọng vô cùng lo lắng.

“Tiểu Yên, sáng nay cậu tới bệnh viện à?”

Bệnh viện?

Lận Yên đang mơ màng cũng dần tỉnh táo lại: “Ừm, có chuyện gì à?”

“Cậu lên báo rồi.”

“Đây không phải là chuyện bình thường sao?” Lận Yên dụi dụi đôi mắt kèm nhèm còn đang ngái ngủ, thấy chuyện này không có gì không ổn cả.

Có khi lại cho ra tin ‘Moyra đi khám thai’ đấy.

“Lúc cậu tới bệnh viện đã có người chụp ảnh lại rồi. Bây giờ, trên TV, trên mạng, trên các tạp chí, trên các mặt báo, tất cả đều tràn ngập tin tức về cậu.”

Sa Khinh Vũ nói với giọng cường điệu như thế, bỗng nhiên Lận Yên cảm thấy không ổn: “Tin tức gì thế?”

“Tin cậu giết người!”

Giết người?

“Cái, cái gì?” Lận Yên tỉnh táo ngay tức khắc, mở to hai mắt, nỗi khiếp sợ dâng lên không ngừng: “Sao lại như thế?”

Lận Yên không ngờ lần thứ hai mình đặt chân tới cục cảnh sát lại tới nhanh như này.

Lộ Giang và Lận Yên gặp lại người cảnh sát trước đó. Người cảnh sát đó nhìn hai người hồi lâu rồi bỗng thấy thật đau đầu.

Không biết mình đã tạo nghiệt gì mà lại gặp hai người này.

Lận Yên là nhân vật của công chúng, lần trước không nhận ra là do hai mắt hắn có tật, giờ thì tin tức ngập trời, kể cả hắn có giả vờ mình không biết gì hết cũng không thể giả vờ được.

“Hóa ra cô là Moyra!” Người cảnh sát đó cười gượng.

Lận Yên lạnh lùng nhìn người trước mặt, không thêm quan tâm.

Người kia chết rồi.

Tia hy vọng cuối cùng đã biến mất.

Giống hệt như bố cô ngày trước. Khi xe cấp cứu tới nơi, khoảnh khắc bố cô nằm lên cáng, trong lòng cô tràn ngập hy vọng, nhưng tới bệnh viện lại

chỉ đổi được một câu ‘chúng tôi đã cố gắng hết sức’ của bác sĩ.

Tàn khốc, gầy như chết lặng.

Cảnh sát thấy Lận Yên không nói gì, ngượng ngùng mở miệng lần nữa: “Lần trước là tai nạn giao thông, giờ là kẻ tình nghi, cô cũng náo nhiệt thật đấy.”

Nghe ba chữ ‘kẻ tình nghi’, Lận Yên nhú mày lại.

“Mấy người có chứng cứ chứng minh tôi giết người không?” Lận Yên bình tĩnh đáp trả lại người cảnh sát đang ng ỡ đối diện mình, giọng nói thản nhiên.

Cảnh sát bị Lận Yên liếc mắt nhìn như thế có hơi nhụt chí, đúng là bọn họ không có chứng cứ trực tiếp, nhưng: “Trong camera theo dõi có ghi lại sau khi cô ra khỏi phòng bệnh thì người bệnh d ần thiếu Oxy dẫn tới tử vong. Hơn nữa, ống dưỡng khí trong phòng có dấu hiệu bị động chạm, trong khoảng thời gian này ngoại trừ cô ra, không còn ai vào phòng đó nữa. Trước mắt, cô là kẻ tình nghi lớn nhất.”

“Tôi không có động cơ giết người, mấy người cũng không có chứng cứ.”

Giọng nói lạnh tanh của Lận Yên vang lên lần nữa, câu này của cô làm sắc mặt cảnh sát cứng đờ: “Cái này...”

Lúc này, luật sư mở miệng: “Trong vụ tai nạn giao thông lần trước, đương sự của tôi cũng là một trong số người bị hại. Lần trước lấy khẩu cung đương sự của tôi đã nói mình là người gọi xe cấp cứu đưa nạn nhân tới bệnh viện. Nếu đương sự có động cơ giết người thì lúc đó đã không gọi xe cấp cứu.”

“Dựa theo quy định, chúng tôi có thể giam giữ đương sự của anh đấy.”

“Ngay cả chứng cứ cũng không có, mấy người dựa vào đâu mà bắt giữ đương sự của tôi?”

“...”

Người cảnh sát này quả thật sắp không chống đỡ nổi những quả bom mà Lận Yên và luật sư nói ra. Đúng là đã lợi hại rồi lại còn lợi hại hơn. Luật sư thì đường nào cũng biện luận được, miệng lưỡi đương sự cũng sắc bén không kém.

Dưới sự cố gắng biện luận của luật sư, bên phía cảnh sát không có nhiều chứng cứ nên không thể bắt giữ Lận Yên.

Lúc Sa Khinh Vũ chạy tới cục cảnh sát, đám người Lận Yên đã đi ra ngoài.

“Không sao chứ?” Cô lo lắng hỏi.

Lận Yên lắc đầu, sắc mặt mệt mỏi. Gần đây cô đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi.

“Đi thôi, về nhà nào. Về nhà nghỉ ngơi cho tốt! Nhìn cậu mệt mỏi quá!” Nói xong, Sa Khinh Vũ ôm lấy Lận Yên, dìu cô đi.

Lộ Giang tiễn luật sư về văn phòng luật, đương nhiên không đi cùng Lận Yên.

Lộ Giang vừa mới bước chân đi xe thì con xe BMW của Mục Hoảng Dịch đã dừng lại sau lưng.

Mục Hoảng Dịch vội vàng mở cửa xe, quay đầu nhìn.

Dưới ánh trăng dịu dàng, cách một cái xe, anh và cô bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt người đằng trước sâu thẳm, sâu không thấy đáy. Ánh mắt người đằng sau lạnh nhạt, mang theo chút giết mình.

Dưới ánh trăng dịu dàng, gió mát thổi qua làm tóc cô bay bay, khuôn mặt tái nhợt. Mới chỉ có ngắn ngủi mấy ngày thôi mà cô đã tiều tụy tới thế này rồi, thật làm cho người khác đau lòng.

“Em không sao chứ?” Anh mấp máy môi mỏng, nhẹ nhàng như trước.

Lận Yên bình tĩnh nhìn anh nửa phút, sau đó ánh mắt di chuyển, thờ ơ chui vào trong xe Sa Khinh Vũ.

Cho dù Mục Hoằng Dịch có xuất hiện làm cho cô kích động, khiến cho cô khó có thể che giấu được tình cảm của mình thì câu trả lời im lặng lúc trước anh cho cô đã đẩy cô với anh vĩnh viễn đứng ở hai thế giới khác nhau.

Mối quan hệ giữa hai người bọn họ không cách nào trở lại như trước nữa.

“Ôi...” Sa Khinh Vũ xen vào câu chuyện giữa hai người, cảm thấy mình làm thế nào cũng không ổn, hơi xấu hổ. Cô hết nhìn Lận Yên đang ng ỡ trong xe r ỡ lại nhìn sắc mặt Mục Hoằng Dịch u ám đang đứng cạnh chiếc xe BMW màu đen: “Hoằng Dịch, cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cậu ấy.”

Không ai thêm quan tâm Sa Khinh Vũ.

Về mặt Mục Hoằng Dịch lạnh lùng, anh đi lướt qua Sa Khinh Vũ, mở cửa ghế phó lái kéo Lận Yên ra. Một loạt động tác diễn ra nhanh chóng, vô cùng chuẩn xác!

Một trận gió mạnh bất ngờ tập kích, thổi tung tóc Lận Yên lên.

Mục Hoằng Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, không chừa chút thời gian thương lượng nào: “Đi về với anh!”

Không coi ai ra gì, cái kiêu này không ai quen thuộc bằng cô, anh càng làm thế Lận Yên càng ngoan cố hơn.

“Không c ần!”

“Đừng tùy hứng!”

“Em nói r ỡ, không c ần!”

“Lận Yên!!”

Năm lần bảy lượt, Lận Yên cúi lên, quay đầu nhìn Mục Hoằng Dịch một cách quật cường: “Mục Hoằng Dịch, anh bị điếc à? Em nói không cần!!”

Hét xong bỗng nhiên hốc mắt nóng lên.

Cô cũng không muốn cãi nhau với Mục Hoằng Dịch. Nhưng cô càng không muốn sau mỗi lần mình xảy ra chuyện lại tới ở chung với anh, mỗi lần như thế cô đều cảm thấy mình thật đê tiện.

Nếu không thể cho cô được tình yêu thì đừng trao cho cô bất cứ tình cảm nào khác nữa. Cô không phải thánh mẫu, cô cũng có lòng tham. Cô thích Mục Hoằng Dịch nên cô sẽ nhẫn nại chờ đợi tình cảm đó là tình yêu.

Ánh trăng dần trở nên lạnh lẽo, hai người giằng co nhau bên ngoài tới hơn năm phút đồng hồ. Cuối cùng, Lận Yên không dao động, tỏ thái độ rất kiên quyết, còn Mục Hoằng Dịch nhận thua.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Mục Hoằng Dịch nổi lên vài phần tức giận, bên tay đang chống trên cửa xe nổi hết gân xanh lên. Sau đó, anh đóng mạnh cửa xe lại, xoay người đi sang phía bên ghế lái, nổi nóng: “Khinh Vũ, chìa khóa!”

“Hả?” Bị điểm danh, Sa Khinh Vũ ngoan ngoãn giao chìa khóa xe sang cho anh, rồi hỏi: “Cậu định làm...”

Mục Hoằng Dịch cắt ngang lời cô: “Cô ấy không chịu đi về với tôi thì tôi đi theo hai người về nhà!”

Đối với Lận Yên, từ trước tới nay anh không có sự lựa chọn nào khác.

Sau khi biết rõ tất cả mọi chuyện, việc đầu tiên anh làm là tới cục cảnh sát. Anh sợ cô sẽ ngã xuống, sẽ bất lực, sẽ không tìm thấy lối đi.

Bỗng nhiên Sa Khinh Vũ cảm thấy thật đau đầu, mệt mỏi day ấn đường: “Thế này không tốt lắm đâu, nhà tôi không có chỗ trống cho cậu ngủ.”

Hai người còn lại trên xe vẫn ng ỡ vững như núi Thái Sơn, hiển nhiên lời khuyên của Sa Khinh Vũ chẳng có chút hiệu quả nào.

Ngay lập tức cơn đau đầu của Sa Khinh Vũ tăng lên, bất lực ôm trán.

Kiếp trước, kiếp trước của cô... chắc là trên dưới 800 đời đầu thiếu nợ cả hai người này, không thì làm gì đến nỗi kiếp này cứ tìm cô đòi nợ?

Bên phía Mục Hoằng Dịch không thể lay động, Sa Khinh Vũ dõn trận địa: “Tiểu Yên à...”

“Có người muốn ngủ sofa mà, Khinh Vũ, cậu thành toàn cho anh ấy đi.” Lận Yên cắt ngang lời Sa Khinh Vũ với thái độ kiên quyết. Lần này chắc chắn cô không thể khuất phục Mục Hoằng Dịch.

Sa Khinh Vũ: “...”

Được r ấ, cô đầu hàng, cô nhận thua, cô hiểu rõ r ấ.

Cuối cùng, Mục Hoằng Dịch lái xe trở cả ba về nhà Sa Khinh Vũ.

2.

Tuy nhà Sa Khinh Vũ không nhỏ nhưng tất cả đã được thiết kế lại. Vốn là có ba phòng hai sảnh lại bị cô sửa thành một cái là phòng sách, cái còn lại là studio. Giờ cả hai phòng không thể vào ở được.

Nếu Mục Hoằng Dịch nhất định phải ở lại đây thì cô chỉ có thể để anh ngủ ở sofa.

Lận Yên về nhà xong, mệt mỏi chui luôn vào phòng Sa Khinh Vũ, tìm quần áo đi tắm, không khác ngày thường là bao.

Có đi ầu, chính Sa Khinh Vũ lại là người mất tự nhiên. Cô hận không thể để mình cũng đi công tác giống như Cố Hiểu Th ần, ở lại thành phố đúng là quá nhiều đi ầu bất ngờ xảy ra.

Tắm xong, Lận Yên phát hiện ra đã hết d ầu gội d ầu nên đi tìm Sa Khinh Vũ để hỏi. Có đi đâu đi chưa được mấy bước đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Sa Khinh Vũ với Mục Hoằng Dịch.

“Cậu chưa nói cho cậu ấy biết sao?”

Giọng Sa Khinh Vũ không lớn nhưng nhà khá to nên vang, chỉ cần tới gần gần chút là có thể nghe rõ.

Lận Yên dừng chân lại, đứng ở khúc ngoặt ngăn cách phòng tắm và phòng khách.

Một t ầng hơi nước mỏng manh bao quanh thân thể xinh xắn nhỏ nhắn của cô, làm cho cô giống như một ánh đèn chiếu sáng đơn độc, như toàn thế giới chỉ còn lại mình cô, vô cùng cô đơn.

Sau một h ồi im lặng, thanh âm nhàn nhạt của Mục Hoằng Dịch vang lên: “Tôi nghĩ rằng giờ cô ấy có biết cũng không còn quan trọng nữa.”

Sa Khinh Vũ uống một ngụm nước, hỏi tiếp: “Ở chung với cậu lâu vậy mà cậu ấy chưa phát hiện ra à?”

Mục Hoằng Dịch chờ người ra mất vài giây, cười khở: “Ở bên cạnh tôi lâu như thế r ồi mà cô ấy cũng đâu phát hiện ra người tôi yêu là cô ấy.”

Thịch....

Tim đập càng lúc càng nhanh, vừa mãnh liệt vừa d ần đập.

Lận Yên mở to hai mắt, mím môi lại, đôi tay khăn trương bám lên tường. Đây là lần đầu tiên cô chính tai nghe thấy Mục Hoằng Dịch đề cập tới tình cảm.

Anh yêu cô!

Từng câu từng chữ đều rất nghiêm túc.

“Nhưng cậu ấy muốn biết sao năm đó cậu lại chuyển ngành, vừa về nước cậu ấy đã hỏi tôi rồi.”

“Thế sao?” Giọng nói Mục Hoằng Dịch bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Hoằng Dịch, tôi nghĩ cậu nên nói cho Lận Yên biết sự thật. Cậu đã mất đi tư cách của một người bác sĩ Đông y, đây là sự thật không thể chối bỏ. Tương lai hai người vẫn còn cần phải đối mặt với nhau mà, không phải sao?”

Lận Yên nhú mày. Mất đi tư cách làm bác sĩ Đông y? Những lời này của Sa Khinh Vũ là có ý gì?

Lúc lâu sau, Mục Hoằng Dịch mới mở miệng: “Chờ chúng tôi ở bên nhau tôi sẽ nói với cô ấy.”

Sa Khinh Vũ thở dài, cảm thấy hơi phiền muộn: “Đợi tới khi nào hai người mới được ở bên nhau đây? Đoạn tình cảm này đã rối rắm suốt tám năm rồi.”

“Đường như cô ấy không hiểu tình cảm của tôi dành cho cô ấy.” Giọng nói anh mang theo chút mất mát.

Sa Khinh Vũ nhú mày, tìm đường vòng bên Lận Yên: “Cậu ấy không gốc đâu, cậu ấy là phụ nữ, lo được lo mất là chuyện bình thường.”

“Chính vì cô ấy lo được lo mất nên tôi càng không thể nói cho cô ấy biết tại sao tôi chuyển ngành.”

“Rồi chuyện cậu không còn vị giác nữa sẽ bị cậu ấy phát hiện thôi. Không có vị giác để phân biệt hương vị dược liệu, làm sao cậu đủ tư cách trở thành bác sĩ Đông y được?”

Mục Hoằng Dịch cười trào phúng: “Là bác sĩ mà không thể tự chữa bệnh, chắc là đang nói tôi rồi.”

Đùng đoàng...

Trong nháy mắt, đầu Lận Yên như nứt toác ra, sắc mặt trắng bệch, cả người cứng đờ đứng dựa vào tường. Nếu không phải có tường làm chỗ dựa thì cô sẽ dễ dàng trượt xuống ngay lập tức. Khoảnh khắc đó, đầu cô trở nên đục ngầu.

Mất vị giác? Không cách nào phân biệt được hương vị các loại dược liệu?

Mấy câu chữ này như chảy vào trong mạch máu cô, đục một lỗ ở tim.

Đây là chuyện tàn nhẫn tới mức nào với một người luôn mơ ước trở thành bác sĩ Đông y?

Mục Hoằng Dịch, anh ấy...

Nghĩ tới việc anh mất vị giác, mất đi quyên được thực hiện ước mơ của bản thân, hốc mắt Lận Yên nóng lên. Cô duỗi tay che miệng mình lại, sợ bản thân phát ra tiếng.

Cứ mở to hai mắt như thế, mặc cho nước mắt chảy ra rơi lên mu bàn tay, làm bỏng làn da.

Cô biết nhất định là có nguyên nhân, luôn biết là chuyện này có nguyên nhân nhưng lại không ngờ sự thật tàn nhẫn tới mức này.

Chả trách, tới chết Liễu Khê cũng không chịu nói.

“Hận cậu ấy không?” Trong căn phòng rộng lớn, giọng Sa Khinh Vũ vang lên, cực kỳ rõ ràng.

“Hận sao?” Mục Hoằng Dịch cười, một nụ cười chua chát: “Nói là hận không bằng nói là oán. Đời này tôi chưa từng oán Lận Yên bất cứ chuyện gì, chỉ oán cô ấy không cho tôi bất cứ cơ hội giải thích nào. Đây là suy nghĩ của tôi trong suốt tám năm nay.”

Anh cứ cho rằng có cơ hội giải thích thôi là tốt lắm rồi nhưng sau đó anh phát hiện ra những thứ mình muốn còn hèn mọn hơn.

“Tám năm trước, rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?”

Năm đó, vì sao Lận Yên lại rời đi, ngoại trừ Mục Hoằng Dịch, không có bất cứ ai biết được có chuyện gì xảy ra.

Mục Hoằng Dịch lắc đầu, không đề cập tới chuyện năm đó: “Cậu còn nhớ việc cô ấy gặp tai nạn ở đường Hồng Diên không?”

Sa Khinh Vũ gật đầu: “Có, làm sao?”

“Lúc tôi thấy cô ấy đứng ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, tôi cảm thấy rất may mắn, may mắn là người xảy ra chuyện không phải là cô ấy.” Mục Hoằng Dịch vừa nói vừa cười, dưới ánh đèn, nụ cười đó cực kỳ dịu dàng: “Nếu trời cao còn chiếu cố tôi thì chắc đó là việc vẫn để cô ấy còn tồn tại bên cạnh. Có thể tôi sẽ không để bụng bất kỳ việc gì, chỉ để bụng việc cô ấy...còn tồn tại.”

Mấy chữ cuối gần như trôi qua nửa thế kỷ rồi mới bật thốt lên.

Chỉ để bụng việc cô ấy... còn tồn tại!!

Chỉ để bụng việc cô ấy... còn tồn tại!!

Chỉ để bụng việc cô ấy... còn tồn tại!!

Mục Hoằng Dịch nói câu đó rất nhẹ, nếu không để ý thì không nghe thấy được. Có đi đâu, nó lại ghim sâu vào trong lòng Lận Yên.

...

Cô mệt mỏi nhắm mắt nằm trên giường, kéo chăn trùm kín đầu. Cả thế giới như chỉ còn lại câu nói nhẹ tựa lông hồng kia đang dần dần ăn mòn trái tim cô.

Khi anh không yêu em, em lại yêu anh. Điêu này em biết rõ.

Khi em không muốn yêu anh nữa, anh lại yêu em. Em sợ bị tổn thương.

Thế nên cả hai tình nguyện yên lặng chờ đợi

Không sợ khoảng cách, tiếp tục chờ đợi.

Cả đêm hôm qua dường như Lận Yên không chớp mắt tí nào, khóc tới nỗi hai mắt sưng húp lên như hai quả hạch đào. Vì vậy, sáng sớm hôm sau cô đi ra phòng bếp lấy túi đá chườm.

Ở phòng khách, Mục Hoảng Dịch vẫn đang ngủ say.

Cô cầ hai túi đá nhỏ xoa xoa ở hai bên mắt, nhẹ nhàng di chuyển từng bước tới phòng khách.

Lận Yên ng ồi xếp bằng ở trên sofa, nhắm mắt không chớp mắt. Cô nhìn lần lượt từ mái tóc đen tới đôi môi mỏng hơi đỏ.

Tối hôm qua, giây phút anh xuất hiện trước cục cảnh sát, thật ra cô đã mừng rỡ như điên, kích động không thôi. Hành động đó chứng tỏ Mục Hoảng Dịch lo lắng cho cô, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Chiến tranh lạnh là do cô khởi xướng, một hai đời phải dọn ra khỏi nhà Mục Hoảng Dịch cũng là cô, là cô kiên quyết phải trả lại chìa khóa nhà và xe cho Mục Hoảng Dịch, là cô...

Chuyện xấu nào cô cũng làm, nhưng người đầu hàng trước lại là Mục Hoảng Dịch.

Dường như cô đã hiểu được chút chút tình cảm của Mục Hoảng Dịch dành cho mình.

Tầm mắt, dừng trên hàng lông mi của anh.

Lông mi của anh thật sự rất dài...

Lận Yên đưa tay chạm nhẹ vào hàng lông mi vừa dài vừa cong của Mục Hoảng Dịch. Chúng hơi cong cong như cánh cung, nhẹ nhàng lay động như cánh bướm theo từng nhịp hô hấp.

Đúng là nét đẹp làm cho cả phụ nữ cũng ghen ghét.

Một người đàn ông lớn lên đẹp như này không cảm thấy đáng xấu hổ sao?

Ngắm một lúc, kim phút trên đồng hồ bất tri bất giác nghiêng một góc 45 độ.

Mục Hoằng Dịch thức dậy đúng theo đồng hồ sinh học, hàng lông mi hơi rung, anh chậm rãi mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lận Yên chớp chớp mắt, khi nhìn vào mắt anh trong khoảnh khắc này cô có thể cảm nhận được sự thâm thúy, ẩn nhẫn như sói.

Tim đập thành thịch liên tục, mặt nóng lên.

Khoảng cách này quá mức ái muội. Lận Yên quần bách né tránh tầm mắt, giả vờ như đang nhìn về hướng khác.

“Em làm gì thế?” Giọng nói khàn khàn này thật sự quyến rũ chết người.

Lận Yên rũ mắt, gập gáp mở miệng: “Cái đó...”

Mục Hoằng Dịch chống tay lên sofa, khuôn mặt dí sát vào Lận Yên. Nếu kết quả vẫn như cũ thì anh không ngại góp gió thêm củi vào đống. Dù sao Lận Yên chỉ sợ thế giới của anh chưa đủ loạn thôi.

Anh bất ngờ tới gần làm Lận Yên hoảng sợ vội nuốt nước miếng, theo bản năng hơi lùi về phía sau. Đằng sau không có điểm tựa thành ra cả người hơi nghiêng, một tay Mục Hoằng Dịch nhanh chóng đặt sau lưng cô, đề phòng việc đầu Lận Yên tiếp xúc thân mật với góc bàn.

Bất ngờ, Mục Hoằng Dịch hôn lên chóp mũi cô như chuồn chuồn đập nước.

Lận Yên ngẩn ra, cánh mũi cảm nhận được sự ấm áp của đôi môi mỏng. Hai mắt cô mở lớn nhìn khuôn mặt Mục Hoằng Dịch gần trong gang tấc, cô ngừng thở, như thể đoán trước được hành động tiếp theo.

Mục Hoảng Dịch cúi đầu, định hôn tiếp lên cánh môi Lận Yên.

Dịu dàng, triền miên.

Nó không giống như nụ hôn trong trí nhớ, nó khác xa với nụ hôn đầu tiên là cô hôn trộm Mục Hoảng Dịch.

Là vì anh đang hôn cô trong trạng thái tỉnh táo sao? Hay là vì biết được anh cũng yêu cô?

‘Bộp...’

Không biết là vật cứng nào rơi xuống sàn, gây nên tiếng vang lớn.

Hai người đang hôn nhau nồng nhiệt hoàn hồn lại, tách nhau ra. Dù là anh hay là cô thì cả hai cũng đều nỗ lực che giấu sự khẩn trương và hoảng hốt của mình, bình tĩnh nhìn đối phương.

Bốn mắt lại nhìn nhau.

Đột nhiên, Mục Hoảng Dịch cúi đầu, tầm mắt dừng lại trên đầu sở gậy chuyện, hỏi Lận Yên: “Đây là gì?”

“Hả?” Lận Yên cúi đầu, ngạc nhiên nhìn hai túi chườm đá rơi trên mặt đất, đưa tay cầm một túi chườm đá lên, mắt hơi chớp, mím môi rồi nói: “Cái đó... đá, túi chườm đấy.”

Mục Hoảng Dịch đưa tay nhặt nốt túi còn lại, cầm trong tay thử tính trọng lượng của nó, hỏi lại với giọng điệu nghi ngờ: “Túi đá chườm? Dùng nó làm gì?”

“Cái đó...” Lận Yên hoảng hốt nhìn anh, giây sau lại nhìn túi đá chườm mình đang cầm trong tay, ấp a ấp úng: “Nó... mát, mát lắm...ha ha, nóng, anh không thấy nóng à?”

Mục Hoảng Dịch nhú mày nhìn túi đá chườm, tựa như đang suy nghĩ, nhưng lại cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Bỗng nhiên, anh ngược mắt lên nhìn Lận Yên, đúng lúc nhận ra được mắt cô đang bị sưng. Anh cười nhẹ một tiếng, ánh mắt trở nên thông suốt, như đã hiểu ra gì đó.

Hai trái tim đang tới gần nhau.

Không kịp để anh tự tìm hiểu tâm tình mình.

Sợ bỏ qua cơ hội có thể yêu em.

...

Lúc Sa Khinh Vũ định đi tới phòng khách lấy nước uống thì khung cảnh đẹp đẽ ngoài phòng khách đã khiến cô ghen hòng trần trối...Lận Yên đang ngồi trên sofa bật cười một cách ngốc nghếch.

Nhìn xuống xúc động muốn xông lên mắng người, cô đưa chân đá đá vào Lận Yên đang đỏ bừng cả khuôn mặt: “Này này này, xuân tâm nhộn nhạo thì ra cửa rẽ trái nhé!” Sau đó thì thảo với giọng không vui: “Đừng có làm ô nhiễm chỗ ở của tớ.”

“Nói cái gì thế?” Lận Yên đỏ bừng mặt trừng mắt nhìn Sa Khinh Vũ, giọng điệu bất mãn.

Sa Khinh Vũ ‘a’ một tiếng rồi nở nụ cười trào phúng. Cô chỉ vào khuôn mặt Lận Yên giờ đang đỏ bừng như mông khỉ, đúng là làm người ta tức điên lên được: “Nhìn bộ dáng mơ mộng này của cậu đi, tớ nhìn là thấy ghét.”

Lận Yên: “...”

Ghét mà còn nhìn!!

Quở trách xong, Sa Khinh Vũ lập tức mở tam đường hội thẩm: “Nói đi, cậu với Mục Hoằng Dịch đã làm gì?”

“Có làm gì đâu!” Theo bản năng, Lận Yên lập tức phủ nhận, hai con mắt mở to đầy vô tội nhìn Sa Khinh Vũ.

“Ồ!! Nói dối không chớp mắt. Cậu dám nói là không làm gì á? Cậu cho rằng tớ là đứa ngốc à?”

Lận Yên: “...”

Thế giờ chẳng lẽ không ngốc à?

Hai người ngồi đối diện nhau thật lâu, sau đó Lận Yên di chuyển tầm mắt trước, ôm hai túi đá chườm, đi dép lê về phòng ngủ, hoàn toàn lơ Sa Khinh Vũ.

Sa Khinh Vũ bị bỏ lại trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng Lận Yên rời đi.

“Hừ!!” Cô cười lạnh, bỗng nhiên muốn đánh người.

Đời trước, à không! Phải là trên dưới 800 đời cô đã cướp Mục Hoảng Dịch của Lận Yên nên mới bị bạo ngược như thế này!!!

Mới sáng sớm ra đã rắc đầy ‘câu lương’ thì thôi đi, giờ còn dám tỏ thái độ với cô á??

Lận Yên không nhìn xem giờ mình đang ở trên địa bàn của ai, ăn đồ ăn của ai à!!

Dám giễu võ dương oai trên địa bàn của Sa Khinh Vũ, chán sống rồi phải không?

Sáng sớm hôm đó, Sa Khinh Vũ nổi điên. Cô thần sầu ông trời nhanh cho Lận Yên rút lui khỏi đây, đừng cả ngày lượn qua lượn lại làm cô chướng mắt.

3.

Buổi chiều.

Lộ Giang tới đón Lận Yên đi một chuyến tới tòa soạn Thanh Mai. Chủ biên Hạ vội vàng pha cho Lận Yên một ly cappuccino để an ủi, hỏi với giọng lo lắng: “Tiểu Yên, gần đây cháu dính vào chuyện gì vậy?”

“Cháu không thể ngăn được.” Lận Yên cười khổ.

Chủ biên Hạ kéo tay Lận Yên, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, mình không làm chuyện trái với lương tâm, không phải sợ.”

Lộ Giang chen vào nói, lúc này cô nàng đẩy cửa đi vào vì vừa mới đi đỗ xe xong: “Chủ biên, sao cháu lại cảm thấy hình như có người muốn chị Lận gặp rắc rối!”

“Bộc lộ tài năng, họa sát thân là điều khó tránh khỏi.” Chủ biên Hạ không phản bác lời Lộ Giang nói, ngẫm có ý tán thành.

“Không biết là tờ báo nào hất nước bắn lên người chị Lận của chúng ta nữa, nói cái gì mà người làm về văn hóa mà giết người không chớp mắt!! Ha! Vậy bảo người đó tới đây diễn một màn giết người không chớp mắt cho chúng ta xem đi.” Lộ Giang nói với giọng điệu cực kỳ bất bình.

Lận Yên khuyên nhủ: “Có tận mấy bài đưa tin như thế cơ mà. Tiểu Giang, em đừng chấp nhặt với bọn họ.”

Chủ biên Hạ vội vàng phụ họa: “Đúng đúng đúng, Giang à, chúng ta không nên chấp nhặt với bọn họ.” Sau đó bà quay sang nói với Lận Yên: “Tiểu Yên, mấy ngày nay cháu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng lo lắng chuyện bản thảo, giao muộn một chút cũng không sao. Chú ý tới tâm trạng của mình!”

Chủ biên Hạ và Sa Khinh Vũ đều cảm thấy rằng mấy ngày này Lận Yên nên ở nhà tránh bão, đừng ra ngoài làm tâm điểm của thị phi nữa, tránh để lọt vào tay của mấy tên phóng viên.

Có đi đâu, còn chưa kịp đi đâu gây chuyện thị phi, mới đặt chân ra khỏi tòa soạn thôi đã có mấy tay phóng viên đứng đợi sẵn ở đó rồi. Lượn vòng mất một lúc Lận Yên mới thoát hoàn toàn khỏi sự theo đuổi.

Mấy ngày tiếp theo, Lận Yên đầu ở yên trong nhà Sa Khinh Vũ dịch bài. Cô không để ý tới bên ngoài, không quan tâm xem trên mạng đang xào đi xào lại việc ‘Lận Yên là kẻ tình nghi giết người’.

Bỗng nhiên một hôm Lận Yên ý thức được một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó là... hôm đó, Mục Hoằng Dịch hôn cô xong thì như bốc hơi khỏi cuộc sống của cô, không gọi điện tới, nhắn tin cũng không.

Nó như một giấc mộng giữa mùa hạ, giờ biến mất không dấu vết.

Nhớ tới mấy ngày trước, anh còn đứng ngoài cửa sổ ngắm tay lên trời thề sẽ bảo vệ cô, mà giờ mới ngán ngủ mấy ngày thôi đã không thấy bóng dáng đâu. Bảo vệ cô theo cách này hả?

Nằm trên giường Sa Khinh Vũ lăn một vòng, cẩn thận dùng não phải để suy nghĩ.

Hai phút sau, cô lại lăn thêm một vòng nữa, từ đầu giường tới đuôi giường, dùng não trái để suy nghĩ.

Cứ như thế, hết vòng này tới vòng khác.

Cuối cùng, cô quyết định gọi điện cho Mục Hoằng Dịch.

Bò lên đầu giường, tìm di động đang để trên bàn, mở danh bạ ra, trực tiếp kéo xuống tới chữ M, thấy số của Mục Hoằng Dịch, cô ấn gọi không chút do dự.

Tiếng ‘tút tut’ vang lên mấy lần rồi đầu dây bên kia nhận cuộc gọi. Không kịp để đối phương nói gì Lận Yên đã đi thẳng vào vấn đề “Là em.”

“Anh biết.” Thanh âm mát lạnh truyền tới, cách cô một cái điện thoại, làm cho Lận Yên run lên, có lẽ là do lâu rồi không được nghe giọng nói của anh. Bên kia điện thoại, Mục Hoằng Dịch khựng lại chút rồi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Chuyện gì?

Lận Yên chột dạ cắn môi, là do cô nhất thời hứng lên mới gọi điện cho anh, có thể có việc gì được chứ?

Một tay Lận Yên hạ xuống, cứ chà qua chà lại đệm giường, bịa chuyện: “Tối nay anh tới nhà Sa Khinh Vũ một chuyến đi.”

“Để làm gì?” Mục Hoảng Dịch cẩn thận hỏi lại, tựa như đang đề phòng Lận Yên.

Nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt như thế, Lận Yên tức giận: “Lấy quần áo của anh về đi, ngứa cả mắt!!”

Nói xong, cúp điện thoại không chút do dự.

Lận Yên bĩu môi, vuốt vuốt trái tim đang đập thành thịch vì tức giận.

Mục Hoảng Dịch là heo à?

Thiếu chút nữa thì Lận Yên đã tức tới bị bệnh tim, lần trước không phải anh bảo cô theo anh về sao?

Bây giờ cô cho anh cơ hội hỏi lại lần nữa, không ngờ anh lại 250 (ngốc) tới thế!

Nói một câu dễ nghe thì anh thiếu miếng thịt nào à?

Gần bảy giờ tối, Mục Hoảng Dịch xuất hiện ở ngoài cửa.

Cách một lớp cửa thép chống trộm, Lận Yên nhìn Mục Hoảng Dịch tới ngây cả người.

Anh, anh tới thật à?

“Sao anh lại tới đây?” Lận Yên vừa mở cửa vừa hỏi.

Mục Hoảng Dịch nhìn chăm chăm Lận Yên như đang suy nghĩ sâu xa đi đâu gì đó rồi mở miệng: “Không phải em bảo anh tới đây à?”

Lận Yên ghen hòng.

Không phải cô bảo anh tới đâu, mà là đồng gốc Lận Yên kia bảo anh tới đấy!!

Mục Hoảng Dịch vào nhà, Lận Yên đi tới tủ lạnh lấy cho anh chai nước, hỏi: “Anh ăn tối chưa?”

“Chưa ăn.” Mục Hoảng Dịch ng ẩ xuống, mở nắp ra uống một ngụm, yết hầu di chuyển lên xuống liên tục. Thật sự là điếm hấp dẫn trí mạng.

Tâm mắt Lận Yên đứng lúc dừng ở đó, hai tay cô ôm lấy khuôn mặt không biết sao lại đỏ lên. Cô âm thầm trách bản thân quá thiếu nghị lực.

“Mấy tin tức xấu gần đây liên quan tới em, xử lý được kha khá rồi.” Bỗng nhiên, Mục Hoảng Dịch mở miệng nói.

“Hả?” Lận Yên hơi sửng sốt, sau đó lập tức nhận ra anh đang nói tới vấn đề gì: “À, Khinh Vũ và chủ biên đều nói em không cần lo lắng mấy chuyện này, bọn họ sẽ xử lý. Không ngờ bọn họ xử lý nhanh vậy.”

“Thế nên hôm nay anh mới tới đây.” Anh nói một câu chẳng liên quan tẹo nào.

Lận Yên nghe không hiểu anh đang nói gì, hơi nhú mày lại, như cố gắng hiểu ý nghĩa câu nói vừa rồi.

“Ý anh là, anh cũng là người đi xử lý chuyện này.” Anh cúi đầu nhìn Lận Yên, trong mắt xẹt qua tia cảm xúc không tên.

Cả anh cũng xử lý chuyện này nữa.

Lận Yên lập tức ngăn người ra...

Anh đang giải thích cho cô việc anh làm mấy ngày nay sao? Giải thích cho cô hiểu vì sao anh không đi tìm cô sao? Giải thích rằng vì anh giúp cô đi

xóa mấy bài viết tiêu cực đó đi nên không thể xuất hiện sao? Anh...đang bảo vệ cô sao?

Mục Hoằng Dịch nhìn Lận Yên vài giây sau đó đứng dậy khỏi sofa, tiến tới gần cô.

“Tính kiên nhẫn của em đúng là đạt tới cực hạn rồi đấy.” Anh lại nói một câu mang hàm ý sâu xa.

Câu này Lận Yên hoàn toàn nghe không hiểu. Mục Hoằng Dịch tiến sát lại, cô lui từng bước về phía sau, cho đến khi đụng phải tường, nhiệt độ tăng lên.

Con người anh u tối, không gọn sóng.

Làm Lận Yên trở nên nhút nhát.

“Cái đó...Em đi lấy quần áo cho anh.” Lận Yên hoảng hốt kiếm một cái có vẻ đẹp về rồi đẩy Mục Hoằng Dịch ra, đi về phía phòng ngủ.

Mục Hoằng Dịch thuận thế chống một tay lên tường, cúi đầu, phát ra tiếng cười trềnh trềnh.

Ánh đèn chiếu lên mái tóc đen hơi lộn xộn, vô cùng quyến rũ.

Lận Yên lấy quần áo cho Mục Hoằng Dịch xong thì phát hiện anh đang đứng ở ngoài ban công hút thuốc. Khói thuốc cứ vây quanh đó, chẳng biết là hút được bao nhiêu điếu rồi.

Không biết đây có phải ảo giác của cô không nhưng cô thấy dường như Mục Hoằng Dịch có tâm sự gì đó nên mới hút thuốc. Ánh mắt anh hơi nheo lại, nhìn về phương xa không rõ tên, như là suy nghĩ tới việc quan trọng ít ai biết.

Chẳng biết qua bao lâu, anh hút xong điếu thuốc, ném tàn thuốc xuống đất rồi dùng chân dẫm lên.

Đang định xoay người, Lận Yên đã tiến lên từ phía sau ôm lấy anh.

Sau lưng đột nhiên cảm nhận được trái tim ai đó lại gần, Mục Hoảng Dịch ngẩn ra.

Thật ra, anh đã sớm phát hiện Lận Yên đang đứng ở sau, chỉ không ngờ cô lại ôm anh.

“Mục Hoảng Dịch.” Lận Yên gọi anh, âm thanh thanh thúy. Gió thổi tới đây làm cô thấy hơi lạnh.

Ánh trăng rơi xuống, vô cùng dịu dàng. Gió đêm thổi qua làm lá cây ven đường khẽ rung rinh, mấy chiếc lá rụng trên ban công chưa kịp dọn đã bị gió cuốn lên, bay đi.

Mục Hoảng Dịch rũ mắt, tầm mắt dừng lại trên cái tay đang vòng qua ôm eo mình, sạch sẽ trắng nõn.

Anh hỏi: “Em sao thế?”

Dứt lời, anh duỗi tay phủ lên mu bàn tay cô đặt bên hông, hơi lạnh.

Dù là mùa hè hay mùa đông thì tay Lận Yên luôn rất lạnh, lạnh tới nỗi cứ tưởng cô vừa bước ra từ hầm băng.

Lòng bàn tay ấm áp phủ lên làm Lận Yên rung động không thôi, nhiều cảm xúc ngổn ngang trong lòng.

“Mục Hoảng Dịch.” Cô gọi anh, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều.

“Anh ở đây.” Mục Hoảng Dịch trả lời một cách nghiêm túc.

Suy nghĩ một lúc, Lận Yên mấp má môi: “Anh có còn yêu em không?”

Chữ cuối cùng dường như đã chuyển thành âm rung.

Vừa nói hết câu, tay Mục Hoảng Dịch đang nắm tay Lận Yên đột nhiên căng ra, đầu mày hơi cử động. Đáy mắt anh xẹt qua một tia sáng, còn sáng tỏ hơn cả ánh trăng.

Nhìn từ ban công xuống là thấy đường phố náo nhiệt.

Nơi Sa Khinh Vũ ở rất nhộn nhịp, không có sự yên tĩnh.

Cách đó không xa có mấy quán ăn khuya đang dọn bàn ghế, chuẩn bị mở hàng. Ánh công tắc một cái là đèn màu sáng lên, nhấp nha nhấp nháy, có chút chói mắt.

Đợi mãi không có câu trả lời, Lận Yên nóng nảy: “Em đang hỏi anh đấy.”

Cô cứ nghĩ mình và Mục Hoằng Dịch đã rất ăn ý rồi nên mới dừng cảm hỏi lại câu đó.

Bỗng nhiên, người bị hỏi cười nhẹ một tiếng. Đôi con người hiện lên chút ủ rũ, tiếp đó là một bàn tay khác phủ lên mu bàn tay Lận Yên, muốn tách hai tay cô ra.

Lận Yên nhận ra hành động của anh nên càng ôm chặt hơn, không cho anh có cơ hội tách móng vuốt của mình ra khỏi người.

Mục Hoằng Dịch kiên nhẫn tách ra hai lần nhưng không có kết quả.

“Lận Yên!” Giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ.

Lận Yên dùng thêm sức, thiếu chút nữa đã ôm Mục Hoằng Dịch tới đứt đôi người.

“Đừng như thế!” Cực kỳ cố chấp.

Anh không lay chuyển được nên dứt khoát để cho cô ôm như vậy.

Gặp phải Lận Yên, lúc nào anh cũng là người đầu hàng.

Cuối cùng, một giọng nói trầm thấp mê hoặc rót vào trong tai cô: “Đừng hỏi anh có còn yêu em không, từ trước tới nay anh vẫn luôn yêu em.”

Anh đột ngột tỏ tình làm cô không có bất kỳ một sự chuẩn bị nào. Tuy đêm đó cũng đã nghe thấy anh nhắc tới từ ‘yêu’ này, nhưng giờ nghe nhắc thêm lần nữa vẫn khiến Lận Yên rung động.

Lúc này, tay Lận Yên nhẹ nhàng tách ra khỏi Mục Hoằng Dịch.

Không còn sự trói buộc nữa, anh xoay người nhìn Lận Yên. Cô đang ngây ngẩn cả người.

Lận Yên cứ giương mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Mục Hoằng Dịch, trong lòng còn đọng lại cảm xúc khi anh nói câu kia.

Từ trước tới nay anh vẫn luôn yêu em.

Tại sao lại thấy ngọt ngào như vậy chứ.

Đôi mắt sâu thẳm của Mục Hoằng Dịch tới gần, nó tựa như muốn hút cả trái tim cô vào trong mặt hồ yên ả đó, khuôn mặt trở nên vô cùng rõ ràng trong mắt Lận Yên.

“Lận Yên, em còn có tim không?” Giọng nói trầm thấp, mê hoặc lòng người.

Lận Yên, em còn có tim không?

Đột nhiên, Lận Yên nhú mày, nhìn anh đầy khó hiểu: “Sao anh lại hỏi thế?”

Lại Sở Sở đã từng hỏi cô câu này. Sao Mục Hoằng Dịch cũng hỏi cô y hệt như vậy chứ, ngay cả giọng điệu cũng giống.

Chẳng lẽ, tim cô quá sâu nên bọn họ không nhìn ra được sao?

Mọi người trên thế giới này đều nhìn thấy rõ tình cảm Mục Hoằng Dịch dành cho cô, vì sao lại không nhìn ra tình cảm cô dành cho Mục Hoằng Dịch chứ?

Mục Hoằng Dịch nhìn cái là hiểu, giải thích: “Anh bảo cậu ấy hỏi.”

Giọng nói trầm trầm, âm cuối bỗng nhẹ tênh.

Lận Yên ngẩn ra, chẳng trách nó làm cô đau lòng tới vậy.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh nước của Lận Yên. Vốn dĩ anh có thể nghe được đáp án rồi nhưng anh không muốn nghe, anh muốn thấy Lận Yên chính miệng nói ra, tình nguyện nhìn thẳng vào đôi mắt cô để được nghe đáp án đó.

Từng có người hỏi Lận Yên, tại sao người đó nhất định phải là Mục Hoằng Dịch?

Lận Yên nói: “Vì trên thế giới này không có bất kỳ loài động vật nào có thể sánh ngang với Mục Hoằng Dịch.”

Rõ ràng biết từ rất lâu rồi trái tim cô đã trao cho anh, giờ nhất định phải hỏi câu: ‘Lận Yên, em có tim không?’ sao?

“Em không có tim.” Lận Yên bình tĩnh trả lời.

Ánh mắt Mục Hoằng Dịch dần trở nên ảm đạm vì cô bình tĩnh nói ra mấy chữ này.

Nhưng anh lại không đoán được câu sau Lận Yên nói lại là: “Em chỉ có một trái tim, có điều em đã trao nó cho Mục Hoằng Dịch mất rồi. Em nên đòi nó về như thế nào đây?”

Tới đây, mặt mày Mục Hoằng Dịch giãn ra, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt, độ cong hoàn hảo, cảm giác dịu dàng khó thấy.

Nâng khuôn mặt của cô lên, anh đặt lên vành trán trơn bóng một nụ hôn.

Đôi môi nóng bỏng chạm vào da thịt, độ ấm làm cho cô cảm thấy chân thật tới mức không thể nói nên lời.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, trên người Mục Hoằng Dịch tản ra mùi thuốc khừ trùng nhẹ nhàng. Lận Yên cứng người lại, bỗng nhiên nhớ ra giờ anh là người

không có vị giác.

Trước kia cô từng xem một quyển sách nhắc tới việc một người không có vị giác thì khứu giác cũng bị ảnh hưởng.

Có quan hệ mật thiết.

“Em đói rồi.” Bỗng nhiên Lận Yên thấp giọng nói một câu rồi nhào vào trong lòng Mục Hoằng Dịch, duỗi tay ôm trọn vòng eo anh, ôm tới cả người thỏa mãn.

Mục Hoằng Dịch đang định hôn xuống thì bị hành động của cô làm cho kinh ngạc, sau đó lại cười nhẹ một tiếng.

Lận Yên ôm lấy anh, rơi vào trong suy nghĩ đang bay xa của mình, hoàn toàn không nhìn thấy anh cười nhẹ, hơi nhúu mày lại rồi về mặt trở nên nghiêm túc.

Cô biết, nếu tiếp tục hôn xuống, khi chạm vào môi Mục Hoằng Dịch, cô sẽ không nhịn được mà muốn hỏi câu kia... “Mục Hoằng Dịch, có phải anh không có vị giác không?”

Khoảng cách giữa bọn họ như một ô cửa sổ của căn nhà giấy đã bị đâm thủng, nhưng Lận Yên lại dùng thân thể mình để bịt kín một ô cửa sổ mới của căn nhà giấy.

Mục Hoằng Dịch có chuyện gạt cô, cô có thể giả vờ không biết nhưng không thể không để ý tới nó.

Bởi vì nó luôn tồn tại, tồn tại từng chút một trong cuộc sống của hai người.

Không có vị giác!

Đây là sự thật tàn nhẫn tới mức nào với một người có giấc mơ trở thành bác sĩ Đông y?

May mắn hơn là trong độ tuổi đẹp nhất

Có thể gặp gỡ anh, cảm giác không còn gì tiếc nuối nữa.

Dùng toàn bộ sức lực để ôm chặt anh

Không cho hạnh phúc chạy mất

May mắn hơn nữa là yêu anh trở thành quyết định đúng nhất của em trong kiếp này

Em tin rằng anh là người duy nhất, nguyện cùng anh đi tới cuối đời.

...

Sa Khinh Vũ về tới nhà là 12 giờ đêm, không thấy bóng dáng Lận Yên đâu cả. Sau đó cô thấy trên mặt bàn phòng khách có tờ giấy để lại, trên đó là nét chữ thanh tú của Lận Yên.

“Khinh Vũ, tớ đi về cùng Hoàng Dịch rồi, trong khoảng thời gian này làm phiên cậu quá. – Lận Yên.”

“Ha!”

Sa Khinh Vũ cười khẽ. Từ sau cái đêm trở về từ cục cảnh sát cô đã thấy Lận Yên cứ cười ngây ngô cả ngày, sớm đoán được rồi cũng có ngày Lận Yên bị Mục Hoàng Dịch xách đi, không ngờ là ngày này tới chậm như vậy.

Đi rồi cũng tốt, cô được yên tĩnh rồi.

Căn phòng lớn như vậy chỉ có một mình Sa Khinh Vũ ngồi đó. Cô không bật đèn, chỉ để ánh đèn nhỏ le lói bên cạnh sofa chiếu sáng.

Nhớ lại những gì hôm qua Mục Hoàng Dịch nói với mình, Sa Khinh Vũ nhú mày lại.

Mục Hoàng Dịch đã nói: “Hiện giờ tất cả các tin tức đều chĩa mũi nhọn vào việc Lận Yên giết người, tôi cho rằng có người cố tình làm thế.”

Về việc Lận Yên bị cuốn vào vụ án giết người, Sa Khinh Vũ cảm thấy rất kỳ lạ. Nhắm mắt lại hồi tưởng những việc đã xảy ra, nhưng lại không tới được cái điểm cần tới, cô cảm thấy chỉ cần mình nhìn được điểm kia thôi là có thể móc nối tất cả các vấn đề.

Vốn dĩ Sa Khinh Vũ muốn dùng toàn lực để đi điều tra việc người đứng sau hãm hại Lận Yên. Có đi đâu, bỗng nhiên tổng biên tập lại muốn cô tới Bắc Kinh làm phỏng vấn, thế nên ngày hôm sau Sa Khinh Vũ phải lên máy bay tới Bắc Kinh.

Việc đi điều tra bị ngừng lại.

Có nhiều người hỏi: Tình yêu là gì?

Sa Khinh Vũ nói: Tình yêu là thứ ngay cả quỷ cũng không nắm bắt được.

Rồi Lận Yên lại nói: Tình yêu là thứ chảy trong mạch máu.

Nhưng mà, Mục Hoằng Dịch lại cho rằng: Tình yêu là tim của Lận Yên.

Chương 10

Edit: Cải Trắng

Đó là một câu chuyện xưa cả anh và em đều biết

Mở đầu và kết thúc không cần phải suy đoán

Chẳng ai có thể đoán được anh và em lại có câu chuyện xưa như này

Mở đầu là thứ đã xảy ra, còn kết thúc yêu cầu chúng ta phải sáng tạo.

1.

Mục Hoảng Dịch đẩy cửa bước vào, trong bóng đêm truyền tới tiếng nói quen thuộc, gọi: “Y Bình...” tiếp theo là âm nhạc vang lên hợp với hoàn cảnh khi đó.

Anh nhú mào đổi giày, sau đó lần mò bước chân tới phòng khách.

Trong bóng đêm tĩnh lặng, ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên bóng hình xinh đẹp đang ngủ say trên ghế sofa. Lận Yên co người lại, có lẽ là ngủ từ lâu rồi, nhiệt độ đi đều hòa hơi thấp nên cảm thấy lạnh.

Mục Hoảng Dịch lắc đầu đầy bất đắc dĩ, thật không biết là cô đang xem phim truyền hình hay phim đang xem cô nữa.

Anh khom lưng, một tay đặt trên lưng Lận Yên, một tay thì ấn vào chân.

Bị đụng vào làm cô ‘ưm’ nhẹ một tiếng, nghe rất quyến rũ.

Lận Yên ở phòng khách là muốn chờ Mục Hoảng Dịch về, cô ngủ không sâu, bị anh ôm lên như thế là tỉnh luôn.

Mở mắt ra, hàng lông mi cong vút khẽ lay động, nhìn Mục Hoảng Dịch đang ở gần trong gang tấc, nhất thời ngây ngẩn.

“Anh, sao anh đã về rồi?” Giọng nói hơi khàn, nhẹ nhàng.

Khi nói chuyện, Lận Yên không nhận ra được sự thay đổi địa hình. Không tìm được trọng tâm, cả người cô trong vòng tay Mục Hoằng Dịch hơi lắc lẻo, lúc này cô mới phát hiện ra mình đang bị anh ôm trong lòng.

Có đi đâu cô tỉnh táo hơi muộn, trong lúc vừa kinh ngạc lẫn hoảng hốt, cô vội vàng đưa tay lên ôm cổ Mục Hoằng Dịch mới giữ được cân bằng.

Sống sót sau tai nạn làm Lận Yên kêu lên một tiếng mới giảm bớt được cảm xúc khẩn trương trong lòng.

“Cẩn thận chút.” Mục Hoằng Dịch nhíu mày, không vui.

Đem Lận Yên đã hoàn toàn tỉnh táo thả lại xuống sofa, Mục Hoằng Dịch hỏi cô: “Sao em không vào trong phòng ngủ?”

“Chờ anh đó!”

Giọng điệu thản nhiên này làm cho trái tim Mục Hoằng Dịch run lên.

Giờ phút này, trên màn hình đã chiếu tới cảnh Lục Y Bình đặt chân vào phòng khiêu vũ lớn ở Thượng Hải. Lận Yên bị bối cảnh âm nhạc đó hấp dẫn, tim mắt cô dừng trên màn hình, nói như nhìn trước được kịch bản: “Đợi lát nữa Y Bình sẽ lên sân khấu hát.”

Nắm được kịch bản trong lòng bàn tay.

Mục Hoằng Dịch nhìn theo Lận Yên, cô đang dùng laptop để xem một bộ phim kinh điển <Tân dòng sông ly biệt(1)>, một bộ phim tràn ngập hoài ức về kịch Quỳnh Dao.

(1) Tân dòng sông ly biệt: Tên gốc là ‘Tình thâm thâm, vũ mộng mộng’ được chấp bút bởi Quỳnh Dao, một nhà văn nổi tiếng ở Đài Loan. Phim kể về gia đình nhà họ Lục vào những năm 1930 tại Thượng Hải, Trung Quốc, trong giai đoạn chiến tranh Trung – Nhật.

Đuôi lông mày anh hơi nhướng lên, dường như cảm thấy chút hứng thú.

Lận Yên kéo anh ngồi xuống sofa, ngồi bên cạnh mình: “Xem với em một tập đi.”

Động tác này quá mức quen thuộc, giống như điệu nhảy mà hoa quỳnh chỉ nhảy một lần trong đời. Dường như có thay đổi thế nào thì điệu nhảy đó cũng không thay đổi.

“Sao đột nhiên em lại xem cái này?” Mục Hoảng Dịch hỏi.

Lận Yên nhàn nhã dựa vào vai anh, ánh mắt tập trung nhìn vào màn hình máy tính, nói với giọng điệu không chút để ý: “Bởi vì chờ anh không thôi rất chán.”

Trái tim run lên lần thứ hai.

Mục Hoảng Dịch hơi nghiêng đầu, rũ mắt nhìn ánh sáng xanh từ máy tính hắt lên khuôn mặt nhỏ xinh của Lận Yên. Ánh sáng trên màn hình hắt ra thay đổi liên tục, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, bỗng nhiên anh thấy mơ màng.

Cô luôn làm trái tim anh rung động theo cách đơn giản nhất, dù là tám năm trước hay tám năm sau cũng vậy.

Anh không tự chủ được duỗi tay ôm cô vào lòng.

Lúc này, Y Bình đã bước lên sân khấu hát ‘Tiểu oan gia’. Lận Yên rất thích bài này, mỗi lần xem tới đoạn này cô đều ngâm nga giai điệu theo tiếng hát của Y Bình.

<Tiểu oan gia, người đang làm gì giống như đồng gốc

Ta hỏi, vì sao người không trả lời?

Người nói yêu ta, là thật hay giả?

Mở to mắt, chớp chớp, nhìn ta

Nổi giận với ta, quay đầu đi không chịu về nhà

Tiểu oan gia, kéo ta lại rồi mới nói chuyện.>

Giọng hát của Lận Yên không được lảnh lót như bản gốc mà dịu dàng giống như thanh âm của dòng suối chảy qua hòn đá nhỏ.

Bỗng nhiên, Lận Yên nói: “Lúc chúng ta còn nhỏ, Kim Dung và Quỳnh Dao đã là hai nhân vật nổi tiếng nhất. Anh trai em rất thích xem <Ỗ thiên đồ long ký(2)> được chuyển thể từ tiểu thuyết của Kim Dung thành phim truyền hình. Mà những đứa con gái như em lại thích xem mấy bộ phim yêu hận tình thù, phim Quỳnh Dao chính là ứng viên hàng đầu. Anh trai em rất thích giành xem TV với em, em không giành lại được anh ấy nên lại chạy sang nhà anh giành xem TV với anh và Hoàng Diễm.”

(2)Ỗ thiên đồ long ký: Tiểu thuyết võ hiệp của nhà văn Kim Dung, là quyển cuối cùng trong bộ tiểu thuyết ‘Xạ điêu tam khúc’

Nói xong, Lận Yên còn cười ‘ha ha’ hai tiếng, tựa như rất đắc ý với hành động của mình năm đó.

Mục Hoảng Dịch cười nhẹ, cũng rơi vào trong hố ỉn: “Đúng vậy, lúc đó Hoàng Diễm nhìn thấy em tới còn không kịp đóng cửa.”

“Thế nên nghỉ hè mỗi năm em đầu chạy tới nhà anh đòi xem TV, Hoàng Diễm thì khinh thường không xem phim có cốt truyện khóc lóc sụt sùi đó, chỉ có anh là xem cùng em thôi.”

“Không còn cách nào khác, anh hiên mà.”

Lận Yên cong môi, vốn định hừ lạnh một tiếng nhưng nghĩ tới câu tiếp theo mình định nói lại thôi.

“Mục Hoảng Dịch.” Đột nhiên, Lận Yên gọi anh.

“Sao thế?” Người bị gọi lập tức trả lời cô.

Lận Yên di chuyển, lựa chọn một vị trí thoải mái rồi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt với vẻ đẹp thanh cao của anh.

Lận Yên nói: “Điểm quan trọng trong ký ức này là em đã thông suốt rồi, nhận ra được tình yêu của anh đối với em.”

Mục Hoằng Dịch hơi liếc mắt, bình tĩnh nhìn từ trên cao xuống Lận Yên đúng ba giây, bỗng nhiên anh đưa tay cuốn vài lọn tóc lòa xòa bên tai cô, âm thanh trăn trăn: “Anh còn lo lắng cả đời này em sẽ không hiểu.”

Nỗi tương tư kéo dài, muốn nói cho ai đó nỗi tương tư này. Tình cảm nhàn nhạt người không biết.

Bỗng nhiên ánh mắt Mục Hoằng Dịch dịu dàng hơn, anh còn tưởng phải đợi thêm một thời gian nữa Lận Yên mới hiểu ra.

“Em xin lỗi.” Lận Yên xin lỗi.

Cô thật sự không biết, tình yêu giữa hai người đã bắt đầu nảy sinh từ rất lâu rồi.

“Em có vẻ thích xem phim này nhỉ?” Mục Hoằng Dịch chuyển sang chủ đề khác một cách tự nhiên.

Tầm mắt Lận Yên lần nữa tập trung vào màn hình máy tính, gật đầu nhẹ: “Ừm, em rất thích, cảm giác được mình hơi giống Lục Y Bình.”

Anh hơi liếc mắt, khó hiểu: “Sao lại nói thế?”

“Yêu một người không yêu mình, rất đau khổ.” Lận Yên nở nụ cười chua xót.

“Hửm?” Mới nãy cô còn hiểu được tình yêu anh dành cho cô, sao giờ cô nói cái gì mà anh nghe thấy hoang mang quá.

“Trước kia, em cho rằng anh thích Sở Sở.” Lận Yên thản nhiên kể lại.

“Sở Sở?” Mục Hoảng Dịch không hiểu, theo quán tính nhú mày lại:
“Chuyện này thì liên quan gì tới Sở Sở?”

Lận Yên ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt: “Bởi vì chữ ‘L’ đó.”

“L?” Càng lúc Mục Hoảng Dịch càng thấy hoang mang.

Lận Yên gật đầu: “Ừm. chữ L! Cái mà hay có ở trên quần áo của anh.”

Dứt lời, Mục Hoảng Dịch hiểu ra, anh đưa tay xoa xoa đầu Lận Yên, giọng điệu tràn ngập vẻ cưng chiều: “Đồng ốc, ‘L’ ở đây là trong chữ Lận.”

Lận Yên cong khóe môi, vẻ mặt như đã biết từ trước: “Em biết.”

“Biết rồi còn râu rĩ.” Giọng điệu khinh thường.

“Chính miệng anh nói ra nghe có cảm giác hơn, kể cả biết rồi em vẫn muốn râu rĩ một hồi.” Mục Hoảng Dịch càng khinh thường ra mặt, Lận Yên càng đắc ý.

Mục Hoảng Dịch VS Lận Yên, thua toàn tập!!

“Thật ra...” Mục Hoảng Dịch xoa đầu cô, tiếng cười trầm ấm xen lẫn vào trong câu nói: “Lúc trước, khi em nhắc tới Sở Sở, anh cứ tưởng là em đang ngậm ám chỉ cho anh biết Sở Sở thích anh.”

“Hả?” Lận Yên kinh ngạc mở to hai mắt, đây là kiểu đường vòng quạ đen gì thế?

Mục Hoảng Dịch cười nhẹ, lúc trước thật sự anh không nhìn thấu được tâm tư Lận Yên. Anh cho rằng Lận Yên thích anh nhưng không nói thẳng ra là vì Lai Sở Sở. Mỗi lần cô nói không ngừng về Lai Sở Sở anh đều nghĩ là cô đang ám chỉ tới chuyện Sở Sở thích anh.

“Em ám chỉ Sở Sở thích anh lúc nào? Anh tự luyến quá rồi đấy.” Lận Yên ghen hòng chỉ biết nhìn trân trân.

“Không có à?” Mục Hoảng Dịch hơi nhướn mày, liều chết không nhận.

Lận Yên hừ lạnh: “Đương nhiên là không r ấ!”

Rõ ràng là lúc đấy cô đang tìm đề tài mà Mục Hoằng Dịch chú ý tới, cô cảm thấy Mục Hoằng Dịch thích Lai Sở Sở nên mới thường xuyên đề cập tới.

Mục Hoằng Dịch cười nhẹ. Trong ánh trăng, khuôn mặt tuấn tú thanh cao đó trở nên rất đối dịu dàng.

Hai người họ đúng là làm quá r ấ. Hai người đều vì muốn giữ mặt mũi cho mình nên không chọc thủng tầng giấy kia, để lỡ rất nhiều thời gian.

...

Lận Yên nghiêm túc ở lại trong chung cư Mục Hoằng Dịch viết bản thảo. Mặc dù thứ ba với thứ năm có hơi buồn chán nhưng thời gian còn lại Mục Hoằng Dịch đều cùng cô đi dạo xung quanh đây.

Có đôi khi, cô sẽ tới bệnh viện trốn trong góc nào đó nhìn lên anh, cũng có khi sẽ nghe được mấy lời đồn đãi liên quan tới anh.

Đa số mọi người đều miêu tả đơn giản là: Tao nhã, khiêm tốn, ôn hòa, lịch sự có thừa.

Tóm lại, Mục Hoằng Dịch trong miệng bọn họ và Mục Hoằng Dịch cô biết là hai người hoàn toàn khác nhau.

Chắc là bọn họ không biết, khi còn là học sinh, Mục Hoằng Dịch từng có một quãng thời gian chẳng coi ai ra gì, cao cao tại thượng, không ai bì kịp.

Sóng gió liên quan tới việc Lận Yên ‘giết người’ trôi qua. Tuy bên ngoài sóng yên biển lặng nhưng bên trong có sóng ngầm mãnh liệt không thì không ai biết được.

Cuối tháng, Lận Yên đúng hẹn giao bản thảo tới tòa soạn Thanh Mai.

Tuy chủ biên Hạ đã cho cô thêm thời gian vì dạo gần đây cô gặp nhiều chuyện không hay nhưng cô đã không để nó ảnh hưởng tới việc giao bản thảo tối nay.

Nhưng từ trước tới nay Lận Yên luôn là người nói được làm được, nói cuối tháng giao thì chắc chắn cuối tháng, cho dù là có động đất hay núi lửa cô cũng mặc kệ.

Chủ biên Hạ nhận được bản thảo nên rất vui vẻ, lại nhải với Lận Yên thêm vài câu.

Người vui vẻ nhất khi biết tin Lận Yên giao bản thảo chính là Lộ Giang.

Cuối cùng cô cũng không bị chủ biên uy hiếp sung quân sang khu vực Trung Đông nữa.

“Chị Lận vạn tuế!” Lộ Giang không quên nịnh hót Lận Yên vài câu, để lần sau cô có thể sẵn khoái giao bản thảo như thế.

Lận Yên phì cười, đối với hành động này của Lộ Giang chỉ có thể lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

“Hay là tối nay chúng ta liên hoan chúc mừng chút đi chị?” Lộ Giang đề nghị.

Lận Yên hơi nhú mày lại: “Chỉ hai người chúng ta thôi?”

“Gọi thêm người của tòa soạn nhé?” Lộ Giang đề nghị tiếp, nhưng đề nghị xong tự bản thân lại cảm thấy không ổn, gạt luôn đề nghị của mình sang một bên: “Không được, tòa soạn nhiều người quá, chị Lận lại thích yên tĩnh. Hay là...hai người chúng ta thôi chị nhé?”

“Cũng được.” Lận Yên cảm thấy không có gì không ổn cả, dù sao trước đây không phải không có lúc hai người tự ăn mừng. Lúc ở Pháp, dù là tác phẩm của cô được vẽ vang như thế nào thì người cùng cô chúc mừng chỉ có Lộ Giang.

Bỗng nhiên, Lận Yên nói một câu rất tình cảm: “Lộ Giang, cảm ơn em đã làm bạn với chị.”

Những lời này chứa đựng tình cảm chân thành của Lận Yên nhưng Lộ Giang nghe xong lại hoảng sợ: “Chị Lận, tối rồi đấy, chị đừng có dọa em như thế.”

Lận Yên: “...”

Lộ Giang thích bị cô ngược đãi à? Đứa trẻ này thiếu sự ngược đãi sao?

Lộ Giang vừa lái xe vừa chọn nhà hàng. Bỗng nhiên cô nàng nhớ tới chuyện gì đó, quay ra hỏi Lận Yên: “À, chị Lận, chị có muốn gọi anh chàng đẹp trai nhà chị đi ăn mừng cùng không?”

“Anh ấy?” Lận Yên hơi kinh ngạc khi thấy Lộ Giang nhắc tới Mục Hoảng Dịch.

Lộ Giang gật đầu: “Đúng thế, không phải chị định giấu người ta không cho bọn em nhìn, thờ cúng như tiên đấy chứ?”

Lận Yên: “...”

Không chịu được sự ồn ào của Lộ Giang, Lận Yên đành gọi điện thoại cho Mục Hoảng Dịch.

“Ăn cơm? Bây giờ à?”

“Đúng, giờ không phải là giờ ăn cơm sao?” Lận Yên nâng tay lên nhìn đồng hồ, bảy giờ rồi, vừa đúng thời gian ăn cơm.

Mục Hoảng Dịch ở đâu bên kia điện thoại suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Lúc sắp cúp điện thoại, bỗng nhiên Lận Yên nhớ ra Lộ Giang còn cô đơn lẻ bóng, nói thêm: “Anh đưa Vạn Lợi tới cùng đi.”

“Vạn Lợi?”

“Ừm, làm thầy của cậu ấy, thỉnh thoảng anh nên hối lộ cậu ấy chút, biết đâu lại nhận được điếu gì đó kinh ngạc.”

Mục Hoằng Dịch: “...”

Anh nghĩ anh không cần phải hối lộ Vạn Lợi, cũng không muốn nhận được điếu gì kinh ngạc từ cậu ấy.

Nhưng xuất phát từ yêu cầu của Lận Yên, anh vẫn đưa Vạn Lợi tới.

Lúc Vạn Lợi ngồi lên xe Mục Hoằng Dịch, trong lòng cảm thấy rất thấp thỏm, bất an. Cậu dùng ánh mắt hoảng sợ quan sát bên ngoài, như là để ghi nhớ tuyến đường đang đi, nhớ đâu thầy Mục bán cậu đi thì sao?

“Thầy, bữa cơm này rất quan trọng sao?”

“Không.”

“Thế...”

“Vạn Lợi!!” Mục Hoằng Dịch không kiên nhẫn cắt ngang lời Vạn Lợi, một tay anh day day ấn đường, giọng nói có phần mỗi một dặn dò cậu: “Trật tự đi, đừng làm tôi phân tâm khi lái xe!”

Vạn Lợi hậm hực sờ sờ mũi. Sau đó cậu ngồi im, kể cả tiếng động nhỏ cũng không phát ra.

Nhưng cậu thật sự không hiểu. Hôm nay thầy Mục đã ở nguyên trong phòng phẫu thuật mười một tiếng đồng hồ, vừa đi ra khỏi phòng phẫu thì tới gọi cậu đi ăn cơm cùng. Rốt cuộc đây là tình huống gì? Được thầy coi trọng thế này, cậu thật sự tò mò.

...

Yêu là vươn lên

Yêu là cố chấp

Nhưng yêu em lại chỉ biết buông thả

Nguyện cùng em buông thả bay lên trời xanh, nguyện cùng em buông thả
đuối theo ước mơ.

Nếu em cần bến đỗ thì người đó chính là anh.

2.

Nhà hàng Lộ Giang chọn là một nhà hàng chuyên về đồ Trung Quốc. Cách
bài trí trong nhà hàng trang nhã, tiếng đàn tỳ bà nhẹ nhàng lan ra khắp nơi,
cảm giác cổ điển lập tức ngập tràn, len lỏi vào một vị trí nhỏ trong tim. Đi
ngang qua con sông nhỏ nhân tạo tươi mát, trước mặt là cầu thang xoắn ốc
bằng gỗ.

Người phục vụ đưa bọn họ tới phòng bao trên tầng hai, tên nghe rất thanh
nhã – Vọng Nguyệt Các.

Đèn pha lê trên đầu tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, yên lặng phủ lên hai bóng
hình xinh đẹp. Gió mát thổi tới, hương hoa thoang thoảng bên ngoài màn
đêm tỏa ra, như có như không tiến vào cánh mũi làm cho người ta cực kỳ
thoải mái.

“Hai chị có muốn gọi đồ luôn không ạ?” Người phục vụ lịch sự hỏi.

Lận Yên lắc đầu: “Còn hai người nữa, đợi bọn họ tới chúng tôi sẽ gọi.”

“Vâng.”

Người phục vụ lui ra, Lộ Giang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lận Yên, hỏi:
“Hai người? Ngoại trừ anh chàng đẹp trai nhà chị ra thì còn ai nữa?”

Lận Yên cười khê: “Đương nhiên là người nhà em rồi.”

Lộ Giang nghe vậy, phản ứng đầu tiên là quẫn bách, tiếp đó mặt đỏ bừng,
cuối cùng là khiếp sợ, ghen hòng nhìn trân trân mất lúc rồi mới mở
miệng được: “Chị, chị Lận, chị đang nói đùa với em à?”

Lận Yên lười biếng liếc mắt nhìn Lộ Giang, cười cười, không nói gì.

Nhìn nụ cười dịu dàng đó, trái tim Lộ Giang run lên. Đáng sợ quá, chị Lận cười lên một cái trông thật đáng sợ.

Tốc độ của Mục Hoằng Dịch rất nhanh, không tới vài phút sau bọn họ đã tới nơi.

Lúc đầu Vạn Lợi còn tưởng là chuyện quan trọng gì đó, nhưng khi thấy Lận Yên, cậu lập tức nhìn Mục Hoằng Dịch bằng ánh mắt như muốn cúng bái.

Thầy Mục quả không hổ danh là thần tượng của cậu. Quá si tình rồi! Mới trải qua một ca phẫu thuật lớn như vậy mà không trở về lần xuống giường yêu dấu mà chạy tới đây ăn cơm cùng với Lận tiểu thư. Làm lão già cổ hủ đây ngượng chết rồi.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Lận Yên quay về phía phát ra âm thanh, giọng nói trong veo: “Anh tới rồi?”

Mục Hoằng Dịch mặc áo sơ-mi màu xám, quần tây màu đen, giày da bóng loáng, nhìn qua thì trông tinh thần anh chẳng có chút sa sút gì. Chỉ khi nhìn vào đáy mắt mới phát hiện trông anh hơi ủ rũ.

“Chờ lâu rồi đúng không?” Anh vừa nói vừa ngó vào chỗ, sau đó anh gật đầu với Lộ Giang một cái, xem như chào hỏi. Lộ Giang cũng cười cười gật đầu đáp lại.

“Chị Lận, chào chị!!” Vạn Lợi theo sau Mục Hoằng Dịch ngó vào chỗ, không khách khí chút nào. Chào hỏi Lận Yên xong, cậu nghiêng đầu nhìn Lộ Giang, nụ cười trên khuôn mặt trở nên ái muội: “Ồ, người mới à?”

Lộ Giang là trợ lý của Lận Yên, đa số các trường hợp đầu xuất đầu lộ diện, loại người nào cô cũng từng đối phó rồi. Đối với loại lải nhải như Vạn Lợi, cô ứng phó rất tự nhiên.

“Tôi là Lộ Giang, là trợ lý của chị Lận.”

Vạn Lợi hơi nhướn mày, vẻ mặt vui sướng: “Tôi là Vạn Lợi, là trợ lý của thầy Mục.”

Sau đó, hai người mỉm cười bắt tay nhau, nhưng biểu cảm trên mặt trông hơi dữ tợn, nhìn qua còn giống như đang nghiền răng nghiền lợi. Một lúc sau hai người mới buông tay ra, trên tay còn có dấu vết tay nắm đỏ lên.

Lận Yên nhìn nét mặt hai người như muốn đánh nhau tới nơi, do dự hỏi: “Hai người...quen nhau à?”

Lộ Giang và Vạn Lợi đồng loạt lắc đầu.

Người trước nói: “Không quen!”

Người sau nói: “Chưa gặp bao giờ.”

Lận Yên: “...”

Rõ ràng cô cảm thấy bầu không khí giữa hai người cứ sai sai mà.

Người phục vụ đi vào gọi món. Có vẻ Lộ Giang đã quen nên cần gọi vài món rồi chuyển sang cho Lận Yên, nói: “Chị Lận, chị xem xem chị còn muốn ăn món gì nữa không.”

Lận Yên lật lật thực đơn, cuối cùng gọi thêm một phần cá hấp.

Từ nhỏ Mục Hoằng Dịch đã rất thích ăn cá, Lận Yên nhớ kỹ. Đó là vì trước kia bố anh rất hay dẫn anh đi câu cá, sau đó bố anh qua đời thì anh lại hình thành thói quen ăn cá.

Đây là thói quen của Mục Hoằng Dịch, mà sau nhiều lần ăn cơm cùng anh, Lận Yên cũng bị lây nhiễm thói quen này. Nếu có cá nhất định cô sẽ gọi cá hấp.

“Ôi...nhìn chị Lận là biết chị rất hiểu thầy Mục của chúng tôi nha.” Vạn Lợi nghe được món Lận Yên gọi thêm thì bắt đầu trêu chọc: “Món ăn thầy Mục của chúng tôi thích nhất chính là món cá hấp.”

Lận Yên cười nhẹ, đuôi lông mày hơi nhướng lên, tựa như rất hưởng thụ sự trêu chọc của Vạn Lợi.

Vạn Lợi thấy thế thì càng không kiêng nể gì: “Chị Lận, tôi kiểm tra chị một chút được không?”

“Kiểm tra cái gì?” Khó có dịp tâm tình Lận Yên tốt như này.

“Ừm...” Vạn Lợi suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Chị biết màu thầy Mục thích nhất là màu gì không?”

Vạn Lợi hỏi như thế làm Lận Yên kinh ngạc.

Cô nhớ rèm ở nhà Mục Hoằng Dịch màu xanh lục, còn ở bệnh viện cũng là màu đấy!

“Màu xanh lục?” Rõ ràng là trả lời nhưng giọng điệu cô lại như đang tự hỏi. Bởi vì chính bản thân cô cũng không chắc chắn việc màu anh thích có phải màu xanh lục không.

“Bingo!! Đúng rồi!” Vạn Lợi hỏi tiếp: “Vậy hương vị café anh ấy thích nhất?”

Vấn đề này quá dễ, Lận Yên trả lời như đã có dự định từ trước: “Mocha.”

Mục Hoằng Dịch luôn thích uống loại café có hương vị ngọt ngào, ngay cả anh Văn còn biết đi đâu này thì sao cô lại không biết được.

Nhưng Vạn Lợi lắc đầu, ra vẻ tiếc nuối: “No! No! No! Hương vị café yêu thích của thầy Mục là cappuccino.”

Cappuccino?

Cô bừng tỉnh, trái tim bỗng nhiên run lên.

Lận Yên kinh ngạc nhìn về phía Mục Hoằng Dịch bằng ánh mắt sáng như đuốc, nhưng khuôn mặt tuấn tú của anh lại bình tĩnh tới mức không thấy

một gợn sóng lăn tăn nào. Tựa như người liên quan tới cuộc trò chuyện của bọn họ không phải là anh.

“Là cappuccino sao?” Cô vẫn khiếp sợ không thôi, hỏi lại anh.

Con người đen nhánh của Mục Hoằng Dịch hơi di chuyển, giống như vô tình lướt qua Lận Yên một cái, sau đó lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Tốc độ anh liếc rất nhanh, làm cho người ta không bắt được tia cảm xúc nào.

Bầu không khí trong phòng bao im ắng, Vạn Lợi – kẻ gây tai họa thì hậm hực sờ mũi, ỉm ỉm thoát tội.

Cho tới tận khi màn đêm buông xuống, đèn neon ở bên đường bật sáng lên, Lận Yên và anh cùng ng ẩ trong một chiếc xe đi về nhà. Bên trong xe là giai điệu nhạc du dương, dễ nghe.

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói của Lận Yên vang lên: “Chúng ta... đang hẹn hò sao?”

Trong lúc giật mình, bỗng nhiên Lận Yên cảm thấy hoang mang. Cô không biết hai người có được coi là đang hẹn hò không.

Vì sao khi cô hỏi chuyện liên quan tới cappuccino, thái độ của Mục Hoằng Dịch lại lạnh nhạt như thế? Ở trước mặt Vạn Lợi và Lộ Giang ngay cả chút mặt mũi anh cũng không cho cô. Ít nhất anh cũng nên đáp cho có lệ một cái chứ, cần gì phải lạnh lùng như thể dòng sông băng ở Bắc Cực?

Mục Hoằng Dịch đang lái xe, nghe thế thì tay để trên vô lăng của anh căng ra, nhúu mày một cái rất nhẹ.

“Em đang nghi ngờ cái gì?” Anh hỏi lại với giọng không vui.

Nghi ngờ?

Lận Yên nghiêng đầu nhìn Mục Hoằng Dịch. Ánh sáng mờ mờ trong xe hắt lên sườn mặt anh, mạ lên một tầng sáng màu vàng ấm, phác họa rõ nét đường cong, nhìn tới mê người.

“Không phải em đang nghi ngờ, em chỉ muốn xác nhận một chút...”

Cô lo được lo mất. Nếu không phải chính miệng Mục Hoằng Dịch thì Lận Yên sẽ còn ‘nghi ngờ’ mối quan hệ giữa hai người.

“Lận Yên...”

Mục Hoằng Dịch mở miệng nói chuyện, trái tim Lận Yên vọt lên tới tận cổ họng. Nhưng vào thời khắc quan trọng, điện thoại di động của anh lại reo lên.

Lận Yên nhìn lướt qua di động của anh, cô cực kỳ không vui, sự tức giận tăng vọt. Sau đó cái tên trên màn hình lại khiến Lận Yên kinh ngạc, cái tên này cô rất quen thuộc.

“Khinh Vũ?” Nói xong, Lận Yên cầm luôn điện thoại của Mục Hoằng Dịch: “Em nghe giúp anh.”

Mục Hoằng Dịch chưa kịp ngăn, Lận Yên đã ấn luôn nút nhận cuộc gọi, rồi cô còn thuận tay bật luôn loa ngoài. Có đi đâu, vẫn may là Lận Yên mở miệng trước.

“Khinh Vũ!” Giọng nói hơi to.

“Tiểu Yên?” Sa Khinh Vũ ở đầu dây bên kia có hơi kinh ngạc.

Sau khi hàn huyên với Sa Khinh Vũ vài câu, Lận Yên mới không vui hỏi cô nàng: “Cậu tìm Mục Hoằng Dịch có việc gì sao?”

“Không có.” Sa Khinh Vũ ở đầu dây bên kia trả lời rất nhanh, một lúc sau lại nói: “Cậu chỉ cần nói với cậu ấy là tớ tìm được rồi, cậu ấy sẽ hiểu.”

“Tìm được rồi?” Lận Yên nhìn về phía Mục Hoằng Dịch với ánh mắt khó hiểu, thế là có ý gì?

Nghe thấy ba chữ ‘tìm được rồi’, Mục Hoằng Dịch lập tức phanh gấp lại. Anh duỗi tay lấy luôn cái điện thoại trong tay Lận Yên, ấn thoát chế độ loa

ngoài, hỏi Sa Khinh Vũ ở đâu bên kia: “Chắc chắn không?...Được rồi, cậu đem tài liệu gửi vào hòm thư cho tôi.”

Lận Yên giật mình ngơ ngác nhìn tay mình đang trống không. Cái động tác trong chớp mắt đó của Mục Hoằng Dịch làm cô cảm thấy mình như là người ngoài cuộc.

Mục Hoằng Dịch cúp điện thoại xong mới phát hiện ra vẻ mặt kinh ngạc của Lận Yên. Con người đen nhánh nhìn chằm chằm cô, ánh mắt trong veo trở nên nặng nề.

Lận Yên cười gượng, trông hơi khó coi.

Mục Hoằng Dịch không giải thích gì cả. Anh cho rằng Lận Yên không thích hợp để biết chuyện này. Có thể giải thích rồi sẽ khiến cô cảm thấy an tâm nhưng không giải thích thì cô có thể rời xa chỗ hỗn loạn này, không bị cuốn vào lốc xoáy.

Cuối cùng, Mục Hoằng Dịch thả di động sang một bên, nổ máy lần nữa.

Một đoạn nhạc nhỏ không thoải mái kết thúc.

Về đến nhà, Mục Hoằng Dịch lập tức buông chìa khóa đi tới thư phòng. Nhìn anh không giống như đang tức giận mà là bận việc gì đó.

Lận Yên không để tâm, cô tới phòng khách pha hai ly trà lúa mạch.⁽³⁾ Cơm tối cô ăn hơi nhiều nên giờ uống chút gì đó cho dạ dày thoải mái, vừa lúc cô có thể pha cho Mục Hoằng Dịch một ly, mượn cơ hội giải sự xấu hổ trên xe ban nãy.

(3)Trà lúa mạch: Hay còn gọi là ‘Barley Tea’. Là một loại thuốc tiêm truyền dựa trên hạt rang được làm từ lúa mạch, một mặt hàng chủ lực trên khắp khu vực Đông Á. Nó có hương vị thơm ngon với vị đắng nhẹ.

Mục Hoằng Dịch gấp gấp đi vào nên không đóng cửa lại, cánh cửa thư phòng khép hờ.

Hai tay Lận Yên đầu dùng để cầm ly trà nên không thể gõ cửa. Cô hơi dùng sức ở phần hông để đẩy cửa ra.

Cô cẩn thận mang hai ly trà vào, khẽ mỉm cười đặt một cốc lên bàn làm việc của Mục Hoằng Dịch: “Uống ly trà đi.”

Hiển nhiên, Mục Hoằng Dịch đang chăm chú nhìn màn hình máy tính không phát hiện ra là Lận Yên đã tới. Ngay cả câu nói của cô hình như anh cũng chẳng nghe thấy. Anh lạnh mắt nhìn chăm chú màn hình máy tính.

Lận Yên nói xong thì thối thối ly trà của mình. Sau đó cô rũ mắt muốn xem anh đang làm gì. Lúc này Mục Hoằng Dịch mới cảm nhận được hương vị tươi mát quen thuộc, anh quay mặt đung phải tầm mắt Lận Yên, theo bản năng anh dùng tay che màn hình máy tính lại, gầm lên giận dữ: “Ai bảo em vào thư phòng?”

Bất ngờ bị rỗng như thế làm Lận Yên sợ tới mức cả người run lên. Ly trà trong tay cô nghiêng một cái, nước nóng trực tiếp đổ hết lên chân cô. ‘Choang’ một cái, ly trong tay cô rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ, tạo nên âm thanh thanh thúy.

Mục Hoằng Dịch ném con chuột ra, nhú mày rũ mắt nhìn đồng hồ bừa bộn trên mặt đất. Tầm mắt anh lại di chuyển, dừng lại ở ngón chân Lận Yên đang ướm dẫm rồi đỏ lên, da thịt trắng như tuyết bỗng chuyển thành màu hồng rực.

Bị dọa, sắc mặt Lận Yên tái nhợt. Cô đứng im tại chỗ, không dám lộn xộn dù chỉ một chút. Dường như cô không cảm nhận được đau đớn ở chân, cứ chằm chằm nhìn ánh sáng đang chiếu lên đỉnh đầu anh, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Nửa giây sau, Lận Yên mới phản ứng lại. Theo bản năng, cô muốn lui về sau nhưng chân mới hơi cử động, Mục Hoằng Dịch đã lớn tiếng mắng: “Đừng nhúc nhích!”

Giọng nói này ập tới làm Lận Yên run lên. Trong nháy mắt, toàn thân cô cứng đờ, chân cứ chững lại ở giữa không trung, không động đậy gì cả. Cô

thật sự bị Mục Hoằng Dịch dọa sợ, cắn môi, ngay cả hít thở cũng không dám hít một ngụm lớn.

Cô đã nhiều lần nhìn thấy Mục Hoằng Dịch tức giận rồi nhưng chưa lần nào cô thấy anh tức giận như lần này. Ngay cả lần gặp đầu tiên sau khi cô về nước anh cũng không tức giận như thế, không hề có giọng điệu làm người khác kinh sợ như này.

Giây tiếp theo, cả người cô bay lên không trung. Theo bản năng, cô ôm lấy cổ anh, ngay ngực bị Mục Hoằng Dịch mang tới phòng tắm.

Trong phòng tắm, Mục Hoằng Dịch ngẩng kiêu nửa quỳ trên mặt đất, để Lận Yên ngẩng lên chân mình. Một tay anh vòng qua eo cô, tay còn lại cầm vòi nước không ngừng đung đưa, làn nước lạnh lạnh làm ướt chân cô.

Chân đỏ lên, làn da nơi đó đối lập hoàn toàn với phần mắt cá chân. Lúc này, Lận Yên mới cảm nhận được toàn chân bỏng rát như có lửa thiêu phỏng, cực kỳ khó nhìn. Đường như dây thần kinh đã bị căng ra tới tê bở, ngoại trừ đau ra còn thấy rất ngứa.

Mục Hoằng Dịch kiên nhẫn cầm vòi hoa sen xả từng đợt nước mát lạnh lên chân đang sưng đỏ của Lận Yên, hơi nhíu mày.

Sự lạnh lẽo ở chân chậm rãi lan tỏa. Lận Yên dần dần mảy ra, cảm giác thoải mái hơn, còn thở ra một hơi dài nữa.

Hai tay cô vẫn luôn ôm lấy cổ Mục Hoằng Dịch. Hơi thở cứ phải liên tục lên cổ, trên người anh còn quấn quanh mùi thuốc lá như có như không hết sức quen thuộc, làm cô thấy tỉnh táo hơn.

Cô không hiểu tại sao Mục Hoằng Dịch lại tức giận như thế, nhưng Lận Yên cảm nhận được dường như anh đang sợ hãi cái gì đó.

Ví dụ như, cuộc gọi của Sa Khinh Vũ là bí mật không thể nói cho cô.

...

Sáng sớm hôm sau, Mục Hoằng Dịch ngồi trên ban công hút thuốc. Còn Lận Yên thì ngồi trên sofa đọc tạp chí.

Tối hôm qua cô bị phỏng chân nên bôi một lớp thuốc phỏng rất dày, cứ đặt chân ở một bên không dám đụng vào nó. Cô ôm tạp chí nghĩ trái nghĩ phải, cảm thấy quan hệ giữa mình và Mục Hoằng Dịch lại quay về điểm ban đầu, cái kiểu là lạ. Bầu không khí giữa hai người giờ không được hòa hợp như mấy ngày trước nữa mà trở nên hơi xấu hổ.

Mà cái xấu hổ này bắt đầu từ khi cô hỏi vấn đề đó.

Bỗng nhiên, Lận Yên bực bội gãi gãi đầu. Vì sao cô lại hỏi vấn đề kỳ quái như thế chứ?

Một lúc sau, cô ném tạp chí xuống, cầm di động gửi tin nhắn cho Liễu Khê trên wechat: “Khê Khê, có phải khi yêu con người ta thường hay bị thần kinh không?”

“Bị thần kinh?”

“Ừm.” Lận Yên yên lặng gật gật đầu. Ví dụ như cô đây này, rõ ràng hai người đang sống chung hòa hợp với nhau, sao tự nhiên lại phải hỏi Mục Hoằng Dịch cái vấn đề có phải bọn họ đang yêu nhau không.

“Là cậu bị thần kinh hay là Hoằng Dịch?” Liễu Khê hỏi.

“Tớ!”

“Thế thì bình thường mà!” Liễu Khê thấy không có gì là không ổn.

“Vì sao?” Lận Yên không ngại làm kẻ dưới để học hỏi.

“Bởi vì phụ nữ có đặc quyền vô cớ gây rối.”

Câu nói cuối cùng của Liễu Khê như đã cho Lận Yên một cái bậc thang để bước xuống dưới.

Đúng, không sai. Cô cũng nghĩ như thế đấy! Là phụ nữ thì sao không được vô cớ gây sự một tí chứ!

Nghĩ thông suốt rồi, Lận Yên mang theo cái chân bị thương lê từng bước chậm tới ban công. Cô đứng dựa vào cửa kính, hô một tiếng: “Này...Mục Hoằng Dịch.”

Mục Hoằng Dịch kẹp thuốc bằng hai đầu ngón tay, đang chuẩn bị hút tiếp thì nghe Lận Yên gọi. Anh dừng động tác lại, đem thuốc lá dụi vào gạt tàn, hơi nghiêng mặt làm như không để ý liếc cô một cái: “Gì?”

“Ngày hôm qua em giao bản thảo rồi.” Lận Yên cắn môi.

“Ừm.”

Khóe miệng Lận Yên giật giật.

Ừm?

Đây là câu trả lời kiểu gì thế? Có thể nói chuyện phiếm bình thường với người này không đây? Chẳng lẽ ngoại trừ ‘ừ’ và ‘ừm’ ra thì không còn từ nào hai âm tiết để nói sao?

“Em thấy là, giao bản thảo rồi em có thoải mái đi chơi một thời gian, thế nên...” Em muốn về huyện!

Lận Yên cảm thấy mình biểu đạt rất rõ ràng, không có thái độ ba phải hay gây hiểu lầm nào, nhưng vì sao người đó nhất định phải xuyên tạc ý của cô thế?

“Vì vậy em muốn anh đi du lịch cùng em?”

Lận Yên: “...”

Lời cô nói có ý nào là muốn đi du lịch cùng anh à? Mục Hoằng Dịch là người ngoài hành tinh sao? Anh nghe không hiểu tiếng người?

Thấy suy nghĩ có vẻ lệch lạc, Lận Yên hít sâu một hơi rồi thở mạnh. Khi đã có đủ lá gan cô mới mở miệng một cách khó khăn: “Vì vậy em muốn trở về huyện ở một thời gian.”

Bỗng nhiên, mọi thứ rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, anh hỏi: “Ở thành phố không tốt à?”

Thanh âm lạnh nhạt, nghe không ra cảm xúc gì.

“Không.” Lận Yên lắc đầu. Ở thành phố có tốt không cô không biết, cô chỉ biết ở chung một bầu không khí với Mục Hoằng Dịch cô hít thở không thông.

Có lẽ Mục Hoằng Dịch nói đúng, thói quen của cô là trốn đi.

Đôi mắt lạnh lùng của Mục Hoằng Dịch di chuyển, anh mím môi rồi mắt nhìn bên chân bị thương của cô. Sắc mặt anh trầm xuống, như kiểu sợ người ta không biết là mình đang không vui.

Lận Yên gãi đầu, giải thích thêm: “Mẹ em hôm sau trở về rồi, vừa lúc em có thể ở bên cạnh bà ấy. Đã lâu rồi em không được ở cạnh mẹ.”

Mục Hoằng Dịch giương mắt, bỗng nhiên dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm Lận Yên mất nửa phút. Tiếp theo, anh cầm hộp thuốc lá trên bàn lên, lấy một điếu thuốc, ngậm vào trong miệng. Rồi anh lấy bật lửa, một tay khép hờ như thể xem có nên bật không, cuối cùng anh từ bỏ đốt điếu thuốc.

Tự dưng lại im lặng làm Lận Yên không biết mình có nên mở miệng ra nói gì đó không.

Cô còn đang suy nghĩ thì Mục Hoằng Dịch mở miệng, cái giọng điệu không cho người khác xen vào: “Vậy về đó ở một thời gian đi, khi nào anh có thời gian rảnh sẽ về đón em.”

Nói xong, anh ‘tạch’ một tiếng, bật bật lửa lên. Ngọn lửa đưa sát vào đầu thuốc lá làm nó bắt đầu có khói lượn lờ quanh.

Khóe miệng Lận Yên co rút. Cô không hiểu sao chuyện này lại biến thành như vậy. Ý của cô ban đầu rất rõ ràng, cô muốn trở về huyện, muốn nói lời tạm biệt với Mục Hoằng Dịch.

Sao tới phiên Mục Hoằng Dịch nói lại thành có cô con gái xuất giá nháo loạn muốn về nhà mẹ đẻ vài ngày, sau đó anh còn tốt bụng muốn đi đón cô về?

Nếu như tình yêu là thuốc lá

Liệu bật lửa ở phía trước có thể nói cho em biết anh yêu em nhiều thế nào không?

Nếu như tình yêu là thuốc lá

Liệu lúc hút vào rồi có nhấm nháp được sự ngọt ngào không?

Nếu như tình yêu là thuốc lá

Thì khi điều thuốc chỉ còn lại một mẩu nhỏ được ngậm trong miệng, tóc em đã bạc trắng.

3.

Từ nước Nga quay về, mấy ngày nay Văn Phương rất quan tâm tới việc chung thân đại sự của Lận Yên.

“Mẹ, con không vội mà.” Lận Yên nói một cách bất đắc dĩ. Vốn dĩ, cô nghĩ sau khi nói rõ với Mục Hoằng Dịch thì cô có thể nói thẳng cho Văn Phương biết quan hệ giữa mình và Mục Hoằng Dịch, thế nhưng quan hệ giữa hai người dường như chưa được rõ ràng.

Văn Phương tức giận trừng mắt nhìn Lận Yên: “Không vội cái gì mà không vội? Sắp đầu ba tới nơi rồi mà miệng còn nói không vội, có khi trong lòng con đang gấp muốn chết đấy.”

Lận Yên: “...”

Đường đường là một nhà văn, nhưng cô không thể nói được gì.

Từ đó trở đi, Văn Phương thường xuyên mời bạn bè và con trai của bọn họ tới nhà ăn cơm. Lận Yên biết rõ Văn Phương có ý khác.

Ăn cơm xong, Văn Phương thúc giục Lận Yên ra ngoài đi dạo hai vòng với con trai bạn mình, còn nói: “Tốt xấu gì người ta cũng là khách!”

Lận Yên nhẹ gật đầu, sau đó đổi giày.

Cô không đi tới nơi nào ồn ào náo nhiệt mà chạy tới quán café của anh Văn. Anh Văn thấy Lận Yên tới, kêu to một tiếng: “Tiểu Yên tới rồi à?”

“Anh Văn!” Lận Yên chào hỏi ngắn gọn. Theo thói quen, anh Văn chuẩn bị cho cô một cốc cappuccino và tiramisu.

Lần nào Lận Yên tới đây cũng mang theo một người đàn ông, anh Văn không biết sao mọi chuyện lại thành thế này. Khoảng một tuần nay rồi, có thể nói mẹ của Lận Yên chưa chán đâu.

Mỗi lần thấy thế, anh Văn cười cười, dùng ánh mắt thương tiếc nhìn người đàn ông đi bên cạnh Lận Yên. Muốn thở dài rồi lại thôi, cuối cùng lắc đầu đầy thiếu não mà rời đi. Thật ra, trong lòng hẳn cảm thấy Mục Hoằng Dịch đáng thương hơn.

Anh Văn từng nhìn thấy Mục Hoằng Dịch và Lận náo loạn ở đây. Có thể bọn họ không hiểu tâm tư của mình lắm nhưng anh Văn là người sáng suốt, sao có thể không hiểu chút tâm tư này.

Anh Văn vừa đi, Lận Yên đã bắt đầu: “Tôi thích một người đàn ông biết nấu cơm, tài nấu nướng phải thuộc loại tốt nhất. Nghề nghiệp là bác sĩ, đương nhiên, nếu là bác sĩ khoa ngoại thì càng tốt!”

Mỗi lần nghe Lận Yên nói xong lời này, những người đàn ông ngời đôi diện đều ghen hòng trần trối. Sau đó buổi hẹn kết thúc với bầu không khí

không vui.

Còn nói: “Người phụ nữ này quá kiêu ngạo.”

Còn có: “Bị bệnh à?”

Đủ loại kết luận, cô sớm đã tập thành thói quen.

Có một lần, cũng tiết mục như thế này, cũng là quán café đó. Khi Lận Yên nói xong lời mở đầu, người đàn ông ngồi đối diện lạnh nhạt liếc cô rồi cười khê: “Người cô nói là Mục Hoằng Dịch?”

Mục Hoằng Dịch.

Hai ngón tay đang cầm lấy cốc café của Lận Yên hơi cứng lại. Cô mím môi, dùng đôi mắt như ngầy dãi, không có tiêu cự, không chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Cô không nhớ tôi? Tôi và cô cùng học cấp ba với nhau, lúc đó cô luôn dính chặt lấy Mục Hoằng Dịch.” Anh ta nói.

Thật không?

Học cùng cấp ba à?

Cô còn tưởng rằng ba năm cấp ba của mình chỉ biết mỗi là Mục Hoằng Dịch.

“Sau đó hai người vào cùng một trường đại học, tốt nghiệp xong đầu đi du học nước ngoài. Tôi còn tưởng hai người sẽ ở bên nhau chứ.” Dường như anh ta không phát hiện ra sự thay đổi của cô, tiếp tục nói chuyện trước kia.

Mà Lận Yên lại bỏ lỡ câu nói “Tốt nghiệp xong đầu đi du học nước ngoài.”

Thời gian chiến tranh lạnh giữa cô và Mục Hoằng Dịch đã trôi qua một tuần rồi. Lúc trước anh còn nói sẽ về đón cô nhưng tới bây giờ chẳng có động tĩnh gì.

Vốn dĩ mấy ngày nay cô ở bên cạnh Văn Phương, lực chú ý của cô đã phân tán đi rất nhiều. Nhưng không biết sao người gặp cô hôm nay lại là ‘bạn hũu cấp ba’, anh ta nhắc tới Mục Hoàng Dịch làm con tim đang yên bình bắt đầu nhộn nhạo.

Về đến nhà, lời lẽ nhải của Văn Phương không thể thiếu.

“Con xem con đi, lần nào cũng nói với người ta như thế là có ý gì?” Văn Phương cực kỳ tức giận, bà đang dạy dỗ Lận Yên.

Lận Yên bình thản trả lời: “Mẹ, mẹ nặng nề kéo người ta tới nhà mình nhưng con đâu đồng ý là nhẹ nhàng dỗ dành người ta.”

“Tiểu Yên ơi!” Văn Phương khó thở: “Mẹ biết con thích Hoàng Dịch, nhưng tám năm trước không phải các con...”

“Mẹ!” Lận Yên nhúu mày cắt ngang lời Văn Phương, nhìn bà bằng ánh mắt không vui.

Văn Phương không nói gì, đưa mắt nhìn Lận Yên. Tuy không thể hiện quang minh chính đại như trước nhưng vẫn rất kiên cố.

Lận Yên thở dài: “Mẹ, con biết mẹ muốn tốt cho con, suy nghĩ vì con nhưng chuyện liên quan tới tình cảm mẹ có thể đừng nhúng tay vào không?”

Cô chưa nói rõ mối quan hệ của mình với Mục Hoàng Dịch cho Văn Phương, chỉ mong ở phương diện tình cảm bà có thể để mình làm chủ.

“Con thích ai, người trong lòng con là ai, con biết rõ. Nếu mẹ nặng nề, cưỡng ép mang một người đàn ông khác tới trước mặt con thì con thật sự không có cách nào móc tim móc phổi ra cho người ta. Đến lúc đó, người tổn thương không chỉ có người ta mà con cũng bởi vì mấy vấn đề này mà không nhìn rõ lòng mình. Người bị thương cũng có con gái mẹ đấy, đúng không? Mẹ...nếu mẹ thật sự thương con thì mẹ đừng quản chuyện này nữa.”

Để con gái dùng tình cảm để nói lý, Văn Phương hoàn toàn bại trận.

“Tiểu Yên, những gì con nói mẹ hiểu, nhưng mà con với Hoằng Dịch... haizz! Văn Phương thở dài xong nói tiếp: “Con thích Hoằng Dịch ra sao, mẹ biết rõ nhưng con có biết tình cảm Hoằng Dịch dành cho con là gì không? Tình cảm cậu ấy dành cho con là tình yêu hay bạn bè hoặc người thân? Con có từng nghĩ tới, hai con cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm cậu ấy dành cho con chỉ như đối với em gái?”

Lận Yên giật mình. Đâu phải cô chưa từng nghĩ tới mấy vấn đề Văn Phương đang hỏi, chỉ là cô không có đáp án cho bản thân.

Màn đêm buông xuống, Lận Yên nằm trên giường ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, có thể thấy được mờ mờ vì có đèn ngủ chiếu lên.

Mục Hoằng Dịch từng nói sẽ trở về đón cô là có ý gì?

Cô nhú mào, tiếp tục suy nghĩ nhưng không có đáp án.

Cuối cùng, Lận Yên quyết định, nếu Mục Hoằng Dịch quay lại đón cô thì cô sẽ trở về thành phố cùng anh không chút do dự. Dù loại bất an ở phía trước cô sẽ xóa sạch.

Mục Hoằng Dịch không phải người đàn ông khác. Anh không thích những chuyện mờ ám, vì vậy nội tâm cô trở nên kiên định hơn, không lo được lo mất.

Suy nghĩ tới nửa đêm, trần trọc mãi cô mới ngủ được.

Vào một buổi tối nào đó, Mục Hoằng Dịch về huyện.

Anh mặc áo sơ mi màu xám, quần đen, xuất hiện trước cửa nhà cô. Một thân thẳng tắp đứng ở trước xe, cả người tản ra hơi thở lạnh lạnh làm người khác áp lực. Đèn đường trước xe sáng lên, kéo dài bóng hình anh trên mặt đất.

Lận Yên đứng ở ban công tầng hai, cảm di động đứng ngây như phỗng giống người bị mộng du. Hai mắt đại ra nhìn bóng hình Mục Hoằng Dịch.

Anh thật sự trở về huyện đón cô, Mục Hoằng Dịch không để cô ở lại đây, anh nói được làm được.

Bỗng nhiên lòng cô có chút rung động.

“Xuống dưới đi!”

Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn lên tầng hai. Một tay anh kẹp điều thuốc, một tay anh cầm điện thoại. Đôi mắt sâu thẳm sâu hun hút kia nhìn thẳng cô không chút kiêng dè, làm rung động lòng người.

Lận Yên thất thần trong chốc lát mới mở miệng hỏi anh: “Để làm gì?”

Mục Hoằng Dịch ở phía xa nhấc tay lên, hút thuốc: “Tới quán bar của Tiểu Nguyên, vợ chồng Liễu Duệ về đây rồi.”

Gió lớn thổi qua làm vài lọn tóc cô bay bay. Lận Yên mím môi, nhìn gương mặt kia bằng ánh mắt hoảng hốt.

Dưới ánh trăng, Mục Hoằng Dịch nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn, sạch sẽ của Lận Yên. Con người đen như mực trong đêm tối như phát ra tia sáng khác. Thấy Lận Yên không động đậy, anh nhíu mày thúc giục: “Đừng nhìn nữa, nhanh lên!”

“Em thay bộ quần áo khác đã.”

Chờ tới lúc cô chạy ra ngoài đã thấy dưới chân Mục Hoằng Dịch có hai mẫu thuốc lá. Giờ anh đang nhàn nhã đá chân vào bánh xe.

Lúc Lận Yên đi tới, Mục Hoằng ngược lên nhưng không nói gì. Tiếp đó anh ném mẫu thuốc lá trong tay xuống đất, dẫm lên.

Anh xuất hiện trước cửa nhà em

Trong cơn mưa phùn anh không mở ô

Vài sợi tóc đang ướt, nước đọng ở chân mày

Anh cười nói, rất muốn gặp em

Kinh ngạc. Làm lòng em chấn động

Trong chốc lát, em yên lặng không biết nói gì

Lận Yên không nhìn được nhớ tới một cảnh phim trong <Tân dòng sông ly biệt>, sau khi Y Bình và Thư Hoàn cãi nhau, Thư Hoàn tới tìm Y Bình.

Lúc ấy, Y Bình còn vì Thư Hoàn mà soạn một khúc hát <Chuyện xưa dưới mưa>, vô cùng hay.

Khi còn nhỏ cô rất thích xem bộ phim truyền hình này, đặc biệt là phần ngọt ngào của bộ phim làm chấn động lòng người. Nó làm cho Lận Yên hâm mộ và chờ mong đoạn tình yêu này.

Đối với Mục Hoảng Dịch, anh chỉ đơn giản là thực hiện lời hứa quay về huyện đón Lận Yên. Nhưng đối với Lận Yên, anh lại một lần nữa làm trái tim cô rung động. Không ngờ, câu chuyện ngày trước của bọn họ lại có phân cảnh giống như trong <Tân dòng sông ly biệt>

Trên người Mục Hoảng Dịch có một lực hấp dẫn không tên, hấp dẫn Lận Yên và cả những người phụ nữ khác.

Đôi lời của Cải Trắng: Mình chỉ muốn thông báo sương sương là những chương sau của truyện rất dài:(:(toàn rơi vào khoảng 9k-10k chữ nên mình không thể làm xong nhanh được. Vậy nên, truyện này ra chương rất lâu, nếu các bạn không muốn đợi lâu thì có thể đợi hoàn rồi đọc nha, mình không cố định được thời gian ra chương nhưng sẽ làm nhanh nhất có thể. Hiện tại mình vào học rồi, sau đó còn dành thời gian đi làm nữa nên thời gian rảnh không nhiều lắm =)) mà truyện này một chương nó vừa dài vừa khó nên ra hơi lâu xịu. Các bạn thông cảm nha:v

Chương 11

Edit: Cải Trắng

Cảm ơn em đã khiến anh có thể gặp lại em giữa biển người

Khi em gọi tên anh

Anh mới cảm nhận được mình có liên quan tới thế giới này

Yêu em, làm anh tìm được ý nghĩa

Có thể ở bên em

Anh sẽ không sợ thời gian trôi đi.

1.

Lận Yên ng ồi trong xe dùng hai tay vuốt tóc để buộc tóc đuôi ngựa lên, Mục Hoằng Dịch cau mày nhìn, hơi ghét bỏ: “Rơi một đồng tóc trên xe anh r ồi.”

“Do anh giục mà!” Lận Yên tức giận.

Anh phì cười, hơi nhướn mày, sau đó làm như vô tình hỏi một câu: “Xem mắt thế nào r ồi?”

Nói xong, tay Lận Yên đang vuốt tóc cứng đờ, cô nhúu mày. Xem ra người nào đó không phải tới đây đón cô mà là do đang nghi ngờ? Là nghi ngờ đúng không?

Lận Yên nhướn mày, ném câu hỏi đ ầy nghi ngờ này lại cho Mục Hoằng Dịch: “Anh đang nghi ngờ cái gì?”

Nghi ngờ?

Mục Hoảng Dịch kêu lên một tiếng, đuôi lông mày hơi hếch lên. Sau đó, anh hỏi thêm một câu với giọng điệu khinh thường: “Hợp ý ai à?”

Lận Yên bị anh làm nghẹn họng tới mức muốn đánh người, cô nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Người nào người nấy tướng mạo tựa Phan An, tài trí hơn người, phú khả địch quốc(1).”

(1)Phú khả địch quốc: Sự giàu có có thể địch được với quốc gia.

Cái người tên Mục Hoảng Dịch này, toàn thân đều là tật xấu. Để cho người xa lạ nhìn thấy thì đây là dáng vẻ rất kiêu ngạo, tự cho rằng mình có thể không chế được tất cả. Lúc nhìn người khác, ở đáy mắt anh luôn kèm theo một tia khinh thường làm anh trở nên cao cao tại tại thượng.

Lận Yên cắn răng. Đúng thế, người cô thích chính là một tên khốn khiếp, cô có thể làm gì bây giờ?

Nghe thế, Mục Hoảng Dịch liếc mắt nhìn cô, tiếp theo anh ung dung ấn mở đèn để rẽ, mắt híp lại, nói: “Nhìn trúng thật?”

Vẫn cái vẻ khinh thường như thế!

Lận Yên bị anh chọc tức tới b ần ch ần trong lòng, hừ lạnh: “Đương nhiên!”

Đâu phải toàn thế giới chỉ xoay xung quanh một mình Mục Hoảng Dịch, bỏ qua anh, chẳng lẽ người ta không sống nổi?

Dứt lời, Mục Hoảng Dịch không nói gì nữa, tập trung lái xe, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng về phía trước, như thể trước đó bọn họ cũng lạnh nhạt không nói gì với nhau.

Cuối cùng Lận Yên đã buộc được tóc lại. Bị Mục Hoảng Dịch hỏi tới nghẹn họng nên cô cũng lười phản ứng với anh, lời điện thoại ra giả vờ lướt vòng bạn bè, cố ý lẩn tránh không nhìn sườn mặt người kia.

Không lạnh lùng một lần anh nghĩ cô là mèo bệnh sao?

Thế mà vừa rồi cô còn cảm động. Đẹp trai không quá hai giây, Mục Hoảng Dịch đã hiện hình.

Mục Hoảng Dịch im lặng lái xe, mím môi, mắt hơi liếc về phía Lận Yên ngồi ở ghế phụ.

Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt anh trong trẻo lạnh lùng, làm cô rung động.

Tới ngã rẽ tiếp theo, anh quay đầu, hình như là đi nhầm đường.

Nhìn ánh đèn neon dần lui về phía sau, Lận Yên nhú mày. Tuy là từ lúc đại học tới giờ thời gian về huyện rất ít nhưng ở đây từng ấy năm dù có nhắm mắt Mục Hoảng Dịch cũng không thể đi nhầm, sao giờ lại đi nhầm đường thế?

Vòng đi vòng lại một lúc mới tới được cửa chính quán bar. Bảo vệ nhìn thấy xe Mục Hoảng Dịch, vội vàng chạy ra, khom lưng giúp Mục Hoảng Dịch dừng xe.

Lận Yên quen đường tìm được phòng bao. Lần trước cô tới đây rồi đi luôn, không gặp được Cố Hiểu Thần và Liễu Duệ.

Cố Hiểu Thần nhướn mày nhìn Lận Yên đẩy cửa vào theo sau là Mục Hoảng Dịch, cô ấy lập tức hiểu ra mối quan hệ của hai người.

“Tiểu Yên, tới đây ngồi.” Cố Hiểu Thần cười híp mắt, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình.

Lý Viêm Nguyên cũng phối hợp vỗ vào vị trí bên cạnh mình, hô: “Hoảng Dịch, ra đây ngồi!”

Dưới ánh đèn mờ tối, đôi mắt Lý Viêm Nguyên lóe lên vẻ trêu đùa, rõ ràng đang xem kịch vui.

Cố Hiểu Thần và Lý Viêm Nguyên mỗi người vỗ một bên, hai vị trí này vừa hay ở giữa hai người, chắc chắn là muốn để Lận Yên và Mục Hoảng Dịch ngồi cạnh nhau.

Mục Hoằng Dịch liếc mắt nhìn hai vị trí đó, không biết anh đang nghĩ cái gì mà trong mắt lóe lên tia sáng khác thường, chỉ khoảng nửa giây.

Lận Yên đang đứng đưa lưng về phía anh nên không phát hiện ra. Nhưng Cố Hiếu Thần và Lý Viêm Nguyên không hẹn mà cùng ngược lên nhìn Mục Hoằng Dịch, cong môi, làm bộ đáng ung dung thư thái.

Lận Yên đi lên, giữ chặt lấy tay Cố Hiếu Thần mà trò chuyện đôi câu.

Cố Hiếu Thần kéo Lận Yên ngồi xuống, mới buông tay ra cô ấy đã dặn dò: “Tay lạnh chứng tỏ thân thể tính hàn, nên ăn chút đồ nóng để bồi bổ.”

Lận Yên cười: “Các cậu làm bác sĩ nên có bệnh nghề nghiệp nặng thật đấy, có phải chỉ cần chạm tay là có thể chẩn ra ốm đau không?”

Nghe câu này, Cố Hiếu Thần nhoen miệng cười, nhướn mày: “Sao nào? Bị Hoằng Dịch nói rồi à?”

Mới nãy câu Lận Yên nói là dùng từ “các cậu”.

“Hả?” Phản ứng đầu tiên của Lận Yên là khó hiểu, sau đó mới hiểu ra. Cô dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Cố Hiếu Thần, cô ấy chú ý từng từ một từ bao giờ thế?

Một lúc sau, Lận Yên lắc đầu: “Không, anh ấy chưa nói!”

Ánh mắt Cố Hiếu Thần hơi di chuyển, cô ấy cong môi, nhưng cũng chỉ cười cười mà không nói.

Liễu Duệ hút thuốc xong quay về phát hiện chỗ ngồi của mình đã bị Lận Yên chiếm mất.

Anh nhàn nhã đóng cửa lại, hơi nghiêng người dựa vào cửa, đôi mắt nhắm lại nhìn những người trong phòng bao, rất có phong thái tung hoành trên chiến trường.

Cố Hiếu Thần vẫy tay với anh: “Đứng ngây ra đó làm gì? Ra đây!”

Liều Duệ nhướn mày, khước môi hơi cong lên: “Qua đó làm gì? Còn chỗ cho anh ng ồi sao?”

Liều Duệ nói vậy, Lận Yên lập tức phát hiện ra mình đã chiếm chỗ của người nào đó, cô cười xấu hổ, sau đó lại mặt dày vô sỉ nói: “Tôi ng ồi chỗ cậu một lúc, sau khi kết thúc trả lại vợ cho cậu sau.”

Liều Duệ cười, sờ sờ mũi, anh chọn một chỗ đối diện với Cố Hiểu Th ần mà ng ồi.

“Khê Khê đâu?” Lận Yên thấy Liều Khê chưa tới, quay sang hỏi Cố Hiểu Th ần.

Cố Hiểu Th ần cười khẽ, nhắc tới Liều Khê là thấy phiền lòng: “Chắc cô nàng này đang ở Milan.”

“Milan?” Lận Yên kinh ngạc: “Không phải khoảng thời gian trước cậu ấy mới đi Nga sao?”

“Đúng thế, vừa từ Nga trở v ề, hôm sau đã bay đi Milan. Có một người con xuất sắc, đương nhiên mẹ phải để cô nàng qua chọn vài món đồ cưới cao cấp.”

Mẹ trong miệng Cố Hiểu Th ần là đang chỉ Liều Thấm. Đây là mẹ của Liều Duệ và Liều Khê, là mẹ ch ồng Cố Hiểu Th ần.

Lận Yên thấy Cố Hiểu Th ần đối xưng hô với Liều Thấm, cảm khái: “Chớp mắt cái cậu đã kết hôn với Liều Duệ r ồi.”

Cố Hiểu Th ần cười: “Không còn trẻ nữa, cậu chưa được uống rượu mừng đâu.”

Lận Yên ng ắt ra, sau đó rũ mắt nói: “Xin lỗi.”

Cố Hiểu Th ần lắc đầu, xúc động ngược lên nhìn ánh sáng nhạt rọi trên đầu Lận Yên.

Trước kia, Lận Yên không phải là một người trầ n lắ ng như thế này, cô hoạt bát, thích nói chuyện, thường sẽ làm cho người khác ghen hợ ng không biết nói gì.

Cố Hiế u Thầ n duỗi tay ôm lấy bả vai Lận Yên. Nay Lận Yên mặc váy trắ n vai, tay Cố Hiế u Thầ n vừa vặ n đặt trên bờ vai trầ n trắ ng nõ n, da thậ t nhắ n nhụi.

Cô cười, cầ n ly rượu đưa cho Lận Yên, coi như an ủi: “Chúng tớ không tổ chức lễ kết hôn, bây giờ uống rượu cũng được.”

Lận Yên ngược mắ t nhìn khuôn mắ t tươi cười của Cố Hiế u Thầ n, hàng lông mày xinh đẹp đang nhú chặ t hơi giấ n ra, khóe môi cong lên, cô thuận tay nhận ly rượu trong tay Cố Hiế u Thầ n, cùng cô ấy nâng ly rắ i uống một hơi cạn sạch.

Chủ đề mà Lý Việ m Nguyê n, Liế u Duệ và Mụ c Hoằ ng Dịch đang nói là chuyện Lý Việ m Nguyê n muố n đổi xe. Bọn họ nói chuyện từ việc mua tồ n bao nhiêu tiề n tới loại nào đặc biệt nhất, rắ i nhảy sang tậ n việc phân biệt xe Nhật Bả n và xe Đứ c.

Bồ ng nhiên, Mụ c Hoằ ng Dịch nhìn thấy hai người đang uống rượu, không vui mở miệng gọi cô: “Lận Yên!”

Trái tim, đập thình thịch.

Khi anh gọi tên em

Em mới cảm nhận được mình có liên quan tới thế giới này.

Thấy Lận Yên sữ ng người lại, giọng điệu Mụ c Hoằ ng Dịch ôn hòa hơn: “Uống ít thôi!”

“Biết rắ i.” Lận Yên tức giận, cô hậ m hực đặt ly rượu xuống.

Cố Hiế u Thầ n thấy thế, chỉ nhướ n mày không nói.

Dưới ánh đèn gam màu ấm, mọi người ăn uống vui vẻ. Rượu vang đỏ được rót vào ly đế dài, chân đế thỉnh thoảng phản chiếu ra màu sắc khác, tựa như cầu vồng, cũng tựa như sao băng.

Rượu quá ba tuần, năm người bắt đầu kể chuyện lúc trước. Cố Hiểu Thần nói khi lên đại học cô ấy từng chia tay với Liễu Duệ, sau đó mới quay lại.

Những chuyện đó, Lận Yên không biết gì.

Bỗng nhiên cô hơi buồn phiền, bởi vì quá nhiều chuyện xảy ra cô không tham gia vào. Chợt cô có chút hối hận vì trước đó xúc động kiên quyết tới Pháp, tới một quốc gia xa lạ.

Nói một hồi lại nói tới chuyện xảy ra với Lận Yên cách đây không lâu.

“Yên Nhi của chúng ta là người nổi trội nhất, mới lên báo cách đây không lâu.” Lý Viêm Nguyên nói.

Không nhiều người biết tên thật của Moyra là Lận Yên, nhưng chỉ cần cái tên Moyra này xuất hiện trên các kênh truyền thông lớn, mọi người ở đây đều biết đó là Lận Yên.

“Nghe nói cậu gặp tai nạn giao thông? Sao thế?” Cố Hiểu Thần hỏi.

Lận Yên lắc đầu, không muốn nhắc tới mấy chuyện khiến mình phiền lòng nữa. Cô đáp qua loa vài câu: “Chuyện ngoài ý muốn thôi, các cậu đừng khẩn trương. Không phải tớ không có việc gì sao?”

“Cậu bất ngờ về nước, ai biết được năm nay cậu gặp hạn gì.” Lý Viêm Nguyên nói nửa đùa nửa thật.

Lận Yên cười khở, trả lời nước đôi: “Chắc thế rồi.”

Nhưng Mục Hoảng Dịch ở đó lại thờ ơ với việc của Lận Yên, không nói chữ nào, buồn bực uống rượu.

Không bao lâu sau, Mục Hoảng Dịch cầm bao thuốc đứng dậy: “Tôi đi hút thuốc.”

Câu thông báo này, chẳng biết là đang nói với ai.

Ngược lại, Lý Viêm Nguyên kinh ngạc “Ha” một tiếng, ngẩng đầu nhìn Mục Hoằng Dịch đã đứng lên: “Sao tên nhóc này có lúc lịch sự thế?”

Cố Hiếu Thần và Liễu Duệ nhìn nhau cười, nhướn mày như thể đã biết rõ.

Liễu Khê nhờ Cố Hiếu Thần hỏi Lận Yên một câu.

“Tiểu Yên, Khê Khê bảo tớ hỏi cậu một câu.”

“Hả?” Lận Yên di chuyển ánh mắt từ trên cửa phòng bao sang nhìn Cố Hiếu Thần, hơi khó hiểu.

“Khê Khê nói, cậu và Hoằng Dịch ở bên nhau?” Cố Hiếu Thần hạ giọng hỏi.

Lận Yên sững người.

Vấn đề mà Cố Hiếu Thần hỏi đúng là làm khó cô r ấ i. Giữa cô và Mục Hoằng Dịch còn quá nhiều nhân tố chưa xác định, cô không thể dễ dàng nói ra câu “bọn tớ đang ở bên nhau”.

Hơn nữa, hẳn là Cố Hiếu Thần hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người họ đang rất căng thẳng, sao có thể dùng từ ‘ở bên nhau’ để hình dung?

Lý Viêm Nguyên ngó sang, khuôn mặt tuấn tú lảng lơ tiến lại gần bên Cố Hiếu Thần, cắt ngang sự xấu hổ: “Nói cái gì thế?”

Bình thường Lý Viêm Nguyên không đứng đắn mấy nhưng vào lúc quan trọng hẳn lại rất chăm chú, rất nghiêm túc, rất cẩn thận.

Cố Hiếu Thần không vui trừng mắt nhìn người nào đó đang xem náo nhiệt.

Lý Viêm Nguyên hiểu ý, giật mình lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa mình và Cố Hiếu Thần, bình tĩnh ng ẩ xuống sofa cong môi cười lưu manh: “Sao thế? Có bí mật à?”

“Cậu rất nhiều chuyện!” Cố Hiểu Thần không vui, tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

Lý Viêm Nguyên nhún vai, bày ra vẻ mặt chuyện này không liên quan tới mình, ngay sau đó lại bám vào bả vai Lận Yên mà nhiều chuyện, cúi đầu cười: “Nghe nói mấy ngày nay Lận tiểu thư liên tục đi xem mắt, sao rồi? Vội vàng muốn gả mình đi hả?”

Ánh đèn mờ tối làm khuôn mặt hắn cực kỳ tà mị, giọng điệu mờ ám phả vào khuôn mặt thanh tú của Lận Yên, mùi rượu volka ập tới.

“Xem mắt?” Cố Hiểu Thần ngậy người khi biết tin tức này.

Lý Viêm Nguyên cười khế, gật đầu, dường như cố ý gia tăng sức ở tay đang đặt trên vai Lận Yên.

“Bỏ tay cậu ra!” Lận Yên liếc mắt nhìn móng vuốt chó của Lý Viêm Nguyên đang đặt trên vai mình.

Lý Viêm Nguyên không những không buông tay mà còn dùng thêm sức, làm cả người Lận Yên đổ vào người hắn. Một tay hắn khóa trên cổ cô, bắt người tới tay, nói với giọng điệu lưu manh: “Nếu đã đi xem mắt, không bằng đi theo tôi?”

Liễu Duệ với Cố Hiểu Thần nhìn nhau rồi nhất trí cùng ngẩng xem hai người đánh nhau túi bụi, làm bộ dù bận nhưng vẫn ung dung, hoàn toàn dùng thái độ xem kịch để nhìn, không có ý gì là trợ giúp.

Lận Yên khó thở, thúc một cái vào bụng Lý Viêm Nguyên, cắn răng: “Buông tay!”

Lý Viêm Nguyên bị thúc một cái nên kêu lên tiếng gì đó kỳ quái, nhưng bướng bỉnh: “Không đấy!”

Nói xong tay lại gia tăng lực lần thứ hai, cả người Lận Yên như cá nằm trên thớt, mặc người ta xâu xé.

Lận Yên giãy dụa mấy lần nhưng không thu được kết quả gì. Cô tức giận thẩn mẩn Lý Viêm Nguyên tới tám trăm lần.

“Nói đi!” Lý Viêm Nguyên mở miệng.

Lận Yên nhú mày, không vui: “Nói gì?”

“Việc xem mắt!” Lý Viêm Nguyên hăng hái nhìn khuôn mặt quật cường của Lận Yên bằng đôi mắt tò mò.

Từ lúc Lận Yên trở về nước cho tới nay, trừ lần cô mượn rượu làm càn đó thì hẳn không thấy bóng dáng của Lận Yên ngày trước tồn tại trên người cô.

Nếu không phải vì Mục Hoằng Dịch, có phải Lận Yên sẽ cứ mang mặt nạ đáng ghét đó để sống?

“Hừ!” Lận Yên hừ lạnh, nghiêng mặt không nói gì.

“Ha, cậu bướng bỉnh thật đấy!” Lý Viêm Nguyên đuổi tay bóp cằm Lận Yên, tay còn chưa đụng tới cằm đã bị người khác nắm chặt, đau tới mức khiến hắn la lên. Đang định quay đầu mắng thì trông thấy Mục Hoằng Dịch đứng đó với sắc mặt u ám, ngay lập tức hắn không dám mắng nữa.

“Buông tay!” Mục Hoằng Dịch lạnh nhạt mở miệng, giọng điệu không cho phép từ chối.

Lý Viêm Nguyên hậm hực thu tay lại, hơi nhướn mày, kết thúc trò đùa dai kỳ quái của mình.

Hắn thấy Lận Yên giờ quá bí ẩn nên muốn trêu cô một chút, ai ngờ đồ con rùa Mục Hoằng Dịch lại trở về, phá vỡ toàn bộ kế hoạch của hắn.

Cổ Lận Yên được phóng thích khiến cô thở phào một hơi. Cô vuốt vuốt cổ mình, không vui trừng mắt nhìn Lý Viêm Nguyên, cực kỳ tức giận.

Lý Viêm Nguyên cảm nhận được ánh mắt oán hận của Lận Yên, tự giác né tránh.

“Đi cùng anh ra ngoài!” Mục Hoằng Dịch đi tới trước mặt Lận Yên, từ trên cao nhìn xuống.

Dưới ánh mắt kỳ quái của Lý Viêm Nguyên, Liễu Duệ, Cố Hiểu Thần, Lận Yên đi theo Mục Hoằng Dịch ra khỏi phòng bao.

2.

Mục Hoằng Dịch đi đằng trước Lận Yên, đi không nhanh, như thể đang chờ cô đuổi kịp mình.

Hai người im lặng cả đoạn đường, không mở miệng nói chuyện, không biết từ lúc nào đã đi chỗ hành lang ngày trước hay lui tới.

“Mục Hoằng Dịch!” Bỗng nhiên, Lận Yên gọi anh.

Mục Hoằng Dịch dừng chân, xoay người nhìn cô, con người đen nhánh sáng ngời, dường như còn sáng hơn ánh trăng bên ngoài.

Lận Yên ngẩn ra, không biết từ lúc nào đã bị đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm của anh hấp dẫn.

Mục Hoằng Dịch nâng mắt nhìn phần ót lộ ra sau khi cô buộc tóc đuôi ngựa lên, dường như anh nhìn thấy cái gì đó vướng ở đấy nên nhăn mày. Đột nhiên, anh đưa tay lên chạm vào dây buộc tóc của cô, kéo xuống, mái tóc đen nhánh xõa ra như thác nước tuôn chảy.

Mái tóc lướt qua phần cổ giống như máu đang chảy ngược lên chạm vào dây thần kinh của cô. Lận Yên kinh ngạc ngẩng đầu, tầm mắt ngã vào con người sâu thẳm của Mục Hoằng Dịch.

Trước đây, Mục Hoằng Dịch rất ghét mái tóc dài mượt mà của cô vì cô hay rụng tóc, đến chỗ nào rụng chỗ đó. Sau đó, cô lại có thói quen buộc tóc lên, nhưng Mục Hoằng Dịch vẫn ghét bỏ.

“Không phải nói không tới sao?” Thanh âm ở phía đối diện phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Lận Yên giật mình, quay đầu nhìn Lai Sở Sở đi tới từ đâu hành lang bên kia. Giống như trước đây, cô ấy mặc váy của Versace. Lai Sở Sở nhìn thẳng Mục Hoảng Dịch, hiển nhiên những lời này là đang hỏi anh.

“Đã tới rồi.” Mục Hoảng Dịch trả lời rất nhạt nhẽo, trong lúc nói chuyện còn lấy hộp thuốc lá ra. Anh rút một cây ra ngậm trong miệng, lấy tay che lại để bật lửa.

Mở bật lửa lên, đầu điều thuốc bén lửa. Anh rít một hơi rồi phun ra làn khói hình tròn không hoàn chỉnh.

Lai Sở Sở “ồ” một tiếng rồi quay sang nhìn Lận Yên, đôi mắt xinh đẹp lóe lên: “Tiểu Yên cũng tới à?”

Trong lúc nói chuyện, tầm mắt Lai Sở Sở nghiêng ngả di chuyển qua lại giữa hai người Mục Hoảng Dịch và Lận Yên.

Cô nhận được tin tức từ chỗ Liễu Khê là hai người này đang dầm ở bên nhau, Cố Hiểu Thần hao tâm tổn trí sắp xếp buổi gặp mặt này, chính là để mọi người nhanh nhìn thấy.

Giữa trưa cô có nhắn tin cho Mục Hoảng Dịch qua wechat, lúc ấy anh đã nói không có thời gian nên không tới. Khi đó Lai Sở Sở nghĩ, có lẽ kế hoạch của Cố Hiểu Thần không thu được kết quả gì, dù sao thì nhân vật chính không phối hợp, bọn họ không có kịch hay để xem.

Giờ Mục Hoảng Dịch đến, cô hơi kinh ngạc.

Lai Sở Sở nhìn hai người này một hồi lâu cũng không cảm thấy bầu không khí giữa hai người đã thay đổi. Cô nhún hàng lông mày thanh tú lại, thần nhĩ, không lẽ Liễu Khê báo nhầm?

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, hơi lạnh. Lận Yên khôi phục tinh thần, nâng mắt lên nhìn Lai Sở Sở đang đứng gần, “ừm” một tiếng khô khan.

Mục Hoằng Dịch neho mắt lại, dụi mầu thuốc lá vào gạt tàn thuốc đặt bên cạnh cửa sổ, thấp giọng mở miệng: “Về thôi, mọi người đang chờ.”

Nói xong, Mục Hoằng Dịch quay người dẫn đầu trở về phòng. Bóng dáng cao ngạo đỉnh bạc đó như một tác phẩm nghệ thuật đơn độc, thanh cao.

Bỗng nhiên Lận Yên nhớ tới lần đầu tiên đặt chân vào quán bar này.

Lần đầu tiên đặt chân tới đây hình như là hồi cấp hai, Lai Sở Sở chuyển trường tới lớp Lận Yên học, lớp mà học từ thứ hai tới thứ bảy. Lúc đó, quan hệ giữa Lận Yên và Lai Sở Sở rất tốt, như hình với bóng, Lận Yên đi đâu cũng đưa Lai Sở Sở đi theo.

Lận Yên đề nghị tổ chức một buổi liên hoan chào đón Lai Sở Sở gia nhập đại gia đình này. Nghĩ tới nghĩ lui không tìm được địa điểm thích hợp, cuối cùng Lý Viêm Nguyên lại đề nghị tới quán bar gia đình hắn, đương nhiên là Lận Yên đồng ý cả hai chân hai tay.

Mục Hoằng Dịch phản đối ngay lập tức: “Không được!”

Lận Yên không vui trừng mắt nhìn Mục Hoằng Dịch, cô rất không thích anh luôn gạt đi quyết định của bọn họ.

Lai Sở Sở nhìn thấy sắc mặt Mục Hoằng Dịch đành kéo tay Lận Yên khuyên nhủ: “Thôi đừng đi nữa!”

Lận Yên phồng má, bướng bỉnh: “Tớ muốn đi!”

Lý Viêm Nguyên thấy thế, vội giải thích: “Mẹ tôi cho tôi một phòng riêng, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, mấy người chúng ta vào đó thôi, không sao đâu.”

Tuy Mục Hoằng Dịch lạnh mặt nhưng vẫn theo bọn họ tới quán bar.

Khi cửa quán bar mở ra, Mục Hoằng Dịch nhìn thấy những cảnh tượng ô uế, lộn xộn tới mức làm người không thể xuống tay thì nhú mày, cực kỳ không vui.

Lận Yên không phản ứng gì với anh, tính cách Mục Hoằng Dịch chính là cái đức hạnh này, đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng tỏ ra khinh thường, cảm giác như mình là người đứng cao nhất. Lận Yên kéo Lai Sở Sở đi theo Lý Viêm Nguyên vào phòng bao, Mục Hoằng Dịch chịu thua, đành đuổi theo.

Sau đó họ tới đây nhiều lần hơn, phương diện bảo vệ ở đây cũng hoàn thiện hơn, hơn nữa Lý Viêm Nguyên lại là ông chủ nhỏ ở nơi này. Mục Hoằng Dịch không còn gì để nói nữa, một phòng bao riêng trong quán bar này đã trở thành nơi tụ tập của bọn họ.

Thoát ra khỏi hồi ức, cô bỗng cảm thấy trước ngực có cái gì đó ướt ướt lạnh lạnh, hương rượu vang đỏ xộc lên. Một thanh âm cao vút vang lên: “Ai thế? Đi đường không có mắt à?”

Lai Sở Sở tiến lên kéo Lận Yên, ấn đường nhăn lại: “Sao cậu lại không cẩn thận đâm vào người ta như thế?”

Lúc này Lận Yên mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn rượu vang đỏ bị đổ loang lổ trước ngực, nhíu mày.

DJ trong quán bar đánh nhạc rock and roll nhưng cô chẳng nghe ra bất cứ giai điệu nào. Đèn màu trong quán chớp nháy liên tục đem lại chút màu sắc cho không gian mờ tối nơi đây.

“Mấy người đi đường không có mắt đúng không?” Đối phương khí thế dạt dào xông lên, thấy Lai Sở Sở và Lận Yên im lặng thì giọng điệu càng chanh chua hơn: “Cô có biết rượu này của tôi bao nhiêu tiền không?”

“Xin lỗi, tôi sẽ bảo bartender làm lại một cốc giống thế cho cô.” Lai Sở Sở lập tức mở miệng nói nhưng lời “xin lỗi” này chẳng có chút thành ý nào. Đây là Lai Sở Sở có khí chất cao ngạo cực kỳ giống Mục Hoằng Dịch.

Đối phương hừ lạnh, khinh thường: “Cô điên? Rượu này của tôi cả huyện thành chỉ có một chai, cô lấy cái gì đền cho tôi?”

Lai Sở Sở nhú mày, cô làm thế này chỉ vì muốn giảng hòa cho Lận Yên. Nếu phía trước cô nói với giọng dịu dàng nhẫn nhịn thì giờ Lai Sở Sở không nhịn được nữa.

Lận Yên sợ Lai Sở Sở nháo chuyện này lên, lập tức bắt lấy một bartender, nói: “Bảo Lý Viêm Nguyên đi lấy rượu.”

Rượu ở huyện thành này không có nhiều, nhưng luận về các loại rượu thì có khi quây rượu Lý Viêm Nguyên còn có những chai mà trong nước ít có.

Bartender đang bị giữ chặt cảm thấy khó hiểu.

Mãi cho tới khi khuôn mặt nhỏ ngẩng lên, từ trong mái tóc đen dài óng mượt lộ ra khuôn mặt nhỏ tinh xảo, bartender nhận ra cô, lập tức cúi người gật đầu: “A, Lận tiểu thư hả? Tôi...tôi đi tìm ông chủ! Cô đợi một lát, đợi một lát!”

Nhờ vào ánh đèn mờ tối, Lận Yên nhìn thấy được khuôn mặt đối phương, hiển nhiên đối phương cũng nhận ra cô.

“Lận Yên?” Vu San gọi tên Lận Yên lên với giọng không tin lắm.

Lận Yên lạnh nhạt đánh giá Vu San từ đầu tới chân. Cô ta vẫn giống hệt như hồi cấp ba, đánh mắt đậm, tô son đỏ, thích trang điểm cho mình giống mấy cô gái chuyên đứng đường.

“Cậu quen hả?” Lai Sở Sở huých tay Lận Yên, ra chiều nghi ngờ ngấm.

“Ừm, bạn học hồi cấp ba!” Lận Yên vỗ vỗ vào phần áo dính rượu, nó loang ra như đóa mai đang nở rộ, làm áo lót đen bên trong như ẩn như hiện, ấn đường nhú chặt hơn.

Lai Sở Sở nghe Lận Yên trả lời xong thì liếc mắt nhìn Lận Yên với vẻ ghét bỏ, ánh mắt rõ ràng là nói: Này mà là bạn học của cậu á?

“Lâu không gặp, bạn học cũ!” Vu San thấy Lận Yên đang chật vật, cắn răng gọi một tiếng ‘bạn học cũ’ rồi cùng cô hàn huyên: “Ngại quá, làm ‘ngực’

cậu uống một ly rượu r ồi!”

Cuối câu Vu San còn nâng cao âm lượng lên, mĩ mai nghe rất chói tai.

Lận Yên ngược cặp mắt trong vắt lên, môi đỏ hơi cong: “Không sao cả, coi như một lần tắm bằng rượu vang đỏ vậy.”

Vu San không quen nhìn dáng vẻ lạnh nhạt cao ngạo như thoát khỏi tr ần tục của Lận Yên. Luôn cảm thấy người này quá mức sạch sẽ, không nhiễm thứ gì. Cô ta liếc mắt nhìn Lận Yên, hừ lạnh, vênh váo tự đắc hếch cằm: “Vẫn thích lập đ ền thờ như trước!”

Lý Viêm Nguyên đi ra khỏi phòng bao, còn chưa đi tới bên cạnh Lận Yên đã bị Mục Hoằng Dịch ngăn lại. Tiếp theo, không nói hai lời đã lột áo khoác của Lý Viêm Nguyên ra.

“Này! Trước mặt bao người, cậu làm gì thế?” Lý Viêm Nguyên cố ý lớn giọng, muốn mọi người quay lại chứng kiến cảnh tượng Mục Hoằng Dịch lột quần áo người đàn ông khác.

Mục Hoằng Dịch liếc Lý Viêm Nguyên một cái, Lý Viêm Nguyên lập tức không dám nói gì nữa.

Mục Hoằng Dịch dùng tay kéo thẳng, thành công cởi áo khoác của Lý Viêm Nguyên ra, khoác lên người Lận Yên.

Lận Yên ngăn ra.

Lúc này Vu San mới chú ý tới sự t ồn tại của Mục Hoằng Dịch, trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đường hoàng nhưng ương bướng của anh, kinh ngạc kêu lên: “Mục Hoằng Dịch?”

Là Vu San kêu lên ba chữ Mục Hoằng Dịch, nhưng lòng Lận Yên lại dậy sóng. Ba chữ này luôn dễ dàng tác động tới trái tim cô, bất kể lý do là gì!

Đôi mắt sắc bén lạnh lùng của Mục Hoằng Dịch nhìn về phía Vu San, chẳng có chút nhiệt tình nào.

Vu San bị ánh mắt lạnh lẽo này dọa cho sợ hãi lùi một bước, cổ cũng hơi rụt lại vì sợ. Đợi tới khi cô ta phục hồi tinh thần liền chỉ tay về phía Lận Yên và Mục Hoảng Dịch, nói với giọng điệu không thể tưởng tượng được: “Hai người ở bên nhau thật à?”

Ở bên nhau?

Lận Yên nhún mày. Giây tiếp theo, cô buột miệng phủ nhận: “Không!”

Dứt lời, mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Lận Yên nói xong cũng thấy mình hành động theo cảm tính, âm thầm cắn môi hối hận.

Cô phủ nhận theo quán tính.

Bởi vì có Lai Sở Sở ở đây, nên cô luôn phủ nhận quan hệ giữa mình và Mục Hoảng Dịch theo thói quen.

Nhiệt độ quanh người giảm xuống, có đôi mắt hung ác đang nhìn chằm chằm cô một lúc lâu. Giây tiếp theo, chủ nhân ánh mắt đó đi lướt qua Lận Yên không chút lưu tình, sải bước đi tới phòng bao, hơi thở lạnh lùng tản ra trên người anh suýt chút nữa thì đánh ngã Lận Yên.

Nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của Mục Hoảng Dịch, Lận Yên ngây người.

Lai Sở Sở đứng một bên không nói gì, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Lận Yên, cong môi cười. Toàn thế giới này, chỉ có Lận Yên mới có thể làm Mục Hoảng Dịch tức tới mức mặt mày tái mét.

“Tìm chai rượu khác đưa cho cậu ta đi.” Lận Yên nhún nhủ Lý Viêm Nguyên một câu rồi xoay người rời đi.

Lý Viêm Nguyên lập tức phân phó bartender: “Tìm hiểu xem vị tiểu thư này đã gọi loại rượu gì rồi đi tới quầy rượu của tôi lấy hai chai giống thế lên. Một chai là để đền bù, chai còn lại là Tiểu Yên mời khách.”

“Vâng, ông chủ.” Bartender đi làm việc dựa theo việc Lý Viêm Nguyên giao.

Lý Viêm Nguyên tự mình giao việc là đã giữ đủ thể diện cho Lận Yên. Mọi người đều biết, tuy quán bar của Lý Viêm Nguyên nhỏ nhưng hậu thuẫn đằng sau rất lớn. Vu San lẫn lộn được tới ngày hôm nay, chắc cũng biết thế lực đứng sau quán bar này như thế nào.

Không kể tới sản nghiệp của Lý Viêm Nguyên, chỉ vẻn vẹn mách lới của cố vấn thôi đã đủ để mọi người chạy theo như vịt.

Đột nhiên, Vu San híp mắt nhìn theo bóng dáng Lận Yên, đáy mắt hiện lên sự khinh thường, miệng càng không sạch sẽ nói một câu: “Lại cấu kết với nhau.”

Lận Yên dừng chân lại, ánh mắt trở nên rét lạnh. Trước khi cửa phòng bao đóng lại cô còn làm như không để ý, nói với Lý Viêm Nguyên: “Quán bar của cậu càng ngày càng tùy tiện rồi, chó điên cũng có thể vào đây!”

Lý Viêm Nguyên: “...”

Lận Yên ghét Vu San, cực kỳ ghét, đây là điều không thể phủ nhận!

Bởi vì có khúc nhạc đệm nhỏ là Vu San nên bầu không khí càng thêm bí hiểm khó lường. Lúc trở lại phòng, phát hiện ra Sa Khinh Vũ đã tới.

Sa Khinh Vũ nhieu chuyện đứng lên hỏi Lận Yên: “Không sao chứ?”

“Không sao cả, đụng phải người khác thôi.” Lận Yên nhéo ấn đường, nói qua loa.

Sa Khinh Vũ hồi tưởng lại, không cảm thấy xa lạ với vẻ mặt này của Lận Yên chút nào. Cô thường thấy nó, đặc biệt là hồi học cấp ba. Cô nhíu mày hoài nghi nhìn Lận Yên mất nửa ngày, dò hỏi: “A? Nhìn sắc mặt cậu, chắc chắn là cậu gặp phải người mình rất ghét.”

Lận Yên chịu thua, ném cho cô một cái tên: “Vu San.”

“Ai?” Sa Khinh Vũ kích động kêu lên, đôi mắt trừng to: “Cậu bị kỹ nữ Vu San tạt rượu vào người?”

Nghe vậy, Lận Yên day trán, cố gắng giải thích: “Không phải cậu ta tạt mà là tó đùng phải.”

“Bartender nói cậu bị tạt rượu rồi còn bị người ta ngăn không cho đi. Bảo Lý Viêm Nguyên tới đó giải quyết.” Sa Khinh Vũ nói lại những lời lúc nãy bartender đi vào đã nói, không thiếu một chữ.

Lận Yên: “...”

Bỗng nhiên cô rất muốn quỳ lạy cậu bartender kia, năng lực lý giải không thể đùa được.

“Vu San là người như nào mà thấy Khinh Vũ tức giận bất bình thế?” Lai Sở Sở khá có hứng thú với Vu San vừa nháo tới mức làm người hoang mang.

Nói tới Vu San, Sa Khinh Vũ rất hăng hái: “Vu San ấy à, lúc trước từng làm trường bọn tớ náo nhiệt một thời. Sở Sở, cậu không học cùng trường cấp ba với bọn tớ là bỏ luôn một vở kịch về cuộc sống rồi.”

Lai Sở Sở ngồi ở ghế sofa bên cạnh Sa Khinh Vũ, dù bận nhưng vẫn ung dung liếc Sa Khinh Vũ một cái, hứng thú dào dạt tiếp tục nghe chuyện bất quá: “Cái gì mà vở kịch về cuộc sống? Khinh Vũ, nói nói!”

Nhắc tới Vu San là Sa Khinh Vũ mặt mày hớn hở: “Để kể về Vu San thì ba ngày ba đêm không kể hết. Danh tiếng hồi cấp ba của cậu ta có thể nói là đình tai nhức óc, dường như không ai là không quen cậu ta. Cả ngày ăn mặc trang điểm lộng lẫy tới trường. Đây đâu giống đi học, cậu ta biến trường thành trung tâm môi giới hôn nhân rồi.”

“Có quan hệ mờ ám với một đồng nam sinh trong trường thì không nói, ha, không ngờ cậu ta còn có mặt mũi theo đuổi Mục nam thần của chúng ta!”

“Mục nam thần?” Lai Sở Sở nhú mày: “Mục Hoàng Dịch à?”

Trong chớp mắt, cả phòng bao yên tĩnh.

Theo bản năng, Lận Yên liếc nhìn Mục Hoằng Dịch vô cảm, thờ ơ ng ồi trong góc uống rượu, tựa như người mà mọi người đề cập tới không phải anh.

Anh nghiêng người, nâng mắt như thể cảm nhận được ánh mắt của Lận Yên, ngẩng lên đúng lúc bắt gặp được đôi mắt sáng tỏ đang nhìn mình, tỏa sáng dưới ánh đèn mờ ảo.

Bị bắt gặp, ánh mắt Lận Yên cứng lại. Cô cấp tốc thu t ần mắt lại, mím môi, lẩn tránh anh.

Cô sợ phải đối diện với Mục Hoằng Dịch, càng sợ ánh mắt của anh, nhất là sau câu nói “không” vừa r ồi.

Sâu không thấy đáy, như là chú sói đang ẩn nhẫn.

Từ trước tới nay, Sa Khinh Vũ luôn nhìn b ầu không khí để nói chuyện. Cô kéo tay Lận Yên nói chuyện h ồi lâu mới giảm được b ầu không khí quỷ dị trong phòng.

Không lâu sau, tan cuộc.

3.

Mục Hoằng Dịch đưa Lận Yên về nhà. Xe BMW màu đen đỗ trước cửa nhà, Văn Phương đã nhìn thấy nó từ cửa sổ phòng trên. Bà không dám bật đèn, cứ ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài, muốn xem nhi ều bí mật của con gái mình hơn.

Xe vừa dừng lại, Mục Hoằng Dịch đã nhận được một cuộc gọi. Lận Yên vừa tháo dây đai an toàn vừa nhìn anh, chỉ thấy anh ngẫu nhiên nói ra một hai câu với chất giọng lạnh nhạt. Để ý thấy Lận Yên đang ngáy ra, anh cúp điện thoại, hỏi Lận Yên: “Sao nào?”

Giọng điệu hơi lạnh, không có chút tình cảm nào.

Lận Yên tỉnh táo lại, lắc đầu rũ mắt cần môi: “Không có gì.”

Giọng nhỏ như tiếng ru ối muỗi.

Ánh mắt nặng nề của Mục Hoằng Dịch nhìn sang nơi khác. Anh ấn mở cửa sổ xe, lấy từ tủ chứa ra một bao thuốc lá, ngậm một điếu vào trong miệng, bật lửa châm vào cuối điếu. Anh rít một hơi, phun ra làn khói không thành hình tròn hoàn chỉnh.

Ánh lửa ở điếu thuốc lóe sáng trong đêm tối, như con đom đóm cuối cùng của mùa hè.

“Hai ngày trước, anh gặp Trịnh Thiếc.” Bỗng nhiên, anh mở miệng nói, giọng điệu lạnh tanh.

Nghe thấy tên Trịnh Thiếc, Lận Yên kinh ngạc mở to mắt, toàn thân cứng đờ.

Không sai, người đó là Trịnh Thiếc.

Lúc ấy, trong quán café của anh Văn, Trịnh Thiếc ngồi đối diện cô, không ngừng lặp lại cái tên Mục Hoằng Dịch, đã làm cho cô nhanh chóng rơi vào những lời ngon ngọt, lấp trái tim.

Lận Yên “ồ” rồi lại cúi đầu.

Mục Hoằng Dịch phì cười: “Tướng mạo tựa Phan An?”

Lận Yên: “...”

Cô thừa nhận nhan sắc của Trịnh Thiếc không thể so được với Phan An nhưng người ta đâu kém?

Dáng vẻ tri thức lịch sự văn nhã, cao 1m8, nghe nói cả nhà Trịnh Thiếc bao gồm cả anh ta đều công tác ở cơ quan chính phủ. Văn Phương có quan hệ rất tốt với bố mẹ Trịnh Thiếc, có thể tính là thế giao.

Mục Hoằng Dịch thu lại nụ cười, nhìn đỉnh đầu Lận Yên, lặp lại những lời cô đã nói lúc xem mặt: “Tôi thích những người đàn ông biết nấu cơm, tốt nhất là tài nấu nướng hàng đầu, nghề nghiệp là bác sĩ. Đương nhiên, là bác sĩ ngoại khoa thì càng tốt!”

Lận Yên cúi đầu nhếch miệng, đây đúng là lời cô nói, nhưng không hiểu vì sao nó lại tới tai Mục Hoằng Dịch, có đi đâu...

Lận Yên nâng mắt nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc. Khói thuốc lá lượn quanh làm khuôn mặt tuấn tú như che trăm ngàn nỗi sầu. Mê hoặc lòng người như thế làm Lận Yên không cách nào nhìn thấu được nội tâm của anh.

Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì? Sao anh lại che giấu bí mật của mình với cô, còn che giấu một cách thần nhiên như thế?

“Lận Yên.” Bỗng nhiên, Mục Hoằng Dịch gọi tên cô một cách rất trịnh trọng.

Lận Yên ngẩng nghiêm chỉnh, ngay cả sườn mặt cũng nghiêm túc nhìn Mục Hoằng Dịch, nín thở đợi anh nói.

“Chuyện chúng ta đang yêu nhau là chuyện không thể nghi ngờ.” Anh vừa nói vừa gạt tàn thuốc ra bên ngoài cửa sổ, đốm sáng vụt qua như sao băng rồi rơi xuống.

Anh nghiêng người, đầu ngón tay còn vương độ ấm của điếu thuốc lá nâng cằm Lận Yên lên, hai mắt như tỏa sáng tới gần cô: “Chẳng lẽ chỉ thiếu câu ‘anh yêu em’ là em đã phủ nhận tình cảm anh dành cho em sao?”

“Em không thể.” Lận Yên thề thốt phủ nhận, bừng tỉnh ngẩng đầu lên.

Cô chưa bao giờ nghĩ thế.

Chỉ là cô đang mê man, chưa xác định được.

Bởi vì Mục Hoằng Dịch cứ cho cô hi vọng rồi lại tạt nước lạnh vào hi vọng đó làm cô tỉnh lại từ giấc mộng tươi đẹp giữa mùa hè.

Con người đen nhánh sâu thẳm nhìn chăm chú như thể muốn nhìn thấu nơi sâu nhất trong nội tâm cô, sau đó khóa chặt trái tim cô, để cô mãi mãi là vật sở hữu của anh, không kẻ nào có thể chạm tới.

Một lúc lâu sau, Mục Hoằng Dịch buông cầm cô ra, ánh mắt lóe lên một tia chân tình. Anh do dự trong chốc lát rồi mở miệng: “Thế giới rộng lớn, nhiều người, sẽ có tới hàng tỉ người không có cơ duyên cùng em làm khách qua đường. Anh là một trong số hàng tỉ người đó hay là một người xa lạ không liên quan?”

Rốt cuộc trong lòng Lận Yên, anh chiếm vị trí nào?

Nghe câu nói lạnh nhạt của anh, bỗng Lận Yên thấy khó thở.

Vì sao anh luôn như thế? Rõ ràng đây không phải sự thật nhưng anh cứ thích vắn vẹo thành như này? Chẳng lẽ cứ tra tấn cô anh sẽ thấy dễ chịu sao?

“Mục Hoằng Dịch!” Lận Yên không vui, rống to tên Mục Hoằng Dịch. Trong bóng đêm, đồng tử mắt bức bách nhìn anh.

Anh đang châm chọc ai thế?

“Lận Yên!” Lẫn với tiếng hét của Lận Yên, Mục Hoằng Dịch tiến tới chỗ cô, ánh mắt âm u, thanh âm hơi khàn: “Đừng hơi tí là rống tên anh.”

Từ nhỏ tới lớn, vì Lận Yên luôn rống tên anh như thế, không chút kiêng kỵ nên anh mới nghĩ trong lòng cô, anh cũng giống như bao người khác, không có sự tằn tị đặc biệt.

Thế nên, nếu Lận Yên không yêu anh, có thể đừng làm trái tim anh rung động nữa không?

A!

Lận Yên phát ra tiếng cười lạnh từ tận đáy lòng.

Ngay cả rống tên anh cũng ý kiến. Mục Hoằng Dịch cao ngạo quá đáng rồi!

Lận Yên bị mùi thuốc lá trên người Mục Hoằng Dịch làm cho choáng váng. Cô đẩy anh ra, tránh xa mùi hương kia, muốn tìm lại chút tỉnh táo.

“Em có thể nói chuyện được bình thường không?” Lại hơi gằn lên. Lận Yên tức hộc máu, trừng mắt nhìn Mục Hoằng Dịch, vô cùng không vui.

Mục Hoằng Dịch bất ngờ bị cô đẩy ra. “A” một tiếng cười trào phúng.

Thấy anh chỉ cười không nói, Lận Yên càng giận hơn: “Đừng làm như cả thế giới đều thiếu nợ anh, Mục Hoằng Dịch, anh có tư cách gì để chất vấn em?”

Ngoại trừ bưu thiếp bị bỏ lâu như nửa thế kỷ, ngoại trừ việc anh từng đi Pháp tìm cô, ngoại trừ việc anh chuyển ngành,...

Hốc mắt Lận Yên đỏ lên, cô muốn hít vào một hơi nhưng lại nhịn xuống.

Ngoại trừ cái này, anh có tư cách gì mà chất vấn cô chứ!

Tư cách?

Tròng mắt Mục Hoằng Dịch rét lạnh.

Giờ Lận Yên lại cùng anh nói chủ đề này sao?

Một lúc lâu sau, Mục Hoằng Dịch mang khuôn mặt đen như than bọc bột rút bao thuốc ra, mở lên thì bao thuốc trống không. Chút tính tình tốt còn sót lại đã biến mất không còn chút nào, anh ném bao thuốc không ra ngoài cửa sổ, tạo thành một đường cong parabol đẹp mắt, gói tảo khô cũng bị vút luôn ra ngoài.

“Đúng vậy, anh chẳng có tư cách gì cả.” Anh lạnh lùng mở miệng, tằng băng mỏng nơi đáy mắt đang cao lên: “Nhưng Lận Yên em có tư cách gì?”

Lông mi Lận Yên run lên. Cô cố gắng kiềm chế sự chua xót trong lòng, bình thản hỏi một câu: “Em trêu chọc anh cái gì, không phải chỉ hỏi anh một câu thôi sao? Anh có cần phải thế không?”

Chỉ hỏi một câu có phải bọn họ đang bên nhau không, Mục Hoằng Dịch có cần phải thế không?

“Em thật sự chỉ hỏi anh một câu?”

Trong không gian yên tĩnh, Mục Hoằng Dịch hét to lên như thể đang phát tiết, nhưng phần lớn là... không thể chịu được nữa!

Lận Yên kinh ngạc di chuyển tầm mắt. Trong bóng đêm, cô nương nhờ ánh trăng nhìn vào mắt Mục Hoằng Dịch, chăm chú nhìn, đôi mắt đó dâng lên một tầng ẩm ướt không biết tên.

“Không thì sao?” Thanh âm nhẹ tênh, hơi nghẹn ngào.

Cô không biết Mục Hoằng Dịch đang hung dữ cái gì, chỉ cảm thấy tủi thân.

“Nếu chỉ có câu nói đó, Mục Hoằng Dịch ở trước mặt em sao có thể hết khóc rồi cười chỉ trong nháy mắt?” Thanh âm Mục Hoằng Dịch bức bách, con người mở lớn. Dưới ánh sáng mờ mờ, trông hơi ghê người.

Lận Yên đang phân tích câu anh vừa nói. Lúc cô hiểu rõ ràng mọi chuyện, chưa kịp đáp lại, cả người đã bị một cánh tay kéo đi, tiến vào trong ngực.

Muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị Mục Hoằng Dịch giữ lấy.

Sau đó, cả người cô như thể bị hòa tan, không còn sức lực nào để đẩy anh.

Một lúc sau, Mục Hoằng Dịch bắt lực cọ qua cọ lại ở cổ cô, tóc anh cứ dụi vào cổ làm cô hơi ngứa.

Giọng nói chán nản của anh vang lên bất thành linh: “Lận Yên, chỉ khi yêu em anh mới cảm nhận được mình một cách chân thật. Anh nghĩ, em vẫn tại là vì anh.”

Lận Yên ngẩn ra. Môi cô giật giật, cố gắng rất nhiều lần nhưng không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Từ trước tới nay.

Cô chưa từng gặp qua dáng vẻ này của Mục Hoảng Dịch.

“Thật ra anh rất yếu đuối. Anh mất đi bố, rồi Hoàng Diễn, sau đó là em...”

Thanh âm anh nhẹ bằng, hô hấp nhè nhẹ, mỗi một câu đều phải tạm dừng nửa giây mới nói tiếp, không trấn định, thông dong như thường ngày. Giống như là anh đang say rượu nói bừa, nhưng anh không uống nhiều rượu.

“Suốt tám năm, anh tồn tại là vì em còn sống ở một nơi nào đó trên thế giới này, một ngày nào đó, em sẽ trở lại bên cạnh anh.”

“Suốt tám năm, không phải anh không nóng nảy mà là không có bất kỳ ai có thể làm anh tức giận.”

“Suốt tám năm, không có em, thế giới của anh chỉ là hư không.”

Một cơn gió đêm thổi vào trong xe. Cô bị Mục Hoảng Dịch ôm chặt vào lòng, dán vào lồng ngực nóng bỏng. Đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn chăm chăm vào ánh trăng mờ ảo, giật mình, ngây người.

Không khỏi có chút hoài nghi, người trước mặt đây có phải Mục Hoảng Dịch không?

Anh nói: Không có em, thế giới của anh chỉ là hư không.

Anh muốn nói anh đã hư không như thế tám năm rồi?

Người như này, giống với Mục Hoảng Dịch cao ngạo cả đời sao?

Vì có em tồn tại nên mới không thấy cô đơn

Buồn vui đều chia sẻ cho em

Hạnh phúc xa xỉ tới mức không cần

Vì em tận tại nên mới có tương lai

Mỗi một việc đều đáng để chờ mong

Mỗi ngày đều có anh và em yêu nhau.

Chương 12

Edit: Cải Trắng

Tình yêu là gì?

Là bảo vệ và bảo vệ hơn nữa sao?

Không! Tình yêu là tưởng niệm.

Chuông gió em treo ngoài cửa sổ kêu leng keng.

Gió nổi lên rồi, nhớ anh.

1.

Ban đêm, tại một khách sạn nào đó, trong phòng tổng thống.

Vương Quốc Cường ngồi trên ghế sofa kiểu Âu, bày ra tư thế kẻ chiến thắng. Một người đàn ông mặc âu phục đen tiến tới cầm theo tập tài liệu, cung kính đưa ra.

“Đây là thông tin cá nhân của Sa Khinh Vũ. Cô ấy lớn lên từ nhỏ cùng với Moyra. Cô ấy vẫn luôn theo sát tin tức về vụ tai nạn giao thông đó. Tuy cô ấy làm việc rất cẩn thận nhưng sau khi người kia qua đời vì thiếu Oxy, hành động của cô ấy càng lúc càng lộ liễu. Hình như là cố ý cho chúng ta biết cô ấy đang đi đâu tra.”

Đôi mắt sành đời của Vương Quốc Cường nhìn nghiêng, tầm mắt dừng trên tấm ảnh chụp của Sa Khinh Vũ trên tờ giấy A4. Khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt có hồn, rực rỡ, gan dạ. Hắn bỗng nhếch môi.

Sau đó, hắn lạnh lùng cười: “Sa Khinh Vũ? Phóng viên? Đi đâu tra?”

Ba danh từ này được nói với giọng điệu cực kỳ châm chọc. Hắn cười khinh, xoay xoay nhẫn đang đeo trên tay: “Dường như mọi việc càng lúc

càng thú vị rồi.”

Nhưng người đàn ông mặc âu phục kia không được bình tĩnh như Vương Quốc Cường, vẻ mặt anh ta lo lắng: “Nếu Sa Khinh Vũ vẫn giữ tốc độ đi đầu tra này thì tôi tin là không tới một tuần nữa, cô ấy có thể nắm được ngọn nguồn vụ tai nạn giao thông kia.”

“Chặt đứt những đầu mối cô ta đang có được. Khi nào cần thì cho cô ta thêm chút phí tiền toái. Chút chuyện nhỏ này tôi không cần phải nói với cậu chứ?” Giọng điệu Vương Quốc Cường nghe rõ sự không vui.

Người đàn ông mặc âu phục hoảng sợ, anh ta cúi đầu nói “Đã rồi.” rồi rời khỏi đây.

Vương Quốc Cường cầm ly rượu vang đổ trên bàn lên, khế lắc. Không ngờ chuyện này lại khó giải quyết như vậy. Tất cả nguyên nhân đều là do người phụ nữ tên Moyra kia. Nếu không có cô ta, chuyện này đã sớm được giải quyết nhanh gọn.

Dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt cương nghị của Vương Quốc Cường hơi thay đổi nhưng rất nhanh lại bình thường. Con người đen nhánh như một chú chó săn dưới địa ngục đang chực chờ cắn người.

Moyra?

Một con nhóc không có chút tiếng tăm nào dám phá hủy kế hoạch lớn của hắn. Đây quả thật là chuyện đáng chê cười nhất trong cuộc đời hắn.

Sáng sớm, huyện thành cực kỳ náo nhiệt.

Trên chiếc giường màu hồng nhạt là một cô gái với mái tóc đen dài mượt. Cô hơi nhíu mày. Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, làm nó trở nên dịu dàng.

Văn Phương sớm đã ngả bên mép giường cô, chờ người đẹp trên giường tỉnh dậy.

Mãi đến buổi trưa, Lận Yên mới mở to đôi mắt sừng húp như quả hạch đào ra. Đập vào mắt cô là nụ cười cực kỳ quý dị của Văn Phương.

Phản ứng đầu tiên của Lận Yên là rùng mình, tiềm thức tỉnh táo được hơn nửa. Đôi mắt mờ màng buồn ngủ bỗng chốc tỉnh táo. Cô lăm la lăm lét nhìn về phía Văn Phương.

Văn Phương nhìn Lận Yên, cong môi lên, dịu dàng nói: “Con tỉnh rồi?”

Giọng điệu kỳ lạ cứ như ma quỷ.

Lận Yên gật đầu một cách cứng ngắc. Cô quan sát một lượt, bỗng chốc cảm thấy gió lạnh thổi tới từng cơn.

“Tiểu Yên, hôm qua...”

“Mẹ!” Lận Yên cắt ngang lời Văn Phương, chỉ vào đèn lồng treo tường: “Con đói bụng.”

Lấy có rất vụng về

Văn Phương nhú mày không vui khi thấy Lận Yên trắng trợn nói thẳng sang chuyện khác, quát: “Đừng ngắt lời!”

“Con rất đói bụng!” Lận Yên kiên trì.

“Con...” Văn Phương tức giận.

Lận Yên mở to mắt đờ đẫn vô tội, bộ dáng giả heo ăn thịt hổ.

Văn Phương chỉ có thể trừng mắt chứ không làm gì được Lận Yên.

Lúc này, hai mẹ con yên lặng.

Bỗng nhiên có người đẩy cửa phòng Lận Yên ra, mở miệng phá tan sự im lặng: “Con còn đang không biết mọi người ở chỗ nào đấy. Sao đây, ngốc ở phòng Tiểu Yên mở cuộc họp gia đình ạ?”

Lận Yên ngược mắt lên, vẻ mặt nhàn nhã của Lận Thần đập vào mắt cô. Anh mặc áo sơ mi trắng, rất có khí chất của công tử văn nhã. Trong chốc lát, cảm giác thân thiết ùa tới.

Lận Yên cảm động tới rơi nước mắt. Lận Thần đúng là anh trai ruột của cô mà.

“Anh, sao anh lại về ờ?” Lận Yên vừa nói vừa xốc chăn lên chạy về phía cửa. Cô đưa tay kéo ống tay áo của Lận Thần, cúc tay áo màu vàng đúng là phong cách của anh.

Nhìn cánh tay nhỏ của cô, Lận Thần cong môi cười, đuôi lông mày hơi nhướn lên nhưng không dễ phát hiện ra.

Văn Phương đang ở trong phòng Lận Yên không vui ra mặt: “Tiểu Yên! Chuyện mẹ hỏi con, con chưa trả lời đâu!”

Bước chân Lận Yên khựng lại, cô nhìn Lận Thần với ánh mắt cầu cứu.

Thế nhưng Lận Thần lại không đứng về phe cô. Ánh mắt anh nhìn Lận Yên có thêm vài phần nghiêm túc, anh nói: “Vấn đề gì?”

“Anh quản được em chắc!” Thấy Lận Thần không đứng về phe mình, cô tức giận đùng đùng đẩy anh ra đi về phía nhà vệ sinh. Ở đây còn lại mỗi Lận Thần đang mơ màng đứng đối diện với Văn Phương đang tức giận.

“Mẹ hỏi em ấy cái gì thế? Sao nó tức vậy?” Lận Thần thanh thoi vuốt phẳng lại chỗ tay áo mà Lận Yên vừa làm nhăn, hỏi Văn Phương.

Văn Phương nhíu mày, đắn đo một lúc mới cắn răng mà nói ra: “Mẹ có thể hỏi nó cái gì nữa? Còn không phải là chuyện giữa nó và Hoảng Dịch sao!”

Dứt lời, tới lượt Lận Thần nhíu mày, không vui: “Mẹ hỏi em ấy chuyện này làm gì?”

Từ nhỏ Lận Yên đã có tính cách rất thẳng thắn. Yêu hay không yêu đâu được biểu hiện hết qua khuôn mặt. Cô cực kỳ không thích bị người nhà hỏi

chuyện liên quan tới tình cảm, đặc biệt là liên quan tới Mục Hoằng Dịch.

Tuy người nhà biết rất rõ mối quan hệ của cô và Mục Hoằng Dịch nhưng không ai dám đi đâm thủng nó.

Bây giờ Văn Phương lại thẳng thắn chất vấn như thế, con bé kia không tức giận mới là lạ!

“Hôm qua Hoằng Dịch đưa con bé về, hai đứa nó ngồi trò chuyện trên xe suốt một tiếng đồng hồ. Mẹ đứng ở cửa sổ còn thấy chúng nó ôm nhau.”
Ngừng một lúc, Văn Phương ngẩng đầu lên, cảm thấy mình không sai:
“Hỏi một chút thôi cũng không được sao?”

Lận Thận nghe xong lại càng nhú mày chặt hơn.

Này không phải là biết rõ rồi còn cố hỏi à?

“Mẹ không nhìn rõ suy nghĩ của con bé từ lúc về nước sao?”

Nguyên nhân khiến Lận Yên ra nước ngoài chỉ có một, mà nguyên nhân khiến cô về nước cũng chỉ có một. Sự việc rõ ràng rành như thế, không lẽ Văn Phương còn nhìn không hiểu?

Văn Phương hết liếc trái lại liếc phải, tức giận tới ngốc luôn: “Ai biết được nó suy nghĩ cái gì! Đi nước ngoài không nói một tiếng, lúc trở về cũng không nói tiếng nào, coi cái nhà này của mẹ như khách sạn. Ai mà quản nổi nó chứ!”

Văn Phương quở trách mấy câu đúng lúc Lận Yên đứng ở cửa phòng nghe thấy được.

Bóng hình xinh đẹp kia rơi vào tầm mắt làm Văn Phương cứng người. Lận Thận đang đứng đưa lưng về phía Lận Yên, thấy sắc mặt Văn Phương không ổn nên quay đầu nhìn theo, thấy được Lận Yên đứng ở cửa phòng, môi đỏ mím chặt, mặt không cảm xúc.

Hai giây sau, Lận Yên tươi cười bày ra dáng vẻ dù bận nhưng vẫn ung dung. Cô nhìn Văn Phương, nhẹ giọng hỏi một câu: “Lão Phật gia nhà họ Lận hình như rất bất mãn với con?”

Gió lạnh thoảng qua từng cơn...

Văn Phương: “...”

Cái giọng điệu gạ hỏi này bà không lạ gì nữa, là tác phong trước sau như một của Lận Yên trước khi làm điều xấu.

Lận Thần thấy tình huống không ổn, ho nhẹ hai tiếng rồi cười nói: “Hai người trò chuyện đi, con ăn cơm trước.”

Lận Thần bỏ trốn xong, Lận Yên vào phòng đóng cửa lại, quan sát Văn Phương mất một lúc mới mở miệng: “Mẹ nói đi. Mẹ muốn biết cái gì?”

Văn Phương kinh ngạc khi thấy Lận Yên biết phối hợp như thế. Dù sao thì cái tên Mục Hoằng Dịch cũng là nơi cấm kỵ trong lòng Lận Yên.

“Bây giờ con và Hoằng Dịch...” Văn Phương nói một câu đầy ẩn ý, ngừng đúng đoạn.

Lận Yên cong môi cười. Hiểu rồi.

“Quan hệ giữa con và anh ấy, mẹ biết chưa đủ rõ ràng sao?” Lận Yên cười hỏi lại, ánh mắt cực kỳ quyến rũ.

Văn Phương lập tức hiểu ra, gật đầu: “Hiểu rồi.”

Nhưng hình như lão Phật gia nhà họ Lận cũng không hiểu lắm.

Thật ra, trước đó Lận Yên nói mình ở nhà Mục Hoằng Dịch bà đã nghi ngờ quan hệ giữa hai người. Nhưng lúc Lận Yên mới về huyện thành, hai người họ đã chạm mặt nói chuyện, khi đó Văn Phương đã nhận định rằng hai người mất khả năng. Không ngờ là cốt truyện lại thay đổi lớn, hai người phát triển nhanh chóng.

Lận Yên ăn trưa xong thì muốn về thành phố. Lận Thần mới từ Bắc Kinh về, đáng lẽ ra sẽ được ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày nhưng anh lại bị Văn Phương tổng cổ ra khỏi nhà, đưa Lận Yên về thành phố.

Ngồi trong xe, Lận Thần cười chua xót: “Không ngờ lần này anh về nhà để làm tài xế.”

“Sao nào? Hối hận vì đã về?” Lận Yên lướt điện thoại, phì cười.

Lận Thần hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không dám!”

Anh dám hối hận sao? Lão Phật gia tự mình ban thánh chỉ, chẳng lẽ anh còn dám kháng chỉ không làm?

Thấy Lận Thần tủi thân, Lận Yên nhướn mày cực kỳ đắc ý.

Từ nhỏ, Lận Yên đã lớn lên dưới đôi cánh của Lận Thần. Dường như cô đã quen ỷ lại vào sự bảo vệ của Lận Thần.

“Công việc của em sắp xếp như nào rồi?” Lận Thần đột ngột hỏi.

Lận Yên quét một cái lên màn hình di động, suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Em định viết truyện, một câu chuyện về bản thân.”

Lận Thần nhướn mày, cười: “Ồ? Tiểu thuyết ngôn tình?”

“Vâng.” Lận Yên thừa nhận, lại hỏi thêm: “Anh thấy thế nào?”

“Em thích là được.”

Từ trước tới nay, Lận Thần chưa bao giờ can thiệp vào suy nghĩ của cô. Về lý tưởng, về thứ cô hướng tới, thậm chí là cả tình yêu.

Lận Yên cong môi, quay sang nhìn sườn mặt Lận Thần. Ánh mặt trời chói chang chiếu vào khuôn mặt anh khiến nó trở nên nho nhã, làm người ta rạo rực.

“Anh.” Bỗng nhiên, Lận Yên gọi anh.

Lận Thần nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Sao thế? Tự đứng lại nghiêm túc, dọa người quá đấy!”

Lận Yên cười khẽ. Cũng đúng, hồi nhỏ cô nghịch ngợm, giờ bỗng nhiên lại thành đứa bé ngoan, chẳng trách Lận Thần hoang mang.

“Không, em chỉ muốn hỏi anh cái này thôi. Anh cảm thấy tình yêu là gì? Bảo vệ à? Hay là bảo vệ nhiều hơn nữa?”

Lận Yên không có từ nào hình dung cụ thể tình yêu. Trên người Mục Hoằng Dịch cô chỉ thấy đúng hai cái, một cái là bảo vệ, cái còn lại vẫn là bảo vệ.

Chẳng lẽ đàn ông đều cho rằng đó là tình yêu sao?

Lận Thần lắc đầu, cười khẽ: “Không phải.”

“Không phải?” Lận Yên nhún mày.

Nếu không phải thì đàn ông coi tình yêu là gì? Cái gì mới khiến Mục Hoằng Dịch coi là tình yêu?

“Thế tình yêu là gì?” Lận Yên hỏi.

Lận Thần suy nghĩ một lúc, trả lời: “Có lẽ tình yêu là tưởng niệm. Ở nơi xa hay ở ngay trước mặt đều nhớ tới. Những lúc xảy ra chuyện, xúc động, trống vắng và cả những lúc lơ đãng cũng nhớ tới.”

Câu trả lời của Lận Thần hơi trừu tượng, như là suy nghĩ về một tình yêu tốt đẹp nào đó. Đó cũng là suy nghĩ mà người không thể nắm lấy được.

Lận Yên mỉm cười, không có bất cứ nghi ngờ gì đối với câu trả lời của anh.

“Sao nào? Muốn đoán tâm tư của Hoằng Dịch?” Lận Thần nói toạc ra.

Lận Yên bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn anh trai. Lận Thần luôn dễ dàng nhìn thấu tâm sự của cô, không thể nào giấu được.

“Tốt nhất đừng đoán tâm tư của đàn ông. Nhất là với Hoảng Dịch!” Cuối cùng, Lận Thần đưa ra lời khuyên.

Lận Yên bĩu môi, bất mãn: “Vì sao chứ?”

“Hoảng Dịch từ nhỏ đã không có bố, lại là anh trai. Anh cả như cha, cậu ấy trưởng thành từ rất sớm. Về điểm này, cậu ấy khá là giống anh. Tiểu Yên, tình cảm giữa em và Hoảng Dịch sâu đậm nhưng không biểu hiện cho việc vị trí của em trong lòng cậu ấy là vị trí có lợi. Những đứa con gái thích cậu ấy nhiều không đếm xuể, em chỉ là một trong số họ thôi.”

Lận Thần nói xong, Lận Yên nhú mày, phản bác: “Nhưng anh ấy thích em!”

“Cậu ấy nói thế?”

“Đúng! Chính miệng anh ấy nói!” Lận Yên nhấn mạnh việc chính miệng Mục Hoảng Dịch thừa nhận.

Bỗng nhiên, Lận Thần cười, nói toạc ra suy nghĩ của Lận Yên: “Không lẽ là do em ép cậu ấy nói?”

Lận Yên: “...”

Cô ép là thật, nhưng thế thì đã sao? Mục Hoảng Dịch vẫn thừa nhận.

Lận Thần nhếch môi cười, trong lòng anh đã hiểu rất rõ dù Lận Yên không trả lời. Anh hỏi vòng sang chuyện khác: “Em ở đâu trong thành phố?”

“Nhà anh ấy.”

Lận Thần nhướn mày, không kinh ngạc lắm với câu trả lời này, hỏi lại: “Em không suy nghĩ tới việc mua nhà hả?”

“Không có tí ền!”

“À!” Lận Th ần cười kh ẽ, lấy từ trong cốp đ ể đ ồ ở đ ằng tr ớc ra một chùm chìa khóa, ném cho Lận Yên: “Nhà của em.”

Lận Yên nhìn chìa khóa, r ồi lại làm bộ dù bận nhưng vẫn ung dung liếc nhìn Lận Th ần đang lái xe, hỏi: “Anh mua?”

“Tặng em...” Mãi lúc sau, Lận Th ần mới nói nốt nửa câu còn lại: “Làm của h ồi môn.”

Lận Yên: “...”

Sao cô lại có cảm giác mình bị đóng gói gả ra ngoài nhỉ? Hơn nữa còn là cái loại mua đi bán lại nữa.

Lận Th ần đưa Lận Yên tới căn hộ trong thành phố kia, nó ở ngay trên đường tới tòa soạn Thanh Mai. Nếu như cô phải đến tòa soạn thì chỉ cần hai bước là đến, tránh cho việc phải lái xe. Lận Th ần đã nghĩ rất chu đáo.

Nhà hai phòng ngủ, một phòng bếp, một phòng khách. Nhà ở tiêu chuẩn dành cho một người.

“Thế nào? Thích không?”

Lận Yên kéo tấm rèm màu trắng dài chạm đất ra. Khóe môi cô hơi cong lên. Cô rất hài lòng với ngôi nhà này.

“Không tệ lắm.”

“Đã thanh toán tiền nhà, tiền dịch vụ hàng tháng phí ền đại tác giả Lận tự mình giải quyết.”

Cầm chùm chìa khóa tuyệt đẹp trong tay, Lận Yên ngược mắt lên nhìn Lận Th ần: “Anh, cảm ơn anh!”

Cảm ơn anh đã tốn nhiều tâm tư đ ể cho cô một ngôi nhà.

Dưới ánh nắng, khoe môi Lận Thần hơi cong lên. Trước khi về Quảng Đông, anh đã nghe được không ít chuyện. Đáng lẽ anh không cần lo lắng chạy về một chuyện nhưng chuyện xấu của Lận Yên cứ đăng báo không ngừng. Mỗi tin tức được đưa ra đều rất ghê người, sao anh có thể yên tâm được!

2.

Lúc Lận Yên tới nhà Mục Hoằng Dịch thu dọn đồ thì đúng lúc anh tan làm về nhà. Thấy vali hành lý nằm chình ịch ở phòng khách, lòng anh bỗng căng thẳng.

Lận Yên đang tưới hoa trên ban công, trong lúc tưới cô còn nghịch nghịch đóa hoa như để nói lời tạm biệt.

Cảm giác được ánh mắt sốt ruột của anh. Cô quay đầu lại, khuôn mặt anh tuấn nổi bật của anh đập vào mắt.

“Anh về rồi?” Cô cười hỏi.

Mục Hoằng Dịch bình tĩnh nhìn khuôn mặt tươi cười của cô mất mấy giây, hơi nhíu mày: “Em phải đi?”

Không giống như đang hỏi mà là đang chất vấn.

Lận Yên cong môi, gật đầu. Nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Mục Hoằng Dịch, cô đoán là anh hiểu lầm nên giải thích: “Anh trai em đã mua nhà ở thành phố cho em, ngay bên cạnh tòa soạn Thanh Mai, rất tiện. Chút nữa anh giúp em chuyển nhà nhé?”

Cô dùng giọng điệu dịu dàng để giải thích mới làm cho ấn đường Mục Hoằng Dịch giãn ra. Một lúc sau, anh rút điều thuốc lá trong bao ra, nhàn nhạt mở miệng: “Anh tốn rất nhiều tâm tư mới khiến em đến đây ở, em nghĩ anh sẽ dễ dàng giúp em dọn ra ngoài thế à?”

Lận Yên: “...”

Vì người nào đó đổi nên việc chuyển nhà đã bị dời sang ngày hôm sau.

Ngày hôm sau.

“Em sẽ dọn phòng ngủ và phòng khách, anh dọn phòng bếp, thư phòng và ban công.” Lận Yên phân cho mình làm mấy việc nhẹ chỉ cần sắp xếp, còn mấy việc mệt mỏi là mệt thì để lại cho Mục Hoảng Dịch làm.

Nhìn phòng bếp trống rỗng, đâu đâu cũng là bụi, Mục Hoảng Dịch nhíu mày, hỏi: “Em không thể mời người giúp việc tới sao?”

“Anh là người giúp việc của em, còn miễn phí nữa.” Lận Yên nhét giẻ lau vào trong tay Mục Hoảng Dịch, nhướn mày đầy đắc ý.

Vào lúc Lận Yên xoay người, Mục Hoảng Dịch duỗi tay ra kéo cô vào trong lòng. Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, hôn nhẹ một cái vào môi.

Đôi mắt Lận Yên đại ra.

“Ai nói anh làm miễn phí?”

Anh vừa nói xong, Lận Yên bật cười. Cô đẩy anh ra bước nhanh vào trong phòng, khuôn mặt nóng bừng mãi không hạ nhiệt.

Nhìn vào thì căn nhà này không lớn lắm nhưng dọn dẹp vệ sinh lại khiến người ta mệt mỏi.

Lận Yên để cả người bảnh thối nằm xuống sofa. Cô uống một ngụm nước rồi yếu ớt nói rằng: “Việc tìm người giúp việc đúng là một quyết định sáng suốt.”

Mục Hoảng Dịch lắc đầu bất lực. Anh cũng mở chai nước ra uống, yết hầu trượt lên trượt xuống rất gợi cảm.

“Đói không?” Anh hỏi Lận Yên.

Lận Yên gật đầu. Làm việc từ sáng sớm có thể không đói sao?

Nơi này gần với phòng ăn Tiểu Táo. Lận Yên thích ăn món H ồ Nam nên phòng ăn Tiểu Táo đã trở thành lựa chọn hàng đầu của hai người.

Hai món mặn, một món chay, một bát canh, bữa cơm tiêu chuẩn dành cho hai người.

Trong phòng ăn, Mục Hoảng Dịch nhận được một cuộc gọi. Ai ở đầu bên kia thì Lận Yên không biết nhưng hình như anh có phần ngại vì có mặt cô ở đây. Anh không nói nhiều mà chỉ trả lời “Ừm” “Được” qua loa vài câu.

“Buổi chiều em có việc gì không?” Cúp điện thoại, Mục Hoảng Dịch hỏi Lận Yên.

Lận Yên suy nghĩ rồi nói: “Không có việc gì. Chắc em sẽ về nhà chỉnh sửa lại ít tài liệu.”

“Ừm, vậy mai anh sẽ đưa em đi mua đồ dùng trong nhà. Giờ anh có chút việc cần xử lý.”

“Đi đâu?” Lận Yên hỏi tiếp, luôn cảm thấy việc có liên quan tới cuộc gọi vừa rồi.

“Bệnh viện có việc.” Nói xong, Mục Hoảng Dịch cầm cốc nước trên bàn lên uống.

Tuy Lận Yên vẫn nghi ngờ trong lòng nhưng không hỏi nhiều. Ăn xong, cô và Mục Hoảng Dịch đường ai nấy đi.

Lận Yên về nhà, Mục Hoảng Dịch lái xe về phía nhà Sa Khinh Vũ.

Sa Khinh Vũ chỉnh sửa lại tài liệu vụ tai nạn giao thông của Lận Yên và những nhân vật liên quan vào giấy A4, đưa tới trước mặt Mục Hoảng Dịch, nói: “Mấy ngày trước tôi có tra được chút chuyện mờ ám nhưng lạ là hôm nay những manh mối đó lại hoàn toàn bị cắt đứt. Như là có người cố ý vậy. Ví dụ như là nhân chứng trước đó bỗng dưng sửa lại lời khai, hoặc là người trước đó đã chấp nhận phỏng vấn bỗng dưng lại đi ra nước ngoài...”

Mục Hoằng Dịch nhìn một lượt tài liệu, ấn đường nhăn lại: “Có người không muốn cậu tiếp tục đi điều tra sâu hơn.”

Người đó cố ý cắt đứt toàn bộ manh mối.

“Là Vương Quốc Cường?” Sa Khinh Vũ hỏi.

“Ngoại trừ ông ta, không có người thứ hai.” Mục Hoằng Dịch đưa ra đáp án khẳng định. Con người anh càng lúc càng nặng nề, ảm đạm tới mức như một mảng tối đen như mực.

“Biện pháp làm lộ ngân sách của hội ra bên ngoài trước đó chúng ta thảo luận, chỉ sợ không dễ dàng làm được.” Sa Khinh Vũ phân tích.

Mục Hoằng Dịch ngược mắt nhìn cô: “Đổi cách khác, viết lại chuyện cũ đăng sau vụ tai nạn giao thông đó.”

“Về cậu của nạn nhân?” Sa Khinh Vũ hỏi.

Sau vụ tai nạn giao thông lần trước, nạn nhân còn để lại trên cõi đời này một đứa con gái. Hiện giờ cô bé đã được nhà cậu nuôi dưỡng. Người cậu đó còn từng tìm tới bệnh viện, yêu cầu bệnh viện chịu trách nhiệm việc nạn nhân bị rút ống thở dẫn tới việc thiếu Oxy, qua đời.

Sau đó, không biết bệnh viện đã xử lý thế nào, có lẽ là cho người cậu đó một số tiền để bịt miệng.

Người cậu nhận được tiền xong, đưa luôn cháu gái mình vào trại trẻ mồ côi.

“Cậu tới trại trẻ mồ côi bảo lãnh cho đứa trẻ ra ngoài trước. Theo tôi biết thì người cậu này rất thích bài bạc, có lẽ chúng ta nên xuống tay từ điểm này.”

“Được.” Dừng một lát, Sa Khinh Vũ hỏi tiếp: “Cậu nghĩ rằng chuyện lần trước ở bệnh viện là do Vương Quốc Cường làm?”

Màn hình điện thoại di động đặt trên bàn sáng lên, Mục Hoảng Dịch cúi đầu nhìn. Là tin nhắn của Lận Yên trên wechat.

Anh ngẩn ngơ nhìn màn hình h ồi lâu như đang suy nghĩ gì đó, mãi cho tới khi màn hình tối đen, anh mới mở miệng: “Ngoại trừ ông ta, trên thế giới này không còn người thứ hai làm đi ều đó.”

Dứt lời, màn hình di động lại sáng lên l ần nữa, vẫn là tin nhắn của Lận Yên trên wechat.

Mục Hoảng Dịch nhìn màn hình điện thoại cứ tối d ần lại.

Anh nhất định phải đi ều tra rõ ràng vụ tai nạn giao thông l ần trước.

Anh đã được lĩnh giáo thủ đoạn của Vương Quốc Cường, chỉ dùng một vụ tai nạn giao thông đã diệt trừ được hai tai họa lớn. Khó có thể biết được tiếp theo người đó sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với Lận Yên.

Dù sao thì hành động bí mật này cũng bị bại lộ từ vụ tai nạn giao thông của Lận Yên. Nếu không có Lận Yên, chắc chắn việc này biến mất không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Lúc trước Lận Yên về huyện thành, Mục Hoảng Dịch rất yên tâm vì nơi đó là chỗ an toàn. Nếu không phải cô cứ liên tục đi xem mắt thì anh đã đợi nửa tháng sau mới trở về đón cô.

Tin nhắn wechat Lận Yên gửi tới có nội dung là cô chuẩn bị nấu cơm tối, bảo Mục Hoảng Dịch qua đó ăn cơm.

Nhìn tin nhắn trên wechat, không biết vì sao khóe miệng Mục Hoảng Dịch hơi nhếch lên. Trái tim anh ngứa ngáy như thể có một sợi lông vũ lướt qua.

Trước đây anh không hi vọng xa vời là Lận Yên sẽ nấu cơm cho mình.

Từ trước tới nay, anh không có bất kỳ chờ mong gì với Lận Yên. Anh chỉ cần cô tiếp tục ở bên cạnh mình giống như trước là thấy mỹ mãn r ồi.

Lận Yên đi dạo ở siêu thị bên cạnh mua nguyên liệu nấu ăn. Lúc đi ngang qua khu gia vị, bước chân cô dừng lại như là nhớ tới cái gì đó. Cô lấy một lọ tiêu xay bỏ vào trong xe đẩy.

Nhìn tiêu xay ở bên trong, ánh mắt cô dần lạnh đi.

Phải tự mình chứng thực. Nếu không, cô không tin Mục Hoảng Dịch là một người không có vị giác.

Rốt cuộc là vì sao anh lại mất vị giác? Vì sao anh mất đi ước mơ?

Đại học năm thứ hai... là đoạn thời gian nhạy cảm.

Bỗng nhiên, Lận Yên thấy sợ hãi.

Nếu tổn thương này là do cô mà ra, liệu cô có thể tha thứ cho bản thân không?

Mục Hoảng Dịch tới đúng lúc Lận Yên bưng món ăn cuối cùng ra. Đứng ở phòng khách trông thấy Mục Hoảng Dịch, lòng cô căng thẳng.

“Đúng giờ thật!” Cô cố gắng giảm bớt căng thẳng.

Mục Hoảng Dịch mím môi đi vào phòng khách. Anh hơi nhướn mày khi trông thấy một bàn đồ ăn ngon: “Hiền huệ thật!”

Những lời này đã chọc cười Lận Yên, cô bật cười thành tiếng.

Mục Hoảng Dịch rửa tay xong ngồi xuống. Lận Yên lấy hai bát canh, một bát cô đặt sang đối diện mình, đó là bát canh cô đã tỉ mỉ chuẩn bị cho Mục Hoảng Dịch. Cô cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

“Em muốn đứng ăn?” Mục Hoảng Dịch ngẩng đầu lên nhìn Lận Yên, hơi chau mày.

Lận Yên hoàn hồn, ngồi xuống múc canh trong bát lên ăn.

Mục Hoằng Dịch nghi ngờ nhìn Lận Yên mất ba giây, sau đó đưa tay lấy thìa múc một ngụm canh lên, đưa tới bên miệng thì dừng lại.

Lận Yên khẩn trương, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mục Hoằng Dịch như sợ bỏ mất bất kỳ cảm xúc nào của anh.

“Lận Yên!” Bỗng nhiên, Mục Hoằng Dịch gọi tên cô. Con người anh hơi u ám nhưng vẫn lạnh nhạt, không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào.

Lận Yên hoảng: “Sao thế?”

Bị phát hiện rồi? Nhưng Mục Hoằng Dịch chưa uống mà?

Mục Hoằng Dịch đưa thìa canh đó tới bên miệng Lận Yên, tức giận trong đáy mắt không thềm che giấu: “Em uống đi!”

Lận Yên cười giả lả, bưng bát canh của mình lên: “Em cũng có mà!”

“Anh bảo em uống!” Giọng điệu không cho phép chối từ.

Nói xong, Mục Hoằng Dịch đẩy luôn thìa tới sát bên môi Lận Yên, dùng thìa tách hàm răng đang cắn chặt của cô ra, đút canh qua kẽ răng.

Lận Yên bị anh ép uống một thìa canh trộn tiêu xay, sắc ho khù khụ.

Mục Hoằng Dịch lạnh giọng hỏi cô: “Uống ngon không?”

“Khụ khụ khụ...”

Trả lời anh là tiếng Lận Yên ho khan, ho tới mức như muốn văng phỏi ra ngoài.

Mục Hoằng Dịch rời tầm mắt đi khi thấy Lận Yên đã ho tới mức không thở nổi nữa. Anh đưa cốc nước qua rồi vuốt lưng cho cô, nói với giọng điệu tức giận: “Ho chết luôn đi!”

Lận Yên tức giận tới mức muốn đánh người. Cô đúng là ngây thơ, cứ cho rằng thời gian tám năm sẽ hòa tan sự tàn bạo trên người Mục Hoằng Dịch.

Cái ngông nghênh đã ngấm vào trong máu của anh, thay đổi thế nào được? Để cô thiếu chút nữa thì ho tới chết r ồi.

Uống xong hai ngụm nước mới thấy đỡ hơn. Cô quay đầu lại, trừng mắt đầy oán hận nhìn Mục Hoảng Dịch.

“Trước khi em nhìn anh, sao em không kiểm điểm lại hành động trước đó của mình đi?” Mục Hoảng Dịch lạnh giọng trách cứ không chút nương tay. Sau đó anh đặt bát canh ra trước mặt Lận Yên. Vì đặt hơi mạnh nên nước canh sánh một ít ra ngoài, tiếng đặt mạnh truyền vào tai.

Lận Yên sợ tới mức lui ra sau, cắn môi giả ngơ: “Em không biết anh đang nói cái gì?”

Thấy Lận Yên không biết hối cải, cơn giận của Mục Hoảng Dịch càng dâng cao hơn: “Em không biết?”

“Em không biết!” Lận Yên kiên trì phủ nhận.

Nếu Mục Hoảng Dịch không uống, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

“Lận Yên, em là heo à?”

“Anh mới là heo ý!”

Bỗng nhiên hiểu ra, mọi thứ rơi vào yên tĩnh.

Qua một khoảng thời gian im lặng, Mục Hoảng Dịch biết mới nãy mình quá kích động, tới khi bình tĩnh lại, anh hỏi Lận Yên: “Em cho rằng mình biết một chút sự tình là ghê gớm lắm sao? Em thử như vậy là có ý gì?”

Hai câu hỏi của Mục Hoảng Dịch như h ồi chuông cảnh báo đập mạnh vào trái tim Lận Yên.

Khựng lại vì hiểu ra.

Mục Hoảng Dịch tiếp tục quan sát Lận Yên.

“Đại học năm thứ hai đã xảy ra chuyện gì?” Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái lên đặt câu hỏi.

Mục Hoảng Dịch nhìn Lận Yên. Cuối cùng cô vẫn hỏi ra miệng.

Đêm đó, khi anh nói chuyện với Sa Khinh Vũ đã trông thấy bóng dáng Lận Yên ở chỗ ngoặt hành lang. Anh biết cô đã nghe được.

Từ đêm đó tới giờ cô không hề hỏi chuyện này, anh cứ tưởng là sức chịu đựng của cô cao lắm, hóa ra cũng chỉ tới thế này mà thôi.

Thấy Mục Hoảng Dịch không nói, Lận Yên mở miệng nói tiếp: “Không phải em có quyền biết sao?”

Sau một hồi im lặng kéo dài, Mục Hoảng Dịch hơi mấp máy bờ môi mỏng: “Anh không còn vị giác nhưng anh có khứu giác. Em định dùng bột tiêu xay để thăm dò ai?”

Lận Yên: “...”

Cô có thể đánh Mục Hoảng Dịch không?

Năng lực nói lảng sang chuyện khác của anh kém thế sao? Nói cứng ngắt như thế sợ người ta không biết anh đang nói lảng sang chuyện khác.

“Mục Hoảng Dịch!” Cô nhẹ giọng quát.

Con người người bị quát hơi thay đổi, anh bình tĩnh nhìn vào con người trong veo của Lận Yên. Nó phản chiếu rất rõ ràng hình ảnh khuôn mặt anh.

Anh khom người, duỗi tay nắm chặt hàm dưới của cô, kéo về phía trước. Với khoảng cách 90cm chỉ đủ rộng cái bàn, anh chuẩn xác cắn lên môi cô. Hung hăng cắn một cái như đang trừng phạt.

“Đau...” Lận Yên bị đau nên kêu lên.

Mục Hoảng Dịch rời môi, cúi đầu nhìn cô, giọng nói khàn khàn: “Em không ngoan phải phạt.”

Lận Yên mở to đôi mắt: “Anh...um...”

Cô còn chưa kịp mở miệng, bờ môi đã bị Mục Hoằng Dịch lấp kín lần nữa.

Lần này là sự dịu dàng, dây dưa cùng với đầu lưỡi của cô. Anh hết lần này tới lần khác khuấy đảo trong khoang miệng cô.

Không biết từ lúc nào hai người đã đi đến sofa. Mục Hoằng Dịch nâng mặt cô lên, nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn. Anh cong môi cười, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục hôn Lận Yên. Hàng lông mi khẽ rung.

Lận Yên bị hôn tới choáng váng, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Anh nâng mặt cô lên, tựa như đang nâng niu một món đồ trân quý.

Không biết hai người đã hôn bao lâu, hơi thở vương mùi thuốc lá của Mục Hoằng Dịch phả lên mặt cô, khiến cô ngất ngây.

Vết chai trên tay Mục Hoằng Dịch di chuyển chầm chậm trên từng tấc da thịt mềm mại của cô. Theo như Mục Hoằng Dịch nói thì đây là do cần dao phẫu thuật nhiều nên hình thành vết chai.

Ánh mắt mơ màng, nóng bỏng dừng lại trên gò má đỏ ửng của cô. Anh thấp giọng hỏi cô: “Có thể không?”

Thanh âm trầm thấp chịu đựng, kèm theo đó là chút khàn khàn khó khống chế được. Giọng nói đó như gõ vang vào chốt, chậm rãi lướt qua nơi mềm yếu nhất của trái tim.

Lận Yên im lặng nhìn Mục Hoằng Dịch, nhìn không được mà nuốt nước miếng.

Có lẽ cô nên học hỏi Liễu Khê một chút. Vào thời khắc này, khi đàn ông hỏi có thể không, mình nên trả lời như thế nào.

Cô không kịp phản ứng làm cho Mục Hoằng Dịch tưởng cô từ chối nên ánh mắt hơi ảm đạm, nóng bỏng trong mắt vơi đi.

“Em đi thu dọn bát đĩa.” Mượn được cớ, Lận Yên toan đẩy Mục Hoằng Dịch để đứng dậy.

Không ngờ cánh tay anh lại cứng ngắc, người đang giam cầm cô không thêm động đậy.

“Mục Hoằng Dịch!” Cô quát.

“Lận Yên!” Cô quát, anh cũng quát.

Lận Yên: “...”

Một lúc sau, Mục Hoằng Dịch buông tay ra, dùng ánh mắt âm u quan sát Lận Yên, không biết đang suy nghĩ gì.

Được phóng thích, Lận Yên hoảng loạn trốn thoát khỏi hiện trường.

Nhưng chưa chạy được hai bước, tay đã bị người nào đó nắm chặt, kéo vào trong phòng.

“Rầm.” Tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang lên.

3.

Lận Yên bị Mục Hoằng Dịch đẩy ngã xuống giường. Nhưng không đợi cô kịp phản ứng, Mục Hoằng Dịch đã tiến tới, thuận thế ngã lên giường.

“Mục Hoằng Dịch!” Lận Yên tức giận dấm vào ngực anh.

Mục Hoằng Dịch không thêm để ý việc cô hét to, mạnh mẽ ôm cô vào trong lòng, giữ chặt lấy hai tay không an phận. Sau đó, anh lười biếng nói một câu: “Đừng nháo, ngủ đi!”

Lận Yên: “...”

Thế thôi à?

“Nhưng mà...” Lận Yên nhú mày: “Bát đĩa còn chưa rửa đâu!”

“Ngày mai gọi người giúp việc tới dọn.”

“Nhưng mà...” Lận Yên tiếp tục nhú mào: “Em chưa tắm!”

“Sáng mai tắm.”

“Nhưng mà...”

Nhưng mà tới lần thứ ba, Mục Hoảng Dịch không kiên dè gì nữa mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang liến thoắng không ngừng. Dây dưa với nhau, hết lần này tới lần khác gặm nhấm hai cánh môi cô.

Cả thế giới bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Mục Hoảng Dịch ôm được năm phút, Lận Yên không thoải mái nhích tới nhích lui. Lúc sau, Mục Hoảng Dịch không chịu được nữa, giọng điệu không vui vang lên: “Đừng lộn xộn!”

“Em dè lên tay anh sẽ tê.” Cô cũng đâu muốn lộn xộn.

Mục Hoảng Dịch mở mắt. Con người đen nhánh, sâu thẳm như hồ nước tĩnh mịch.

Lát sau, anh “a” lên một tiếng, cười: “Bây giờ em mới quan tâm tới anh, có phải hơi muộn không?”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “quan tâm”. Lận Yên nghe ra được ý trong lời nói của anh, mặt đỏ bừng lên.

Lát sau, Mục Hoảng Dịch lại ôm chặt Lận Yên, nói với giọng trầm thấp: “Ngủ đi.”

Úp mặt vào cơ thể đang căng chặt ra, tim cô nổ bùm một cái.

“Thật ra...” Lận Yên cúi đầu, nhỏ giọng mở miệng: “Cũng không phải là không thể.”

Nghe được nửa câu sau của Lận Yên, Mục Hoằng Dịch tỉnh táo ngay tức khắc, vô thức nói: “Hả?”

Lận Yên cắn môi, mặt đỏ bừng, xấu hổ rúc vào ngực anh, dứt khoát không nói nữa.

Mục Hoằng Dịch không chịu buông tha cô: “Lận Yên?”

Lận Yên: “...”

Giả chết!

Cuối cùng, người nào đó vươn tay ra muốn chạm vào mặt cô. Đầu ngón tay lạnh lạnh chạm vào mặt làm Lận Yên hoảng sợ, theo bản năng tìm chỗ trốn.

Nhích tới nhích lui không tìm được nơi trốn. Cuối cùng, cô dứt khoát quay người, nằm xoay lưng lại với Mục Hoằng Dịch.

Sau lưng vang lên tiếng cười nhẹ không thềm che giấu, dường như đang cười nhạo sự quẫn bách của cô.

“Xấu hổ?” Mục Hoằng Dịch không nghe lời, một tay kéo nửa khóa váy cô xuống, tay còn lại lần mò ra đằng trước, nắm lấy khuôn mặt tròn của cô.

“Mục Hoằng Dịch!” Lận Yên xấu hổ, há miệng ra định cắn một cái vào cái tay không an phận của anh.

Người nào đó không bị lung lay, tiếp tục động tác khi nãy bị dừng lại trên sofa. Anh kéo thẳng khóa váy cô xuống, xoa phần lưng bóng loáng của cô bằng những đầu ngón tay có vết chai. Bàn tay chu du trên phần xương bướm của cô.

Không đợi Lận Yên ngăn lại, Mục Hoằng Dịch đã bắt đầu gặm nhấm cổ cô, làm cô mất lý trí ngay tức khắc.

Cổ là nơi mẫn cảm nhất của cô.

Nước mắt không kiềm chế được mà chảy ra. Tâm trạng cô phức tạp, có chút kích động, có chút không biết phải làm sao.

Yêu một người hơn hai mươi năm, dường như đã là cực hạn nhưng cô thấy vẫn chưa đủ. Cô muốn thời gian dài hơn một chút, năm tháng trôi qua đừng quá nhanh để cô có thể yêu anh nhiều hơn một chút.

Nương theo ánh trăng sáng, cô thấy được đôi con người sâu thẳm sáng ngời của người đàn ông tên Mục Hoằng Dịch.

Suy nghĩ xa vời đó gần trong gang tấc.

Đi đâu may mắn nhất trong cuộc đời này là bạn yêu anh ấy, vừa lúc anh ấy cũng yêu bạn.

Nếu lúc đó, em không thấy mẫu tin, không liên lạc với bưu cục của một thị trấn nhỏ, sẽ không thấy được nét chữ cứng cáp của anh. Vì thế, có lẽ cả đời này em sẽ không biết được chuyện anh yêu em.

Mục Hoằng Dịch, cảm ơn anh đã từng lấy hết can đảm để viết tấm bưu thiếp đó.

Nếu không có nó, chúng ta sẽ không gặp lại.

Dường như tất cả mọi chuyện đều do số phận an bài.

Giống như việc em yêu anh.

Hoặc là anh yêu em.

Hôm sau.

Đợi tới lúc mặt trời lên cao, Lận Yên mới rời giường. Tỉnh dậy, đi ra phòng khách cô thấy bát đĩa đã được thu dọn còn Mục Hoằng Dịch đang đứng ngoài ban công hút thuốc.

Hai tay anh nhàn nhã để vòng qua lan can bảo vệ, trên người anh là chiếc áo sơ mi xám hơi nhăn nhúm. Hai cúc áo trên cùng không cài khiến anh

trông thoải mái hơn giống như một vị vương tử phóng khoáng.

Bỗng nhiên, Mục Hoảng Dịch quay đầu lại, nhả ra một làn khói. Đôi mắt anh đẹp mà tinh mịch, lấp lánh tia sáng.

“Tình?” Giọng nói hấp dẫn, trầm thấp mà quyến rũ.

Lận Yên gật đầu, bước từng bước nhỏ về phía trước. Đứng trước tấm kính ngăn cách phòng khách và ban công, cô ngẩng nhìn khuôn mặt Mục Hoảng Dịch đang đứng ngược ánh sáng, cong môi mỉm cười.

Mục Hoảng Dịch di chuyển, thoáng cái người đã đứng trước mặt Lận Yên. Anh rũ mắt, xoa đầu cô, cười nhẹ: “Hóa ra nhóc xấu xa của chúng ta ở nước ngoài không có bạn trai.”

“...” Lận Yên nhìn anh đầy quẫn bách. Không lẽ Mục Hoảng Dịch cho rằng cô ở Pháp ăn chơi đàng điếm?

Có đôi khi cô cảm thấy giữa nam nữ có rất nhiều chuyện không công bằng.

Ví dụ như, Mục Hoảng Dịch có thể biết rõ được cô có phải là lần đầu tiên không.

Còn cô, mãi mãi không biết anh có phải lần đầu không?

Mục Hoảng Dịch nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cười nhẹ. Đôi mắt sáng ngời cực kỳ thư thái.

Ánh mắt Lận Yên sáng rõ. Cô cảm nhận được anh dịu dàng xoa đầu mình, cảm giác rất an toàn.

Chẳng lẽ đây là tuyệt chiêu xoa đầu trong truyền thuyết?

“Anh thích hút thuốc?” Lận Yên nhìn điều thuốc anh kẹp giữa hai ngón tay, hỏi.

Mục Hoảng Dịch ngẩn ra, sau đó nhìn xuống ánh lửa lập lỏ ở đầu ngón tay.

Không phải thích hút, mà nó là thói quen.

Anh biết thuốc lá có hại, biết nó là một loại chất gây nghiện và cũng biết rõ khói thuốc của nó dễ khiến người ta mê man.

Nhưng nó như mùi hương của Lận Yên.

Giống hết như việc trước đây anh thích cô không chút cố kỵ.

Anh thấy được rõ khuyết điểm trên người Lận Yên nhưng lại không nhìn được mà để những khuyết điểm đó hấp dẫn. Vì biết trái tim mình nhất định sẽ yêu cô nên mới chạy theo không chịu an phận, không sợ tới cuối sẽ mang thương tích đầy mình.

Từ trước tới nay, anh chẳng thể làm gì được Lận Yên.

Đột nhiên, Lận Yên kéo cánh tay Mục Hoảng Dịch: “Anh ngây ra đó làm gì? Em đang hỏi anh đấy!”

Mục Hoảng Dịch khôi phục tinh thần, đưa mắt nhìn Lận Yên. Tiếp đó, anh ôm cô vào trong lòng như thể cô là trân bảo quý hiếm.

Thật sự rất cảm ơn, vì Lận Yên đã trở lại bên cạnh anh.

Lận Yên sửng sốt khi thấy Mục Hoảng Dịch ôm chặt cô vào lòng.

Mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh làm cô cảm thấy Mục Hoảng Dịch có tâm sự.

“Anh sao thế?” Lận Yên hỏi.

Mục Hoảng Dịch hút thuốc để suy nghĩ, chắc cô đoán không sai.

Sau một hồi im lặng kéo dài, Mục Hoảng Dịch mở miệng: “Kết hôn đi. Lận Yên, chúng ta kết hôn, được không?”

Tim Lận Yên như ngừng đập, cô mở to hai mắt.

Kết hôn?

Cả người cô cũng ngắc.

Mục Hoằng Dịch đang cầ hôn?

“Anh...” Cô nói với giọng không chắc chắn lắm: “Đang cầ hôn em hả?”

Mục Hoằng Dịch ôm chặt Lận Yên hơn, tiếng thở nặng nề “Chẳng lẽ em nghe không hiểu?”

Lúc này, con người Lận Yên mới có chút tiêu cự. Cô cười tới nghẹn. Cầ hôn mà kiêu ngạo như này, cô nhìn không ra đấy.

“Em còn chưa trả lời anh đâu!” Giọng điệu của anh cứ như là một đứa trẻ không được ăn kẹo. Dồn dập, bất an và nhiều hơn chút là sợ hãi.

Trước thì đây là tâm trạng của Lận Yên khi còn yêu đơn phương anh. Bỗng nhiên giờ nhân vật bị hoán đổi, anh sợ, sợ Lận Yên sẽ từ chối.

“Em...” Lận Yên ngẩng đầu, nhìn phần tóc mai của anh, con người hơi tối đi: “Em muốn suy nghĩ đã.”

“Nghĩ?” Dường như Mục Hoằng Dịch rất bất mãn với chữ này. Nhớ đâu trong lúc Lận Yên suy nghĩ lại thay đổi ý định...

Lận Yên gật đầu đầy kiên định: “Ừm, suy nghĩ, phải suy nghĩ cẩn thận một chút.”

“Em muốn suy nghĩ cái gì?” Mục Hoằng Dịch khó hiểu. Mục đích Lận Yên về nước đã rất rõ, không phải là vì anh sao? Giờ cô còn muốn suy nghĩ cái gì?

Lận Yên rời khỏi vòng ôm của anh, ngẩng đầu nhìn Mục Hoằng Dịch một lượt từ trên xuống dưới, cong môi, hỏi: “Em thích anh từ nhỏ, anh lại không phải người mù không nhìn ra được nhưng anh lại cố tình coi như

không biết gì cả, làm em bối rối biết bao nhiêu năm. Giờ em muốn suy nghĩ một chút cũng không được à?”

Cô trả thù chút thôi mà anh còn dám ý kiến?

Mục Hoàng Dịch: “...”

Anh bảo đảm mình không phải người mù nhưng không đảm bảo được Lận Yên có mù không.

Rõ ràng là do từng ấy năm cô không nhìn ra, giờ còn ng ẩ trên đầu anh ăn vạ. Công phu giờ trò vô liêm sỉ này của cô làm anh phục sát đất.

Tắm dưới ánh mặt trời, cơn no rượu say xong, Lận Yên lại vui người trên sofa.

Mục Hoàng Dịch ôm lấy cô từ sau lưng, cầm tì lên đầu cô, giọng nói thanh lạnh vang lên từ trên đỉnh đầu: “Lận Yên, chúng ta đi Khẩn Đình(1) nhé!”

(1)Khẩn Đình: Vườn quốc gia Khẩn Đình thường được gọi tắt là Khẩn Đình, là một vườn quốc gia nằm trên bán đảo Hăng Xuân, thuộc huyện Bình Đông, Đà Loan.

Khẩn Đình?

Lòng Lận Yên bị co lại.

Đã từng có một cảnh tượng quen thuộc như thế này. Khi đó, mọi chuyện xảy ra ở trong nhà Mục Hoàng Dịch. Anh ng ẩ trên sofa còn cô xem tạp chí. Bỗng nhiên, cô nhìn trúng được một tin tức nói về du lịch Khẩn Đình. Mặt biển xanh, bầu trời cao xanh vời vọi, ánh mặt trời chan hòa. Đúng là một nơi đáng để đi du lịch.

Vì thế, cô nhảy lên sofa ôm lấy cánh tay Mục Hoàng Dịch mà lắc, nhìn anh với ánh mắt mong chờ: “Mục Hoàng Dịch, chúng ta đi Khẩn Đình đi. Khẩn Đình rất đẹp.”

Mục Hoàng Dịch trả lại cho cô ánh mắt lười biếng, không nói gì.

Bị người khinh bỉ, Lận Yên bất mãn bĩu môi, nói: “Cậu luôn luôn có kế hoạch dành cho tương lai nhỉ? Ví dụ như tuần trăng mật, về sau cậu cần phải đi hưởng tuần trăng mật đấy. Hay coi như cái này là đi thực tập đi!”

Mục Hoàng Dịch: “...”

Anh còn chưa có đối tượng kết hôn mà Lận Yên đã bắt đầu lên kế hoạch tuần trăng mật hộ anh. Đi trước để thực tập tuần trăng mật, đúng là không phải “tri kỷ” bình thường!

Không đợi Mục Hoàng Dịch trả lời, Lận Yên đã nói tiếp: “Khẩn Đình ấy mà, tớ thấy Khẩn Đình không tồi. Có núi có nước, có biển có cát, còn có không trung xanh thẳm nữa.”

Cô không ngờ rằng hứng thú nhất thời của mình mà Mục Hoàng Dịch lại nhớ suốt bao năm qua. Nếu không có anh nhắc tới, có lẽ đoạn ký ức này đã sớm bị cô phủi bụi rồi.

Thích nhất là được cùng anh vẽ lên hành trình.

Cũng thích được cùng anh bay lượn trên không trung nói chuyện yêu đương.

Trốn đến Khải Đình quan sát bầu trời đầy sao.

Thích nhất là được hôn nhau tới quên lối về

Trao nhau nụ hôn khi xem cảnh tuyết tại Bắc Hải.

Chương 13

Edit: Cải Trắng

Trên người anh có một mùi hương xa lạ

Đó là cái để em xác nhận anh có t iền tại

Không cần nhìn ngó xung quanh

Kiếp này chúng ta cách nhau một góc đường.

1.

Hôm sau, Mục Hoằng Dịch nhận được cuộc gọi từ bệnh viện, yêu cầu đến Quảng Châu tham gia hoạt động nghiên cứu khoảng một tháng. Vì thế, đề tài còn hôn tạm gác lại.

Sau khi Mục Hoằng Dịch đi công tác ở Quảng Châu, Lận Yên làm ỗ trong nhà viết câu chuyện tình yêu của mình. Câu chuyện của hai người bắt đầu từ rất lâu, từ khi cô nhìn thấy Mục Hoằng Dịch lần đầu tiên, từ khi cô hôn Mục Hoằng Dịch lần đầu...

Đó là một câu chuyện về cô và anh.

Cô đặt tên cho nó là <Gặp gỡ>

Kiếp này có thể gặp được Mục Hoằng Dịch là may mắn của cô.

Kiếp này Mục Hoằng Dịch yêu cô là đi ầu may mắn nhất.

Gặp được anh, yêu anh, có lẽ là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới, không còn chuyện gì có thể khiến cô hạnh phúc hơn được nữa.

Nửa tháng sau, vào đêm khuya, Lận Yên đang ngủ thì nhận được cuộc gọi từ chủ biên của tòa soạn Thanh Mai.

Sáng sớm hôm sau, Lận Yên tới tòa soạn Thanh Mai. Hôm qua khuya lắm rồi mà chủ biên còn gọi cho cô, chắc chắn là tòa soạn đã xảy ra chuyện.

“Tiểu Yên, xin lỗi cháu, để cháu mới sáng sớm đã phải tới đây rồi.”

Nghe chủ biên Hạ xin lỗi, Lận Yên không vui: “Chủ biên, sao bác có thể nói như vậy chứ?”

Hóa ra chủ biên Hạ kêu cô tới đây gấp là để cứu cánh. Có trang báo gấp vấn đề bản quyền nên không thể gửi bản thảo đi. Dưới tình huống cấp bách, chủ biên Hạ không nghĩ ra được cách giải quyết ổn thỏa nên gọi Lận Yên tới đây trợ giúp.

“Cháu xem xem tin này có thể đăng báo không. Gấp lắm rồi.”

Lận Yên di chuyển ánh mắt. Đây là bài cô viết về mấy ngày du lịch ở Pháp, có thể chỉnh sửa lại một chút rồi đăng.

“Để cháu về xem có hợp không.” Lận Yên không đồng ý ngay vì lối hành văn lúc đó khá lạ, hơn nữa còn dùng văn miêu tả nên không chắc được là có thể dùng không.

“Được!” Chủ biên Hạ vô cùng cảm kích. Nếu bản thảo này được sửa, bổ sung vào chỗ trống là giải quyết được phiền toái rồi.

Lận Yên quay về nhà tìm ghi chép du lịch. Những ghi chép này đều được cô viết khi rảnh rỗi đi du lịch, có cả bản viết tay và đánh máy.

Nhìn mấy bài này, cô thấy có một bài viết có thể dùng, chỉ cần chỉnh sửa lại chút thôi, kèm theo ảnh chụp bên Pháp nữa.

Xác nhận xong, Lận Yên gọi điện thoại cho chủ biên.

“Tiểu Yên, sao rồi?”

“Có một bài viết có thể dùng nhưng cần ảnh chụp. Gần đây có ai đang ở Pháp không ạ? Bài cần có mấy ảnh chụp minh họa.”

“Cái này không thành vấn đề, giải quyết được.”

“Được rồi, cháu sẽ chỉnh sửa lại một chút.”

“Tốt quá. Tiểu Yên, cảm ơn cháu.” Chủ biên Hạ cảm ơn thêm lần nữa.

Thời gian báo phát hành là ba ngày sau, chính là vào ngay ngày hôm sau, sau khi Lận Yên gửi bài viết tới hòm thư của chủ biên.

Bài viết thuần tả cảnh ban đầu được biến tấu thành truyện ngắn gửi tới hòm thư của chủ biên.

Hôm đó đúng lúc Mục Hoằng Dịch từ Quảng Châu về Vừa xuống máy bay, anh lập tức tới chung cư của Lận Yên.

Ai ai cũng nói tiểu biệt thắng tân hôn. Mục Hoằng Dịch và Lận Yên không ngoại lệ.

Lận Yên không biết hôm nay Mục Hoằng Dịch từ Quảng Châu về nên vẫn sinh hoạt như bình thường. Ngồi trên ghế mây ngoài ban công đón gió lạnh, uống café, đọc sách.

Vào lúc cô định lật trang thì có bóng dáng quen thuộc đứng chặn đúng hướng sáng, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ.

“Đã lâu không gặp, Moyra!” Giọng nói anh mát lạnh, lạnh nhạt.

Lận Yên ném sách xuống, kích động nhào vào lòng Mục Hoằng Dịch, vừa cười vừa khóc.

“Sao anh đã về rồi?” Cô hỏi.

Rõ ràng anh phải đi một tháng, mà giờ mới được nửa tháng. Sao anh đã về rồi?

Mục Hoằng Dịch ôm Lận Yên, cong môi.

Nhớ cô, nên anh trở về

Sáng hôm sau, trong lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, Lận Yên thấy trên ngón áp út của mình đeo nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Cô mông lung, trừng lớn hai mắt, không biết phải làm gì.

Giơ tay lên nhìn một lúc, Lận Yên vẫn không nhớ nổi là Mục Hoảng Dịch đã đeo lên lúc nào.

Mục Hoảng Dịch đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Lận Yên rửa mặt xong đi vào phòng bếp, giơ tay mình ra trước mặt anh, nhẫn kim cương tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời: “Đây là cái gì?”

“Nhẫn cưới.” Người nào đó nói.

“Nhẫn cưới?” Khóe miệng Lận Yên co rúm: “Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh?”

Đây là mệnh mẽ ép hôn mà!

Mục Hoảng Dịch cười khẽ, đưa tay nắm tay Lận Yên, tay còn lại liên tục khuấy cháo trong nồi. Anh nói: “Hàng đã đeo không trả lại, giờ em không thể có thêm ai khác.”

Giọng điệu anh rất cao ngạo, đặc biệt là khi nói “Hàng đã đeo không trả lại(1)” còn ái muội phả hơi thở lên mặt Lận Yên, làm cô hơi đỏ mặt.

(1) Câu gốc ở đây của nó là “原装进口” phiên sang Hán-Việt sẽ là “Nguyên trang tiến khẩu”, dùng để chỉ hàng ở nước ngoài nhập vào trong nước, không biết sau khi nhận hàng có tiếp tục gia công và đóng gói lại không. Mình không biết cái này chuyển về nghĩa tiếng Việt thế nào cho hợp nhưng theo ý hiểu của mình và phù hợp với ngữ cảnh thì nó là kiểu “Hàng đã nhận miễn trả lại”. Nếu có bạn nào hiểu được chính xác câu gốc hơn thì nói với mình nha, để mình sửa lại =))

Kiểu chơi chữ này Lận Yên tưởng chỉ có người làm việc liên quan tới văn học như cô mới lợi dụng, ai ngờ Mục Hoảng Dịch cũng học.

Đột nhiên, Lận Yên hừ lạnh: “Không cần hôn, sao em phải gả cho anh?”

Đôi mắt tĩnh mịch, tối đen của Mục Hoằng Dịch sáng lên. Anh nheo mắt lại nhìn Lận Yên, bật cười.

Có đôi khi anh không hiểu nổi tư duy của Lận Yên, cảm giác không giống người thường lắm.

Mục Hoằng Dịch buông thìa, nghiêm túc dựa vào kệ bếp bằng ngọc lưu ly, bày ra dáng vẻ dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi cô: “Đại tác giả Lận của anh muốn được cần hôn như thế nào?”

Nghe vậy, Lận Yên nhướn đuôi lông mày, kinh ngạc: “Thật à? Em đưa ra yêu cầu nào cũng được à?”

Một Mục Hoằng Dịch cao cao tại thượng, luôn không coi ai ra gì đang trưng cái ý kiến của người khác? Đúng là một hiện tượng kỳ lạ.

Mục Hoằng Dịch trịnh trọng gật đầu: “Được.”

Lận Yên vui vẻ ra mặt, lập tức yêu cầu: “Em muốn anh quỳ gối trước mặt mọi người, dùng hoa hồng và nhẫn kim cương cần hôn em.”

Nói xong, Lận Yên không nhin được mà tưởng tượng tới cảnh đó.

“Cần gây sự chú ý như thế à?” Mục Hoằng Dịch cau mày.

Từ trước tới nay, Mục Hoằng Dịch luôn khiêm tốn, không thích quá gây sự chú ý, trái ngược hoàn toàn với Lận Yên.

Lận Yên cau mày, không vui: “Anh bảo có thể đưa ra yêu cầu mà.”

Rõ ràng anh bảo có thể yêu cầu, nhưng sao cô vừa đưa yêu cầu ra, Mục Hoằng Dịch đã bắt đầu không kiên nhẫn rồi!

Mục Hoằng Dịch xoa đầu cô, cười, không nói gì.

Cuối cùng, đê tài này chẳng giải quyết đợc gì.

Ngày tạp chí đợc xuất bản, Lộ Giang mang một quyển tạp chí tới nhà Lận Yên.

Có đôi khi, Lộ Giang rất suy sụp. Vì sao mỗi lần cô ấn chuông cửa nhà chị Lận, người ra mở cửa luôn là người con trai trong bức ảnh trên mặt bàn?

Vì sao chị Lận luôn phá hỏng tam quan của cô?

“Bác sĩ Mục.” Lộ Giang ghen hợng, trôn trối nhìn Mục Hoằg Dịch đang mặc qu ần áo ở nhà. Cô nàng không phản ứng kịp.

Nghe thấy tiếng Lộ Giang ngoài cửa, Lận Yên chạy ra khỏi phòng tắm, kinh ngạc nhìn cô nàng: “Lộ Giang, sao em lại tới đây?”

Mới nãy ở phòng tắm cô còn tưởng mình gặp ảo giác.

Lộ Giang di chuyển t ầm mắt, nhìn thấy Lận Yên đang xoa tóc, tay c ần bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt kem. Khóe miệng Lộ Giang co rúm.

Quả nhiên vẫn là chị Lận của cô, chẳng có tí hình tượng nào cả.

Mục Hoằg Dịch mời Lộ Giang vào, Lận Yên quay lại phòng tắm tiếp tục đánh răng.

Lộ Giang quan sát căn hộ chung cư của Lận Yên. Tủ giày có dép của đàn ông, qu ần áo phơi ngoài ban công cũng có qu ần áo đàn ông. Không cần tỉ mỉ quan sát nữa, chứng cứ ở chung vô cùng xác thực.

“Muốn uống gì?” Đột nhiên, Mục Hoằg Dịch hỏi Lộ Giang.

Lộ Giang đợc yêu thương mà lo sợ. Chưa bao giờ cô tới nhà Lận Yên mà đợc hưởng đãi ngộ như thế này. Dù là ở Pháp hay Trung Quốc thì đa số cũng là cô chăm sóc Lận Yên.

“Nước lọc là đợc.” Lộ Giang không dám đưa ra yêu cầu quá đáng.

Mục Hoằng Dịch gật đầu, nhanh chóng đi lấy cho cô nàng một cốc nước.

Lận Yên rửa mặt xong đi ra khỏi phòng tắm, ngồi xuống ghế sofa đối diện Lộ Giang, hỏi: “Tìm chị có việc gì?”

Lúc này Lộ Giang mới bừng tỉnh: “À! Tạp chí mới phát hành đây, chủ biên bảo em đưa qua cho chị.”

Nói xong, cô nàng đưa quyển tạp chí qua.

Lận Yên nhận lấy, lật vài tờ tìm bài viết của mình. Hình ảnh minh họa đã được đăng kèm theo, ý tưởng của chủ biên và cô giống nhau.

Nhưng mà...

Lận Yên ngậy người nhìn ảnh minh họa, trong bức ảnh chụp phong cảnh đó có cô.

Khuôn mặt sạch sẽ, môi đỏ hơi mím, thân mắt nhìn về phương xa, mái tóc suôn mượt xinh đẹp bay bay theo làn gió. Chân đi đôi giày thể thao màu trắng, bước từng bước chậm rãi giữa vườn hoa, trong tay cô còn cầm một bó hoa cải dầu.

“Ơ, ảnh này chụp từ bao giờ thế?” Lận Yên kinh ngạc hỏi Lộ Giang.

Lộ Giang ngó sang, cười: “Chị Lận, đây là ảnh em chụp mà, chị quên rồi à?”

“Em chụp? Khi nào?”

“Là cái lần mà chúng ta tới thị trấn nhỏ ở Pháp để tìm linh cảm ấy. Chị nói muốn thấy cảnh đẹp ở vùng nông thôn nên chúng ta đã tới đây. Chị không nhớ sao?”

Lộ Giang hỏi làm Lận Yên nhớ lại được từng mẫu ký ức vụn vặt. Có lẽ đã qua nhiều năm nên ký ức hơi mơ hồ, nhưng chỉ cần cố gắng nhớ lại, cô vẫn tái hiện được hình ảnh khi đó.

Cô nhớ, lúc ấy mình khóc rất nhiều.

Mục Hoằng Dịch nghiêng người nhìn tấm ảnh làm Lận Yên kinh ngạc, có tia sáng lóe lên trong ánh mắt.

Thị trấn nhỏ kia, anh nhớ rõ.

Anh đã đi qua nơi đó để tìm Lận Yên nhưng không có kết quả gì.

“Vì sao lại dùng ảnh chị làm hình minh họa?” Lận Yên hỏi.

“Này không phải ổn sao chị? Chị là tác giả nên làm nhân vật trung tâm, trợ lý như em đương nhiên phải chụp nhân vật trung tâm rồi.” Lộ Giang nói như đây là đi đâu hiển nhiên.

Lận Yên cười khẽ, lắc đầu. Bức ảnh này có thể xuất hiện trên tạp chí, không thể thiếu một phần công sức của Lộ Giang.

Lộ Giang luôn rất có hứng thú với nghề nhiếp ảnh gia. Nhưng vì vấn đề điểm số nên cô nàng không thể theo học chuyên ngành nghệ thuật mà mình luôn mơ ước. Cuối cùng, cô nàng đành chọn học một ngành mà mình không ghét.

Lộ Giang thường xuyên cảm thán rằng: “Có lẽ là do số mệnh sắp xếp nên em mới gặp được chị Lận giữa biển người mênh mông.”

Những lúc như thế, Lận Yên chỉ mím môi cười, không trả lời.

Nhưng trong lòng cô lại nghĩ: Có lẽ do số mệnh sắp xếp nên kiếp này cô và Mục Hoằng Dịch có duyên không có phận.

Ai mà ngờ được, tám năm sau chỉ bằng một tấm bưu thiếp, hai người lại bị buộc vào với nhau.

Tới tận bây giờ, cô vẫn cảm thấy mình đang ở trong mơ.

Cô về nước. Thế mà cô lại về nước.

Bỗng nhiên, Lận Yên nghiêng đầu ngẩng khuôn mặt sạch sẽ, sắc nét của Mục Hoằng Dịch. Sống mũi cao thẳng làm người ta nhớ mãi không quên, bờ môi mím lại hơi cười trông hết sức dịu dàng, đôi mắt sạch sẽ không xuất hiện bất cứ một cảm xúc phức tạp nào.

Giữa trưa, Lận Yên giữ Lộ Giang ở lại ăn cơm. Bọn họ đi ăn ở phòng Tiểu Táo, Lận Yên còn bảo Mục Hoằng Dịch gọi thêm Vạn Lợi.

Mục Hoằng Dịch khó hiểu: “Sao lần nào đi ăn em cũng bảo anh gọi thêm Vạn Lợi thế?”

“Bốn người đi ăn vẫn hơn ba người mà.” Lận Yên nói.

Mục Hoằng Dịch cứng họng.

Lộ Giang xấu hổ, khóe miệng giật giật. Sao cô lại cảm thấy ánh sáng trên người mình đang bắn ra xung quanh nhỉ? Không lẽ cô làm ảnh hưởng tới hai người? Nhưng không phải chị Lận chủ động giữ cô lại ăn cơm sao?

“Chị Lận, chị thay đổi rồi.” Lộ Giang xót xa nói.

“Thay đổi?” Lận Yên rất hứng thú với hai từ này: “Nói đi, thay đổi như thế nào?”

“Trước kia, mỗi khi chị gọi em ở lại ăn cơm đều là những lời mời chân thành. Nhưng hôm nay, em cảm nhận được hơn nửa là chị khách sáo mời thôi. Em lại không biết thức thời, nhận lời ngay, biến thành kẻ thứ ba.”

Nghe Lộ Giang phân tích xong, Lận Yên gật đầu đồng ý: “Phân tích kỹ càng lắm!”

Lộ Giang: “...”

Chị đừng khích lệ như thế được không?

Thời gian lâu như vậy có thể chứng minh

Anh rất quan trọng đối với em

Không bị bầu trời hùng đông quấy rầy

Mỗi một lần dịu dàng của anh em đều muốn khoe ra.

2.

Mục Hoằng Dịch hết bận cũng là lúc Cố Hiểu Thần nhàn rồi. Vì vậy, năm người ở trong thành phố tụ họp, địa điểm là nhà mới của Lận Yên.

Cố Hiểu Thần tham quan một vòng nhà Lận Yên xong, dâng trào cảm xúc: “Tớ thấy hai người đúng là giấu đầu lòi đuôi. Ở chung rồi mà còn phân biệt nhà anh nhà em.”

Cố Hiểu Thần và Mục Hoằng Dịch làm cùng một bệnh viện, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp. Hoạt động nghiên cứu dài một tháng Cố Hiểu Thần cũng tham gia nên cô luôn là người nắm bắt được tin tức mới nhất nhanh nhất của Mục Hoằng Dịch và Lận Yên.

Lận Yên bật cười, nói: “Phân chia như thế để lỡ ngày sau có chuyện gì tớ còn có chỗ ở.”

Câu nói nửa thật nửa đùa của Lận Yên làm Mục Hoằng Dịch hơi nhướn mày, tựa như đang nghi ngờ lời cô nói. Người ăn vạ là Lận Yên, giờ cướp được vệt tay rồi cô còn định buông tay?

Dựa vào sự hiểu biết của Mục Hoằng Dịch với Lận Yên thì tuyệt đối không buông tay.

Anh bật cười đầy bất đắc dĩ, sau đó rót thêm trà từ trong ấm ra, tiếp tục trò chuyện với Liễu Duệ. Hơn nữa là hai người nói về chuyện Lý Viêm Nguyên đổi xe.

Nhóm con gái không hứng thú với chủ đề đổi xe, tự mình tìm chủ đề trò chuyện.

“Nghe nói anh Thần đã về?” Sa Khinh Vũ hỏi Lận Yên.

Lận Yên gật đầu, nói với giọng điệu rất không mặn không nhạt: “Căn nhà này là anh ấy đưa cho tớ.”

“Oa!” Sa Khinh Vũ hâm mộ, hai mắt mở to nhìn Lận Yên đầy đáng thương: “Tớ cũng muốn có một người anh trai giàu có.”

Lận Yên: “...”

Cố Hiểu Thần bật cười, lắc đầu, không còn gì để nói với một Sa Khinh Vũ đang bị khuất phục bởi sự quyền quý. Cô hỏi Lận Yên tiếp: “Anh Thần đâu rồi?”

“Về Bắc Kinh rồi.” Lận Yên nói: “Nghe nói là tù trưởng Ả Rập tới thăm Trung Quốc, đơn vị phái người đi đón.”

“Haiz, tớ luôn cảm thấy anh Thần cách xa chúng ta cả dải ngân hà. Cậu nhìn người ta đi, sao người ta có thể tới Bắc Kinh xưng bá một phương như thế?” Sa Khinh Vũ bắt đầu giở bài văn vở với cô.

Mọi người phì cười, không để ý tới cô nữa.

Sa Khinh Vũ nói thế là vì Lận Thần đi theo nghề nghiệp của bố mẹ, trở thành quan ngoại giao ưu tú. Anh thường trú ở Bắc Kinh, rất ít khi về Quảng Đông.

Trời bắt đầu sang thu, con mèo nhỏ tham ăn Lận Yên bỗng nhiên muốn ăn lẩu. Kết quả, mọi người phân công công việc, mua nguyên liệu lên làm lẩu.

Năm người kéo nhau đi siêu thị rồi lại hấp tấp về nhà, bận rộn chuẩn bị đồ.

Liễu Duệ đang bày thức ăn lên tiếng: “Đã mấy trăm năm rồi tôi chưa đựng vào nhà bếp, sao Tiểu Yên vừa về cái tôi lại cảm thấy thế giới rung chuyển nhỉ.”

Lận Yên tức giận trừng mắt nhìn anh rồi nói với Cố Hiểu Thần: “Đừng có cưng chiều cậu ta quá, ngay cả cơm cũng không biết nấu.”

Cố Hiếu Thần cong môi cười: “Tớ không dám cho anh ấy vào phòng bếp đâu. Cậu tưởng sửa phòng bếp không cần tiền hả?”

Liễu Duệ đen mặt cúi đầu chọc cho mọi người cười ha ha. Sa Khinh Vũ là người khoa trương nhất, nói: “Liễu Duệ không biết làm mấy việc trong phòng bếp thì học Lận Yên một ít đi. Nhìn người ta kìa, tám năm ở Pháp, cái gì cũng học được.”

Nhắc tới “Pháp”, mọi người chờ người lại cùng lúc.

Ngay cả Mục Hoảng Dịch đang đứng ở một bên say sưa nghe chuyện, thỉnh thoảng bật cười cũng cứng người lại.

Sự yên lặng như tờ này làm Lận Yên hiểu ra.

Hóa ra hai chữ “nước Pháp” là từ cấm kỵ của bọn họ. Nói chính xác hơn thì đây là khu cấm kỵ trong lòng Mục Hoảng Dịch, không người nào bước tới được.

Đêm đến, gió thu nhẹ thổi.

Lận Yên tắm xong, bước ra khỏi phòng tắm, cách một lớp cửa kính, cô nhìn thấy Mục Hoảng Dịch đang ngồi trên ghế mây ngoài ban công. Trên tay anh là điều thuốc lá, đốm lửa ở điều thuốc lóe sáng cứ như vì sao lấp lánh dưới bầu trời đêm.

Khói thuốc lượn lờ quanh sườn mặt mang nét ương bướng, góc cạnh.

Lận Yên lau tóc ướt, bước tới gần ban công.

Cho đến khi, đôi tay thon dài ngọc ngà của cô dừng lại trên then cửa.

Không đợi cô mở cửa, giọng nói mát lạnh của anh vang lên từ ban công, xuyên qua lớp kính làm cô nghe không rõ lắm.

“Lận Yên, chúng ta kết hôn đi!”

Cô không biết mình có nghe nhầm hay không nữa. Kiếp trước, dường như cô đã được nghe giọng nói trầm thấp, hấp dẫn này rất nhiều lần. Cô ngần ngợ mở cửa, gió thổi qua, tạt vào sợi tóc ướt đầm nước.

“Mục Hoảng Dịch, anh ở đây làm gì?” Giọng nói cô mát lạnh tựa như gió thu. Cô cần chặt khăn tắm trong tay, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô đơn của anh.

Mục Hoảng Dịch nghiêng đầu, sườn mặt như ẩn như hiện, tóc mái che khuất vầng trán anh.

Anh mím môi, đôi mắt sâu hun hút. Im lặng một lúc lâu, anh mới nói: “Lận Yên, chúng ta kết hôn đi.”

Cô không hề nghe nhầm. Vẫn là câu nói đó, vang lên rõ ràng với giọng trầm thấp.

“Vì sao?”

Hai người họ mới xác định quan hệ cách đây không lâu, có cần phải kết hôn gấp gáp thế không? Cô tưởng chiếc nhẫn đó chỉ là một món quà, không có ý nghĩa nào khác.

Sau câu hỏi của Lận Yên, bầu không khí trở nên yên ắng. Mục Hoảng Dịch im lặng hút thuốc, con người sâu thẳm không biết đang nhìn về hướng nào. Gió thổi qua chẳng thể khơi gợi được chút tình cảm nào trong lòng anh.

Hút xong điếu thuốc, giữa hai ngón tay chỉ còn lại đầu lọc. Anh dụi phần đầu lọc vào gạt tàn, nhìn đốm lửa nhỏ trong tàn thuốc lui dần bay đi theo gió.

Anh nói: “Bỏ lỡ tám năm, để tám năm trôi đi một cách vô ích, chẳng lẽ chúng ta phải đợi tiếp sao? Em muốn tiếp tục giày vò nhau? Hay là em muốn tiếp tục tìm hiểu lẫn nhau?”

Mỗi một câu hỏi của anh đều khiến Lận Yên không biết phải làm sao? Cô về nước là do xúc động nhất thời, chưa từng nghĩ tới việc có thể ở bên

Mục Hoằng Dịch nhanh thế này.

Chờ đợi? Giày vò? Tìm hiểu?

Vì sao lời lẽ trau chuốt của anh lại làm người ta đau lòng thế này? Tựa như mấy từ ngữ đó được chọn lọc sau khi đã dùng thực tế chứng minh rất nhiều lần.

Mục Hoằng Dịch đứng lên khỏi ghế mây, duỗi tay đoạt lấy khăn tắm trong tay Lận Yên, giúp cô lau tóc.

Động tác dịu dàng có thể làm trái tim cô mất phương hướng.

Từ trước tới nay, Lận Yên đã quen với thái độ không để tâm của Mục Hoằng Dịch. Anh kiêu ngạo tới mức không ai bì nổi. Cho nên, chỉ cần anh dịu dàng chút xíu thôi là có thể khiến Lận Yên tiến thêm một bước.

“Anh nghiêm túc đấy à?” Mục Hoằng Dịch nói kết hôn là nói nghiêm túc chứ? Hay giống như việc cô về nước là xúc động nhất thời, không suy nghĩ kỹ.

Mục Hoằng Dịch cúi đầu, ánh mắt sáng ngời như là tuyết ban đêm tìm được một con suối trong vắt.

Anh mím môi, không trả lời Lận Yên mà nắm lấy tay cô, quỳ một chân xuống đất, nhẫn kim cương xuất hiện trên tay anh như một màn ảo thuật.

Lận Yên ngẩn ra nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay anh. Dưới màn đêm u ám, viên kim cương tỏa ánh sáng rực rỡ.

Ờ... Rõ ràng là nhẫn ở trên tay cô, sao lại chạy đến chỗ Mục Hoằng Dịch rồi?

“Cô Lận Yên, xin hỏi cô có đồng ý cho ngài Mục Hoằng Dịch không?” Giọng nói dịu dàng của Mục Hoằng Dịch vang lên, theo gió bay tới bên tai Lận Yên.

Lận Yên bừng tỉnh sau một hồi ngây người.

Lận Yên nhìn xuống Mục Hoảng Dịch đang quỳ một chân dưới đất. Gió nhẹ phất qua làm tóc anh bay bay. Ánh mắt chăm chú. Cả người kiên định, vững vàng như núi Thái Sơn.

Nhìn Mục Hoảng Dịch hồi lâu, miệng Lận Yên hết đóng lại mở, khó khăn lắm mới nói ra được ba chữ “Em đừng ý.”

Anh nói đúng. Bọn họ đã lỡ nhau mất tám năm, chẳng lẽ quãng thời gian còn lại muốn tiếp tục giày vò nhau sao?

Có lẽ, bọn họ nên quý trọng hiện tại.

Giống như lời Mục Hoảng Dịch từng nói: Chỉ cần cô ấy còn tồn tại là được rồi.

Cô nghĩ, đó là khoảnh khắc hèn mọn, yếu đuối nhất của Mục Hoảng Dịch trong cuộc đời này.

Đó là khi bạn yêu một người tới mức chỉ cần người đó còn tồn tại trên đời, dù không thuộc về bạn nhưng bạn không hề cảm thấy hối hận.

Vĩ đại mà cũng ích kỷ.

Lận Yên nói rõ ba từ “Em đừng ý” nhưng dường như Mục Hoảng Dịch không nghe thấy, anh hỏi lại lần thứ hai: “Cô Lận Yên, xin hỏi cô có đừng ý gả cho ngài Mục Hoảng Dịch không? Đời này kiếp này chỉ yêu một mình anh ấy, đời này kiếp này trở thành người vợ mà anh ấy yêu nhất?”

Nước mắt dâng lên bao phủ lấy đôi mắt trong veo.

“Em đừng ý!” Dù giọng hơi run nhưng vẫn kiên định không thay đổi.

Cô đừng ý. Dù là tám năm trước hay tám năm sau thì câu trả lời này mãi mãi không thay đổi.

Bỗng nhiên, Mục Hoảng Dịch cong môi nở nụ cười, đôi mắt hơi ươn ướt, dường như anh đã bị cảm động bởi câu nói “em đừng ý”

Lận Yên chăm chú nhìn chiếc nhẫn chạm rãnh được đeo vào ngón áp út. Khoảnh khắc đó, hốc mắt Lận Yên chưa xót.

Bọn họ phải đi một vòng rất lớn mới nhìn thấy được tấm chân tình của nhau.

Nếu tình yêu nhất định phải dùng thời gian để chứng minh thì cô tình nguyện tin tưởng vào tình yêu ngay từ phút ban đầu.

Mục Hoằng Dịch hôn lên mu bàn tay Lận Yên. Ước chừng mười giây sau, anh đứng dậy, ôm hôn Lận Yên dưới bầu trời cuối hè đầu thu.

Từ rất lâu về trước, anh đã từng thử suy đoán suy nghĩ của Lận Yên về hôn nhân. Có lẽ cô muốn có một tình yêu oanh liệt, một màn cầu hôn khó quên và một hôn lễ đẹp tới lóa mắt.

Nhưng anh không phải là một người quá biết bày tỏ suy nghĩ. Cũng chính vì nguyên nhân này mà anh và Lận Yên đã bỏ lỡ mất tám năm.

Cho đến nay, anh mới dần tỉnh ra. Cái bọn họ muốn chỉ là một hạnh phúc đơn giản.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu tình yêu của Lận Yên đã thổi bùng lên như gió xuân.

Đây là lần đầu tiên Lận Yên đặt chân tới cực dân chính và có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Lận Yên ngồi trong xe, nắm chặt quyền sở đồ. Đầu ngón tay cô bắt đầu vuốt ve cuốn sổ từ góc bên trái phía trên sang góc bên phải phía trên, sau đó cô dịch tay, chuyển xuống góc phải bên dưới.

Lận Yên nhẹ nhàng mở ra. Hai khuôn mặt sạch sẽ hiện lên trước mắt cô, nụ cười của bọn họ thật hạnh phúc.

“Mục Hoằng Dịch.”

“Hửm?”

“Mục Hoằng Dịch.”

Lận Yên gọi tới lần thứ hai làm người nào đó chau mày. Anh liếc nhìn Lận Yên mấy giây rồi quay sang nhìn đường tiếp, hỏi: “Gọi anh làm gì?”

Lận Yên cong môi, lắc đầu: “Không có gì, chỉ là muốn gọi tên anh thôi.”

“Hừ!” Người nào đó khịt mũi coi thường.

“Mục Hoằng Dịch! Mục Hoằng Dịch! Mục Hoằng Dịch!” Lận Yên gọi tên anh liên tục mà không thấy phiền phức, mỗi lần đều như rót mật.

Theo đuổi Mục Hoằng Dịch hơn hai mươi năm, cô chưa từng nghĩ tới việc sẽ có một ngày mình tu thành chính quả với anh.

Tuy có chút không chân thật nhưng Lận Yên vẫn thấy rất hạnh phúc.

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán hoa, Mục Hoằng Dịch dừng xe lại. Lận Yên cúi đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, hơi nhướn mày như đã đoán ra được hành động của người nào đó.

“Anh mua hoa cho em?” Lận Yên biết rõ rồi còn cố hỏi, cời dây an toàn chuẩn bị xuống xe.

Ánh mặt trời hôm nay cực kỳ chói chang, hương hoa thơm ngát từ cửa hàng bay đến cánh mũi.

Mục Hoằng Dịch đi vòng sang bên kia xe, nắm lấy tay Lận Yên, cất giọng trầm thấp: “Bà Mục, muốn mua hoa gì đây?”

Bà Mục.

Trái tim Lận Yên bỗng trở nên ngọt ngào. Cô cong khóe môi đón lấy ánh nắng ban mai, làm khuôn mặt rạng rỡ hơn.

“Hoa hồng, hoa hồng một cành của Mỹ.” Lận Yên không khách sáo tí nào, vừa khoa tay múa chân vừa nói: “Màu hoa hồng nào em cũng muốn có.

Tốt nhất là lấy một bó 999 bông hồng, về em sẽ cắm ở phòng khách, ban công, trong phòng ngủ. Được không?”

“Về nhà nào?” Mục Hoảng Dịch cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

Đôi mắt trong veo, có hồn của Lận Yên cứng chờ. Cô sửng sốt.

Theo bản năng, cô luôn nghĩ tới căn nhà mà Lận Thần mua.

Đến giờ cô mới nhận ra, hình như từ hôm cô dọn sang nhà mới, Mục Hoảng Dịch luôn ở lại nhà cô. Giống như kế hoạch được vạch sẵn.

“Anh... cố ý?” Giờ Lận Yên mới vỡ lẽ ra.

Mục Hoảng Dịch mím môi, cười. Giờ cô mới phản ứng lại có phải muộn quá rồi không? Quả nhiên là cung phản xạ quá dài.

Anh không nói chuyện, chỉ nắm tay Lận Yên vào cửa hàng bán hoa.

Nhân viên cửa hàng bán hoa thấy hai người tay trong tay tiến vào, cười vui vẻ giới thiệu: “Xin chào, hôm nay chúng tôi có bao lì xì lớn dành cho lễ tình nhân, mua 99 bông hồng champagne được tặng kèm hai vé xem phim điện ảnh. Món quà này rất thích hợp với hai người đó.”

“Lễ tình nhân?” Lận Yên kinh ngạc.

“Đúng thế, hôm nay là lễ tình nhân của Trung Quốc đó.” Nhân viên cửa hàng vừa nói vừa chỉ ra bảng đồng hồ điện tử của cửa hàng. Trên đó ghi rõ hôm nay là lễ Thất tịch.

Lận Yên bật cười. Thất tịch à?

Tám năm nay, cô luôn xem nhẹ những ngày lễ này. Bởi vì cô chỉ có một mình, dù là ngày lễ nào cũng chỉ có mình cô.

Lận Yên kích động nhìn Mục Hoảng Dịch. Không biết là do anh lên kế hoạch từ trước hay là vô tình trùng hợp nữa, nhưng ngày kết hôn của bọn họ lại đúng vào lễ Thất tịch.

Nhưng vào ngày nọ của nhiều năm sau, Lận Yên nhớ tới lại cảm thấy mình thiệt thòi.

Bởi vì ngày kết hôn trùng với lễ Thất tịch, thành ra cô thiếu mất một ngày được đòi quà.

Có đôi khi, cô nghi ngờ rằng năm đó Mục Hoằng Dịch cố ý.

“Có phải anh cố ý không?” Cô không nhận được, đi chất vấn người nào đó.

Người nào đó đang nằm trên ghế mây ngoài ban công đọc sách, uống trà, tắm ánh mặt trời. Quá nhàn hạ thoải mái.

Mục Hoằng Dịch nhìn Lận Yên bằng ánh mắt khó hiểu. Anh lại chọc gì cô à?

“Hỏi anh đấy, giả vờ ngốc nghếch cái gì?”

“Bà Mục, em muốn hỏi gì thì em nói rõ, em nói nửa vờ thế này người ít đọc sách như anh không hiểu đâu.”

Lận Yên có xúc động muốn đá cho Mục Hoằng Dịch một phát. Kì ỳ chế lửa giận đang cháy hừng hực trong lòng, cô nói: “Ngày mai là lễ Thất tịch rồi, anh nói xem em muốn hỏi cái gì? Ngày kỷ niệm của chúng ta có phải anh cố ý không?”

“...Không phải lúc đấy em thấy rất lãng mạn sao?” Rõ ràng cô cảm động tới mức rồi bời.

“Nhưng lúc đó em không nghĩ ra là nhiều năm sau em bị thiếu mất một ngày lễ!” Giọng điệu cực kỳ tức giận phẫn uất.

Mục Hoằng Dịch: “...”

Lận Yên VS Mục Hoằng Dịch.

Mục Hoằng Dịch KO!

“Anh nói đi, có phải anh cố ý không?” Tinh thần bất khuất của bà Mục tăng đáng kể, kiên trì hỏi cho bằng được.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, ngài Mục chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “Ngày mai chúng ta đi du lịch, đi Khẩn Đình.”

Cuối cùng, lửa giận của người nào đó cũng được dập tắt.

...

Mục Hoảng Dịch chọn bông hoa hồng được gói trong giấy bọc màu hồng phấn đưa cho Lận Yên. Nhận một bông hoa hồng như thế làm Lận Yên thấy hơi mất mát.

“999 bông hồng đã nói đâu!”

Mục Hoảng Dịch cười nhẹ: “Em muốn ôm cái đó để đi à?”

Lận Yên trừng mắt với anh: “Không có thành ý, không có thành ý gì cả.”

Thật lâu về sau, trong lúc vô tình Lận Yên lật xem sách của Mục Hoảng Dịch, kẹp sách bên trong rơi ra.

Lận Yên cúi người nhặt, phát hiện trên kẹp sách ghi ý nghĩa của hoa hồng.

Một đóa hoa hồng: Em là người duy nhất của anh.

Lúc ấy, cô kích động y hệt lúc thấy được tấm bưu thiếp ở Pháp. Mặc dù trong lòng kích động nhưng cô vẫn ngẩn ngơ đứng đó.

Có một loại cảm động là im lặng rơi nước mắt trong lòng.

Cô ngơ ngẩn nhìn hàng chữ trước mắt cho đến tận khi mắt nhòe đi, chất lỏng lạ chậm rãi chảy trên mặt.

Trên thế giới này, luôn có một người như này. Anh không thích cười, không thích nói chuyện, không thích thể hiện nhiều nhưng mỗi lần tiến lên

đầu lẳng lẳng đi sâu vào lòng Lận Yên, trở thành ngọn đèn đường soi rõ sinh mệnh cô, dẫn lối về nhà.

Chúng ta phải đi cả một vòng mới gặp được nhau.

Em hiểu rõ tầm quan trọng của anh hơn bất cứ ai khác

Em đồng ý để bản thân không lo sợ không đâu

Im lặng một hồi lâu rồi em quyết định

Quyết định em sẽ nắm chặt tay anh mãi không xa rời.

3.

Đêm đó, Lận Yên gọi điện thoại cho Văn Phương.

“Mặt trời mọc hướng Tây rồi.” Nhận được điện thoại của Lận Yên, Văn Phương bắt đầu châm chọc mỉa mai.

Suốt tám năm qua, Lận Yên chưa bao giờ chủ động gọi điện về cho bà. Thậm chí cô còn không nói cho Văn Phương biết mình ở đâu bên Pháp.

Một tay Lận Yên cầm điện thoại, một tay cô tựa vào lan can ban công: “Mẹ, con kết hôn rồi.”

Nói xong, Lận Yên phóng tầm mắt nhìn về phía xa, dừng trên nóc tòa nhà nào đó. Nó giống như khi cô còn ở Pháp, chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể thấy được phong cảnh tuyệt đẹp của tháp Eiffel.

Đèn neon nhấp nháy. Phản ứng đầu tiên của Văn Phương là ngây người, sau đó kích động hỏi: “Với Hoàng Dịch à? Lúc nào?”

Lận Yên cong môi cười. Quả nhiên, đi đâu bà quan tâm nhất không phải là cô có nói thật không mà là đối tượng kết hôn của cô có phải Mục Hoàng Dịch hay không.

“Là anh ấy. Con kết hôn vào sáng nay.”

“Hai đứa kết hôn thật?”

“Vâng.”

“Kết hôn như thế nào?”

“...Thì đi cục dân chính đăng ký ạ.” Ngoại trừ cục dân chính ra còn có phương thức kết hôn khác sao?

“...Thế tiệc cưới đâu?”

Lận Yên ngẩn ra.

Tiệc cưới...

Cô từng nghĩ tới vấn đề này.

Nhưng mà, còn ai hiểu Mục Hoảng Dịch hơn Lận Yên đây. Anh kết hôn sẽ không có tiệc cưới, cảnh cao giọng cầu hôn ở ban công đã đạt tới cực hạn của anh rồi. Nếu như tiếp tục cử hành tiệc cưới, chắc chắn anh sẽ nhún nhường theo.

Cuối cùng, Lận Yên kiên định đáp: “Bọn con không tính tới việc cử hành hôn lễ.”

“Nhưng mà...”

“Mẹ!” Lận Yên cắt ngang câu hỏi của Văn Phương: “Gọi sáu người bọn họ tới ăn cơm với hai nhà chúng ta là được.”

Gọi vợ chồng Liễu Duệ, Lý Viêm Nguyên, Liễu Khê, Sa Khinh Vũ và Lai Sở Sở tới ăn cơm là được.

Về phần tiệc rượu, cô nghĩ có thể bỏ qua.

Không nên ép người cô yêu nhất làm chuyện anh không thích.

Gọi điện thoại cho Văn Phương xong, Lận Yên đứng đón gió đêm, đăng weibo: Ngài Mục, mong được chỉ giáo nhiều hơn!

Bài viết trên weibo đăng lên chưa tới năm phút đã nhận được rất nhiều lời chúc mừng. Tốc độ của Liễu Khê không hề giảm, vĩnh viễn là người lướt được tin nhanh nhất.

Lận Yên bật cười nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình. Tính cách Liễu Khê vẫn như thế, vừa nghe chút tiếng gió đã muốn trời mưa(2).

(2) Ý chỉ tính cách hấp tấp, vội vàng.

“Khê Khê...”

Không đợi Lận Yên nói được câu thứ hai, Liễu Khê đã kích động cắt ngang bằng chất giọng lạnh lốt: “Hai người! Hai người! Hai người có phải là...”

“Bọn mình kết hôn rồi.” Không phụ sự kỳ vọng của Liễu Khê, Lận Yên nói ra đáp án trong lòng cô nàng.

Liễu Khê ở đầu bên kia kích động hét lên, nói năng lộn xộn: “Hai người... hôn lễ của hai người... để tớ chuẩn bị. Tớ nhất định sẽ thiết kế cho hai người một hôn lễ hoành tráng nhất! Tin tớ đi!!!”

Mục Hoằng Dịch từ trong phòng khách đi ra, ở xa mà vẫn nghe thấy giọng nói kích động của Liễu Khê. Anh ôm lấy vòng eo của Lận Yên, mấp máy môi hỏi: “Khê Khê?”

Lận Yên cười, gật đầu, sau đó nói với Liễu Khê ở đầu bên kia đang kích động không ngừng: “Bọn mình quyết định không cử hành hôn lễ.”

Vào thời tiết cuối hè đầu thu, Lận Yên tắt một chậu nước lạnh làm Liễu Khê mất hết cả tinh thần. Cô nàng khó hiểu hỏi Lận Yên: “Vì sao? Trước kia không phải cậu là người muốn được cử hành hôn lễ nhất sao? Không phải cậu nói váy cưới là thứ không thể thiếu của cậu sao?”

Hồi học cấp ba, năm lớp 11 Liễu Khê thường xuyên tới cửa hàng váy cưới của Liễu Thắm để giúp đỡ. Việc cô nàng ghét nhất chính là là phảng váy cưới.

Mỗi lần Liễu Khê phạm lỗi, Liễu Thắm thường lôi hết váy cưới trong cửa hàng ra cho cô nàng là. Liễu Khê chơi ăn gian, thường xuyên kéo Lận Yên theo.

Còn nhớ lần đó Liễu Khê trốn học bị chủ nhiệm gọi về cho phụ huynh. Trong cơn tức giận, Liễu Thắm đã nhốt Liễu Khê lại cửa hàng váy cưới, bắt cô nàng phải làm phảng tất cả váy cưới trong cửa hàng. Nếu không bà không cho ra ngoài.

Liễu Khê lập tức gọi điện cầu cứu Lận Yên.

Lúc ấy, Liễu Khê hỏi Lận Yên: “Tiểu Yên, cậu thích váy cưới không?”

Lận Yên khoác váy cưới lên người, gật đầu: “Thích chứ. Sau này, nếu như tớ kết hôn, tớ nhất định sẽ mặc bộ váy cưới đẹp nhất thế giới, tổ chức hôn lễ ở bờ biển.”

Sau đó, bọn họ lần lượt thử từng bộ váy cưới trong cửa hàng. Lận Yên nói: “Váy cưới luôn ở trong giấc mơ của mọi cô gái. Chỉ khi phủ khăn voan lên đầu tớ mới cảm thấy cuộc đời mình hoàn chỉnh.”

Nhiều năm sau, Liễu Khê nhắc lại chuyện này làm Lận Yên dâng trào cảm xúc.

Mục Hoàng Dịch cũng nghe thấy lời Liễu Khê nói, quay sang nhìn Lận Yên. Từ trước tới nay cô luôn sống rất huênh hoang, cần tờ giấy khen có thể vui vẻ tận mấy ngày, chuyện đầu tiên khi gặp người khác là nói chuyện đó.

Cô có thể không cần tiệc cưới?

Lận Yên và Liễu Khê nói thêm với nhau mấy câu rồi cúp điện thoại. Cúp điện thoại xong, Lận Yên mới phát hiện ra Mục Hoàng Dịch đang nhìn

mình bằng ánh mắt thâm thúy. Cô cứng người.

Cái nhìn chăm chú đó như được rót bằng vô hạn nhu tình.

Cô mất tự nhiên kéo lọn tóc bên tai, hỏi anh: “Sao lại nhìn em như thế?”

“Không cần tiệc cưới thật à?” Anh hỏi.

Lận Yên cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út: “Em không muốn làm tiệc cưới lắm.”

“Vì sao?”

Cái này không giống tác phong của Lận Yên.

Vì sao?

Lận Yên nhìn thẳng vào Mục Hoảng Dịch.

Vì Mục Hoảng Dịch nên cô mới lựa chọn không cần tiệc cưới. Cô vẫn nhớ như in lời Mục Hoảng Dịch nói với cô từ nhiều năm trước: “Mấy hình thức râu ria đó quá lãng phí thời gian. Hai người yêu nhau sẽ ngán ngẩm lẫn nhau, đâu cần phải cử hành hôn lễ để khoe khoang hạnh phúc của mình? Biết bao nhiêu người sau hôn lễ thế kỷ lại chia tay, mấy ai giữ được nguyên trái tim ban đầu.”

Đó là quan điểm của Mục Hoảng Dịch về tình yêu. Có lẽ là do nó quá khiêm tốn nên năm đó cô mới không hiểu trái tim của anh, để lỡ mất tám năm.

Lận Yên luôn cho rằng mình là người hiểu Mục Hoảng Dịch nhất trên thế giới này, chưa từng nghĩ rằng, hóa ra mình cũng là người không hiểu Mục Hoảng Dịch nhất.

“Được làm cô dâu của Mục Hoảng Dịch là điều rất hạnh phúc. Nếu em đã hạnh phúc thì sao phải chia sẻ phần hạnh phúc này cho người khác.”

Nghe Lận Yên nói xong, đôi mắt đen nhánh của anh đại ra.

Đây là lời anh từng nói.

“Em...”

“Em cũng muốn làm người được yêu thương hơn. Giống như sau vụ tai nạn giao thông đó, anh không còn đẩy em ra nữa.”

Giọng nói nghẹn ngào mang theo rất nhiều tình cảm. Cô rất cảm kích quyết định của Mục Hoằng Dịch sau vụ tai nạn giao thông đó.

Nói xong, Lận Yên ngẩng đầu lên, mỉm cười.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, cô đưa tay ôm lấy cổ Mục Hoằng Dịch, hôn lên bờ môi mỏng gợi cảm của anh. Hết gặm lại cắn. Dường như cô đang đem hết kỹ thuật hôn môi cô học được của Mục Hoằng Dịch áp dụng lên nụ hôn này.

“Kỹ thuật hôn có tiến bộ!” Người nào đó phá lệ khen cô.

Lận Yên nghịch ngợm cắn môi anh một cái, không biết khiêu tẫn: “Là do ngài Mục dạy dỗ tốt. Đương nhiên cũng do tư chất của học sinh tốt.”

Mục Hoằng Dịch nghe cô tự luyến, cười nhẹ.

Tuy Lận Yên quyết tâm không làm tiệc cưới nhưng không có trái tim Mary Sue. Váy cưới luôn là giấc mơ của cô.

Sau đó, cô quần lấy Mục Hoằng Dịch đòi chụp ảnh cưới.

Giữa trưa hôm đó, nhân lúc thời tiết quang đãng, thế giới hài hòa, Lận Yên nói: “Mục Hoằng Dịch, chúng ta chụp ảnh cưới đi.”

Người nào đó đang ăn cơm lười biếng liếc mắt nhìn cô, sau đó lại tiếp tục ăn cơm.

Lận Yên không vui, phờn má: “Chụp cũng không được à?”

“Anh biết ngay lúc em bảo không cần tiệc cưới là giả vờ mà.” Anh nhìn Lận Yên bằng ánh mắt cực kỳ khinh thường.

Lận Yên: “...”

Đêm đó chắc chắn đầu cô bị rút gân rồi mới nói thế. Bị hành động của Mục Hoằng Dịch làm cảm động, tuân theo như tù binh. Nếu cô tỉnh táo như bình thường thì chắc chắn không thể không có tiệc cưới.

Lận Yên náo loạn rất nhiều ngày mới xếp được việc chụp ảnh cưới.

Hết thời gian nghỉ hè, Mục Hoằng Dịch bắt đầu bận rộn, hết đến bệnh viện lại đi tới trường học. Dù cho Lận Yên có nháo thêm thì việc chụp ảnh cưới cũng phải đợi đến lễ Quốc khánh.

Liễu Khê từ Milan quay về. Buổi liên hoan của bọn họ được tiến hành.

Sa Khinh Vũ chọn nhà hàng. Một nhà hàng Tây nằm trên đường Hồng Diên.

Thức ăn ở đây không tồi. Nhà hàng theo phong cách Pháp, giữa nhà hàng có đặt pho tượng Cupid phối hợp với ánh đèn ấm áp làm bầu không khí nơi đây trở nên lãng mạn.

Tuy là nhà hàng cao cấp nhưng ở đây không có phòng bao. Sa Khinh Vũ nói đó là phong cách của nhà hàng.

“Không phải muốn ăn ở đây là được đâu.” Sa Khinh Vũ vừa đi vừa buôn chuyện liên quan tới nhà hàng mình chọn.

“Sao lại nói thế?” Lận Yên hỏi.

“Người bình thường với không tới.” Sa Khinh Vũ nói với giọng cực kỳ đắc ý.

“Hả?” Lận Yên vui mừng: “Xem ra năng lực của Khinh Vũ không thể khinh thường được.”

Liễu Khê lập tức xem thường: “Còn không phải là dựa vào tên của Lý Viêm Nguyên à?”

Lận Yên: “...”

Sa Khinh Vũ: “...”

Có cần phải vạch trần cô thẳng mặt thế không? Mất mặt quá!

Lâu lắm mới có một lần tụ họp đông đủ. Lai Sở Sở từ Hồng Kong về đây còn mang quà mừng kết hôn cho Lận Yên, một chiếc kẹp tóc tinh xảo.

Kẹp tóc hình con bướm được làm bằng vàng ròng, cánh bướm phủ bột kim cương, trông cực kỳ xinh đẹp.

Lai Sở Sở nói: “Chúc mừng cậu đã trở thành vợ người ta.”

Lận Yên nhìn kẹp tóc một lúc lâu rồi mỉm cười cảm ơn: “Cảm ơn cậu, Sở Sở.”

Lai Sở Sở nhướn mày, cong môi, nhận lấy lời cảm ơn của Lận Yên.

“Cậu nhất định phải hạnh phúc đấy. Biết chưa, Lận Yên?”

Lai Sở Sở trịnh trọng chúc Lận Yên hạnh phúc làm đôi mắt cô ươn ướt. Cô cảm động ôm lấy Lai Sở Sở.

“Nhìn đi, làm ra vẻ ghê cơ.” Sa Khinh Vũ ngẩng một bên cằm chọc.

Liễu Khê gây lộn tóc, thở dài: “Khinh Vũ, có phải da mặt cậu dày quá không, Tiểu Yên kết hôn cậu không biểu hiện gì à?”

“Bữa ăn hôm nay tốt bao.” Sa Khinh Vũ rất tủi thân.

“Hả?” Liễu Khê hơi giật mình, nói: “Thế tốt phải liêu mạng gọi đồ đắt, chỉ ăn đồ đắt.”

Sa Khinh Vũ: “...”

Bạn xấu!

Liễu Duệ là người tới cuối cùng. Anh còn mặc nguyên bộ đồ rằn ri làm cho bàn bộn họ ngay lập tức trở thành phong cảnh của nhà hàng, một ngọn cờ riêng biệt.

“Anh không thay quần áo à?” Cố Hiểu Thần không vui, nhún mày.

Liễu Duệ có khuôn mặt anh khí. Vì phải cắt tóc ngắn, khuôn mặt anh càng trở nên có sáng láng hơn

Anh nói: “Kết thúc buổi tiệc này anh phải đi Hồi Hột(3).”

(3)Hồi Hột: Thủ phủ khu tự trị nội Mông Cổ, Trung Quốc.

Ban đầu, Cố Hiểu Thần còn vui vẻ nhưng nghe xong ánh mắt cô ảm đạm. Cô mím môi gật đầu, không nói gì cả.

Mọi người nhìn nhau, giao lưu bằng ánh mắt.

Lận Yên nhìn Liễu Khê: Gì đây?

Liễu Khê lắc đầu.

Sa Khinh Vũ nhìn Liễu Khê: Gì đây?

Liễu Khê tiếp tục lắc đầu.

Mãi cho đến khi Lý Viêm Nguyên liếc sang, nhắm mắt làm ngơ, ra hiệu mọi người đừng nói chuyện nữa mọi người mới sôi nổi tiếp tục ăn cơm.

Mục Hoằng Dịch dùng tay gõ nhẹ lên lưng Lận Yên, ngầm ra hiệu cô đừng nói gì.

Lận Yên khóc ròng. Rõ ràng cô là nhân vật chính nhưng mọi người đều ngầm nhắc nhở cô. Cô là ngôi sao tai họa hả?

Bầu không khí bữa cơm khôi phục lại vẻ hài hòa. Vốn Liễu Duệ định chờ tới khi bữa tiệc kết thúc mới rời đi nhưng binh lính bên dưới đã giục anh rất nhiều lần.

Bất đắc dĩ, anh phải rời đi ngang bữa.

Cố Hiểu Thần lưu luyến nhìn theo bóng lưng anh xa dần.

“Chị dâu, hay chị cũng đi Hối Hột đi. Làm một chuyến du lịch?” Liễu Khê khuyên nhủ.

“Đúng thế đúng thế. Việc Liễu Duệ đi công tác là việc không thể tránh, cậu thông cảm một chút, đi theo tới Hối Hột chơi hai ngày?” Lý Viêm Nguyên phụ họa.

Có nhiều người khuyên nhủ, cuối cùng, Cố Hiểu Thần vẫn không nhận được mà đuổi theo. Sau đó, cô không quay về nữa.

Thật ra, Cố Hiểu Thần biết tính chất công việc của Liễu Duệ không giống bọn họ. Mỗi lần anh làm nhiệm vụ đều không màng tính mạng của mình, mỗi lần chia lìa đều như lần cuối cùng hai người gặp nhau.

Rõ ràng cô từng nói sẽ không để Liễu Duệ lo lắng nhưng cô không thể quản được chính mình cứ đuổi theo trái tim anh.

Không lâu sau đó, họ nghe có người bàn tán.

“Nãy trước cửa nhà hàng có người quân nhân hôn một cô gái.”

“Đúng vậy, rất khó tách rời.” Giọng điệu rất ái muội.

Liễu Khê cười nhạo, giải thích: “Đừng nhìn vào việc trước kia anh trai tớ theo đuổi Hiểu Thần, ai yêu ai hơn còn không biết đâu.”

“Không phải Hiểu Thần theo đuổi Liễu Duệ à?” Lận Yên hoang mang.

Năm đó, chuyện Cố Hiểu Thần theo đuổi Liễu Duệ gây sóng to gió lớn như thế mà Liễu Khê cũng nhớ nhầm à?

“Trước kia bọn họ từng chia tay, cậu biết không?” Liễu Khê hỏi.

Lận Yên lắc đầu: “Có nghe qua nhưng không rõ lắm.”

“Sau lần chia tay đó, là anh trai tớ theo đuổi Hiểu Thần.”

Lận Yên kinh ngạc, lơ mơ gật đầu. Sau đó, Liễu Khê bắt đầu kể câu chuyện của mấy năm trước.

Ồn ào tới tận khuya.

Lúc trở về chung cư đã gần mười hai giờ. Lận Yên mệt không chịu được, tắm xong leo lên giường ngủ luôn.

Mục Hoảng Dịch tắm xong đi ra phát hiện Lận Yên đã ngủ say. Giày không cởi, chặn không đắp.

Anh bất đắc dĩ giúp cô cởi giày, đắp chăn.

Anh đưa tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên má cô, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm khuôn mặt sạch sẽ thanh tú của cô. Bỗng nhiên, anh nhớ tới lời Liễu Khê nói hôm nay.

Bỗng nhiên, anh cảm thấy chuyện của mình và Lận Yên rất giống Cố Hiểu Thần và Liễu Duệ lúc trước.

Đừng nhìn vào việc trước đó Lận Yên chủ động tới gần anh. Ai yêu ai nhiều hơn, không ai biết được.

Anh yêu em bằng cả cuộc đời và tính mạng của mình.

Yêu em, không thể chỉ nói bằng lời.

Anh sẽ càng ngày càng yêu em hơn.

Lận Yên là người con gái mà yêu nhất.

Chương 14

Edit: Cải Trắng

Em không biết vì sao anh lại bỏ em đi

Anh kiên trì không nói, cứ để mặc em khóc

Nước mắt em giống như những hạt mưa tã rơi xuống đất, trong lòng biết rõ

Em không biết vì sao anh lại dứt khoát một cách tàn nhẫn đến vậy

Xoay người nhìn trời cao, nơi em không thấy

Có rất nhiều chuyện em nào hay.

1.

Nơi Mục Hoàng Dịch và Lận Yên ấn định cho tuần trăng mật vừa hay là Khẩn Đình, vé máy bay và khách sạn cũng đã đặt xong nhưng tới ngày khởi hành lại trì hoãn.

Sáng sớm, các tờ báo và tạp chí thi nhau đưa tin “Moyra sao chép” “Người có thâm niên trong nghề sao chép bài của người mới” lên đầu đề

Và ngay sáng sớm hôm đó, Lộ Giang đã xuất hiện ở chung cư của Mục Hoàng Dịch vì sợ Lận Yên mà xuất hiện trước ống kính sẽ bị găm cho xương cốt cũng chẳng còn.

Lận Yên tỉnh lại rất sớm để thu dọn hành lý. Thu dọn xong thì cô đẩy vali ra phòng khách.

Lộ Giang nghe động tĩnh trong nhà, vội vàng ấn chuông cửa.

Lận Yên mở cửa, bắt gặp một Lộ Giang uể oải ủ rũ thì hoảng sợ: “Lộ Giang?”

“Chị Lận, có việc lớn xảy ra rồi, không tốt.” Lộ Giang không có nhiều thời gian để giải thích với Lận Yên nên đẩy cô vào trong, sau đó quan sát xung quanh một vòng thấy không có phóng viên mới đóng cửa lại, lòng vẫn còn sợ hãi: “May quá, bọn họ không biết địa chỉ nhà chị.”

“Sao thế?” Thấy Lộ Giang không bình thường, Lận Yên cũng khẩn trương theo.

Lộ Giang nói cho Lận Yên nghe một lượt những gì mình thấy trên báo và tạp chí, rồi giải thích thêm: “Giờ chuyện này bị xào qua xào lại rất nhanh, ngay cả chủ biên ở tòa soạn mà chúng ta quen cũng không tuồn ra bất cứ tin tức gì. Xem ra chuyện này không thể tóm gọn ngay tức khắc.”

Lận Yên nhìn những gì báo chí định tội, lập tức bị kích động: “Sao chép? Sao lại thế? Làm gì có chuyện chị sao chép chứ?”

Mục Hoảng Dịch đang ở trong phòng ngủ, nghe thấy tiếng động mới rời giường. Vừa đẩy cửa ra, anh đã thấy Lận Yên mang sắc mặt không tốt đứng trước mặt Lộ Giang, tờ báo cầm trên tay hung hăng bị ném xuống sofa.

Mục Hoảng Dịch nhíu mày: “Sao thế?”

Lận Yên mím môi nghiêng đầu, tầm mắt dừng lại trên tờ báo.

Mục Hoảng Dịch nhặt đủ loại báo trên sofa lên, đầu tiên trên những tờ báo đó không hện mà cùng đưa tin Moyra sao chép bản thảo lên tin đầu trang.

Mục Hoảng Dịch lạnh nhạt nhìn một lúc rồi lấy di động ra gọi cho Sa Khinh Vũ: “Bên báo chí nhìn thấy gì?”

Sa Khinh Vũ ở đầu bên kia còn đang mơ ngủ, hoang mang không hiểu: “Báo gì cơ?”

“Báo gì cũng được.” Nói xong, Mục Hoằng Dịch cúp điện thoại, nhìn Lận Yên. Góc nghiêng mặt anh rõ ràng, thanh thoát, không nhiễm bụi trần, anh nhìn cô bằng đôi mắt trong veo, lạnh nhạt: “Chỉ vì những chuyện này mà mới sáng sớm ra em đã tức giận.”

Giọng điệu lạnh nhạt tới mức như đang kể chuyện của một người khác, không chút gợn sóng.

Lận Yên nhú mày. Cô không ngờ Mục Hoằng Dịch lại phản ứng lạnh nhạt trước chuyện cô “sao chép”. Bị ánh mắt của anh làm cho mất tự nhiên, Lận Yên nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Em không sao chép.”

Cô không biết mình đang nhấn mạnh cái gì nữa, chỉ là hai chữ sao chép đè ép làm cô không thở nổi.

Thấy Lận Yên yếu ớt phản bác, Mục Hoằng Dịch nhún mày, giọng điệu cũng trở nên hơi nặng nề “Anh có nói là em sao chép à?”

Giọng nói đó vang lên trong phòng làm người nghe thấy đỉnh tai nhức óc, khiến Lận Yên bừng tỉnh, cứng đờ người ra. Cô hoảng hốt nhìn Mục Hoằng Dịch, khoảng cách giữa hai bên như bị kéo xa cả dải ngân hà.

Không biết sao, cô bỗng thấy mũi chua xót, hốc mắt đỏ lên.

Lộ Giang đứng bên cạnh xấu hổ sờ mũi, không biết tình huống hiện tại là như nào nữa.

Cô nàng cứ tưởng chị Lận ở nhà mới là người nói một là một hai là hai chứ, ai ngờ bây giờ lại bị người khác dạy dỗ.

Lận Yên gục đầu xuống, cố gắng để nước mắt không chảy ra, quyết không cho chúng rơi xuống ngay trước mắt Mục Hoằng Dịch.

“Sao anh cứ mãi thế vậy? Có phải chỉ cần không liên quan tới anh thì anh đầu bình tĩnh mà xử lý không? Bởi vì đối với anh mà nói, mấy thứ đó không quan trọng...”

Vì sao anh cứ luôn cư xử như mình là người ngoài đứng cách đó ngàn dặm?

Giọng nói của cô hơi nghẹn ngào, tựa như đang kìm nén để cảm xúc của mình không bị bộc lộ ra ngoài.

Lận Yên thế này làm Mục Hoằng Dịch sửng sốt, anh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

“Em cứ tưởng là chúng ta rất ăn ý.” Bỗng nhiên, Lận Yên ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào Mục Hoằng Dịch đang đứng cách đó một khoảng: “Mục Hoằng Dịch, anh có biết để yêu anh, em đã nỗ lực như thế nào không? Em không hiểu tấm bưu thiếp của anh mang ý nghĩa gì nhưng em vẫn quyết định về nước, anh có hiểu lúc đó em hoang mang cỡ nào không? Anh có biết là, khi trở về em phải đối mặt với một người không hề yêu mình, đau khổ thế nào không? Anh có biết sự lạnh nhạt của mình đã làm tổn thương ngọn lửa trong tim em không?”

“Anh có biết sự lạnh nhạt của mình đã làm tổn thương ngọn lửa trong tim em không?”, khi thốt ra câu cuối cùng đó, đôi mắt cô lộ rõ sự thất vọng.

Cô không hiểu sao mình lại thất vọng về Mục Hoằng Dịch, chẳng lẽ là do anh không hiểu được tâm trạng của cô lúc đó?

Từ lúc trở về tới giờ, có quá nhiều chuyện xảy ra làm cô dần hiểu trái tim Mục Hoằng Dịch, không còn mờ lung nữa, từ mơ màng chuyển sang sáng tỏ...

Nhưng trong khoảnh khắc này, cô như quay lại phút ban đầu.

Hoang mang, bất lực.

Chuyến du lịch Khản Đình ngắn ngủi. Nói xong câu đó, Lận Yên đẩy Lộ Giang ra rồi chạy ra khỏi nhà, đi sang nhà Sa Khinh Vũ.

Căn phòng trống vắng thiếu đi hơi thở thuộc về Lận Yên, Mục Hoằng Dịch đứng nguyên tại chỗ, tim như ngừng đập.

Anh lạnh nhạt là vì bảo vệ cô.

Từ nhỏ, cuộc đời Lận Yên đã thuận buồm xuôi gió. Sinh ra trong một gia đình khá giả, có bố mẹ thương yêu, có anh trai che chở, từ nhỏ chẳng sợ hãi cái gì cả. Ở nước Pháp tám năm cũng khá thuận lợi. Chính vì quá thuận buồm xuôi gió nên trong tương lai nếu vấp phải khó khăn, cô sẽ không chấp nhận được.

Ví như năm đó, khi bố Lận Yên qua đời, cô gần như đã hoàn toàn suy sụp. Hay là tám năm trước, mất đi người mình yêu, cô chỉ biết nhát gan trốn tránh.

“Cái đó... bác sĩ Mục à!” Lộ Giang xấu hổ khi thấy Mục Hoằng Dịch cứ đứng sững tại chỗ. Cô nàng không dám động đây, sợ núi lửa sẽ phun trào.

Dường như Mục Hoằng Dịch không nghe thấy giọng Lộ Giang, anh vẫn đứng im tại chỗ nhìn nơi Lận Yên vừa đứng, giờ không còn bóng dáng cô nữa.

Cô luôn tùy hứng như thế. Không chỉ trốn mà còn chạy luôn.

“Thật ra chị Lận là vậy đấy. Gặp chuyện không vui sẽ bộc lộ hết qua biểu cảm trên mặt, nhưng chỉ cần chuyện qua đi sẽ không sao cả. Anh đừng để ý.”

“Thật ra khi còn ở Pháp, chị ấy cũng thường xuyên không vui, có đôi khi còn một mình đi dạo phố vào đêm khuya. Có một lần, tôi bắt gặp được chị ấy ở ven đường rồi cứ đi theo sau mà chị ấy chẳng phát hiện ra. Sau đó, chị ấy trốn ở trong một góc tường không ai nhìn thấy, lặng lẽ rơi lệ.”

“Chị ấy thường xuyên đi dạo ở bờ biển, chị ấy nói mình có rất nhiều kỷ niệm ở nơi đó.”

“Cái làm tôi ấn tượng nhất là ảnh người con trai trong khung hình để trên bàn làm việc của chị ấy, bởi vì người trong ảnh là anh. Có một lần, tôi hỏi chị ấy rằng, người trong ảnh có phải người chị yêu thầm không thì chị ấy khóc.”

“Về nước là quyết định đột ngột của chị Lận, tôi biết tin này là do người bạn bên Pháp của tôi nói cho tôi biết. Trước khi về nước, chị Lận có tới bưu điện, ở nơi đó chị ấy nhận được bưu phẩm đã gửi cách đây tám năm trước. Xem xong, chị ấy vội vàng quyết định về nước. Tôi nghĩ, quyết định này chắc có liên quan tới anh. Nếu không ngại, anh có thể đi tìm hiểu kỹ hơn.”

“Đôi khi, những cặp yêu nhau thường chỉ vì một chi tiết nhỏ mà hiểu lầm, không tha thứ cho nhau.”

Mãi đến khi Lộ Giang đi rồi, bên tai Mục Hoảng Dịch vẫn vang vọng câu nói của cô nàng.

Nhận được bưu phẩm đã gửi từ tám năm trước?

Anh nhú mày. Tám năm trước? Tám năm sau? Khoảng thời gian này có khúc mắc gì đây? Rốt cuộc Lận Yên thấy bưu thiệp vào lúc nào?

Hay là... có chuyện mà anh không biết...

“Tách...tách...”

Vòi nước trong phòng bếp chưa đóng chặt, vang lên âm thanh thanh thúy.

Mục Hoảng Dịch cứ đứng người ở chỗ cũ, không cách nào di chuyển bước chân mình. Căn phòng trống vắng như đang thông báo cho anh rằng: Một tuần sau ngày kết hôn, anh và Lận Yên cãi nhau.

Lận Yên khóc nức lên, ấn chuông cửa nhà Sa Khinh Vũ. Lúc này, Sa Khinh Vũ đang đánh răng, không rảnh bận tâm tới người bên ngoài.

Cuối cùng, ngay cả chuông cửa cũng lười ỉn, Lận Yên trực tiếp đập tay lên cửa làm vang lên tiếng “r ầm r ầm r ầm” cứ như chuẩn bị muốn phá cửa xông vào. Sa Khinh Vũ nhú mày. Mới sáng sớm tinh mơ, ai tới thể hiện tình yêu với nhà cô thế? Không nên hành động như muốn dỡ cửa nhà cô ra vậy chứ.

“Đây đây...” Miệng Sa Khinh Vũ còn đầy kem đánh răng, ứ ớ không rõ: “Đừng đập nữa, cánh cửa sắp bị đập nát rồi.”

Chạy bước nhỏ ra, gấp gáp mở cửa xong, cô chuẩn bị quay về nhà vệ sinh tiếp tục chiến đấu hăng say thì cả người bị Lận Yên ôm chặt: “Bọt biển...”

Sa Khinh Vũ còn chưa kịp nói gì thì tiếng khóc “hu hu” của Lận Yên đã truyền tới từ phía dưới cổ cô, làm cho chỗ bọt của cô dần biến mất.

“Tiểu Yên, cậu sao thế?” Sa Khinh Vũ bị dáng vẻ chặt vật của Lận Yên dọa cho hoảng sợ.

Lận Yên không nói gì, chỉ lo khóc, dụi đầu vào ngực Sa Khinh Vũ khóc không ngừng.

Năm phút sau, cuối cùng Sa Khinh Vũ cũng không chịu được nữa, rít gào: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải Mục Hoằng Dịch bắt nạt cậu không?”

Nghe nhắc tới ba chữ “Mục Hoằng Dịch”, Lận Yên “òà” một tiếng, khóc càng to hơn.

Sa Khinh Vũ hiểu ra ngay tức khắc: “Đồ khốn khiếp Mục Hoằng Dịch bắt nạt cậu thật đấy à?”

“Tớ...” Lận Yên hít mũi, ngắc ngư mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh: “Tớ... tớ muốn... ly hôn với anh ấy.”

Sa Khinh Vũ: “...”

“Bảo bối, cậu đừng hơi tí là đòi ly hôn. Trước tiên, cậu kể đầu đuôi sự việc cho tớ nghe đi, tớ phân tích cho.”

Dưới sự an ủi của Sa Khinh Vũ, Lận Yên kể rõ đầu đuôi sự việc ra cho cô nghe, cuối cùng còn tổng kết bằng một câu: “Có phải sau khi kết hôn, đàn ông đều thay đổi không?”

Sa Khinh Vũ: “...”

Nghe được hoàn chỉnh câu chuyện, Sa Khinh Vũ cảm thấy chuyện này không thể trách Mục Hoằng Dịch được. Từ trước tới nay, tính cách của Lận Yên luôn là cây sùng mà kiêu, không sợ trời không sợ đất, nước hơi dâng cao thì cho nó lụt luôn. Biết Mục Hoằng Dịch cứng chỉ đầu mình thì càng thêm không kiêng dè, đâu biết khiêm tốn là gì.

“Bảo bối, cậu có biết vì sao cậu ấy lại khịt mũi coi thường việc này không?” Sa Khinh Vũ đề mặc cho Lận Yên giữ nguyên tư thế, hỏi.

Nghe ra được Sa Khinh Vũ bênh Mục Hoằng Dịch, Lận Yên không vui: “Cậu đứng ở phía bên kia à? Cậu cũng cảm thấy người sai là tớ chứ không phải Mục Hoằng Dịch?”

Sa Khinh Vũ bất lực đỡ trán: “Cái này không thể nói là ai đúng ai sai được. Thật ra, có đôi khi tớ cảm thấy Hoằng Dịch rất chỉ đầu chuộng cậu, nhưng cũng có lúc lại muốn cậu hiểu lý lẽ một chút.”

“Hiểu lý lẽ?” Lận Yên cảm thấy Sa Khinh Vũ phản chiến, lập tức ngẩng dậy, kéo ra ranh giới giữa hai người: “Sa Khinh Vũ, có phải tám năm nay cậu bị Mục Hoằng Dịch mua chuộc rồi không?”

Sa Khinh Vũ cảm thấy thật mệt tim, phải nói ra ba chuyện lớn thôi.

Mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng.

“Lận Yên.” Bỗng nhiên, Sa Khinh Vũ gọi tên Lận Yên một cách tha thiết, nói: “Đại học năm thứ hai, Hoằng Dịch tới vùng sâu vùng xa để tiếp viện và bị nhốt trong núi tuyết khoảng ba ngày ba đêm. Lúc bọn tớ tìm được cậu ấy thì cả người cậu ấy được bao trùm bởi tuyết, lạnh băng. Qua mấy ngày đi đầu trị, bác sĩ tiếc nuối nói với cậu ấy rằng, cậu ấy đã mất vị giác.”

Tiếp viện, núi tuyết, đi đầu trị, vị giác...

Những từ ngữ đó đánh thẳng vào lòng Lận Yên. Cô kinh ngạc, sau kinh ngạc là ngây người, sau đó nữa là đau lòng.

Hóa ra, anh đã mất đi vị giác như thế.

Hóa ra đó là lý do khiến mọi người trở nên khác thường khi đề cập tới chuyện xảy ra vào đại học năm thứ hai với cô...

“Vì sao?” Cô không hiểu, run rẩy đưa ra câu hỏi mà không có đáp án: “Vì sao anh ấy không nói gì?”

Mỗi khi cô hỏi tới việc này, mọi người đều im lặng không nhắc tới.

Sa Khinh Vũ lắc đầu: “Có lẽ là cậu ấy cảm thấy không cần thiết.”

Đối với Mục Hoảng Dịch, có quá nhiều chuyện anh cảm thấy không cần phải nói cho Lận Yên biết. Chuyện “sao chép”, anh tỏ thái độ như thế là hi vọng Lận Yên có thể trưởng thành hơn, một mình gánh vác mọi thứ.

Lận Yên cúi đầu, mím môi không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Nếu nhắc tới Hiểu Thần và Liễu Duệ thì Hiểu Thần yêu Liễu Duệ nhiều hơn một chút, còn nhắc tới cậu và Hoảng Dịch thì là cậu ấy yêu cậu nhiều hơn một chút.” Sa Khinh Vũ nói, bắt đầu hồi tưởng lại chuyện cũ: “Lận Yên, cậu đừng vô lương tâm quá. Từ nhỏ cậu đã muốn gì được nấy, Hoảng Dịch luôn đối xử với cậu khác hẳn những người khác. Ví dụ như chuyện cậu đột ngột ra nước ngoài ấy, sao cậu ấy lại không oán cậu được chứ? Còn ngây ngốc chạy tới Pháp tìm cậu cơ.”

“Tìm tớ?” Lận Yên ngược mắt lên. Liễu Khê cũng từng nhắc tới chuyện Mục Hoảng Dịch sang Pháp tìm cô nhưng chỉ nói qua loa vài câu, không cho cô hỏi sâu hơn.

Sa Khinh Vũ thở dài, kể toàn bộ chuyện cũ Mục Hoảng Dịch không nói cho Lận Yên hay: “Chắc cậu không biết, cậu ấy từng tới Pháp tìm cậu.”

“Là do một người bạn làm nhiếp ảnh gia của tớ sang bên Pháp chụp ảnh ở thị trấn đã vô tình chụp được cậu. Có lần tớ mượn máy ảnh của anh ta thì thấy ảnh cậu trong đó nên đã rửa một tấm đưa cho Mục Hoằng Dịch. Tối đó, sau khi nhận được tấm ảnh, cậu ấy rất bình tĩnh nhưng ngày hôm sau không nói lời nào đã lên máy bay sang thẳng Pháp. Nhưng khi cậu ấy tới được thị trấn đó thì cậu đã rời đi. Cậu ấy thất hồn phách lạc bay về nước, mọi người đều hiểu là chuyện gì xảy ra. Có lẽ là do trong mối quan hệ của hai người có thiếu chút duyên phận.”

Lận Yên ngờ ngác nhìn Sa Khinh Vũ, nghe cô kể từng chút một những chuyện liên quan tới Mục Hoằng Dịch. Giọng nói trong veo, uyển chuyển tựa như một dòng suối chảy qua, lưu lại trong lòng Lận Yên dấu vết thuộc về riêng nó.

Lận Yên có thể tưởng tượng được cảnh Mục Hoằng Dịch nhận bức ảnh đó đã kích động thế nào. Là chấn động lòng người. Cảm xúc đó giống hệt như lúc cô nhìn thấy bưu thiếp tám năm trước, vô cùng kích động.

Cô ngây người, trong cơn người không còn tiêu cự. Những gì Sa Khinh Vũ nói, cô không biết.

Đi tiếp viện, đi Pháp... còn chuyện gì cô không biết nữa không.

“Tớ không biết, thật sự không biết chuyện này.” Lận Yên lắc đầu, nước mắt nơi hốc mắt chực trào.

Đột nhiên cô thấy rất áy náy, xấu hổ...

Bởi vì sáng nay cô đã cãi nhau với Mục Hoằng Dịch.

Sa Khinh Vũ cười nhạt, rồi nói: “Chuyện cậu không biết còn rất nhiều.”

Nhiều tới mức cô không nhớ nổi là bao nhiêu chuyện nữa.

Lận Yên vẫn lắc đầu: “Tớ không biết gì cả. Chuyện duy nhất tớ biết là tám năm trước Mục Hoằng Dịch có gửi cho tớ một tấm bưu thiếp nhưng mãi tới tám năm sau tớ mới nhận được.”

“Tám năm sau mới nhận được bưu thiếp của cậu ấy?” Sa Khinh Vũ khó hiểu: “Sao tám năm sau mới nhận được?”

“Là do bên bưu điện, có chút trục trặc nên bưu thiếp đó không thể tới tay tớ được.”

“Cậu ấy biết chuyện này không?”

Lận Yên lắc đầu: “Tớ không kịp nói.”

“Trên thế giới này có quá nhiều chuyện không kịp nói

Ví dụ như, trước khi hơi thở của em dừng lại

Anh mới chỉ nghe được

Em yêu anh

Trên thế giới này có quá nhiều chuyện không kịp làm

Ví dụ như, trước khi trút hơi thở cuối cùng

Cái anh cảm nhận được

Là bờ môi ấm áp.”

2.

Mục Hoằng Dịch đi làm như bình thường, cần đến trường thì đến trường, cần đến bệnh viện thì đến bệnh viện, không hề đi đón Lận Yên. Vì anh để khoảng thời gian này cho Lận Yên tự suy nghĩ. Anh hi vọng sau này khi phải đối mặt với một sự việc nào đó, Lận Yên không dùng cách chạy trốn nữa.

Anh nghĩ mình có thể dứt khoát một chút hoặc là để Lận Yên một mình chịu đựng áp lực. Nhưng ai mà ngờ được, việc Mục Hoằng Dịch hối hận nhất trong cuộc đời này lại là cho Lận Yên thời gian và không gian riêng.

Nếu để anh được lựa chọn lần nữa, anh nhất định sẽ theo sát bên cạnh, không để cho Lận Yên gặp bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội bước vào phòng phẫu thuật.

“Cậu định bao giờ về nhà?” Kể từ sáng sớm hôm đó, Lận Yên đã chạy tới nhà cô ở được ba ngày, không hề có ý định về nhà. Sa Khinh Vũ mất kiên nhẫn, hận không thể cho cô lăn về nhà ngay lập tức. Chướng mắt.

Lận Yên cần điều khiển lên chuyển kênh, bình tĩnh nói: “Gấp cái gì? Chuyện sao chép đã giải quyết xong đâu, tố thế này không phải là muốn đại quân sư là cậu trợ giúp sao?”

Sa Khinh Vũ tức giận dọn dẹp đồng hồ mà Lận Yên bày ra: “Ngài đây không vội nhưng tôi vội. Tới tòa soạn làm nô lệ, về nhà lại làm nha hoàn cho cậu, tớ sắp không chịu nổi rồi.”

“Không chịu nổi thì đi tìm bạn trai đi, nói với tớ cũng vô dụng.”

Sa Khinh Vũ: “...”

Quả nhiên, người đã kết hôn sẽ trở nên tà ác.

“Nói đi, chuyện sao chép thế nào rồi?” Bỗng nhiên, Lận Yên nghiêm túc quay về chủ đề chính.

Nói đến việc sao chép, Sa Khinh Vũ đau đầu: “Bên tòa soạn của cậu đã giúp cậu giải quyết việc này nhưng mà giờ cậu đã bị gán mác sao chép, sau này không tránh khỏi việc bị nhắc lại.”

Tuy Sa Khinh Vũ nói vậy nhưng Lận vẫn thấy hơi lo lắng.

“Sao chuyện sao chép lại bị tung ra? Cậu không thấy là từ khi về nước tới giờ, mọi chuyện của tớ đều rất thuận lợi sao?” Lận Yên nghĩ tới những thứ sâu xa hơn, luôn cảm thấy chuyện sao chép lần này có người đứng sau thao túng.

Sa Khinh Vũ quan sát Lận Yên mất mấy giây, hỏi tiếp: “Cậu nhớ vụ tai nạn giao thông lần trước không?”

Lận Yên gật đầu: “Nhớ chứ.”

Một vụ việc gây chấn động lòng người như thế, sao cô quên được.

“Con gái của nạn nhân trong vụ tai nạn giao thông đó đã được cậu mình đưa đi r ồi. Và sau khi nạn nhân qua đời ở bệnh viện, cô bé đó đã bị cậu mình vứt vào trại trẻ mồ côi.”

“Trại trẻ mồ côi?” Lận Yên khiếp sợ trợn tròn hai mắt.

Cô nhớ là cô bé đó còn rất nhỏ. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô bé đó mất đi cả bố lẫn mẹ, cuối cùng còn bị cậu mình đưa vào trại trẻ mồ côi, hẳn là lòng cô bé đã bị cắt một vết rất sâu.

“Đúng thế, trại trẻ mồ côi.”

Sau khi bước chân vào ngành truy ền thông, làm trong lĩnh vực này Sa Khinh Vũ đã chứng kiến được rất nhiều chuyện đáng buồn, đáng thương và còn có cả xấu hổ. Chuyện gì cũng có thể xảy ra, lặp đi lặp lại. Dù sự thật có u ám tới cỡ nào cũng không thể diệt được ánh sáng trong lòng cô, cô không thể thoát ra khỏi tình th ần trọng nghĩa bên trong mình.

Vì vậy, có rất nhiều chuyện, không phải cô muốn nhúng tay vào mà là cô không thể che lương tâm mình lại, làm lơ.

Sa Khinh Vũ quan sát Lận Yên thêm một lúc, cuối cùng vẫn hỏi thêm: “Sau một loạt chuyện xảy ra, cậu không cảm nhận được cái gì sao?”

Phản ứng đầu tiên của Lận Yên là sửng sốt, sau đó mới lấy lại tinh th ần, nói: “Ý cậu là có người đang nhằm vào tớ? Tai nạn giao thông, bố của cô bé kia qua đời, chuyện sao chép?”

Thấy Lận Yên dần hiểu ra, Sa Khinh Vũ không tiếp tục giữ bí mật với cô nữa.

“Đầu tiên là việc tai nạn giao thông của cậu bị giới truyền thông thổi phồng lên. Cậu điên cuồng lên muốn cứu người đã gây ra một trận xôn xao. Khi tớ bắt tay vào điều tra sâu hơn thì đột ngột bị đi đầu tới Bắc Kinh, chờ tớ quay lại thì bố cô bé đó đã chết một cách oan uổng. Hơn nữa, hung thủ còn muốn hắt thau nước bẩn này lên người cậu.”

“Sau khi điều tra được rõ sự việc, tớ thuận lợi tìm được mấy người làm chứng muốn nhận phỏng vấn. Nhưng sau đó, nhóm người đấy lại biến mất. Tiếp theo là việc cậu sao chép. Dường như tất cả chuyện này đều là âm mưu sẵn có. Tớ nghĩ, mục đích cuối cùng của bọn họ là muốn bóp chết tên tuổi của cậu ở giới phiên dịch.”

Sa Khinh Vũ nói ra hết mọi chuyện, trái tim Lận Yên run lên.

Cô cứ tưởng rằng chỉ mấy chuyện này thôi đã đủ để cô khiếp sợ rồi nhưng cuối cùng Sa Khinh Vũ còn ném thêm một quả lựu đạn: “Hoàng Dịch biết chuyện này, vốn dĩ cậu ấy không muốn nói chuyện đó cho cậu, chẳng qua...thấy cậu cáu kỉnh với cậu ấy như thế, để cậu ấy chịu oan ức rồi.”

Vốn Sa Khinh Vũ không định nói cho Lận Yên biết nhưng Lận Yên thật sự quá không hiểu chuyện, chỉ chút việc nhỏ thôi đã ồn ào với Mục Hoàng Dịch.

Anh luôn biết?

Cả người Lận Yên cứng đờ, lòng bàn tay rịn mồ hôi, tim như ngừng đập.

Nhớ lại thì, Sa Khinh Vũ có gọi điện cho anh, sau đó nữa là chuyện ở thư phòng.

Dần dà, cô hiểu ra được tại sao đêm đó anh lại tức giận. Có lẽ đó là cách để anh bảo vệ cô.

Lận Yên cúi đầu, nước mắt dâng lên.

Cô không ngờ lại có nhiều chuyện xảy ra với mình như vậy. Vì có sự bảo bọc của Mục Hoàng Dịch, nên dường như cô chẳng tham gia chuyện gì

trong đó.

“Bây giờ thì sao? Đã đi điều tra xong chưa?” Giọng nói của Lận Yên hơi run, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Sa Khinh Vũ biết cô đang sợ cái gì, an ủi: “Yên tâm đi, bọn họ không biết là Hoảng Dịch đi điều tra đâu.”

“Vậy còn cậu?” Lận Yên cũng rất lo lắng cho Sa Khinh Vũ.

Thông qua vụ tai nạn giao thông, cô đã biết được hậu quả khi đối nghịch với những người đó.

Chỉ có một con đường, chết.

Sa Khinh Vũ cong môi cười, duỗi tay ôm Lận Yên, để cô tựa vào vai mình: “Đừng lo lắng, chỗ dựa của tớ có Lý Viêm Nguyên, Lai Sở Sở, Mục Hoảng Dịch, r ồi lại còn có thêm cả Liễu Duệ và anh Th ần nữa, tớ không sợ ai hết.”

“Nhưng mà...” Lận Yên vẫn lo lắng: “Bọn họ có biết bối cảnh của cậu không?”

Cho dù bên bọn họ từng người đầu không đơn giản nhưng Sa Khinh Vũ từ trước tới nay luôn là người khiêm tốn, chưa bao giờ ra ám hiệu là mình có quan hệ với những người này. Mà sau khi Lận Yên về nước, người có thể hiểu rõ về cô cũng chẳng nhiều lắm.

“Yên tâm đi.” Sa Khinh Vũ an ủi: “Tớ đã tra ra được chứng cứ phạm tội của Vương Quốc Cường r ồi. Trước đó vài ngày, tớ dựa theo cách thức của Hoảng Dịch đi tới Macau nằm vùng và không phụ công tớ, cậu của cô bé kia đã bị bắt. Anh ta thừa nhận là mình đã làm theo chỉ thị của Vương Quốc Cường, rút ống thở. Tớ đã ghi âm lại, nắm chắc chứng cứ phạm tội của bọn họ.”

Tuy Lận Yên không hiểu luật pháp lắm nhưng vẫn hiểu sơ sơ. Tội mà Vương Quốc Cường phải chịu thật sự quá nhẹ.

“Hắn không trực tiếp ra tay rút ống thở, đúng không?”

“Hắn đã phạm tội, trong tay tớ có video cậu cô bé đó thú nhận. Chính miệng anh ta nói Vương Quốc Cường sai anh ta động tay động chân với xe em gái mình, làm cho xe mất phanh, dẫn đến tai nạn liên hoàn, thiệt hại hai mạng người.”

Lận Yên kinh ngạc: “Tại sao? Đó không phải em gái của anh ta sao?”

Sa Khinh Vũ cúi đầu, trên khuôn mặt thanh tú thoáng hiện lên sự nặng nề
“Bởi vì tì ền.”

Ba chữ lạnh như băng.

Lận Yên cứng người, bờ môi run rẩy không thốt nên lời.

Bỗng nhiên, Sa Khinh Vũ đẩy đầu Lận Yên đang tựa lên vai mình ra, mở ngăn kéo bàn trà, lấy ra một cái chốt. Tiếp theo, cô ấn chốt, một phần sàn nhà bị nâng lên.

Cơ quan vi diệu này làm Lận Yên sửng sốt.

“Nhà cậu cứ như chỗ cất giấu kho báu ấy.” Lận Yên kinh ngạc, mình ở đây lâu thế rồi mà không phát hiện ra cái này.

Sa Khinh Vũ cười nhạo: “Làm ngành này, chúng tớ có thể đắc tội với người khác bất cứ lúc nào, nhưng không có cách nào tự bảo vệ bản thân.”

Nói xong, Sa Khinh Vũ đưa cái hộp cho Lận Yên: “Bảo quản hộ tớ.”

“Gì đây?” Lận Yên nhận lấy, xem xét.

Sa Khinh Vũ bình tĩnh quan sát Lận Yên ba giây, cô không biết mình làm thế này có đúng không nữa, môi đỏ mấp máy: “Chứng cứ.”

“Chứng cứ?”

Lận Yên sợ tới mức thiếu chút nữa ném xuống đất. Bỗng nhiên, cô cảm thấy Sa Khinh Vũ đang nói đùa: “Cậu nghĩ đồ vật quan trọng này đặt ở chỗ tốt an toàn hơn là chỗ giấu kho báu à?”

“Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất.” Sa Khinh Vũ nói, dường như đang cố đi đầu suy nghĩ.

Nhưng, cô hơi chột dạ. Nếu để Mục Hoảng Dịch biết cô giao thứ này cho Lận Yên, chắc chắn sẽ không tha cho cô.

Giờ đây, Lận Yên không tiếp lời.

Một lát sau, Sa Khinh Vũ hạ lệnh đuổi khách: “Chuyện nên biết, không nên biết cậu đã biết cả rồi, giờ có phải là lúc cậu nên lăn về nhà, không gây phiền phức cho tớ nữa không?”

Dứt lời, Lận Yên cúi đầu, ảm đạm nhìn hộp màu đen trong tay: “Để nói sau đi.”

“Cứ diễn trò!” Sa Khinh Vũ liếc mắt một cái đã nhìn thấu Lận Yên. Cô thế này không phải là hi vọng Mục Hoảng Dịch tới đón mình sao?

Ngày hôm sau, Sa Khinh Vũ kể sơ qua tình hình cho Mục Hoảng Dịch biết, tránh nặng tìm nhẹ, có mấy chi tiết cô cắt xoẹt luôn.

Biết Sa Khinh Vũ nói hết cho Lận Yên, Mục Hoảng nhú mào, cực kỳ không vui.

“Ai bảo cậu nói cho cô ấy?” Anh lạnh nhạt chất vấn.

Sa Khinh Vũ nhú mào. Cô biết cô đang làm chuyện thừa thãi nhưng nếu cứ để Lận Yên không biết gì, cô ấy sẽ càng lo sợ, bất an. Cô hiểu được nội tâm nhạy cảm của Lận Yên. Vì đối phương là Mục Hoảng Dịch, nên cô ấy chưa bao giờ bình tĩnh để phân tích tình hình.

“Tôi hỏi cậu, sao lại nói cho cô ấy biết?” Mục Hoảng Dịch chưa bao giờ chất vấn cô tới lần thứ hai nhưng hôm nay lại làm thế.

Đột nhiên, Sa Khinh Vũ có dự cảm xấu.

“Tôi nghĩ mình không nên gạt cậu ấy.”

“Cậu nghĩ?” Nghe mấy từ này, Mục Hoảng Dịch như được nghe chuyện cười: “Cậu có nghĩ rằng, cô ấy biết càng nhiều sẽ càng nguy hiểm không? Nhớ Lận Yên bị thương thì sao?”

“Nếu không nói cho cậu ấy thì không phải càng nguy hiểm hơn sao?” Sa Khinh Vũ không tán thành suy nghĩ này của Mục Hoảng Dịch. Nếu Lận Yên luôn duy trì trạng thái không biết gì, bất cứ lúc nào cũng có thể rước họa sát thân.

“Cô ấy là em gái Lận Thần. Cậu nghĩ xem ai dám động vào cô ấy?”

Câu Mục Hoảng Dịch vừa thốt lên làm Sa Khinh Vũ không biết phải trả lời sao. Lận Yên là em gái Lận Thần, bất cứ người nào trên đường cũng không dám động vào, nhưng: “Bọn họ đâu biết cậu ấy là em gái Lận Thần.”

“Thầy Mục, ca phẫu thuật tiếp theo đã chuẩn bị xong, chúng ta vào phòng phẫu thuật thôi.”

Mục Hoảng Dịch đang định nói mình sẽ đến đón Lận Yên thì Vạn Lợi lên tiếng nhắc nhở. Anh còn một ca phẫu thuật nữa.

“Biết rồi. Khoảng sáu giờ chiều nay tôi phẫu thuật xong, tốt nhất là đúng sáu giờ cậu đưa Lận Yên hoàn chỉnh không thiếu một sợi tóc tới bệnh viện cho tôi.”

Câu đầu là Mục Hoảng Dịch nói với Vạn Lợi, còn phía sau là nói với Sa Khinh Vũ ở đâu bên kia điện thoại.

Bởi vì anh cảm thấy, Lận Yên không ở bên cạnh mình sẽ rất nguy hiểm.

Đây là lần đầu tiên anh hối hận. Vì sao sau khi cãi nhau xong anh không đi đón cô về luôn chứ?

Sa Khinh Vũ thở phào nhẹ nhõm: “Tôi biết rồi.”

Cũng may là có ca phẫu thuật kia cứu, nếu không Mục Hoằng Dịch sẽ tới tận đây để giết chết cô.

Cô nghiêng mặt nhìn Lận Yên đang nằm chán ng ỏi trên sofa phòng khách xem TV. Sau đó, cô h ỏi phục tinh th ần, lắc đ ầu. Không hiểu kiếp trước con nhóc này đã tích phúc thế nào mà giờ Mục Hoằng Dịch lại chung tình với nó như thế. R ồi đột nhiên, cô cáu kỉnh. Đúng là đ ồ ở trong phúc mà không biết hưởng phúc mà.

Sa Khinh Vũ mở cửa ban công, quay lại phòng khách đá chân Lận Yên một cái: “Này, lăn đi thu dọn đ ồ đạc đi, tối nay tớ đưa cậu v ề.”

“Đưa tớ v ề?” Lận Yên dừng động tác chuyển kênh, kinh ngạc nhìn Sa Khinh Vũ: “Vì sao?”

Vì sao lại đưa cô v ề? Không phải Mục Hoằng Dịch tới đón cô sao?

Vì sao?

À. Sa Khinh Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Lận Yên. Còn dám hỏi cô vì sao nữa?

Lận Yên hơi sợ vì không hiểu sao Sa Khinh Vũ lại trợn mắt với mình, chỉ có thể nhìn cô ấy bằng ánh mắt vô tội.

Cuối cùng, Sa Khinh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bác sĩ Mục có ca phẫu thuật, không có thời gian tới đón cậu, bảo tớ đưa cậu tới bệnh viện.”

“Ồ!” Lận Yên thấy có bậc thang đi xuống, tự giác hơn hẳn: “VẬY tớ đi thu dọn đ ồ đạc đây.”

Lúc Lận Yên thu dọn đ ồ đạc phát hiện ra chiếc hộp màu đen Sa Khinh Vũ cho mình. Thấy bảo đây là chứng cứ nhỉ?

Không nghĩ nhi ều, cô ném tất vào trong túi.

“Em sẽ ở đây chờ anh

Nhưng lại không khống chế nổi bản thân

Chỉ biết cười lạnh vì sự từ bỏ của anh

Nói không khỏe, sẽ làm anh lo lắng

Em vẫn ở nơi đây chờ anh

Bước chân dằn dằn lui ra

Cứ như vậy kiên cường đi ra

Hình ảnh đảo ngược, chúng ta trở về chỗ cũ.”

3.

Khoảng năm rưỡi chiều hôm đó, Sa Khinh Vũ dùng con xe Ferrari của mình đưa Lận Yên tới bệnh viện của Mục Hoảng Dịch. Mới đi được một đoạn ngắn, cô phát hiện ra phía sau có ba chiếc xe màu đen theo đuôi. Cô có dự cảm xấu.

“Ngồi vững nhé.” Sa Khinh Vũ ngẩng đầu nhìn qua kính chiếu hậu. Ba chiếc xe màu đen phía sau theo sát như hổ rình mồi, cô quyết định sẽ cắt đuôi bọn chúng.

Lận Yên khẩn trương, gắt gao nắm chặt dây an toàn, hoảng sợ hỏi: “Sao đấy?”

Cô sợ nhất là lái xe, rồi cả việc ngồi trong xe xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sa Khinh Vũ hất cằm về phía kính chiếu hậu, ý bảo Lận Yên nhìn vào đó.

Lận Yên ngược mắt nhìn, thấy được ba chiếc xe màu đen đang đi theo phía sau họ: “Tình huống này là sao?”

“Không biết.” Sa Khinh Vũ cũng không biết là ai đi theo bọn họ nhưng cô có thể đoán được ba khả năng.

Có thể là cậu của cô bé đó, hoặc là người theo dõi cô, cũng có thể là người theo dõi Lận Yên.

Dù là cái nào thuộc một trong ba cái đó thì cô đều chắc chắn rằng người tới không phải người tốt, thế nên nhanh chóng cắt đuôi họ mới an toàn.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ phóng như tên bắn trên đường nhựa. Nhìn vào trong xe có thể thấy được hai bóng người màu đỏ, một người cực kỳ bình tĩnh, một người lại run như cầy sấy.

Hôm nay không biết là trúng gió gì mà Sa Khinh Vũ và Lận Yên lại chọn kiểu quần áo cùng màu. Hai người chọn màu đỏ, ngay cả kiểu dáng cũng không khác nhau lắm, nhìn qua cứ như đụng hàng.

Rẽ trái rồi lại rẽ phải, mỗi lần như thế tim Lận Yên như muốn văng ra ngoài.

Cắt đuôi mãi mà không có hiệu quả, xe dần dần đi về phía ngoại ô. Vì kỹ thuật lái của ba xe phía sau vượt xa Sa Khinh Vũ nên dù cô có tìm đủ mọi cách để cắt đuôi thì bọn họ vẫn bám dính lấy cô như kẹo mạch nha.

Cuối cùng, Sa Khinh Vũ từ bỏ, phanh gấp. “Kít” một tiếng cực kỳ chói tai.

Ba chiếc xe phía sau không kịp đề phòng nên tông thẳng vào, cả xe rung lên cứ như động đất.

Lận Yên ngồi trên ghế phụ bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, cả người run lên, thậm chí còn run rẩy mãnh liệt hơn vừa nãy.

Lúc này Sa Khinh Vũ mới nhớ ra Lận Yên có mặt ở trong xe.

Không quan tâm tới chuyện xảy ra phía sau, Sa Khinh Vũ đưa tay ôm lấy khuôn mặt trắng bệch của Lận Yên, để cô áp lên người mình, vỗ lưng an ủi: “Không sao đâu, không sao đâu. Xin lỗi, là tớ không tốt.”

Dường như Lận Yên không nghe thấy những gì Sa Khinh Vũ nói, cắn chặt bờ môi trắng bệch, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc, cả người run

rầy.

Sa Khinh Vũ liên tục an ủi nhưng Lận Yên không hề đáp lại.

Mãi tới khi Sa Khinh Vũ tưởng rằng cô đã bị dọa cho ngốc thì Lận Yên mở miệng, câu đầu tiên là: “Tớ muốn gặp Mục Hoàng Dịch.”

Giọng nói run rẩy đầy hoảng sợ, yếu ớt như thể chỉ cần gió thổi qua sẽ ngã.

“Được! Đừng sợ, giờ tớ sẽ đưa cậu đi gặp Hoàng Dịch.”

Lận Yên mở miệng nói chuyện, Sa Khinh Vũ mừng rỡ như điên, lập tức khởi động động cơ. Nhưng chưa kịp nhấn ga thì cả trước và sau xe họ đã bị nhóm người mặc âu phục màu đen vây kín, hoàn toàn phá bỏ đường lui của Sa Khinh Vũ và Lận Yên.

Trận thế này làm cho Sa Khinh Vũ ngây người.

Một người đàn ông mặc âu phục đen tiến lên, lịch sự gõ cửa sổ xe bên ghế lái: “Cô Sa, chúng tôi tới đây là để lấy lại đồ vật thuộc về mình. Nếu cô ngoan ngoãn phối hợp, giao món đồ đó cho chúng tôi thì chúng tôi sẽ không khó dễ. Nếu không...”

Nói đoạn, người đàn ông đó rút một con dao Thụy Sĩ ra. Lưỡi dao chuyển động, lóe sáng dưới ánh trăng.

Một sự uy hiếp trần trụi.

Sa Khinh Vũ nhú mào, hết nhìn con dao Thụy Sĩ lại quay sang nhìn Lận Yên. Tuy nơi đây bị bóng tối bao phủ nhưng cô có thể cảm nhận được Lận Yên đang cực kỳ sợ hãi.

Suy nghĩ xong, Sa Khinh Vũ liếc nhìn túi Lận Yên, lẽ nào bọn họ tới vì chiếc hộp màu đen?

Thấy Sa Khinh Vũ mãi không mở cửa, nhóm người mặc âu phục đen bên ngoài bắt đầu mất kiên nhẫn, hung hăng đập vài cái lên cửa rất có tiết tấu.

Nghe được tiếng vang, Lận Yên kinh ngạc quay đầu nhìn Sa Khinh Vũ ng ỡ bên ghế lái, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Cô cứ như một chú mèo nhỏ bị hoảng sợ, tiếng động nhỏ thôi cũng có thể dọa cô mất mảy tãi nhợt.

Sa Khinh Vũ hơi áy náy. Có lẽ, cô không nên cho Lận Yên biết sự thật, hoặc là cô phải cẩn thận hơn, không để Lận Yên bị quấn vào thị phi này.

Nếu không phải khi còn nhỏ, cô tận mắt nhìn thấy Lận Yên suy sụp sau tai nạn giao thông thì cô không tin được một người luôn lạc quan như Lận Yên lại có một mặt yếu ớt đến vậy, không chịu được đả kích.

Sa Khinh Vũ kiểm tra lại đai an toàn của mình rồi kiểm tra cho cả Lận Yên. Cô chăm chú nhìn Lận Yên, trịnh trọng hỏi: “Tiểu Yên, cậu có tin tớ không?”

Lận Yên hơi kinh ngạc khi thấy biểu cảm nghiêm túc của Sa Khinh Vũ, nhìn ra ngoài cửa l ần thứ hai, lưỡi dao bên ngoài lóe sáng dưới ánh trăng, lạnh như băng.

Cô hoảng sợ mở to mắt, hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Giây tiếp theo, cô gạt đầu thật mạnh: “Tớ tin cậu.”

Sa Khinh Vũ làm gì cô cũng tin.

Có được sự tín nhiệm của Lận Yên, Sa Khinh Vũ nổ máy, xe Ferrari phát ra tiếng kêu “brừm brừm”.

Sa Khinh Vũ nhấn ga muốn phá tan vòng vây nhưng đầu ng ờ bốn người đàn ông mặc âu phục màu đen ở bốn góc lại đồng thời dùng dao chọc vào bánh xe. Dao Thụy Sĩ rất sắc, chỉ một nhát thôi đã làm lốp xe xẹp đi vài cm.

Lận Yên túm chặt đai an toàn, sợ hãi nhìn sắc trời đang chuyển từ tối tăm sang sáng nhẹ. Cô chán ghét tốc độ này.

Lúc này, cô hi vọng có Mục Hoằng Dịch ở bên.

Bên ngoài, người đàn ông mặc âu phục nở nụ cười quỷ dị, “lịch sự” gõ lên cửa kính xe lần thứ hai: “Cô Sa, tôi khuyên cô nên biết đi đâu. Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Sa Khinh Vũ mím môi, đôi mắt sáng trong nheo lại. Suy nghĩ mất một lúc, cô vẫn quyết định sẽ đột phá vòng vây xông ra ngoài, vì giờ có giao hợp đen ra thì cô cũng trốn không thoát.

Đúng lúc này, chuông điện thoại Sa Khinh Vũ reo lên, là Mục Hoằng Dịch gọi tới.

Âm thanh giòn tan đập vào tai.

Lận Yên không suy nghĩ nhiều, lập tức nhận cuộc gọi, cầu cứu: “Mục Hoằng Dịch, em với Khinh Vũ gặp nạn rồi. Nhiều người lắm, khoảng mười mấy người...”

Lận Yên còn chưa nói xong đã bị Sa Khinh Vũ cướp điện thoại.

Lận Yên kinh ngạc quay đầu nhìn Sa Khinh Vũ, cả khuôn mặt cô ấy đã tối sầm lại.

Biểu cảm vô tội của Lận Yên càng làm Sa Khinh Vũ rối loạn hơn. Dưới tình thế cấp bách, cô rống lên với Lận Yên: “Cậu nhận điện thoại làm gì?”

Hành động bất dây động rừng này sẽ càng làm đối phương trở nên hung bạo hơn.

“Sao lại không nhận? Để anh ấy gọi cho Liễu Duệ...”

Lận Yên còn chưa nói xong, đám người bên ngoài đã hành động y như những gì Sa Khinh Vũ dự đoán. Họ thu lại sự ôn hòa của mình, đập cửa rầm rầm. Âm thanh chói tai truyền tới như ra hiệu bọn họ sẽ không bỏ qua. Lúc này, Lận Yên mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Khinh Vũ, làm sao bây giờ?” Lận Yên quay sang nhìn Sa Khinh Vũ theo bản năng. Con tức của Sa Khinh Vũ còn chưa tan hết.

Sa Khinh Vũ mím môi, nhìn Lận Yên, thầm đưa ra một quyết định hết sức khó khăn.

Lúc sau, cô báo địa chỉ cho Mục Hoằng Dịch: “Tôi sẽ kéo dài thời gian thêm mười phút. Mười phút sau, nếu cứu viện còn chưa tới, tôi chỉ có thể đảm bảo Lận Yên được an toàn.”

Nói xong, Sa Khinh Vũ cúp điện thoại. Tiếp theo, cô mở cửa xe ra, một bóng hình màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt người đàn ông mặc âu phục, mái tóc tung bay trong gió.

Cô ném điện thoại đi, sau một đường cong parabol hoàn mỹ thì chiếc điện thoại đã bị ngũ mã phanh thây.

Nương theo ánh sáng, Sa Khinh Vũ nhìn thẳng về một hướng. Người đàn ông ấy bước ra từ trong đám người, đi tới trước mặt cô, thân hình cao lớn bức người.

“Cô Sa, cô khỏe chứ?” Giọng nói trầm ấm đầy hấp dẫn của người đàn ông kia quá nguy hiểm, cực kỳ lạnh lẽo.

Người đàn ông nói chuyện với Sa Khinh Vũ là người đứng đầu nhóm người này, được gọi là Đao Sẹo. Một nhân vật tàn nhẫn. Trên con đường thu thập chứng cứ, cô từng mấy lần cùng anh ta so tài. Ra tay dứt khoát, cực kỳ hung ác.

Sa Khinh Vũ nheo mắt lại nhìn Đao Sẹo, bỗng chốc mọi khó hiểu đều được hóa giải.

Hóa ra người theo dõi cô là Vương Quốc Cường, thử nào lại dám bày ra trận địa lớn.

Sa Khinh Vũ đóng cửa xe, duy trì sự bình tĩnh, thoải mái dựa vào thân xe, nhìn Đao Sẹo mà cong môi đầy khinh thường: “Vì hộp đen, anh cũng tổn

nhieu công sức thật đấy.”

Cực kỳ châm chọc.

Đao Sẹo nghe vậy, không giận còn cười: “Được so tài với người đẹp như cô Sa đây là vinh hạnh của tôi.”

“Nhưng là bất hạnh của tôi!” Sa Khinh Vũ nói với giọng khinh miệt, sau đó cô chuyển tầm mắt sang nhìn chỗ khác như thể nhìn Đao Sẹo thêm một giây thôi sẽ làm ô uế đôi mắt mình.

Từ trước tới nay, Đao Sẹo là người vui buồn thất thường, rất ít người có thể dùng giọng điệu khinh miệt này khi nói chuyện với anh ta. Trước đó, anh ta thấy Sa Khinh Vũ khá thú vị nên mới nhẫn nhịn nhưng đi đâu đó không có nghĩa là anh ta sẽ nhẫn nhịn mãi.

“Cô Sa, kẻ hèn đây không quanh co với cô nữa. Chỉ cần cô giao hộp đen ra, tôi có thể đảm bảo cho hai người an toàn rời khỏi.” Đao Sẹo lật bài ngửa.

“Ồ!” Sa Khinh Vũ dịch chuyển tầm mắt về phía Đao Sẹo, cảm thấy mình đang được nghe kẻ chuyện cười. Trên mặt anh ta có một vết sẹo từ cạnh cánh mũi kéo xuống, đúng là người cũng như tên.

Dù trên mặt Đao Sẹo có một vết sẹo xấu xí khiến người ta không thể quên được nhưng nó không ảnh hưởng lắm tới khuôn mặt tuấn tú của anh ta. Mà rậm, hốc mắt sâu, đôi mắt hẹp dài tạo cảm giác nguy hiểm tự nhiên.

“Hay là cô Sa cảm thấy cái hộp đen đó đáng giá hơn hai mạng người?” Câu nói ẩn giấu sự uy hiếp.

Sa Khinh Vũ khịt mũi coi thường, cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay Đao Sẹo. Kim đồng hồ đang nhích dần qua từng số. Cô có thể tranh thủ thời gian giúp Mục Hoảng Dịch khoảng mười phút. Tối tám giờ anh còn chưa đưa cứu viện tới, cô chỉ có thể để mặc số phận.

Nhìn qua cứ nghĩ Đao Sẹo là người thô kệch nhưng thật ra anh ta là một người rất tinh tế. Động tác đáng ngờ của Sa Khinh Vũ không giấu được

anh ta.

“Sao nào? Chờ cứu viện?”

Sa Khinh Vũ nhú mào, không chột dạ mà cố làm bản thân bình tĩnh hơn:
“Anh động vào tôi thế có dám động vào cô ấy không?”

Nói xong, Sa Khinh Vũ hất cằm về phía Lận Yên, cong môi: “Mấy người đã đi đâu tra thân thế của cô ấy chưa?”

Sa Khinh Vũ chắc chắn bọn họ không tra được thân thế của Lận Yên.

Trước mắt không nói tới việc bố mẹ Lận Yên là quan ngoại giao mà chỉ cần tên Lận Thần thôi cũng đủ để khiến thân thế của Lận Yên được bảo mật kỹ càng.

“Nghe tới tên Lận Thần chưa?”

Quả nhiên, sau khi nghe thấy hai chữ Lận Thần, đôi mắt lạnh lùng của Đào Sẹo lóe lên tia sáng khác thường. Anh ta nheo mắt, nghiêng đầu nhìn Lận Yên đang ngồi trong xe, quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới.

Danh tiếng của Lận Thần ở Bắc Kinh tuy không lớn nhưng cũng là nhân vật nổi tiếng làm người nghe khiếp sợ, không rét mà run. Một nhân vật không ai dám chọc vào.

“Cô ta có quan hệ gì với Lận Thần?” Đào Sẹo hỏi Sa Khinh Vũ.

Không ngoài dự liệu của Sa Khinh Vũ, bọn họ không biết thân phận của Lận Yên. Cô nhướn mày: “Mối quan hệ vừa mừng vừa lo.”

Đào Sẹo chần chừ nhìn Sa Khinh Vũ, biết phía sau còn có chuyện nên kiên nhẫn đợi chờ.

“Anh biết được cái đầu lại không biết cái thứ hai. Cô ấy tên là Moyra nhưng cũng có một cái tên bằng tiếng Trung nữa...”

Lòng hiếu kỳ của Đào Sẹo bị gợi lên, Sa Khinh Vũ đang nói thì dừng lại.

Thấy Sa Khinh Vũ chậm chạp không nói, Dao Sẹo nhíu mày, dường như hơi mất kiên nhẫn.

Một lúc sau, Sa Khinh Vũ mới nhả ra ba chữ: “Tên Lận Yên.”

Sa Khinh Vũ dám cược, Dao Sẹo không biết tên tiếng Trung của Lận Yên. Bằng không, Vương Quốc Cường đã ăn gan hùm mật gấu mới dám động vào Lận Yên.

Nghe tên Lận Yên, Dao Sẹo nhíu mày. Đầu họ Lận, mối quan hệ này như nào không cần nói cũng biết.

Thấy biểu cảm của Dao Sẹo cứng lại, Sa Khinh Vũ dần lấy lại được chút tự tin. Nếu là Vương Quốc Cường thì dễ làm hơn nhiều, chỉ cần bọn họ cố kỵ Lận Thần, chắc chắn sẽ không động vào Lận Yên.

“Anh dám động vào cô ấy, tôi không dám đảm bảo là Lận Thần sẽ không tìm các anh gây phiền phức.” Là giọng điệu ẩn giấu sự uy hiếp. Sa Khinh Vũ rất biết cách vận dụng những gì mình học được.

Dao Sẹo khá là cố kỵ Lận Thần. Nếu đắc tội với Lận Thần thì đừng mong sống được ở trong nước chứ đừng nói tới riêng Bắc Kinh.

Dao Sẹo không để lộ ra sự sợ hãi của mình sau những gì Sa Khinh Vũ nói: “Ồ! Không thể động vào cô ta, thế còn cô thì sao? Cô Sa, không phải cô cũng họ Lận chứ?”

Một tiếng gọi “cô Sa” đầy châm chọc không có tí tác dụng uy hiếp nào đối với Sa Khinh Vũ.

Sa Khinh Vũ nhướn mày: “Tôi là bạn thân của cô ấy, động tới cô ấy hay động vào tôi cũng chẳng khác nhau là bao đâu.”

Dao Sẹo cười lạnh: “Khẩu khí của cô Sa lớn thật đấy!”

Không dám động vào Lận Yên là ngại mặt mũi của Lận Thần. Nếu là Sa Khinh Vũ thì Lận Thần lấy cớ gì để lên án bọn họ đây.

Nói thì chậm mà hành động thì nhanh. Dao Sẹo tiến lên trước một bước, móc ở bên hông ra một con dao díp sát vào eo Sa Khinh Vũ, uy hiếp.

Dao nhỏ lạnh băng được đặt bên hông, Sa Khinh Vũ không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám bảo Lận Yên chạy trốn. Dựa vào tính tình của Lận Yên, nhất định sẽ nháo cùng đối phương tới mức anh chết tôi sống.

“Cô Sa, sao cô không cầu cứu bạn thân mình?” Dao Sẹo cố ý hỏi, vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

Sa Khinh Vũ trừng mắt nhìn Dao Sẹo một cái, là cô quá xem thường anh ta rồi. Không ngờ anh ta lại dám ra tay thâm độc như vậy.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, còn hai phút nữa là tới tám giờ. Sắp hết thời gian cô có thể chống cự được nhưng mãi không thấy bóng dáng Mục Hoằng Dịch đâu.

Xem ra, cô không thể đặt hi vọng quá lớn vào Mục Hoằng Dịch. Bây giờ bọn họ đang ở vùng ngoại thành, cho dù Mục Hoằng Dịch có chạy tới đây cũng cần có thời gian di chuyển. Hơn nữa, hiện tại Liễu Duệ đang ở Nội Môn, thông tin truyền tới bị hạn chế nên chắc Mục Hoằng Dịch không thể liên lạc ngay với cậu ta được.

“Xem ra cô Sa đang đợi cứu viện tới thật.” Ánh mắt Sa Khinh Vũ thể hiện quá rõ, Dao Sẹo muốn xem nhẹ cũng không được.

Bị Dao Sẹo nhìn ra mục đích, Sa Khinh Vũ không hề khinh trương, còn nói chuyện nhẹ nhàng tựa như nước chảy mây trôi: “Phải cầu cứu chứ. Nhỡ đâu tôi giao hộp đen ra thật nhưng anh không có ý định thả người thì sao?”

“À!” Dao Sẹo cười lạnh: “Năng lực của cô Sa đúng là khiến người khác phải lau mắt mà nhìn.”

“Anh có thể thử xem. Xem xem là phía sau tôi có thế lực thật hay giả.” Sa Khinh Vũ nói mà sắc mặt không thay đổi.

Lời nói chắc nịch của Sa Khinh Vũ làm Đào Sẹo sinh nghi. Nếu sau lưng Sa Khinh Vũ có thể lực thì lúc tra ra những chứng cứ đó là tự tay làm lấy hay là...

Đào Sẹo chuyển tầm mắt sang phía Lận Yên, như có đi ầu đang dẫn đo.

Hay là sau lưng Lận Yên không chỉ có Lận Thần, còn có nhiều người khác nữa?

Ngay trong lúc Đào Sẹo đang do dự, một người đàn ông mặc âu phục tiến lên nói bên tai anh ta: “Anh Đào, ở cục cảnh sát có người truy ền lời rằng cảnh sát đang chuẩn bị tới đây.”

Đào Sẹo nhú mày, hỏi: “Bao nhiêu người?”

“Khoảng hai mươi người đấy.” Người đàn ông mặc âu phục ước lượng.

Hóa ra người tới cứu Sa Khinh Vũ chỉ là cảnh sát.

Hiểu ra rồi, Đào Sẹo nở nụ cười quỷ dị, ra lệnh cho người đàn ông mặc âu phục bên cạnh: “Lấy hộp đen thôi, đừng làm tổn thương người, đặc biệt là người trong xe.”

Tuy Đào Sẹo có nghi ngờ lời nói của Sa Khinh Vũ nhưng không dám chơi được ăn cả ngã về không. Anh ta cần chữa cho mình một con đường sống.

Không gây thương tổn cho Lận Yên là phương án tốt nhất.

Người đàn ông mặc âu phục nghe vậy thì nhìn vào trong xe. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lận Yên dần hiện ra giữa mái tóc, ánh trắng quá mờ mà đèn xe lại chói mắt nên người đó nhìn không ra màu sắc quần áo trên người Lận Yên. Hắn chỉ dùng sắc đỏ nổi bật trên người Sa Khinh Vũ làm dấu hiệu phân biệt cả hai.

“Rõ.” Người đàn ông mặc âu phục lui xuống, sau đó ra hiệu cho các anh em khác không được làm tổn thương người trong xe.

Đao Sẹo sắp xếp mọi thứ xong xuôi thì nhấn mở màn hình điện thoại. Tọa độ mục tiêu vừa vắn ở chỗ ng ồi của Lận Yên, giương mắt nhìn lại, vừa đúng lúc thấy trên người Lận Yên có túi xách.

Trong nháy mắt, mọi thứ đã sáng tỏ.

“Cướp túi!” Đao Sẹo đột ngột ra lệnh, nhóm người mặc âu phục nghe vậy lập tức vây quanh xe Ferrari của Sa Khinh Vũ.

Phản ứng đầu tiên của Sa Khinh Vũ là hoảng sợ, đợi tới khi cô phản ứng lại đã có người xông lên, muốn mở cửa xe.

Cô nhanh tay lẹ mắt thoát khỏi sự khống chế của Đao Sẹo, vọt tới bên cạnh cửa xe ghế phụ. Tiếp theo cô đá một cước vào tay người đang chuẩn bị chạm vào xe, mở cửa xe, kéo Lận Yên ra: “Đi!”

Lận Yên không nói hai lời đã chạy theo Sa Khinh Vũ. Cả hai chạy như điên và may thay ở phía trước có một chiếc xe của nhóm người kia đang bỏ trống. Cửa xe mở sẵn, Sa Khinh Vũ lập tức nhét Lận Yên vào trong xe rồi nổ máy, dứt khoát rời đi.

Nhóm người mặc âu phục thấy thế, òn ào lên xe đuổi theo.

Sa Khinh Vũ chạy thoát, Đao Sẹo nhỏ giọng chửi tục một tiếng: “Shit!” rồi nhanh chóng lên xe. Tiếp đó, bốn năm chiếc xe lại lao như tên bắn trên đường nhựa, lưu lại một làn khói mờ mờ.

4.

Lận Yên rất sợ đi xe với vận tốc cao. Tuy Sa Khinh Vũ đã khống chế tốc độ nhưng xe vẫn cứ đạt vận tốc 120 km/giờ.

“Tiểu Yên, nhắm mắt lại đi. Đừng sợ, hãy tin tớ!” Sa Khinh Vũ tập trung lái xe vẫn không quên an ủi Lận Yên.

Lận Yên gật đầu dù bờ môi tái nhợt run b ần b ần: “Khinh Vũ, cậu cứ tăng tốc đi. Tớ không sợ!”

“Tiểu Yên, cậu kiên trì một chút. Tớ sẽ cho xe chạy về phía trung tâm thành phố.”

Giờ đây, Sa Khinh Vũ có chút hối hận. Nếu không phải trước đó bản thân quá lơ là thì đã không bị bọn người này đuổi tới tận ngoại ô. Nơi đây hoang tàn vắng vẻ, dù có người chết cũng chẳng tìm ra được nguyên do.

Cả đường tăng tốc, Sa Khinh Vũ lái xe hết sức quanh co phức tạp nhưng nhóm người mặc âu phục đó vẫn đuổi kịp.

Cô suy nghĩ mãi cuối cùng cũng biết được vấn đề nằm ở đâu.

Sau đó, cô nhớ lại ban nãy Đào Sẹo có nói “Cướp túi!” với giọng điệu cực kỳ có lực và chắc chắn.

Không lẽ?

Sa Khinh Vũ nhìn về phía túi Lận Yên. Không lẽ bên trong hộp đen này có thiết bị định vị?

“Tiểu Yên, đưa túi cho tớ.”

Nếu hộp đen này có hệ thống định vị thì cái túi này không thể để trong tay Lận Yên được. Quá nguy hiểm!

“Cậu muốn lấy túi làm gì?”

“Cậu đừng động, đưa tớ.”

Lận Yên cúi đầu nhìn cái túi, sau đó buông ra đưa cho Sa Khinh Vũ.

Ở khúc ngoặt, Sa Khinh Vũ đeo túi lên lưng, nói với Lận Yên: “Tiểu Yên, tớ chở cậu tới chỗ ngã kia nhé. Sau đó cậu lái xe đi về nội thành tìm Hoàng Dịch.”

“Thế còn cậu?”

Sao cô có thể để Sa Khinh Vũ một mình ở nơi này.

“Tớ trốn trong ngõ nhỏ, bọn họ không tìm được đâu.”

Nghĩ xong, Lận Yên gật đầu một cách kiên định, nhanh chóng chuyển sang ngõ bên ghế lái, thở hắt ra.

Ở Pháp, cô rất ít khi lái xe, mà từ khi về nước tới giờ cũng không lái. Cô không biết mình có thể thuận lợi lái xe về nội thành không nữa.

Lận Yên khởi động xe đúng lúc Đào Sẹo đuổi kịp tới nơi, thấy cô rẽ trái.

Đào Sẹo phóng to màn hình di động lên. Xe đã di chuyển nhưng mục tiêu thì dừng lại ở đây. Không lẽ hai người bọn họ chia nhau ra hành động?

Đeo Sẹo nhíu mày, mơ hồ thấy được người ngồi trong xe mặc đồ màu đỏ. Là Sa Khinh Vũ! Nếu vậy người đang tránh trong tối là Lận Yên.

Bỗng nhiên, anh ta mở cửa sổ xe, ném điện thoại ra phía sau. Một người trong đám đó bắt được, Đào Sẹo lớn tiếng kêu: “Tôi đuổi theo chiếc xe kia, mấy người ở đây tìm kiếm xung quanh đi. Chiếc hộp đó ở gần đây. Nhớ đấy! Không được làm người đó bị thương.”

“Rõ!”

Lận Yên lái xe vòng vèo để cắt đuôi. Tuy kỹ thuật lái xe của cô khá ổn nhưng không thuộc đường Trung Quốc nên không xác định được phương hướng. Cuối cùng, cô không biết mình đang đi tới đi lui ở đâu nữa.

Sau khi lòng vòng vài lần, Đào Sẹo phát hiện ra tung tích chiếc xe, im lặng không tiếng động đuổi tới. Lận Yên dừng xe, mở cửa đi ra. Cô gấp lắm rồi, muốn tìm WC để giải quyết.

Đúng lúc này, Đào Sẹo tắt máy, đi ra khỏi xe, bước từng bước nhẹ như mèo.

Sa Khinh Vũ đã biết quá nhiều, tuyệt đối không thể giữ lại.

Đào Sẹo ôm suy nghĩ như vậy mà tiến lên.

Lận Yên tìm cả đường nhưng không thấy WC, không hề biết phía sau có nguy hiểm đang tới gần.

Đến khúc ngoặt, đèn ở đó đột ngột sáng lên, chiếu rõ hai bóng người đổ trên mặt đất. Một bóng nhỏ xinh, một bóng cao lớn.

Lận Yên hoảng sợ, còn chưa cả quay đầu lại đã thấy sau lưng có gì đó đau đớn như có vật đâm xuyên qua. Vào khoảnh khắc đó, máu tươi tuôn ra, cô thét lên một tiếng chói tai rồi quay đầu lại, đập vào mắt là khuôn mặt dữ tợn của Dao Sẹo.

Hoảng sợ qua đi, Lận Yên cắn chặt bờ môi trắng bệch, mồ hôi lạnh rịn trên trán. Cô đau tới mức không thốt nên lời, chỉ biết chạy trốn theo bản năng.

Hồ hấp dần trở nên nặng nề và đau đớn. Lận Yên chạy tới một cửa hàng không tên thì ánh mắt cứ mờ dần, âm thanh bên tai càng lúc càng xa.

Trong màn đêm, đám người ở cửa hàng tụ tập đánh mạt chược. Họ rất tập trung tinh thần nên không phát hiện ra Lận Yên đang bước từng bước đây khó khăn về phía họ.

“Phát!”

“Chọi!”

“Chín ống!”

“Ừ!”

“Ha ha, hôm nay vận may của Tiểu Hồ Tử tốt ghê. Ai ném chín ống là ù tất.”

Tiểu Hồ Tử đắc ý vuốt ve quân chín ống: “Đúng thế, hôm nay chín ống là vận may của tao.”

Vừa dứt lời, một bàn tay đầy máu đặt lên vai Tiểu Hồ Tử, sau lưng truyền tới tiếng hít thở nặng nề.

Một cảnh tượng kỳ quái làm mọi người thi nhau hít vào một ngụm khí lạnh.

“A! Có quỷ!” Tiểu Hồ Tử sợ tới mức hét thất thanh, ném hết quân bài trong tay mình đi.

Mọi người không nói một lời đã phất tay áo, run rẩy chạy đi.

Lận Yên khó khăn lắm mới bò đến được bàn mặt chược, tiếng hít thở nặng nề lại dọa mọi người bỏ chạy.

Một người trong số đó liếc mắt nhìn Lận Yên, sau đó run rẩy đưa tay ra kiểm tra hơi thở, phát hiện có nhịp thở yếu ớt, người đó hô to: “Tiểu Hồ Tử, đây là người mà!”

Tiểu Hồ Tử đã sớm chạy ra khỏi hiện trường vụ án lại quay về. Gạt mái tóc lòa xòa ra, hắn thấy được một gương mặt thanh tú, cần cổ trắng nõn. Chỉ vào Lận Yên, hắn lắp bắp mãi không nói được một câu hoàn chỉnh: “Đây... đây...”

Đây không phải Moyra sao?

“Mày biết à?” Người kia hỏi Tiểu Hồ Tử.

Tiểu Hồ Tử gật đầu: “Bạn gái tao thường xuyên nhắc tới cô ấy, tao cũng từng xem qua ảnh chụp cô ấy rồi. Đây là một phiên dịch viên rất lợi hại.”

“Sao cả người toàn máu thế này?”

“Nhanh lên, Tiểu Hồ Tử, đưa tới bệnh viện đi.”

Mọi người cực kỳ nhiệt tình cấp cứu cho Lận Yên, có ý muốn tạm thời cần máu. Việc tiếp theo là gọi xe cấp cứu, gọi cảnh sát.

Tiểu Hồ Tử không nói hai lời đã quay về nhà lấy xe, còn thuận tiện gọi theo cả bạn gái mình, Vương Tiểu Lệ: “Tiểu Lệ, mau lên. Thân tượng của em ngất xỉu ở quán mặt chược của anh Ngô đấy.”

Vương Tiểu Lệ đang làm bài thi tiếng Nga, đầu tóc bù xù, nhìn qua trông hơi ngây thơ: “Thần tượng gì cơ?”

“Là ngôi sao sáng trong giới phiên dịch ấy!” Tiểu Hồ Tử vừa nói vừa kéo theo bạn gái mình đi.

Ngồi lên xe, Vương Tiểu Lệ vẫn không hết mông lung. Mãi cho tới khi nhìn thấy được khuôn mặt trắng như tờ giấy của Lận Yên, áo ở lưng bị máu thấm ướt, Vương Tiểu Lệ bị dọa tới mức mặt mày tái nhợt.

“M... Moyra?”

Tiểu Hồ Tử vừa lái xe tới bệnh viện vừa hỏi Vương Tiểu Lệ: “Tiểu Lệ, em có quen người nhà của cô ấy không? Nhìn dáng vẻ này thì hình như bị thương khá nặng, cần liên lạc ngay cho người nhà cô ấy.”

Vương Tiểu Lệ suy nghĩ rồi nói: “Đi bệnh viện trung tâm thành phố đi.”

Cô nàng nhớ mang máng là mấy tháng trước, khi cô nàng tới nhà Dương Uyển Quyên ở huyện thành chơi đã gặp thầy Mục. Hình như thầy Mục quen Moyra.

Hơn nữa, dựa theo tình trạng hiện giờ của Moyra, đi bệnh viện nhỏ họ không giải quyết được.

“Bệnh viện trung tâm thành phố? Xa quá!” Nơi này cách nội thành ít nhất bốn mươi phút lái xe.

“Anh tăng tốc, vượt đèn đỏ đi!” Vương Tiểu Lệ chỉ huy rành mạch.

Tiểu Hồ Tử liếc mắt nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Lận Yên đang bị đe dọa tính mạng, kiên quyết gạt đầu: “Được!”

Vương Tiểu Lệ lấy điện thoại gọi cho Dương Uyển Quyên: “Uyển Quyên à?”

“Tiểu Lệ?” Nhận được điện thoại của Vương Tiểu Lệ, Dương Uyển Quyên khá kinh ngạc.

“Giờ không còn thời gian để nhiều lời nữa, cậu có cách nào có thể liên lạc cho thầy Mục không? Cách nào cũng được!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đừng hỏi, có cách để liên lạc không?”

Dương Uyển Quyên nhú mày, không hỏi lại: “Có thể, giờ tớ phải tìm thầy Trần ấ...”

“Trước đừng nói với tớ, lập tức đi liên lạc với thầy ấy đi. Nói với thầy là Moyra bị thương, tớ và Tiểu Hồ Tử đang đưa cô ấy tới bệnh viện trung tâm thành phố ấ. Cô ấy bị thương rất nặng, một nhát dao đâm sau lưng, hiện giờ đã bất tỉnh.”

Vương Tiểu Lệ nói rất nhanh, Dương Uyển Quyên nghe xong cũng trở nên khẩn trương. Cô đồng ý, cúp điện thoại ấ lập tức gọi cho Trần Kỳ ầu Đình.

“Có một học sinh nói hiện tại mình đang đưa Moyra tới bệnh viện trung tâm thành phố. Trên lưng cô ấy bị đâm một nhát dao, đâm rất sâu, bảo bệnh viện chúng ta phải chuẩn bị tốt để có thể phẫu thuật bất cứ lúc nào.”

“Kít...” Trên con đường vắng vẻ vang lên tiếng phanh gấp ầy chói tai. Tiếp theo, anh bẻ tay lái, lưu lại vết hằn đen sậm trên đường nhựa.

Mục Hoảng Dịch chạy v ề tới bệnh viện trung tâm thành phố đúng lúc xe Tiểu Hồ Tử dừng trước cửa lớn.

Trần Kỳ ầu Đình đã sắp xếp ổn thỏa, để bác sĩ và y tá mang theo giường đứng bên ngoài cửa chờ. Xe Tiểu Hồ Tử vừa dừng lại, bọn họ lập tức nâng Lận Yên lên đặt trên giường, cực kỳ cẩn thận.

Mục Hoằng Dịch tách đám người ra đi về phía trước. Lận Yên nằm trên giường bệnh với hơi thở thoi thóp, sấp mặt trắng bệch, cây dao đâm sau lưng cô nhìn mà ghê người, ngoại trừ máu ra cũng chỉ có máu.

Màu đỏ tươi đó chiếm trọn cái nhìn của Mục Hoằng Dịch. Làm anh khiếp sợ không thôi.

Giờ phút đó, đầu óc anh trống rỗng.

Trần Kiều Đình bình tĩnh hơn Mục Hoằng Dịch nhiều. Anh ta nhìn miệng vết thương, máu vẫn đang chảy không ngừng, đến mức này thì hẳn nó đâm sâu vào tận dây thần kinh và gan. Có lẽ là khoa ngoại và khoa ngoại thần kinh phải tiến hành phẫu thuật cùng lúc, hơn nữa đây còn là một ca phẫu thuật rất khó giải quyết.

“Hoằng Dịch, cần phải phẫu thuật ngay lập tức.”

Bọn họ cần phải giành giật từng dây từng phút, không có thời gian nữa rồi.

Trần Kiều Đình cho là Mục Hoằng Dịch còn đang do dự, khuyên nhủ: “Dù thế nào cũng phải phẫu thuật trước đã.”

Thật ra, Trần Kiều Đình cũng không nắm chắc được ca phẫu thuật này có thuận lợi không. Bởi vì thời gian kéo dài càng lâu thì càng dễ để lại di chứng, chỉ sợ...

Mục Hoằng Dịch mím môi, chăm chú nhìn nơi lẫn lộn cả máu và thịt, tiếng hít thở cực kỳ nặng nề. Anh khó khăn lắm mới đưa ra được quyết định: “Phẫu thuật đi.”

Anh là bác sĩ, biết rất rõ tình huống hiện tại của Lận Yên. Một ca phẫu thuật rắc rối và phức tạp như này, khả năng thất bại lên tới tận 90%. Chính anh cũng không nắm chắc được bao nhiêu.

Mục Hoằng Dịch đổi về trang phục xanh sẫm dùng trong khi phẫu thuật, đứng ở trước cửa phòng phẫu thuật mà đôi tay run lên.

Hôm nay, Cố Hiểu Thần mới bay từ Nội Mông về Vừa xuống máy bay cô đã nhận được điện thoại của Vạn Lợi. Nghe Lận Yên bị ám sát, cô lập tức lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất đi từ sân bay về đây. Cô vượt đèn đỏ rất nhiều, mấy lần còn tạo ra tình huống tắc nghẽn giao thông.

Tới đây, đổi xong sang trang phục dùng cho phòng phẫu thuật, Cố Hiểu Thần bắt gặp Mục Hoảng Dịch đang bên ngoài, biểu cảm nghiêm trọng.

“Hoảng Dịch!” Cố Hiểu Thần đi lên, giờ hai tay ra giữa không trung, mở miệng: “Phẫu thuật đi.”

Hiện giờ, ngoài phẫu thuật ra, anh không còn cách nào khác.

Mục Hoảng Dịch quay đầu lại, con người màu đen nhìn thẳng vào trang phục phẫu thuật của Cố Hiểu Thần, nhíu mày.

“Sao cậu đã về rồi?” Anh hỏi.

“Ngày mai có ca phẫu thuật mà. Mới nãy tôi nghe Vạn Lợi nói Tiểu Yên xảy ra chuyện, vì không muốn thấy cậu chiến đấu một mình, càng không muốn thấy tinh thần Lận Yên sa sút nên chúng tôi tới bên cạnh cậu đây. Có chúng tôi bên cạnh, hi vọng Tiểu Yên tỉnh lại sẽ cao hơn.”

Cố Hiểu Thần, Mục Hoảng Dịch, Trần Kiều Đình, ba tay phẫu thuật hàng đầu của bệnh viện đều vào phòng phẫu thuật làm cho người trong bệnh viện xôn xao.

“Người trong phòng phẫu thuật là Moyra?”

“Hình như là thế.”

“Cô ấy không phải là người ở chung với bác sĩ Mục sao?”

“Cô ấy bị thương hả?”

“Ờ... cô không biết hả? Lúc cô ấy được đẩy vào phòng phẫu thuật, cả người toàn là máu, e là lạnh ít dữ nữa.”

“Không thể nào! Tôi vừa từ bên cấp cứu quay lại đây, nghe có lời bàn tán nên trở về xem tình huống ra sao.”

“Chậm quá, họ vào phòng phẫu thuật rồi.”

Lời đồn đại linh tinh của các y tá tiếp tục vang lên trong bệnh viện. Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, giống như nắm giữ trong tay quyền quyết định quan trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể vang lên tiếng chuông làm lòng người sợ hãi.

Con bướm vỗ cánh, mới học bay đi.

Bầu trời đêm trải đầy sao nhưng có mấy ngôi sao như sắp rơi xuống đất.

Anh bay tới đúng lúc em rơi xuống.

Tới rất gần, cảm nhận được cả hô hấp.

Xin lỗi, là anh không giữ chặt em.

Chương 15

Edit: Cải Trắng

Gió đêm thoảng qua làm rèm cửa phất phơ, bóng hình cô đơn dưới ánh đèn

Xa cách đừng quên mất nhau, cùng nhau ngắm chân trời

Trắng như sương, nước mắt tuôn chảy, thấm ướt chiếc áo đơn bạc

Tiếng chuông vang lên đầy buồn bã

Đêm yên tĩnh, lác đác vài ngôi sao trên bầu trời

Tĩnh mộng nước mắt lại tuôn rơi.

1.

Đã hừng sáng, khuôn mặt tuấn tú ấy chìm trong giấc ngủ say. Tấm rèm trắng tinh nhẹ bay theo gió, như những nụ hoa đang nở rộ, tỏa ra hương thơm mát lạnh thanh thanh. Đó là mùi hương Mộc Hoàng Dịch quá đỗi quen thuộc, mùi thuốc sát trùng.

Anh nghĩ, đó là mùi hương duy nhất anh cảm nhận được ngoài Lận Yên.

Dường như, anh đã mơ một giấc mơ dài. Trong mơ, không có tình cảnh Lận Yên tức giận bỏ tới Pháp.

Hai người vẫn đang học cùng trường đại học. Mỗi ngày, sau khi tan học, Lận Yên sẽ quán lấy anh đi tới nhà ăn nhưng lúc nào cũng ghét bỏ đồ ở đó không ngon.

Thế nên, cuối tuần cô rất thích quán lấy anh, đi ăn hết thứ này tới thứ khác.

Trong mơ, anh cũng không lên vùng núi cứu trợ và để mình mất đi vị giác. Anh thành công trở thành một bác sĩ Đông y, có riêng cho mình một đỉnh núi tr ờng đầy thảo dược.

Mỗi mùa hoa kim ngân nở rộ, Lận Yên sẽ quấn lấy anh, cùng nhau lên núi hái thuốc.

Cô luôn thích tươi cười, không có nhiều phiền não.

Trước căn nhà của hai người sẽ treo đầy chuông gió được làm bằng vỏ sò đủ màu sắc. Mỗi vỏ sò đều được tự tay Lận Yên khắc lên trăm bông hoa nhỏ.

Gió nhẹ thổi, chuông gió khẽ rung, người thì hôn nhau, hoa nở rộ.

Trong giấc mơ ấy, giữa hai người không có hiểu lầm như tám năm trước, luôn hạnh phúc sống bên nhau. Tám năm giày vò không có, Lận Yên cũng không bị ám sát, hình ảnh cô ngã trong vũng máu không xuất hiện, càng không phải nằm trong phòng phẫu thuật.

Từng giấc mơ đã bị đập tan. Vậy, giấc mơ cuối cùng có thành sự thật không?

Khi ấy, Lận Yên nhón chân lên, hôn nhẹ vào sườn mặt anh. Cặp môi đỏ giương lên đầy đắc ý như vừa làm một chuyện kinh thiên động địa.

Mục Hoằng Dịch bừng tỉnh, cúi đầu nhìn cô. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong sáng tới lạ. Hàng lông mi dài, đôi môi hơi nhếch, đuôi lông mày nhẹ nhướn.

Có vẻ Lận Yên vẫn chưa thỏa mãn nên bổ nhào lên người anh, ôm lấy cổ, dựa cả cơ thể vào anh. Đôi môi anh đào phải từng hơi thở thơm mát lên phần cổ Mục Hoằng Dịch, cô nói: “Je t’aime!”

Mục Hoằng Dịch từng học tiếng Pháp. Câu này, anh được nghe rất nhiều lần trong vô số phim điện ảnh. Nó nghĩa là em yêu anh!

Nếu trên thế giới này có ba chữ đủ để bao hàm tất cả, Mục Hoằng Dịch nghĩ, câu “anh yêu em” là đủ.

Mà cô lại chưa bao giờ mở miệng nói.

Câu nói kia, hai người đều không nói.

Anh đã từng viết câu nói kia dưới ngòi bút, khắc từng nét chữ vào bức ảnh.

Chẳng biết từ khi nào, Diệp Lam đã bước vào. Thấy hàng lông mi Mục Hoằng Dịch run rẩy, bà hỏi: “Hoằng Dịch, con tỉnh chưa?”

Là mộng, rồi sẽ phải tỉnh lại.

Khi hai hàng lông mi tách ra, bạn sẽ phát hiện, đó chỉ là một giấc mơ.

Mục Hoằng Dịch dần mở đôi mắt nhập nhèm mệt mỏi. Anh mới ngủ chưa tới hai tiếng đồng hồ.

Thấy Diệp Lam, anh hoảng hốt, hỏi: “Mẹ về từ lúc nào thế?”

Diệp Lam thường ở Đức, hiếm khi quay về.

“Mẹ về từ sớm. Chuyện công việc không nói với con được. Là Lận Thần gọi điện cho mẹ.”

Diệp Lam là người của bộ ngoại giao nên tính chất công việc luôn được bảo mật nghiêm ngặt. Kể cả bà có ở trong nước, cũng không thể báo cho Mục Hoằng Dịch biết được.

Lận Thần gọi cho Diệp Lam nói khái quát chuyện của Lận Yên. Lúc ấy, bà lập tức bắt xe tới bệnh viện và tới nơi khi Lận Yên đang ở trong phòng phẫu thuật.

Bà đứng ngoài phòng phẫu thuật đợi rất lâu. Một tiếng? Hai tiếng? Hay ba tiếng?

Bà không biết. Đối với việc tối qua, bà chỉ nhớ duy nhất một chuyện là khi Lận Yên được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, mấy người đứng chờ bên cạnh đều kích động muốn vây lại hỏi thăm tình hình Lận Yên.

Ai ngờ, Mục Hoảng Dịch quát: “Đừng chạm vào cô ấy! Cách xa cô ấy ba mét ngay!”

Cuối cùng, chẳng ai dám tiến lên, đành lúi cúi kéo trợ lý hỏi thăm tình hình.

Cố Hiếu Thần mặc bộ đồ phẫu thuật y chang bước ra từ bên trong. Thấy Diệp Lam, cô hơi kinh ngạc, sau đó cũng tiến lên chào hỏi: “Dì Lam, dì về nước rồi ă?”

“Tình huống của Tiểu Yên ra sao rồi?” Diệp Lam sốt sắng hỏi.

Cố Hiếu Thần rũ mắt, nhẹ nhàng đáp: “Tuy phẫu thuật rất thành công nhưng không tránh khỏi việc để lại một số di chứng về sau.”

“Di chứng?”

“Dì Lam, dì đừng lo lắng quá. Tiểu Yên may mắn lắm đó, cậu ấy không bị tổn thương nội tạng bên trong.” Cố Hiếu Thần lảng tránh việc đề cập tới di chứng.

Diệp Lam gật đầu, không truy hỏi tới cùng.

“Xin lỗi em.”

Ngay lúc Diệp Lam định mở cửa phòng bệnh, bà lại bị giọng nói ghen ngào của Mục Hoảng Dịch quấy nhiễu, ngăn chặn.

Xin lỗi em?

Diệp Lam sửng người.

Con mình kiêu ngạo tự đại tới mức nào, bà biết. Từ khi sinh anh ra tới nay, bà chưa từng nghe anh nói ba từ “xin lỗi”. Hiện giờ, ba chữ này được thốt ra khỏi miệng anh, làm bà như chứng kiến một kỳ tích.

“Lận Yên, xin lỗi em. Anh xin lỗi, rất xin lỗi em...” Ngoài xin lỗi ra cũng chỉ có ba chữ xin lỗi đây vô dụng. Giọng anh nghẹn ngào, tràn ngập hối hận.

Thông qua khe hở nhỏ, Diệp Lam thấy sắc mặt Lận Yên tái nhợt dưới ánh đèn yếu ớt.

Mục Hoằng Dịch ngồi cạnh giường, cầm tay Lận Yên bằng cả hai tay, vùi đầu, làm người ta thấy anh rất ảm đạm, tự trách.

Mục Hoằng Dịch dùng cả ba cánh tay đỡ lấy đầu mình. Một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống ở nơi không ai nhìn thấy, men theo ngón cái rơi xuống mu bàn tay Lận Yên rồi chảy dọc khuỷu tay.

Đến tận giờ, Lận Yên vẫn không học được cách trưởng thành.

Còn anh, lại có mong ước xa vời là cô trưởng thành.

Loại mong ước đó xa vời, ích kỷ biết bao nhiêu.

Bình tĩnh khỏi cơn mê, anh mới biết thứ mình yêu là sự vô tư, không quá phức tạp của Lận Yên.

Dáng vẻ ảm đạm, tang thương của con trai làm khé mắt Diệp Lam ảm ướt.

Bà là người nhìn hai đứa trẻ này lớn lên. Có thể tâm tư của Mục Hoằng Dịch rất sâu nhưng bà vẫn nhận ra được sự đặc biệt của Lận Yên đối với anh.

Tình cảm này mãi trong lòng anh chẳng biết đã lớn lên từ khi nào. Nó lớn dần lên, một đường thẳng băng.

“Em tỉnh lại đi. Anh không cầu em phải làm gì nữa. Chúng ta sẽ đi Khâm Định, tới Pháp, đến những địa phương em từng ghé, dừng chân ở góc đường, bước vào quán café em yêu thích, được không?”

Giọng nói anh trầm bổng, rõ ràng.

Rõ ràng rất dễ nghe nhưng lại mang tới cho người ta cảm giác đau lòng tột đỉnh, chua xót, sợ hãi.

Diệp Lam bám vào cửa, nhìn dáng vẻ hèn mọn của Mục Hoảng Dịch, lặng yên rơi nước mắt.

Đoạn tình cảm ấy đã tra tấn cả hai suốt tám năm. Khi họ sắp đi tới điểm kết lại phải nhận thêm một đả kích.

Đối mặt Diệp Lam chứa chan cảm xúc phức tạp hết như đêm qua.

Mục Hoảng Dịch không bất ngờ gì khi biết Lận Thần gọi điện thoại cho Diệp Lam. Anh đưa tay sờ trán Lận Yên, vẫn sốt cao không giảm.

“Mẹ có mang ít cháo ngao cho con. Con ăn đi.” Diệp Lam đặt hộp giữ nhiệt lên mặt bàn, mở ra múc cho Mục Hoảng Dịch một bát cháo.

Mục Hoảng Dịch không nhận, ngẩng ra nhìn Lận Yên như thể trong thế giới của anh chỉ còn lại mình cô.

“Con không đói, mẹ đi về trước đi. Ở đây không cần mẹ phải quan tâm.”

Diệp Lam không đồng ý với Mục Hoảng Dịch: “Tiểu Yên tỉnh dậy đói bụng thì phải làm sao?”

“Con sẽ bảo y tá mang cháo đi hâm nóng.”

“Con bé muốn đi vệ sinh thì sao?”

Dứt lời, căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Mục Hoảng Dịch im lặng nhìn Diệp Lam. Ánh mắt ấy rất sạch sẽ, nghiêm túc.

Sau vài giây, anh mấp máy bờ môi mỏng: “Con với Tiểu Yên... đã kết hôn.”

“Cái gì?” Diệp Lam kinh ngạc mở to mắt, không tin được phải hỏi lại: “Kết hôn?”

“Ừm, dì Phương không nói cho mẹ biết à?” Dựa theo tính cách của Văn Phương, anh cứ tưởng bà sẽ thương lượng việc tổ chức tiệc rượu với Diệp Lam. Cho dù hai người họ không cần thì hai bà ấy chắc chắn không bỏ qua.

Diệp Lam lắc đầu: “Mẹ chưa thấy Văn Phương nhắc tới chuyện này. Lận Thần biết không?”

Mục Hoằng Dịch nhú mày, ánh mắt nhìn Lận Yên trở nên không dám chắc: “Chắc là biết.”

Anh không biết Lận Yên có nói cho Lận Thần biết không nhưng bọn Liễu Duệ thì có nhắc tới.

Diệp Lam cuống quýt lấy di động gọi cho Lận Thần, ai ngờ bên kia lại thông báo đang tắt máy.

Lúc này, cả Văn Phương lẫn Lận Thần đều ở trên máy bay, di động tắt ngu ờn.

Gọi cho Lận Thần không được, Diệp Lam gọi sang cả Văn Phương nhưng vẫn nhận được thông báo tắt máy.

“Tiểu Yên xảy ra chuyện, hẳn là họ đang gấp gáp lên máy bay quay về” Mục Hoằng Dịch tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Lam nhú mày: “Con kết hôn lúc nào?” Sao không nói cho mẹ biết?

Câu phía sau mới là trọng điểm nhưng bà không thốt thành lời. Mục Hoằng Dịch là con trai của bà, bà hiểu hơn ai hết.

Tay Mục Hoằng Dịch khựng lại nhưng anh vẫn giữ im lặng.

Bà không khí im lặng bất chợt làm Diệp Lam nhú mày. Ngay khi bà định tiếp tục hỏi, Mục Hoằng Dịch đã đánh đòn phủ đầu.

“Mẹ không định về à?” Nói xong, Mục Hoằng Dịch móc chìa khóa ra, đưa cho bà: “Tối nhà con mà nghỉ, đừng ở khách sạn.”

Cuối cùng, Diệp Lam đành tức giận lườm Mục Hoằng Dịch, nhận ngay chìa khóa mà không thoái thác. Đúng là bà đã cả đêm không nhắm mắt rồi.

Diệp Lam đi chưa được bao lâu, mọi người đã tụ họp hết về bệnh viện.

Cố Hiểu Thần cũng không chợp mắt cả một đêm nên lập tức quay về văn phòng mình nghỉ ngơi. Cô sợ phía Lận Yên xảy ra tình huống khẩn cấp nên không dám về nhà.

Lý Viêm Nguyên và Liễu Khê thì tới đúng lúc Sa Khinh Vũ cũng từ cục cảnh sát đến.

Ba người gặp nhau ở cửa lớn bệnh viện.

“Khinh Vũ, cậu không bị thương chứ?” Vừa xuống xe, Liễu Khê đã bắt gặp vẻ mặt mệt mỏi của Sa Khinh Vũ.

Sa Khinh Vũ lắc đầu. Bộ quần áo màu đỏ của cô dính đầy bùn đất, đầu bù tóc rối.

Thấy Sa Khinh Vũ quá đối suy sụp, Liễu Khê lo lắng: “Hay là cậu về nhà nghỉ ngơi một lúc đi.”

Sa Khinh Vũ vẫn lắc đầu. Ngẩng lên nhìn tòa nhà bệnh viện trung tâm thành phố, đôi môi khô nứt của cô mấp máy: “Tớ phải vào thăm Tiểu Yên, đợi cậu ấy tỉnh lại. Nếu không, tớ không yên tâm. Nếu không vì tớ... cậu ấy sẽ chẳng bị thương!”

Sa Khinh Vũ cực kỳ hối hận. Đáng lẽ, cô không nên giao hộp đen cho Lận Yên, đẩy cô ấy xuống vực sâu.

Giọng nói nặng nề của Sa Khinh Vũ làm Liễu Khê rất đau lòng. Cô nàng vội vàng an ủi: “Cậu đừng tự trách bản thân. Sao ai có thể ngờ chuyện này xảy ra.”

“Không, là tớ quá xúc động. Hoảng Dịch đã nhiều lần dặn dò tớ không được nói cho Tiểu Yên, cũng không được để cô ấy tiếp xúc với đồ hay nhân vật liên quan mà tớ lại cố chấp nói hết.” Sa Khinh Vũ lắc đầu, quyết ôm hết mọi tội lỗi về mình: “Chắc hẳn Hoảng Dịch rất hận tớ!”

Sa Khinh Vũ nói tới đây, Liễu Khê cũng hết cách. Bất đắc dĩ, cô nàng quay qua Lý Viêm Nguyên, cầu xin sự giúp đỡ.

Lý Viêm Nguyên ôm vai Liễu Khê, mở miệng: “Bây giờ cậu có tự trách cũng không giải quyết được gì. Đầu tiên, cậu lên xem Tiểu Yên thế nào đi. Biết cậu ấy không có việc không phải tốt hơn à?”

Liễu Khê gật đầu lia lịa, kéo Sa Khinh Vũ đi vào bệnh viện.

Sa Khinh Vũ tới cửa phòng bệnh đúng lúc Cố Hiểu Thần vừa kiểm tra thân nhiệt cho Lận Yên. Dáng vẻ chật vật của Sa Khinh Vũ làm Cố Hiểu Thần nhíu mày, vẫy tay: “Cậu tới đây, để tớ kiểm tra cho.”

“Không cần.” Sa Khinh Vũ từ chối không chút do dự, hỏi: “Tiểu Yên sao rồi?”

“Sốt cao không giảm.” Cố Hiểu Thần nói xong, làm ngơ luôn câu từ chối của Sa Khinh Vũ, kéo cô tới một giường bệnh khác, giăng rèm trắng.

“Tớ không cần thật mà.”

Cố Hiểu Thần đeo ống nghe lên, mắt瞥 tai ngơ với câu nói của Sa Khinh Vũ: “Đừng nhúc nhích.”

Đến nước này, Sa Khinh Vũ không tiện thoái thác.

Lận Thần và Văn Phương tới được bệnh viện đã là giữa trưa. Sáng nay, Lận Thần đã tới thành phố nhưng không lập tức tới bệnh viện mà đến cục cảnh sát. Văn Phương từ Nga bay về phải đổi chuyến bay ở Bắc Kinh nên chậm hơn.

Hai người một trước một sau tới đúng lúc tất cả đi ăn cơm, chỉ còn Mục Hoằng Dịch trông Lận Yên.

Đã một ngày một đêm anh chưa thay quần áo. Trên người anh vẫn là bộ trang phục xanh sẫm dùng khi phẫu thuật, nhàu nhĩ. Râu dưới cằm anh dài ra rất nhanh chỉ sau một đêm, cứ như có người cho nó uống thuốc tăng trưởng.

“Hoằng Dịch, Tiểu Yên thế nào rồi?” Văn Phương vội vàng chạy tới. Nhìn Lận Yên yếu ớt nằm trên giường bệnh, bà không kìm được nước mắt.

“Dì Phương, cháu xin lỗi. Là cháu không chăm sóc tốt cho cô ấy.” Chuyện anh có thể làm, hình như chỉ có xin lỗi.

Văn Phương lắc đầu: “Đứa trẻ ngoan, cháu đừng nói thế. Nói cho dì biết đi, Tiểu Yên thế nào rồi? Bao giờ nó tỉnh lại?”

Mục Hoằng Dịch nhìn chằm chằm Văn Phương hồi lâu rồi chuyển ánh mắt sang Lận Thần vừa vào cửa.

“Cháu không nói chính xác được.” Mục Hoằng Dịch đáp.

Đây là lần đầu tiên, anh làm một cuộc phẫu thuật không dám chắc. Lần đầu tiên, anh không cần được bao giờ bệnh nhân tỉnh lại. Lần đầu tiên, anh gặp nhiều thứ không chắc chắn như vậy.

Lận Thần chỉ dừng tầm mắt trên người Lận Yên vài giây rồi nói: “Hoằng Dịch, chúng ta nói chuyện đi.”

Anh muốn tới bên cạnh ôm em.

Muốn thế giới dừng lại ở tên của em.

Em có thể tới bên cạnh anh, nắm tay anh không?

Dù qua bao biến đổi lớn lao trong cuộc đời, anh vẫn yêu em.

I owe you (Anh nợ em)

I miss you (Anh nhớ em)

I need you (Anh cần em)

I love you (Anh yêu em)

1.

Mục Hoảng Dịch và Lận Thần đi tới cuối hành lang bệnh viện, mở cánh cửa nhỏ ở đó ra, làm vang lên tiếng kéo kẹt.

Lận Thần đứng dựa vào bệ cửa sổ chỗ cầu thang. Đây là khu vực được phép hút thuốc. Thế nên, anh lấy từ trong túi ra bao thuốc, vươn hai ngón tay thon dài kẹp điếu, đưa một điếu cho Mục Hoảng Dịch.

Mục Hoảng Dịch ngần ngừ nhìn điếu thuốc lá một lúc, không nhận mà nói: “Tiểu Yên từng hỏi em tại sao lại hút thuốc.”

Lận Thần không ép anh nữa mà thả điếu thuốc đó vào trong bao, ngậm một điếu trong miệng, lấy bật lửa ra, bấm.

“Cậu trả lời em ấy thế nào?”

“Em nói em hút thuốc độc.”

Lận Thần quan sát Mục Hoảng Dịch mất một lúc mới tổng kết thành câu: “Em ấy còn nhỏ.”

Đúng vậy! Ở trong mắt Lận Thần, Lận Yên vĩnh viễn là một đứa trẻ không bao giờ lớn. Lúc trước, cô không nói câu nào đã bỏ đi Pháp, đâu phải không ai tìm cô, mà là không ai dám đi tìm.

Bởi vì, Lận Thần nói: “Nếu em ấy không về, đừng ai đi trêu chọc em ấy.”

Mặc dù, anh không biết giữa Lận Yên và Mục Hoảng Dịch xảy ra chuyện gì nhưng luôn bảo vệ cô theo bản năng. Cô không muốn trở về thì mãi mãi không cần trở về nữa. Nếu cô đã chạy trốn tới một nơi không có Mục Hoảng Dịch thì hãy để Mục Hoảng Dịch mãi mãi chẳng xuất hiện.

“Lần này là ngoài ý muốn.” Một lúc sau, Mục Hoảng Dịch mở miệng giải thích với Lận Thần.

Lận Thần im lặng rít một hơi thuốc, nhả khói. Cả khuôn mặt tuần tú chìm trong làn khói mờ ảo.

“Chuyện của Vương Quốc Cường là em xử lý không chu toàn.” Mục Hoảng Dịch tiếp tục nói: “Lúc đó, em không nên cãi nhau với cô ấy. Anh cũng đừng trách Khinh Vũ, cậu ấy... là muốn tốt cho bọn em thôi.”

Khinh Vũ?

Nhắc tới cô, Lận Thần ngược mắt lên.

Lận Thần lạnh lùng quan sát Mục Hoảng Dịch một lúc lâu. Anh vẫn còn mặc trang phục xanh sẫm dùng khi phẫu thuật, mặt dính vài vết máu, mái tóc hỗn độn không được chải gọn, tổng thể trông hơi suy sụp.

Hình như, đây là lần đầu tiên Mục Hoảng Dịch có hình ảnh thế này.

Mà cũng không phải.

Tám năm trước, Mục Hoảng Dịch từng sụp đổ nhưng không chật vật như vậy. Có đi đâu, nó cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu.

Có đôi khi, Lận Thần thấy, chỉ cần đụng tới chuyện liên quan đến Lận Yên, Mục Hoảng Dịch sẽ để lộ ra vẻ mặt mất bình tĩnh.

Hút hết điếu thuốc, Lận Thần dập lửa, vứt vào thùng rác, nói: “Khinh Vũ quá to gan!”

“Cậu ấy...”

Lận Thần cắt ngang lời Mục Hoảng Dịch: “Em ấy biết động cơ của Vương Quốc Cường rồi phải báo cho tôi mới đúng. Tiểu Yên là em gái tôi, tôi để ý tới sự an toàn của nó hơn bất kỳ ai khác.”

Mục Hoảng Dịch im lặng.

Một lúc sau, Lận Thần sửa sang lại cổ áo, vừa chỉnh vừa nói: “Những chuyện còn lại để tôi giải quyết.”

Anh hiểu Mục Hoằng Dịch. Từ trước tới nay, Mục Hoằng Dịch chỉ thấy máu trên bàn phẫu thuật chứ chỗ khác tuyệt không chạm vào.

Nhìn về phía Lận Thần, đôi mắt Mục Hoằng Dịch trở nên u ám. Đột nhiên, anh mở miệng nói: “Anh, em xin lỗi. Em đã không bảo vệ tốt cô ấy.”

Trong vòng 24 giờ, Mục Hoằng Dịch đã nói xin lỗi ba lần, người nào người nấy đều là người thân của Lận Yên.

Từ trước tới nay, Lận Thần là người không nói cười tùy tiện, luôn bày ra dáng vẻ xử lý việc công. Dù là chuyện của Văn Phương hay là Lận Yên, anh đều đối xử công bằng.

Còn lần này, anh vì một tiếng gọi “anh trai” của Mục Hoằng Dịch mà hơi nhếch môi.

Tám năm giày vò của hai người cũng kết thúc rồi.

Ngay khoảnh khắc Lận Yên quay về, anh đã biết Mục Hoằng Dịch sẽ một lần nữa hãm sâu vào vũng bùn.

“Cậu đã gọi tôi một tiếng anh trai rồi thì câu xin lỗi này bỏ đi.”

Mục Hoằng Dịch cười nhẹ. Dường như, đã rất lâu rồi anh không được nói chuyện với Lận Thần như này.

Sau đó, Lận Thần hỏi: “Kết hôn mà không nói với tôi một tiếng có phải hơi quá đáng không?”

Mục Hoằng Dịch hí mắt, ngay cả râu ria bên khóe môi cũng không làm giảm sức hấp dẫn của nụ cười: “Anh biết là Tiểu Yên...”

Từ trước tới nay, Lận Yên không thường kể lể với Lận Thần. Bởi vì, đó là thói quen của cô. Dù cô không nói, Lận Thần vẫn có thể biết rõ cô muốn gì

nên dần dà im lặng luôn.

Giọng nói của Mục Hoảng Dịch nghe vừa bất đắc dĩ lại tràn ngập cứng chỉn. Lận Thẩn nghe xong, hơi rũ mắt, nét mặt thản nhiên không hề có cảm xúc lạ. Rồi, anh rút điếu thuốc thứ hai ra ngậm bên miệng, không châm lửa ngay mà rút thêm điếu khác cho Mục Hoảng Dịch. Lần này, Mục Hoảng Dịch nhận.

“Tôi đã sớm có dự cảm cậu sẽ trở thành em rể.” Lận Thẩn nói bằng giọng chắc nịch.

Mục Hoảng Dịch hơi híp mắt, đốt điếu thuốc lên, hút: “Là sao?”

“Tính cách Tiểu Yên rất quật cường. Con bé đã chấm cậu thì không dễ dàng từ bỏ đâu.” Lận Thẩn giải thích. Anh rít một hơi thuốc rồi bổ sung: “Suy nghĩ của cậu ra sao, tôi không chắc. Nhưng Tiểu Yên thì xác định cậu rồi.”

Mục Hoảng Dịch gật đầu: “Nhìn thì như cô ấy đuổi theo còn em chạy. Chứ thật ra, em đã sớm rũ bỏ sự kiêu ngạo trước mặt cô ấy.”

“Con nhóc này rất khó dạy bảo. Sau này cậu phải tốn nhiều tâm tư rồi.”

“E là em sẽ chiêu cô ấy thành hư.”

Lận Thẩn nheo mắt. Sương khói mờ mịt làm ánh mắt anh trở nên mơ màng. Khuôn mặt điển trai ẩn đi sau làn khói, chỉ để lộ đôi mắt trầm tĩnh.

Mục Hoảng Dịch quay về phòng bệnh đúng lúc Sa Khinh Vũ đang sám hối bên giường Lận Yên. Thấy anh, cô sững sốt, khó khăn lắm mới thốt ra được ba chữ “tôi xin lỗi”.

“Tôi xin lỗi. Đáng lẽ, tôi không nên để cậu ấy rời khỏi mình. Tôi đã đồng ý với cậu rằng sẽ bảo đảm an toàn cho cậu ấy nhưng cuối cùng lại làm cậu ấy bị thương.” Nước mắt Sa Khinh Vũ thi nhau rơi xuống: “Tôi rất đáng chết! Rõ biết cậu ấy sợ xe, sợ tốc độ quá nhanh mà còn làm vậy. Tôi thật đáng chết vì làm cậu ấy bị thương.”

Mục Hoảng Dịch yên lặng nhìn cô.

“Nếu Tiểu Yên...”

“Không có gì là nếu như!” Mục Hoảng Dịch bình tĩnh cắt ngang lời Sa Khinh Vũ, di chuyển tầm mắt sang khuôn mặt tái nhợt của Lận Yên, hơi rùng mình: “Hắn là cậu biết lý do cô ấy tới nhà cậu.”

Câu nói đột ngột của Mục Hoảng Dịch làm Sa Khinh Vũ nhú mào. Cô hiểu ẩn ý trong lời anh. Anh đang tự trách bản thân.

Nước mắt vẫn còn rảo quanh nơi hốc mắt. Một Sa Khinh Vũ không tùy tiện rơi nước mắt cũng có lúc yếu đuối. Cô cắn môi: “Xin lỗi cậu, tôi không nên nói cho cậu ấy biết những chuyện kia...”

Cô không nên làm theo ý mình. Những việc đó, đáng lẽ phải để Mục Hoảng Dịch tự nói cho Lận Yên biết. Vốn dĩ, cô không nên nhúng tay. Nhưng, cô không chịu được. Không thể nhìn nổi bọn họ tiếp tục giằng co lẫn nhau như tám năm trước, không thấu hiểu đối phương. Cô thật sự hi vọng mọi người đều hạnh phúc. Đặc biệt là Lận Yên.

“Có lẽ, cậu đã đúng. Cô ấy có quyền được biết.” Mục Hoảng Dịch nói với giọng điệu rất bình thản nhưng vẫn để cho người khác cảm thấy những lời này rất nặng nề.

Lận Yên là một người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, anh biết rất rõ điều này mà vẫn gạt cô quá nhiều chuyện. Từ nhỏ tới lớn, chuyện gì của anh Lận Yên cũng đào ra được, mặc kệ anh có che giấu hay không.

Trừ việc, anh yêu cô.

Tuy bên tòa soạn rất bận nhưng Lộ Giang vẫn trích ra chút thời gian tới thăm Lận Yên.

Cô nàng ôm theo một bó hoa hồng Lận Yên thích, là loại hoa hồng phấn.

Lộ Giang mở cửa phòng bệnh đi vào đúng lúc thấy Mục Hoằng Dịch đang cẩn thận lau tay và mặt cho Lận Yên.

Nghe tiếng, Mục Hoằng Dịch quay lại.

“Bác sĩ Mục.” Lộ Giang lên tiếng chào hỏi trước, đặt hoa lên trên bàn, nói mục đích của mình khi tới đây: “Tôi tới thăm chị Lận.”

Mục Hoằng Dịch di chuyển tầm mắt, dừng lại trên bó hoa hồng. Bó hoa hồng nở rộ đẹp vô cùng. Bỗng nhiên, anh mở miệng nói: “Cô ấy thích nhất là hoa hồng.”

Cũng chẳng biết từ khi nào, Lận Yên đã thích hoa hồng.

Lộ Giang tìm bình hoa cắm vào, nói: “Đúng thế! Trong nhà của chị Lận lúc nào cũng được cắm một bó hoa hồng. Chị ấy thích hoa hồng phấn nhất.”

Mục Hoằng Dịch vắt khăn, đặt chậu nước cùng khăn lau về vị trí cũ rồi đưa một chai nước khoáng cho Lộ Giang.

“Cảm ơn anh.” Dù có xảy ra bao nhiêu lần, Lộ Giang vẫn thấy mình được yêu thương đậm sợ hãi.

“Nhà cô ấy? Ở Pháp à?” Mục Hoằng Dịch ngồi xuống cạnh giường, vuốt tay mân mê vài sợi tóc của Lận Yên.

Hỏi mấy câu rất nhẹ nhàng băng quơ.

Lộ Giang tự biết mình nói sai, gạt đầu một cách cứng ngắc: “Ừm, ở Pháp.”

Sau, ánh mắt Mục Hoằng Dịch trở nên âm u, môi mím chặt.

“Lần trước cô nói cô ấy tới bưu cục lấy bưu kiện...” Mục Hoằng Dịch xoay người, chăm chú nhìn Lộ Giang, nói: “Là bưu kiện gì?”

“Hai ngày trước khi về nước, chị Lận có nhận được một phần bưu kiện. Nhận rồi, chị ấy vội vàng quyết định về nước. Chuyện này tôi cũng nghe người khác kể lại nên không biết nội dung của bưu kiện.”

Nghe tới đây, Mục Hoằng Dịch ngoái đầu nhìn Lận Yên. Nương theo ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào, anh thấy sắc mặt Lận Yên vẫn tái nhợt. Cô nằm im trên giường bệnh, cánh môi khô nứt, chỉ có tiếng hít thở đều đều là chứng minh được cô còn tồn tại.

Sốt cao không giảm. Suốt 24 tiếng đồng hồ, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lộ Giang vừa mới đi, Liễu Khê và Lý Viêm Nguyên lại tới.

Hai người mở cửa, bắt gặp Mục Hoằng Dịch mặc nguyên bộ xanh sẫm của phòng phẫu thuật, ngậy ra nhìn Lận Yên.

“Tiểu Yên sao rồi?” Liễu Khê vừa vào cửa đã hỏi.

Mục Hoằng Dịch dùng tấm bông được thấm ướt, chấm lên môi Lận Yên, hỏi mà không thềm ngoái đầu: “Tại sao cô ấy lại đột ngột quyết định về nước?”

Cánh tay đang khép cửa của Liễu Khê khựng lại. Cô nàng hỏi: “Cậu không biết à?”

Cô nàng cứ tưởng Mục Hoằng Dịch với Lận Yên đã kết hôn nên biết chuyện này rồi.

Anh biết?

Mục Hoằng Dịch mím chặt môi, nét mặt u ám tới độ thể hiện rõ ý ra bên ngoài, không cần nói.

Cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm, Liễu Khê lôi Lý Viêm Nguyên ra chắn trước mặt mình.

Lý Viêm Nguyên cười trông rất lưu manh: “Sao thế? Cậu muốn ép hỏi à?”

Mục Hoằng Dịch không nói gì, đặt tấm bông lên bàn, chỉnh lại chăn cho Lận Yên.

Nhưng lòng tơ Liễu Khê dựng đứng hết cả lên.

Bình thường trông Liễu Khê có vẻ danh giá, mà nhóm người này ai cũng có thể bắt nạt cô nàng. Một khi đã bị bắt nạt, cô nàng còn không thoát được.

Quả nhiên, đến bạn trai cũng chẳng đáng tin cậy. Lý Viêm Nguyên lôi Liễu Khê đang trốn sau lưng ra, dụ dỗ: “Khê Khê, nói đi em.”

Liễu Khê quay đầu lườm Lý Viêm Nguyên. Hắn vô tội nhún vai.

Sự kiên nhẫn của Mục Hoằng Dịch đã chạm tới giới hạn. Anh ngược mắt lên, quan sát một lượt, rồi dừng lại ở đôi mắt đầy sợ hãi của Liễu Khê.

Liễu Khê run rẩy đầu hàng: “Nói nói nói, tôi nói là được chứ gì.”

Đột nhiên, giọng của Mục Hoằng Dịch đề cao, lạnh lùng chất vấn: “Cậu sớm đã biết?”

Liễu Khê cắn môi: “Cũng không sớm lắm. Là lần trước tôi đi Milan nên thuận đường ghé qua Pháp, sau đó...”

Còn chưa nói hết câu, ánh mắt lạnh băng của Mục Hoằng Dịch đã soi tới, làm cô nàng lập tức quay lại chủ đề chính: “Tấm bưu thiếp kia mãi không thể tới tay người nhận là do nguyên nhân từ phía bưu cục. Trước về nước hai ngày, Tiểu Yên mới cần được nó. Tôi đoán việc cậu ấy về nước có liên quan tới tấm bưu thiếp cho nên thử đi đầu tra nội dung, kết quả...”

Mục Hoằng Dịch nghe rất nhập tâm, tới khúc này thì ngơ ngàng hiểu ra.

Liễu Khê lập tức ngậm miệng: “Ha ha, là... như thế đó!”

Liễu Khê vừa nói vừa cẩn thận lùi ra phía sau, thẳng tới khi cần được nắm chốt cửa. Sau đó, cô nàng vội vàng chuồn mất.

Cô nàng không nói cho Mục Hoằng Dịch biết là do có lòng dạ xấu xa, muốn xem kịch. Ai biết mình sẽ bị vạch trần chứ.

Lý Viêm Nguyên thấy Liễu Khê lặng lẽ chuồn mất cũng cấu kết làm việc xấu, trốn mất dạng theo cô nàng.

Căn phòng chìm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng hô hấp yếu ớt của Lận Yên.

Mục Hoằng Dịch nhìn cô, cổ họng nghẹn ứ.

Anh nhớ, lúc mình gặp Lận Yên ở quán café của anh Văn, hồi vệt tẩm buu thiếp, cô đã khóc.

Đầu ngón tay anh chậm rãi lướt qua khuôn mặt mềm mại. Ánh mắt anh dừng trên đôi môi khô nứt đã mất đi sắc hồng hào thường ngày.

Anh cúi người, chống hai tay ở hai bên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khô nứt ấy, muốn dùng đầu lưỡi nếm thử hương vị ngọt ngào còn sót lại.

Hàng lông mi Lận Yên nhẹ rung. Cô cảm nhận được đôi môi đang nhấm nháp từng chút một cánh môi mình nhưng không tài nào mở mắt ra được dù đã cố hết sức.

Và, bên tai cô không ngừng vang lên giọng nói của Mục Hoằng Dịch.

Anh nói: “Chúng ta sẽ đi Khẩn Đình, tới Pháp, đến những địa phương em từng ghé, dừng chân ở góc đường, bước vào quán café em yêu thích, được không?”

Khẩn Đình?

Muốn tới Khẩn Đình sao?

Lận Yên cố gạt sức nặng như đeo chì ở mí mắt mà không được.

Hứa hẹn lớn lên bên nhau.

Anh đạt được sự tin tưởng của em.

Đã nói cùng nhau đi du lịch.

Hiện tại, đây là việc tùy hứng nhất mà anh kiên trì.

3.

“Ai da, Sương Sương, hôm nay bản tin đầu lại là bản thảo của cô đó.” Máy người đồng nghiệp trong tòa soạn bắt đầu khua môi múa mép.

Trịnh Sương Sương cần gương nhỏ dạm lại lớp trang điểm, đắc ý cười: “Ăn may thôi.”

Sa Khinh Vũ tức giận đi tới tòa soạn đúng lúc nghe được cuộc trò chuyện ấy.

Cô siết chặt hai tay lại. Bản thảo về Vương Quốc Cường cô viết cả một buổi tối lại bị loại.

Hôm nay, tin tức ở trang đầu là của Trịnh Sương Sương, nội dung nhắc tới một ngôi sao nam ngoại tình. Bài báo có hình chỉ rõ sự thật nữa! Tuy lực ảnh hưởng của nó rất lớn nhưng không đủ sức để được lên trang đầu báo. Tờ báo của bọn họ là tổng hợp tin tức chứ không phải mấy cái báo lá cải giải trí, tùy tiện dùng một tin ngoại tình để làm tin ở trang đầu.

“Đâu thể ăn may được nhiều lần như thế. Giờ thời thế thay đổi rồi đó! Trước, Khinh Vũ là người nhận thầu trang đầu, hiện tại tới lượt cô.”

Câu gió chiều nào theo chiều ấy cấm có sai.

Trịnh Sương Sương cười tươi hơn bao giờ hết. Cô ta ngẩng mình trong gương hồi lâu, nghĩ xem có nên đổi kiểu tóc không. Đến lúc gấp gương lại, lập tức thấy khuôn mặt tức giận của Sa Khinh Vũ.

Trịnh Sương Sương cười quyến rũ: “Ồ, Khinh Vũ quay về rồi.”

Dứt câu, mọi người kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Sa Khinh Vũ tức giận nhìn Trịnh Sương Sương, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Thấy thế, mọi người lập tức ngậm miệng.

Đúng lúc này, chủ biên cậ̀n theo tờ báo hôm nay, hấp tấp chạy vào phòng phóng viên, cười không khép được miệng: “Sương Sương, tờ báo hôm nay hot lắm đó. Tiếp tục theo bản tin này đi, mọi người đều đang đợi diễn biến tiếp theo đó.”

Đúng là đồ thêm dầu vào lửa.

Chủ biên nói xong, phát hiện bầu không khí không ổn, quay đầu gấp ngay Sa Khinh Vũ.

Bốn mắt nhìn nhau, chủ biên kém một bậc.

Từ trước tới nay, Sa Khinh Vũ luôn dựa vào thực lực để nói chuyện. Bình thường, cô gần như bao hết trang đầu tờ báo. Cô có thể đào ra vô số bí mật dưới nắp quan tài, tạo ra vô số kỷ lục cho tòa soạn.

Tuy chức vụ nhỏ nhưng chủ biên khá kiêng kỵ cô.

“Chủ biên, tại sao ông không đăng bản thảo của tôi?” Sa Khinh Vũ nhìn chủ biên bằng đôi mắt sắc bén.

Hôm nay, cô mặc một bộ váy đen liền thân, tôn lên dáng vẻ thướt tha yêu kiều. Ngoại hình làm người khác nóng bỏng mắt nhưng giọng điệu lại lạnh như băng.

Thân hình chủ biên khá thấp, đã thế, hôm nay Sa Khinh Vũ còn đi giày cao gót nên càng nhìn càng thấy giống Bạch Tuyết đứng cạnh người lùn.

“Khinh Vũ, cô đừng làm khó chủ biên nữa. Cái bản thảo đó của cô, ai to gan lắm mới dám đăng!” Chủ biên chưa nói gì, Trịnh Sương Sương đã tranh mở miệng trước: “Cô không xem lại xem nhân vật trong bài báo là ai mà dám nộp bản thảo lên.”

Bản thảo của Sa Khinh Vũ nhằm thẳng vào hội trưởng của ngân sách, Vương Quốc Cường. Mặc dù có băng ghi âm, video làm chứng nhưng

chẳng ai dám đắc tội với Vương Quốc Cường.

Sa Khinh Vũ xem như không nghe thấy lời của Trịnh Sương Sương, chỉ nhìn chăm chăm vào chủ biên.

Bị khinh thường, sắc mặt Trịnh Sương Sương tái đi, hơi xấu hổ.

“Chủ biên, bản thảo đó tôi phải lăn lộn tới chết đi sống lại mới có, hơn nữa...” Tiểu Yên còn nằm trên giường bệnh đấy!

Nhưng, cô không thể nhắc tới Lận Yên.

Sa Khinh Vũ biết, nếu mình đề cập tới Lận Yên, cô ấy sẽ trốn không thoát khỏi sự theo đuổi của truyền thông. Từ lúc về nước tới giờ, Moyra luôn thành đề tài bàn tán, độ hot rất cao. Mỗi lần quinquennial chúng chuẩn bị quên cô ấy đi thì có một sự kiện lớn hơn nổ ra, chờ cô ấy bị phê bình.

Thế nên, Vương Quốc Cường mới không từ bỏ ý đồ.

Cuối cùng, chủ biên nói với giọng điệu hết sức bất đắc dĩ: “Khinh Vũ, lần này tôi không cắt bản thảo của cô đi mà là cấp trên.”

Ông biết, Sa Khinh Vũ luôn giữ nguyên vẹn trái tim ban đầu, vì sự thật mà nỗ lực không ngừng. Nhưng chân tướng thường là... đòn đánh trả trí mạng. Có thể hiểu nôm na nó là họng súng nhắm thẳng vào mình, làm không tốt thì đừng hòng thấy được ánh mặt trời ngày mai.

“Cấp trên?” Sa Khinh Vũ ồmột tiếng đầy nhạo báng, cô ghét cái ác như kẻ thù: “Nếu báo chí cần cấp trên phê chuẩn thì quinquennial chúng nhân dân chẳng bao giờ biết được sự thật, mọi thứ đều bị chỉnh sửa như photoshop.”

“Khinh Vũ à...”

“Tại sao lại là cô ta?” Sa Khinh Vũ kích động chỉ vào Trịnh Sương Sương, cắt ngang lời chủ biên: “Tại sao bản thảo của cô ta được lên trang đầu? Bởi vì cô ta có người bên trên che chở sao?”

Trịnh Sương Sương bị nhắc, mặt mày tái nhợt, trừng mắt với Sa Khinh Vũ.

Mọi người ai cũng biết Trịnh Sương Sương là “lính nhảy dù” nên thỉnh thoảng lại có người đến nhìn nọt cô ta. Trong đó, bao gồm cả chủ biên.

Đây là chuyện mà Sa Khinh Vũ không thể nào chịu đựng nổi. Nơi này như thiên đường bị vài con quỷ ở địa ngục xông vào. Có đi đâu, khi quay đầu, cô mới nhận ra mình đã xông vào cấm địa của địa ngục.

Muốn “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” là chuyện rất khó.

Lời Sa Khinh Vũ nói chọc giận chủ biên tới độ sắc mặt trắng bệch dần tới sần lại: “Sa Khinh Vũ! Tòa soạn này có phải nhà cô mở đâu, tin của ai lên trang đầu không tới lượt cô quyết định! Tin tức cô đào ra có giá trị, tăng thêm không ít độ nổi tiếng cho tòa soạn nhưng không có nghĩa tin ở trang đầu mãi là của cô!”

Mỗi chữ của chủ biên đầu là lời vàng ý ngọc.

Sa Khinh Vũ lạnh nhạt nhìn chủ biên. Cô không quan tâm tới việc tin của ai được đưa lên trang đầu, chỉ để ý tới mức chân thật của báo, của chân tướng.

Việc này liên quan tới Lận Yên, cô không thể không truy hỏi xem bản thảo đã đi về đâu.

Mọi người hay nói, bình yên là dấu hiệu của cơn bão sắp ập tới, mà đây thì sấm chớp nổ đùng đoàng trước khi bão đổ bộ.

Bỗng nhiên, trợ lý chủ biên chạy vội vào, nói gì đó bên tai chủ biên. Ông kinh ngạc mở to hai mắt: “Ngài Lận?”

“Đúng thế.” Trợ lý gật đầu: “Anh ấy đang đợi ở văn phòng của ông.”

Chủ biên nhanh chân chạy về, vừa đi vừa mắng trợ lý: “Sao cô không nói sớm? Không biết gọi điện thoại cho tôi à?”

Nhưng, họ còn chưa tới cửa phòng phóng viên, Lận Thần đã mở cửa đi vào. Lúc nào anh cũng mặc âu phục đen, sơ mi trắng, quần âu thẳng tắp,

không có điểm nào là xuề xoàng.

Trịnh Sương Sương đứng đối diện với Sa Khinh Vũ, quay mặt ra cửa nên khi cánh cửa vừa được mở ra, cô ta đã thấy khuôn mặt tuấn tú của anh.

Phản ứng đầu tiên của Trịnh Sương Sương là sửng sốt. Tiếp theo, cô ta hỏi người bên cạnh với giọng điệu không dám chắc: “Đó là Lận Thần thật sao?”

Người bên cạnh gật đầu khẳng định: “Chính xác một trăm phần trăm.”

Người nọ vừa dứt câu, Trịnh Sương Sương đã uốn éo đi ra, cười khanh khách chào hỏi Lận Thần: “Ngài Lận, trùng hợp quá.”

Trịnh Sương Sương rất thích mặc đồ màu đỏ, hấp dẫn ánh nhìn của người khác, quyến rũ vô cùng.

Nghe vậy, hai mắt chủ biên phát sáng. Ông kích động nói: “Sương Sương quen ngài Lận à?”

Trịnh Sương Sương gật đầu, nói: “Lần trước tôi may mắn được phỏng vấn ngài Lận.”

“Thế sao?” Chủ biên cười càng tươi hơn. Ông đảo mắt nhìn về phía Lận Thần. Khuôn mặt anh giữ nguyên nét lạnh nhạt, không nói cười gì.

“Hóa ra ngài Lận tới đây để tìm Sương Sương.” Chủ biên làm bộ như vừa hiểu ra.

Ánh mắt Lận Thần chỉ dừng lại trên người Trịnh Sương Sương đúng nửa giây rồi rời đi ngay. Anh không nói gì.

Trịnh Sương Sương ngượng ngùng, trợ lý bên cạnh khéo miệng co rúm, chủ biên thì lấy khăn tay lau mồ hôi.

Trong chốc lát, bầu không khí im ắng.

Một lúc sau, chủ biên mở miệng: “Ngài Lận đại giá quang lâm tới đây là có chuyện gì thế?”

Đôi mắt thâm trầm của Lận Thần hơi rũ xuống. Giây sau, anh ngẩng lên nhìn bóng dáng Sa Khinh Vũ, hé môi nói: “Tìm cô ấy.”

“Cô ấy” ở đây là ai chẳng cần nói cũng biết. Mọi người nhao nhao nhìn Sa Khinh Vũ.

Cảm nhận được ánh mắt sau lưng, một tia sáng lóe lên trong mắt Sa Khinh Vũ. Cô quay người, tôn kính nói: “Anh Thần.”

“Ừm.” Lận Thần gật đầu, chầm chậm đi về phía cô, hỏi: “Vì sao không đăng lên?”

Sa Khinh Vũ biết ngay Lận Thần tới đây để khởi binh vấn tội.

Có đi đâu, nếu đã tới đây, hẳn anh đã biết nguyên nhân tại sao tin của Vương Quốc Cường không được đăng lên.

Xem ra, anh tới đây để giết gà dọa khỉ.

“Em xin lỗi.”

Lận Thần ngẩng khuôn mặt được trang điểm đậm của Sa Khinh Vũ. Cô thích dùng màu mắt khói tím để tạo cảm giác vừa thần bí vừa khí phách.

Anh trềnh trềnh một lát mới nói tiếp: “Có đăng hay không không quan trọng. Mười giờ hôm nay, tin tức sẽ lên.”

Tin tức sẽ lên?

Sa Khinh Vũ hiểu ngay ý Lận Thần. Năng lực của anh, cô không khinh thường được.

Dù vậy, cô vẫn tránh không được cảm giác kinh ngạc. Chuyện liên quan tới Lận Yên, ắt Lận Thần sẽ quản nhưng cô không nghĩ tốc độ của anh lại

nhánh thế này. Một kế hoạch bí mật luôn được vận hành mà cô chẳng biết gì.

Đứng im được một lúc, Lận Thần giơ tay trái lên, xoa đầu Sa Khinh Vũ, nghiêm túc dặn dò: “Đừng suốt ngày chạy theo tin tức mà cả đêm không ngủ.”

Sa Khinh Vũ thôi cắn môi, thở dài: “Em biết rồi.”

Sợ Lận Thần đâu phải do cô nhất gan.

Từ nhỏ, nhóm người bọn cô đã vừa kính vừa sợ Lận Thần. Bởi vì anh không nói cười tùy tiện, hay nghiêm túc răn đe bọn cô. Thế nên, mỗi lần gặp rắc rối, họ không dám nói cho Lận Thần biết. Vì chỉ cần anh biết, họ chẳng còn quả ngọt mà ăn.

Lận Yên có là em gái ruột Lận Thần thì vẫn bị dạy dỗ nghiêm khắc.

Lận Thần đi rồi, đồng nghiệp và chủ biên vẫn còn trợn mắt há mồm nhìn Sa Khinh Vũ.

“Này này này...” Chủ biên líu lười.

Cốt truyện xoay chuyển quá nhanh, làm mọi người mất một khoảng thời gian mới phục hồi tinh thần.

“Không ngờ nha Khinh Vũ. Cậu quen biết cả ngài Lận à?”

“Đúng thế đúng thế, anh ấy còn xoa đầu cậu nữa.”

“Đúng đó, anh ấy rất quan tâm Tiểu Khinh Vũ của chúng ta nữa. Còn bảo cô ấy đừng thường xuyên thức đêm.”

Câu “đừng thường xuyên thức đêm” được nói với giọng điệu rất mập mờ.

Dường như, Sa Khinh Vũ đã quen với việc người khác nhìn mình nên chỉ lẳng lặng nhìn chỗ Lận Thần vừa đứng.

Trong ký ức của cô, Lận Thần luôn là một người rất nhạt nhẽo, khuôn mặt chẳng có tí cảm xúc gì. Dù đó là một câu rất ấm áp thì anh cũng giữ nguyên dáng vẻ xử lý việc công mà nói.

Mà câu “đừng suốt ngày chạy theo tin tức mà cả đêm không ngủ” kia lại có cảm giác rất dịu dàng.

Cô gặp ảo giác hả?

Nhớ lại cái xoa đầu vừa rồi của Lận Thần, Sa Khinh Vũ cứ thấy quái quái.

Em có chút rung động với anh.

Nhưng sợ nhìn vào đôi mắt ấy.

Một chút rung động lại thêm chần chờ.

Nó làm em không kìm lòng được. **Chương 1**

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15